


КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

МАРК БЪРНЕЛ

Една жена, един мъж, девет паспорта!

**ИНСТРУМЕНТ
ЗА УБИЙСТВА**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА  **БАРД**

МАРК БЪРНЕЛ
ИНСТРУМЕНТ ЗА УБИЙСТВА

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Тя е Стефани Патрик, известна в престъпния свят като желязната Петра. Специалистка е по особено тежки случаи с недосегаеми международни престъпници. Той е Константин Комаров и е от т.нар. „директни“ дилъри с обхват на действие целия свят, специалист по особено рискови сделки.

Между двамата застава зловецът митичната фигура на Коба — псевдоним на човек, когото упорито издирват всички разузнавателни централи в света.

На Изабел с обич

ПАРИЖ

Чистачките се движеха в хипнотичен ритъм. Гумените пера гневно скърцаха по стъклото и безжалостно разпиляваха дъждовните капки наляво и надясно. Джеймс Маршал се наведе напред и напрегна взор по посока на бирарията отгатак улицата. Часовникът на арматурното табло показваше два без пет. Той по навик погледна ръчния си часовник, който както винаги беше малко напред, после запали цигара. Човекът на телефона му беше дал адреса и часа — два нула нула, след което му бе напомнил да не закъснява. Това се бе случило преди половин час, а разговорът беше проведен по един монетен автомат на Северната гара.

Другият телефонен разговор — онзи, който завчера проведе от дома си, дойде изневиделица, като гръм от ясно небе. Като призрак от далечното минало. Гласът позна веднага, сякаш бяха разговаряли вчера. Задачата беше проста, плащаше се на ръка. А имайки предвид лекотата, парите съвсем не бяха лоши. Дори не се налагаше да напуска Париж. В началото именно този факт направи офертата привлекателна.

Би ли имал нещо против да изпълни ролята на куриер? Никакви особени изисквания — само доставка на един пакет. Услуга, която един уморен от живота ветеран прави на свой колега.

Разбира се, отвърна той, с удоволствие. В недалечното минало положително би отхвърлил подобна оферта като недостойна за реномето му, вероятно би се и обидил. Джеймс Маршал куриер? Момче за поръчки? Но моля ви!... Сега обаче беше благодарен както за офертата, така и за парите, които обещаваха.

Инструктира тунизицеца зад волана на таксито да го остави на авеню „Фридланд“, откъде тръгна пеша към предградието Сен Оноре. Дъждът постепенно се усилваше и ставаше по-студен. Градът притъмня под тежките оловносиви облаци. Шофьорът на някакъв пикап направи опит за обратен завой точно пред бирарията, но моторът му изгасна. Стартерът изхърка един-два пъти, но без резултат. Човекът плесна кормилото с длан и опита отново. Нищо. Жената зад

волана на тъмносиния мерцедес разпери ръце в знак на нетърпение, а шофьорът на пикапа само сви рамене. Движението се задръсти. От всички страни светеха фарове, ауспусите тихо вибрираха.

Маршал направи опит да пренебрегне стягането на коремните си мускули. То беше ясна индикация, че би трябвало да откаже тези пари. Изведнъж му се прииска да си бъде у дома. Студеното и влажно едностайно апартаментче в Сен Дени рядко му бе изглеждало толкова привлекателно. Прекоси улицата, лавирайки между спрелите коли, след което бутна вратата на бирарията.

Около извития бар с меден обков се бяха настанили половин дузина клиенти. Един келнер пое мокрото му палто и любезно го попита дали е сам, но той вече беше тръгнал към салона за хранене. Олег Рогачов седеше на маса в ъгъла, съвсем близо до прозореца. Маршал го позна от снимката, която бе разгледал с нужното внимание — як като бик мъжага с тънки мустачки и посребряла, сресана на път коса. Яката и ръкавите на ризата очевидно го стягаха, подчертавайки тлъстото лице и дебелите ръце. Беше облечен в двуреден костюм от графитеносива коприна.

Рогачов вдигна глава от чинията си свински крачета със спанак, главата му леко кимна по посока на свободния стол насреща. До него седеше непознат мъж, който вероятно щеше да играе ролята на преводач, съобрази Маршал. Рогачов не говореше английски и не можеше да очаква, че Маршал ще говори руски. На практика обаче той го владееше добре и се оправяше без проблеми вече тридесет години...

— В Англия имаме една поговорка — рече той с едва забележим акцент. — Двама са компания, но трима вече са тълпа...

Рогачов леко повдигна вежди и отвърна:

— Това е Анатолий.

— Надявам се, че никой от вас няма да се обиди, ако го помоля да си върви...

Настъпи кратко, ледено мълчание, след което Рогачов тихо процеди:

— Ще се видим в хотела...

Анатолий стана и си тръгна, а Маршал седна. Рогачов отмести чинията си, махна на келнера и започна да му обяснява нещо с ръце. В резултат на масата се появи чиста чаша, която човекът ловко напълни с вино.

— Надявам се, че вашите хора отчитат риска, на който се излагам.

— Отчитат го.

— В такъв случай очаквам да демонстрират одобрението си.

— Ще го сторят, но неофициално. Държат да подчертаят това и се надяват, че ще разберете техните основания.

Маршал отмести очи към прозореца. Задръстването беше стигнало апогея си. Свиреха нервно клаксони, дъждът плющеше с пълна сила. Когато отново погледна към масата, до чашата на Рогачов се беше появил някакъв дребен уред. Наподобяваше транзистор, но нямаше нито антена, нито скала. Пръстът на руснака докосна някакъв бутон отстрани.

— Влияе върху действието на насочени микрофони — поясни той, забелязал учуденото изражение на Маршал. — Излъчва силен електронен сигнал, който създава петметров защитен екран. Онзи, който се опитва да ни подслушва, ще чуе само пропукване на статично електричество. — На лицето му се появи дяволита усмивка: — Нека бъдем внимателни, въпреки че мен изобщо ме няма тук...

Ето откъде идва закъснялото посочване на местата за срещите, помисли си Маршал. Едно време — в неговото време, такива предпазни мерки бяха рутинни. А той наивно си беше мислил, че днес нещата ще са по-различни. Къде ли са си представяли Рогачов и приятелите му, че е бил досега той? В Москва? Екатеринбург? Маями?

— Какво искате да ми предложите?

Маршал отпи от чашата си. Червеното вино му се стори горчиво, но иначе му подежда ободряващо.

— Възможно е разследването на „Уийвър Файненшъл Сървисис“ да не доведе до нищо.

Рогачов направи физиономия, но явно беше впечатлен.

— Възможно е... — съгласи се той.

— Има нещо, което не знаете — поклати глава Маршал. — Установени са връзките на „Уийвър“ с лозанската фирма „Калмекс“. В момента се подготвят заповедите за арест...

Малките свински очички леко се присвиха.

— Продължавайте.

— Ако приемете нашата оферта, директорите на „Уийвър“ пак ще бъдат сменени. Това не подлежи на преговори. В допълнение

компанията ще трябва да плати една малка глоба за някои свои по-дребни простъпки. Ще е добре, ако разследването все пак открие нещо...

— Друго?

— Положителен е фактът, че вашите активи вече няма да бъдат замразени. Статутът ви на *персона нон грата* също ще бъде преразгледан — но само ако за срок от шест месеца не направите опит да влезете в Обединеното кралство...

Появи се един келнер, който допълни чашите и отнесе празните чинии. Рогачов му поръча две кафета еспресо и сметката.

— Трябва да сте наясно, че не печеля нищо от решението да вляза в контакт с вас — промърмори той. — Този контакт е, как да кажа... нещо като премия... — От джоба му се появи златист минидиск „Сони“ и меко кацна на покривката между двамата. — Аз съм търговец на пшеница, а не престъпник. Хората, които използват моята търговска мрежа, са отцепници и следователно опасни за всички...

— Естествено.

— Искам да подчертая разликата.

— Разбира се.

Пръстът му почука по минидиска:

— Важното е те никога да не открият източника на тази информация...

— Разбирам.

— ... защото това ще доведе до големи усложнения. Онези усложнения, от които страдат всички, без изключение.

Маршал направи опит да игнорира заплахата. Пристигнаха кафетата. Руснакът си сложи захар. Навън задръстването, причинено от пикапа, продължаваше да се увеличава. Изправен до камионетката си, шофьорът се разправяше с поне пет-шест човека. Част от клиентите на бирарията се бяха извърнали към прозорците и с интерес наблюдаваха хода на събитията.

Рогачов говореше тихо:

— Куриерът ще пристигне на терминал №2 на летище „Хийтроу“ на трети април. Полет МА610 на „Малев“ от Будапеща.

Маршал измъкна молив и лист от вътрешния джоб на самото си.

— Името?

— Ще го получите, след като самолетът излети от Будапеща. Не искам да го засекаат още в Унгария.

— Какво ще носи?

— Плутоний-239.

— Откъде?

— От МИНАТОМ. Не знам повече подробности.

Зад съкращението МИНАТОМ се криеше Руското министерство за атомна енергия — едно огромно учреждение, което никога не си бе падало по подробностите.

— Колко?

— Хиляда и петстотин грама.

— В какво ще ги носи?

— В куфар, в който ще постави специално изолиран цилиндър.

— Скрит или открит?

— Открит.

— Каква е чистотата?

— Деветдесет и четири процента.

— Друго?

— Може би ще носи и известно количество литий-6.

— Какво количество?

— Не знаем. Някъде между два и четири килограма. Но може и да не носи нищо...

— Обектът известен ли ви е?

— Не.

— А крайният потребител?

— Неидентифициран.

Рогачов хвърли кос поглед към бележките, които си водеше Маршал. Хляб, захар, бекон, зехтин, килограми и грамове, фунтове и унции. Приличаше на съвсем обикновен списък с покупки. Скоро приключиха и руснакът плати в брой, оставяйки щедър бакшиш. Взеха връхните си дрехи и тръгнаха към изхода. Дъждът още повече се беше усилил. Светна мълния, пет-шест секунди по-късно я последва и гръмотевицата — почти погълната от гневната какофония на клаксоните. Измокреният до кости шофьор на камионетката ругаеше на висок глас. Рогачов разтвори чадъра си. На лицето му се появи лека усмивка, сякаш се забавляваше от сцената.

Маршал мислеше за това, което предстои. Дискът, слизането в Монмартър, обратния път до Северната гара. От някой монетен автомат на тази гара щеше да набере лондонския номер, който беше запомнил наизуст, щеше да предаде посланието и да потегли обратно към Сен Дени. По пътя сигурно щеше да се отбие за чаша горещо кафе или пък за нещо по-силно. След което предстоеше утрешната доставка. Очакваше да получи обикновен кафяв плик, добре натъпкан с банкноти, най-вероятно франкове...

Това не беше гръмотевица, а нещо по-гръмко и по-остро. Течността, която плисна в лицето му, не беше дъждовна вода, тъй като беше прекалено топла...

Ръката на Рогачов изпусна чадъра, който моментално бе отнесен от силния вятър. Нов трясък и тялото му рязко се завъртя. Маршал не се помръдна. Шокът му подейства като изолатор срещу всичко, което се развиваше около него. Времето сякаш спря. Нямаше представа откъде дойде трясъкът. Видя как мокри от дъжда лица се извърщат към тях, как вдигат длани пред устата си, как очите им се разширяват. Вече никой не обръщаше внимание на шофьора на камионетката. Рогачов политна напред, блъсна се в паркираната отпред кола, след което се свлече на тротоара. По белия капак на колата останаха кървави петна, които дъждът бързо разреши до розово.

Маршал отново си спомни за старото време, въпреки че в момента това едва ли беше най-подходящата реакция.

1.

Тя е на осемнадесет месеца. Преди две години беше на двадесет и пет години.

Любеха се бавно, но следобедът беше горещ и телата им скоро лъснаха от пот. Лорен Масон беше висок и строен мъж, без никакви тлъстини. Тъмнокос, със смугла кожа и кал под ноктите. Стефани го хареса още в момента, в който го зърна, просто защото си падаше по зрели мъже. За разлика от него тя никога не бе изглеждала зряла и това ѝ харесваше. Имаше едра гръд, предизвикателна извивка в талията, която все още не можеше да се приеме за коремче, по една сладка трапчинка в меката плът непосредствено над задната част на таза. Беше си пуснала косата дълга — гъста и тъмна, тя се плъзгаше между лопатките ѝ. Обикновено бледата ѝ кожа беше доста загоряла от лятното слънце, а строгата диета довършваше останалото. Видът ѝ наистина беше добър, очебийно здравословен.

Спалнята на първия етаж беше малка, но с висок таван. Подът беше покрит с износено дюшеме, от двете страни на тясното легло с железни табли бяха опънати стари йеменски килимчета. На едната стена беше закрепено голямо огледало с леко помътняла амалгама, на противоположната — шест художествени фотографии, изобразяващи суровата красота на Прованс.

Масон лежеше по гръб, а Стефани го беше възседнала. Тялото ѝ ритмично се полюшваше, пръстите ѝ очертаваха следи по гърдите и корема му. Не говореха, липсваше и ветреца, който да разхлади сгорещените им тела. Във върховния момент тя затвори очи, прехапа сочната си долна устна и отчетна глава назад.

По-късно Масон запали цигара, използвайки за пепелник някаква мръсна порцеланова чинийка. Влажна и гола, Стефани бавно пристъпи към прозореца. Очите ѝ се плъзнаха по нивите около фермата и се спряха на лозето и черния път, който го пресичаше. Лозите бяха кълмнали от жегата. Пътят се виеше далеч в дъното на долината,

очертан от яркозелените корони на дърветата. Надясно за Ентрекасто, наляво за Салерн. За реалния свят...

— Снощи кучетата лаеха в долината, но някъде далеч...

Зад гърба ѝ Масон се размърда, пружините на леглото тихо проскърцаха.

— И ти пречеха да заспиш?

— Някои виеха — кимна тя.

— Трябваше да прекараш нощта с мен...

— На практика това ми харесваше, тъй като беше някак... тъжно.

— Тя скръсти ръце пред гърдите си: — Тъжно и прекрасно...

— Ще те видя ли пак?

— Ако желаеш...

— Ти желаеш ли?

— А ти как мислиш?

— Не знам. Никога не знам какво мислиш.

— Значи си късметлия.

Лорен си тръгва. От двора виждам как старият му фиат се клатушка по издълбаните коловози, а зад него се извиват облаци златиста прах. Когато прахта се сляга, аз влизам в къщата и започвам да правя чай. Кухнята е хладна и тъмна. Каменен под, облицовани с теракота цокли, маса от солиден дъб, заобиколена от пейки. Около малкото квадратно прозорче над умивалника жужат пчели. От отворените френски прозорци се излиза на терасата. Одеяло от гъсти зелени листа предлага хладна сянка. Зад къщата са маслиновите дръвчета, подредени на тераси от пръст и покриващи хълма чак до върха.

Фермата е собственост на тридесет и пет годишен немски banker, когото преди година и половина са преместили от Франкфурт в Токио. Отначало я наех за шест месеца, използвайки услугите на някаква агенция за недвижими имоти в Мюнхен. Това се случи преди малко повече от година, а сега се намирам в седмата седмица на третия ми наемен период. На места покривът тече, тапетите са се разлепили от влагата, прозорците и вратите не се затварят добре. Но аз не обръщам внимание. Фактически я предпочитам такава. Повече я приемам като дом. Но откъде да зная какво е дом? Живяла

съм на безброй места, но нито едно от тях не съм чувствала като дом.

Чаят е готов и аз го изнасям навън. Ароматите на лятото са толкова силни, колкото и цветовете. Обвита съм от облак топъл въздух, който лъха на лимон и лавандула. Обичам дни като този, но обичам и студа на декемврийското време, когато вятърът вилнее над потъмнелия и обезцветен пейзаж, а дъждът се сипе от облаците, които са толкова ниско, че сякаш мога да ги докосна с ръка. После прашните колотовози се запълват от глицерин и ме отрязват от света. Винаги съм харесвала изкуствената изолация, която настъпва след това.

В дневната има огромна камина, а под навеса отвън винаги има богат запас от пънове. Когато седя пред пламтящия огън и се вслушвам във воя на бурята отвън, винаги изпитвам едно детско чувство за сигурност и комфорт. Израснала съм в северната част на Нортъмбърланд, близо до границата с Шотландия. Детството ми е белязано от лошото време. То незабележимо е престанало да бъде спомен и се е превърнало в част от мен.

Предполагам, че това ми е проблемът — аз съм сглобена от части, които никога не допълват цялото. При мен две и две е равно на пет. Или на три. На всичко друго, освен на четири...

За хората от околността аз съм Стефани Шнайдер — швейцарка, която няма родители, няма роднини, няма дори багаж. Преживявам благодарение на някакво мършаво наследство, а времето си прекарвам в четене, рисуване и разходки. Появила съм се от нищото и някой ден ще се завърна в него. Това очакват онези, които клюкарстват зад гърба ми. По всяка вероятност съм преспала с двама от местните мъже — според мнозина те са били изненадващи като избор, а в момента поддържам отношения с Масон — един монтьор от Салерн. Всъщност, и той е странник, тъй като е дошъл от Марсилия. Според местната мълга, тази връзка не е нищо особено и скоро ще бъде прекратена.

И това е истината. Мен просто не ме бива по обвързването. Може би някой ден ще се науча и на това, но още ми е рано. Е, все пак имам известен успех...

В продължение на десетина минути чета книгата, която съм разтворила в скута си — „Унищоженият дом“ от Пиер Манан. След

това я оставям разтворена до себе си. От мястото си мога да видя лаптопа, който е поставен върху хладилника. Капакът му е покрит с доста плътен слой прах. За последен път го включих може би преди месец. В началото обаче го включвах по два-три пъти на ден. Бавно, но сигурно аз късам връзките си със стария свят. С всеки изминат ден се чувствам все по-регенерирана. Но този процес също съдържа кризисни моменти...

Първият мъж, с когото имах роман, след като се преместих тук, беше един доктор от Дразуинян на име Оливие. В този случай би трябвало да бъда по-внимателна — просто защото Оливие изглеждаше прекалено добре — признак, който при повечето мъже е сигурен знак за опасност. Срегнахме се в Ентрекасто по време на зарята, с която се отбелязваше падането на Бастилията. Той беше очарователен и забавен, аз го харесах и приех да се срещаме. Но тогава той започна да се променя. В един момент ми разиграваше сцени на ревност, в следващия ставаше абсолютно равнодушен. А аз изобщо нямах представа как ще реагира в мига, в който вляза в стаята при него. Той не се интересуваше от равновесието — с него или се възнесах на седмото небе, или пропадах в дълбока пропаст. В случай на пропадане винаги имаше и момент на сдобряване — просто за да има ново пропадане... За жена на моята възраст това беше прекалено. Вече бях имала достатъчно извисявания и пропадания. Най-малко се нуждаех от аматьорския драматизъм на Оливие.

Вечерта, в която се разделихме, аз му бях отишла на гости в Дразуинян. Предната вечер той беше при мен във фермата, появил се с два часа закъснение. Специално приготвената ми вечеря отиде по дяволите, но той не счете за нужно дори да се извини. Правихме секс — груб и лишен от обич, а на сутринта — между събуждането и тръгването си, той успя да ме обиди цели четири пъти, без дори да го осъзнае. Не че ми пукаше — на този етап аз вече бях решила да го зарежа. По-късно на същата сутрин му звъннах и предложих да се отбия и да му сготвя отново — просто за да се наслади на готварските ми умения. Подхвърлих, че ще бъда доволна, ако този път се появи навреме...

Той закъсня само с час. Сложих чинията пред него — говеждо „Казерол“ във винен сос, после напълних чашите.

— Няма ли да ядеш? — изгледа ме учудено той.

— Ядох, когато беше топло — отвърнах. — Преди един час...

Той сви рамене, грабна вилницата и започна да се тълче. Мълчаливо наблюдавах как омита чинията и си сипва допълнително. Когато най-сетне събра ножа и вилницата върху празната чиния, аз се надигнах, пуснах връзката с резервните му ключове на масата и хладно го осведомих:

— Взех си моите ключове, а това са твоите...

Той погледна връзката, после закова очи в лицето ми.

— Какво означава това?

— Ти как мислиш?

— Някакъв майтап, може би...

Устоях на изкушението да кресна и кротко поклатих глава.

Лицето му бавно потъмня.

— Какво искаш да кажеш, Стефани?

— Ти пиеш с приятелите си, но не и с мен. Ти ме чукаш, но никога не ме целуваш.

Той се облегна назад на стола, от устата му се откърти тежка въздишка.

— И какво?

— Нищо — тръснах глава аз и усетих, че ще повърна, ако започне да ме залива със закъснелите си извинения. — Всичко свърши.

— Чакай малко...

— Защо?

— Как така защо?

— За какво да чакам? Защо да си губя времето?

— Не можем ли поне да поговорим...

— Не — тръснах повторно глава аз. — Решението ми вече е взето!

— Ами аз?

Мисля, че му се усмихнах.

— Точно така!

— Какво означава това?

— Знаеш какво. Но и да не знаеш — все тая...

Взех ключовете от колата си, забравени на плота до умивалника.

— Стефани...

Обърнах се. Когато му се предоставяше възможност да каже нещо, той просто не знаеше какво да каже. Затова побързах да се обадя:

— О, и още нещо...

— Какво?

— Хареса ли ти вечерята?

— Какво? — объркано ме погледна той.

— Въпросът ми беше прост и ясен: хареса ли ти вечерята? Да или не?

— Разбира се — сви рамене той. — Предполагам, че...

Насочих се към кофата за отпадъци с подвижен капак до вратата, бръкнах вътре и измъкнах празната консервна кутия.

— Ти си развалено дете, Оливие — подхвърлих му я аз. — За човек с нормална интелигентност, твоето поведение е наистина кретенско!

Той погледна етикета и смаяно вдигна глава:

— Кучешка храна?!

— Да, скъпи. При това не каква да е, а първо качество!

— Ти си ми дала кучешка храна?!

— Исках да направя нещо, което да те накара да разбереш...

— Да разбере какво?

— Как съм се чувствала през последните няколко седмици.

Той напразно потърси какво да отговори, после навъсено изтърси:

— Но нали каза, че е говеждо „Казерол“?

— И наистина е такава, но приготвено с кучешка храна — кимнах аз. — Вътре има сърце и разни други работи... Пише ги на етикета.

Кръвта се оттече от лицето му. Не мога да кажа дали от гняв, или просто му се пригади.

— Отдавна си изгубил интерес към мен, но нямаш кураж да ми го кажеш — подхвърлих аз.

— Не е вярно!

— Друга ли си намери?

— Н-не... — изненадано заекна той.

— Намерил си, нали?

— Не.

Не исках извинение, а само мъничко честност.

— Хайде, кажи ми...

Чертите му изведнъж се втвърдиха, в очите му се появи ожесточение.

— Е, след като настояваш... Да, наистина е така!

Промяната беше прекалено рязка. Почувствах се несигурна, дори повече отпреди малко. Останах с впечатление, че признанието му е лъжа. Вероятно искаше да ме нарани за последен път, докато все още беше в състояние да го направи... Но на мен вече ми беше все едно. Оливие не го забелязваше и това си беше съвсем в стила му.

— Аха — кимнах най-сетне аз и окончателно се предадох на евтиното озлобление. — Значи на това се дължи спадът в сексуалните ти способности, който се забелязваше напоследък... Да ти призная, последните няколко пъти беше истинско мъчение! — Изгледах го победоносно, после побързах да продължа: — Но няма от какво да се безпокоиш, защото вече не ти пука за мен, а и аз изпитвам същото.

Вбесен, той скочи на крака и насочи показалец в гърдите ми.

— Не мога да повярвам! Ти си... Ти си...

Заекна, на устата му изби пяна, но в крайна сметка все пак намери обидната дума. Нарече ме фригидна. Фригидна швейцарска кучка. Това ми прозвуча толкова безпомощно и абсурдно, толкова кастрирано, че би трябвало да бъда пронизана от съжаление към него. Но не стана така. Вместо това аз шумно се изсмях и той окончателно се вбеси. Направи крачка напред и замахна.

Всичко, което се случи после, стана някак автоматично. Аз направих лъжливо движение наляво и се шмугнах под ръката му, в същото време сграбчих пръстите му и рязко ги извих назад. Всичко това стана в рамките на половин секунда. Чух как китката му пропуква, усетих как два от пръстите му се чупят. Пуснах го в момента, в който краката му започнаха да се подгъват, отстъпих крачка назад и се завъртях на пета. Другият ми крак се стрелна напред, тътенът беше оглушителен. Три от ребрата на Оливие бяха счупени.

Осъзнах се надвесена над него. Гледах го и мълчах. Тишината в стаята се нарушаваше единствено от тежкото му дишане. Нещо в

гърдите му гъргореше, сякаш беше бебе. Лицето му беше окървавено, на пода в краката му се въргаляха парченца от избитите му зъби.

В известно отношение Оливие се възстанови по-бързо от мен. Защото тази случка със сигурност разби на пух и прах всичко, което си бях въобразявала до този момент. Вече бях свикнала да си мисля, че съм успяла окончателно да прогоня тази част от своето минало. Но сега разбрах, че това няма нищо общо с истината и започнах да внимавам. Нищо няма да дойде ей така — от небето... Насилието е част от мен и това може би никога няма да се промени. Просто така бях програмирана.

След Оливие се появи Реми — професор по икономика в университета на Тулуза, който си беше взел една година неплатен отпуск, за да пише книга. С него нещата вървяха далеч по-добре. Реми беше по-възрастен, по-мъдър, по-културен и цивилизован. За известно време връзката между нас изглеждаше особено подходяща за новото ми самочувствие. Но от три месеца по-късно той започна да говори за бъдещето, за съвместен живот в Тулуза. Първият намек за нещо постоянно отбеляза и началото на края...

Сега пък беше Лорен. Още в началото го предупредих да не очаква никакво обвързване.

— Разведен съм едва от три месеца — отговори ми той. — И в момента изобщо не ми е до обвързване. Искам да живеем приятно, да си прекарваме добре...

И до този момент точно това правим. Той е умен, духовит и мил. Направо да се чуди човек защо си пропилява живота като монтьор в Салерн. Но тук веднага се сепвам: коя всъщност съм аз, че да си давам мнението? В крайна сметка тези неща се случват на мен, аз мога да живея години наред с тях и пак да не ми омръзне... Не знам какво ме очаква в бъдеще, не ме интересува. За пръв път в живота си съм щастлива от това, което имам в момента. Страхотно е да не правя нищо и да не бъда никъде.

Напоследък, като се замисля за датата 20 януари 2000 година и онази малка стаичка на втория етаж на треторазредния хотел в Билбао, аз правя опит да се видя отстрани. Нима това съм аз?

Прекара следобеда високо горе на хълма, сред терасираните маслинови дръвчета. Оттам имаше най-добра видимост към полуразрушената овчарска колиба, която стърчеше близо до границата на имението. Направи четири скици от две различни гледни точки, използвайки туш и креда. Духаше постоянен ветреца, сух и топъл. Когато се върна в къщата, сгорещеното ѝ тяло беше покрито с тънък слой прах. Остави скиците върху плота на претрупаната си работна маса, изпи чаша вода и тръгна по стълбите към горния етаж.

Ваната стърчеше в средата на просторната баня, стъпила тежко върху солидните си чугунени крачета. Ръждясалите кранове жалостиво проскърцаха, но все пак изплюха някаква вода. Стефани смъкна през глава леката си ленена рокля, пушна я върху изгърканите до блясък дъски на пода и бавно се отпусна във водата. През кръглото прозорче се виждаше лозето, странно посиняло под гаснещата светлина на отиващия си ден.

Над водата се виеха тънки валма пара. Тя затвори очи и настоящето бавно стори път на миналото. Видя се в душния апартамент на последния етаж във Валета, от който се разкриваше чудесна гледка към пристанището; прехвърли се в оживеното фоайе на белградския „Интерконтинентал“, след което усети как Салман Рифат втрива зехтин в кожата ѝ... Секунда по-късно се сгърчи от жестоките пристъпи на дизентерията, която беше пипнала в Киншаса, после пред очите ѝ се появиха телевизионните кадри от катастрофата на полет НЕО27 в Северния атлантически океан, последвани от блесналото върху екрана послание: *Имам работа за теб, ако те интересува.* Билбао.

Преди осемнадесет месеца тези спомени биха предизвикали паника. Но днес Стефани се чувстваше напълно комфортно в компанията им. Беше се примирила, че те никога няма да изчезнат, но колкото повече се отдалечаваха във времето, толкова по-лесно ги понасяше. Постепенно започна да се чувства необвързана с тях. Надяваше се, че след още малко време ще успее да мисли за тях така, сякаш принадлежат на друг...

Вратата към улицата беше отворена. Апартаментът на Масон се намираше на тясна странична уличка в непосредствена близост до

централния площад на Ентрекасто. Беше на първия етаж, с високи, изпъстрени с петна от влага тавани и изпочупени капаци на прозорците, които се отваряха навън, към тясно балконче. Спалнята беше от вътрешната страна, с гледка към задния двор, от който зимно време влагата буквално извираше, а през лятото беше непоносимо задушно.

Масон беше бос, косата му все още беше влажна след душа. Носеше избелели джинси, зелената памучна риза над тях беше зле изгладена. И той, по подобие на апартамента си, беше носител на тоталната бъркотия. Но това го устройваше напълно.

Ядоха пиле със салата, последвано от купа местен сорт праскови. Пръстите на Стефани залепнаха от сладкия сок. По-късно излязоха навън и се насочиха към бара на площада. Беше една тясна и задушна дупка, на която липсваше всякакъв чар, но Масон беше приятел със съдържателя. Стефани постепенно се запозна с всички, които можеха да бъдат наречени постоянни посетители. Телевизорът беше закрепен върху висока поставка в ъгъла. Предаваха някакъв мач от Шампионската лига, пред него се бяха струпали половин дузина кресливи зяпачи. На стената зад бара бяха окачени избелели фотографии на десетина състава на „Олимпик“ Марсилия, всички направени на колодрума. През отворената врата непрекъснато щъкаха хлапета, някои от тях облечени в синьо-белите екипи на „Олимпик“. Наближаваше полунощ, когато Стефани и Масон се върнаха в апартамента. Леко уморени, леко пийнали, те се впуснаха в сексуален маратон — колкото дълъг, толкова и тромав.

На сутринта Стефани се събуди първа и излезе да купи пресен хляб. Когато се върна, Масон правеше кафе, захапал първата за деня цигара.

— Довечера заета ли си?

— Да.

Той се обърна да я погледне.

— Наистина ли?

— Защо си толкова учуден?

Той отново се обърна към кафето на зърна в кутията пред себе си.

— Всъщност, не съм... Само...

— Само какво?

— Не знам...

— Стига, Лорен. Изобщо не съм заета...

Несигурността отстъпи пред широка и малко глуповата усмивка.

— Не си ли?

— Просто не искам да си мислиш, че разполагаш с мен.

— Как бих могъл? Та аз дори не те познавам. Казваш, че имаш характер, но аз така и не съм го усетил... — Замълча, а Стефани се усмихна, тъй като знаеше, че ще постъпи именно така. — Искаш ли пак да дойдеш тук?

— Защо не дойдеш ти?

— Окей. Ще приключа в сервиза някъде към шест и половина, седем...

След като Лорен тръгна за работа, Стефани се качи в своето „Пежо 106“, купено на старо, и подкара към фермата. Паркира под сянката на едно дърво и смъкна страничните стъкла. Хладното утро вече беше отстъпило място на горещия предобед, клоните се поклащаха под напора на сух и топъл вятър. Лавандуловите храсти грееха в лилавите си цветове и призивно се поклащаха. Тя бавно изкачи каменните стъпала, които водеха към терасата.

Спря внезапно, подчинявайки се на някакъв неясен импулс. Нямаше видима причина за това — нито шум, нито неочаквана гледка. Беше по-скоро чувство, което лекичко пристегна гърдите ѝ. Подобно на плесника на Оливие, то също беше нещо, което нямаше как да изхвърли от съзнанието си. Закова се неподвижно на място и напрегна слух. Пулсът ѝ бързо се ускори. Нямаше видими причини за подобна реакция — нито разбита врата, нито счупен прозорец, нито нещо, което да не е наред... Въпреки това тя остана неподвижна, продължавайки да чака. Нищо. Каза си, че сигурно ѝ се е причуло нещо и понечи да направи крачка. Но в същия миг долови ясен шум, наподобяващ тихо драскане. Една твърда повърхност се допира в друга. Звукът се долавяше едва-едва, почти погълнат от свиренето на вятъра. Той би могъл да се дължи на докосването на някое клонче по керемидите на обора или пък на проскърцването на ръждясала панта.

Паметта ѝ предизвика реакцията. Умът ѝ се задейства като компютър — събираше и анализираше информацията, изготвяше стратегията на отговора, правеше оценка на рисковете. Усети как се раздвижва, тласкана от воля, която сякаш не беше нейната.

Плъзна се покрай обора, към задната част на къщата, като тихичко си тананикаше. Гледана отстрани, приличаше на момиче, което няма никакви грижи на този свят. В задния двор спря, събу си обувките и се вкопчи във водосточната тръба, която се спускаше от покрива. Когато нае къщата, тази тръба беше откачена и едва-едва се крепеше към фасадата. Поправи я със собствените си ръце, прикрепяйки я със солидни метални болтове към каменната стена. Това стана още на първата седмица от престоя ѝ. Започна да се катери нагоре. Кожата на подметките ѝ усещаше грапавините на стената, по дланите ѝ полепнаха ситни парченца боя от тръбата. Не беше във форма, тъй като отдавна не беше правила физически упражнения, но техниката ѝ си оставаше безупречна. Дръпна капака на прозореца — винаги затворен, но никога залостен — хвана се за перваза и ловко се прехвърли вътре. Озова се в тясно помещение, безсрамно обявено за трета спалня от агенцията за недвижими имоти.

Излезе на стълбищната площадка и застина на място, но слухът ѝ не улови абсолютно нищо. Влезе във втората спалня, която гледаше към задния двор. Безшумно отвори единствения вграден гардероб в къщата, опразни от обувки най-долната му част, отметна килимчето и повдигна централната дъска на дюшемето. Под нея се показва част от въже за пране, завързано за извит пирон. В другия му край висеше плътно запечатана пластмасова торбичка, покрита с плътен слой прах и паяжини.

Нито за миг не ѝ беше минавало през ума да се отърве от своята застраховка, въпреки спокойния и почти идиличен живот, който водеше. Пръстите ѝ пъргаво разпечатаха торбичката и измъкнаха въпросната застраховка — един блестящ от смазка 9-милиметров зиг зауер, модел П-226. Любимият ѝ пистолет в миналото. Провери пълнителя и тихо излезе от стаята.

Стълбата беше най-опасна — истински тесен капан. Пръстът ѝ вдигна предпазителя на пистолета, босите ѝ крака безшумно поеха надолу по хладните каменни стъпала. Скоро се озова на приземния етаж. Продължи да се придвижва, безшумна като привидение: дневната, антрето, кабинета...

Непознатият беше в кухнята. Тя го усети още от подножието на стълбите, но се задоволи само да надникне през леко откренатата врата. Видя част от бежово сако, рамото и горната част на ръката до

лакътя. Промъква се вътре, стъпвайки безшумно на пръсти. Той гледаше към входа откъм терасата и очевидно я очакваше да се появи. Вероятно беше чул мотора на пeжото. Не я беше видял да влиза в къщата през входа или откъм терасата, но сякаш знаеше, че вече е вътре, плъзнала се покрай стопанските сгради.

Стефани успя да опре дулото на пистолета в основата на врата му още преди той дори да се помръдне. А когато го стори, това вече не беше нищо повече от леко потрепване. Не направи опит да се обърне, не извика от изненада. В следващия миг тя позна добре подстриганата снежнобяла коса.

— Здравейте, госпожице Шнайдер — каза мъжът с познат шотландски акцент. — Или може би трябва да ви наричам госпожица Патрик?

2.

Казваш си, че не може да бъде истина. За пръв път си честен към себе си, но въпреки това първата ти реакция е отричането. Не, това трябва да е някаква грешка. Ваша или на някой друг — няма значение. Когато не можеш да приемеш истината за себе си, всяко оправдание е валидно.

Всеки си има някаква дарба. Така поне твърдят клишетата. Аз пък мисля, че зависи какво имаш предвид под дарба. И когато дарбата ти се определя от най-ниския общ знаменател, тя може да приеме формата на почти всичко — хубава усмивка, способността да лъжеш убедително, способността да не пълнееш прекомерно... Но аз самата не приемам тезата, че всеки притежава някаква дарба. Подобна теза ми прилича на онзи придобил гласност лозунг, според който „изкуството е за народа“. А то не е. То е само за онзи, който умее да го разбира и цени. То е елитарно — точно както дарбата...

Повечето хора не притежават изявени способности. Единственото, което притежават в изобилие, е посредствеността. Аз най-добре би трябвало да го зная, тъй като дълго време бях една от тях. Но това беше, преди да открия своето алтернативно „аз“, преди да разбера, че съществува и един друг свят, в който мога да се издигна и процъфтявам над останалите.

Едно е да откриеш, че си изключителен, но съвсем друго — да признаеш, че това, което те прави изключителен, е напълно недосегаемо. Какво правиш, когато най-сетне успееш да зърнеш истинската си същност? Когато разбереш, че тя е всичко онова, което обществото отхвърля? Казваш си, че не може да е вярно... Да, точно така — това е първото нещо, което си казваш. И което може би продължаваш да си повтаряш и след това... Но аз не правя така. Достатъчно дълго съм се самозаблуждавала. И затова, когато моментът настъпи, аз просто престанах да се преструвам на такава, каквата не съм, и избрах истинската си същност. Избрах да бъда честна.

Брутално честна.

— Как си, Стефани?

Той бавно се обърна, лицето му изплува от кладенеца на спомените. Обветрената и загрубяла кожа беше опъната като барабан върху изпъкналите скули, очите му имаха цвят на аквамарин, косата му беше все така бяла. Беше облечен в кремав костюм и тъмносиня риза с отворена яка, на краката му имаше черни, излъскани до блясък мокасини.

— Чух слуховете, разбира се. Навсякъде се говори за завръщането на Петра Ройтер. Отначало не повярвах, но впоследствие се оказа, че в тях има някаква истина. Тогава си помислих, че някой се е възползвал от нейната самоличност, за да прикрие и защити своята. Точно както преди време го правеше ти... — Очите му се присвиха, в погледа му се четеше объркване и обида. — И през ум не ми мина, че може да става въпрос за теб — *истинската* Петра Ройтер!

Александър беше от хората, които вярват, че грешки допускат единствено другите. Това беше причината, поради която я гледаше толкова напрегнато. Просто чакаше отговор.

— Бях убеден, че изчезнеш ли веднъж, никога вече няма дори да чуя за теб, а камо ли да те видя. Но в продължение на повече от две години ти беше Петра. Въпросът е защо?

Стефани не отговори.

— А след това престана да бъдеш Петра. Горедолу преди година и половина, нали? Без повод, без предупреждение. И тук въпросът е същият: защо?

Александър. Човекът без фамилно име. Човекът, когото цели четири години се беше опитвала да забрави.

— Какво ти става, да не би да си прехапа езика? — втренчи се в нея той, извади от джобчето на самото си кутия „Ротманс“ и лекичко поклати глава: — Това не е в твоя стил...

— Майната ти! — не можа да се сдържи Стефани.

Много ѝ се искаше да запази мълчание, но не успя.

Върху лицето на Александър се мерна нещо като усмивка:

— А, сега вече започваш да приличаш на себе си!

Тя притисна дулото между очите му — там, където започваше носа. Устните ѝ заплашително прошепнаха:

— Махай се!

— Позната ли ти е поговорката „действаш ли прибързано, цяла вечност ще съжаляваш“?

— А ти запознат си с фразата „ще броя до три“?

Той дори не мигна.

— Наела си тази ферма с посредничеството на агенция за недвижими имоти „Браун-Стал“ от Мюнхен. Пежото си купила от Ив Монтеану, зъботехник от Сен Рафаел. Знаеше ли, че баща му е бил румънски дисидент? Издавал нелегален месечен вестник в Букурещ през седемдесетте и началото на осемдесетте. Смел, но глупав човек, който...

— Едно!

— Не, мисля, че не си го сторила — направи заключението си Александър. — Но е така, защото никога не се занимаваш с толкова задълбочени разследвания, както го правим ние. Добре знаеш колко сме прецизни, нали? Например, аз съм в течение, че ти никога не се отдалечаваш по-далеч от Ентрекасто или Салерн. Знам, че имаш текуща сметка в „Креди Лионе“, която възлиза на петдесет хиляди франка месечно. Това изглежда доста внушителна сума, особено ако се вземе предвид животът, който водиш. Всеки месец парите постъпват от различен източник и следите им изчезват в момента, в който е осъществен преводът. Това е хитър номер, някой ден трябва да ме запознаеш с подробностите. Знам още, че имаш връзка с Лорен Масон, автомобилен монтьор от Марсилия. Предполагам ти е известно, че Масон доскоро е бил женен, но...

— Две!

— ... Но се питам дали те е запознал с криминалното си досие... — Забеляза изненадата в очите ѝ и кимна с глава: — Виждам, че не го е сторил... — Александър разигра малък театър с изваждането на цигара от кутията и лекото ѝ почукване по твърдия картон. — Той е автокрадец. Има три присъди. Последният път е лежал четири месеца в кафеза. Точно тогава жена му решила, че ѝ стига толкова и си събрала багажа. Взела всичко, което могла — мебели, килими, пердета. Можеш да си представиш изненадата му, като се прибрал у дома след

пандиза. Напомням ти, че така сигурно му е било по-лесно да си тръгне... Просто защото не е имало за какво да съжالياва.

Стефани усили натиска на метала върху кожата.

— Три? — изгледа я спокойно Александър.

В една кратка частица от секундата беше сигурна, че ще го направи. В главата ѝ нямаше нищо друго, освен пропукване на статично електричество. Шансовете бяха петдесет на петдесет. Даде възможност на Александър да го усети, но той въпреки това не трепна.

Предпазителят бавно се върна на мястото си.

— Какво търсиш тук?

Пистолетът се отдели от основата на носа му, на мястото остана бяло кръгче.

— Предполагам, че Масон е избрал градче като Салерн или Ентракасто — в случая това е без значение, за да започне на чисто, сред хора, които не го познават... Точно като теб, нали?

На кухненската маса лежеше елегантно куфарче. Той го отвори и извади плик от кафява хартия с размер А4.

— Хвърли едно око...

Във вътрешността на плика имаше двадесетина снимки, половината от тях черно-бели. На първата бяха изобразени пет момиченца в униформи, които играеха в двора на някакво училище. От едрозърнестата разпечатка личеше, че фотографът е използвал телеобектив. В първия момент Стефани не разбра важността на тази фотография, но след това си даде сметка.

Беше се заблудила заради косата — кестенява и гъста, спускаща се почти до кръста. Преди четири години тази коса беше подстригана късо. Момичето беше високо — доста по-високо от другарките си. На четири години изглеждаше дребничка за възрастта си, но сега беше настигнала и задминала връстничките си. Чертите на лицето ѝ ставаха все по-познати. Носът на Кристофър, очите на Джейн. Момиченцето в средата на снимката беше нейната племенница Поли.

— Не вярвам да си виждала Филип — промърмори Александър.
— Когато видях снаха си за последен път, тя беше бременна с него. Ние стояхме на пътя срещу гробището Фалстоун и наблюдавахме как семейството ти те погребва след онази фатална автомобилна катастрофа. Помниш ли?

Стефани не обърна внимание на мрачната му ирония. Пет от снимките бяха направени на морския бряг. Бамбърг или може би Сийхаусис. Там бяха плажовете, на които родителите на Стефани ги водеха като деца. Кристофър и Джейн също ги харесваха, предавайки тези чувства и на децата си. На една от снимките Джеймс и Поли тичаха през разпенената вода, която стигаше до глезените им, а Кристофър беше малко зад тях, с навити крачоли. Филип беше кацнал на раменете му, заровил малките си ръчички в косата му. Денят изглеждаше ветровит. Всички дни там бяха такива. На две от снимките беше запечатан един красив златен ретривър. Много ѝ се искаше да попита дали кучето е тяхно, но се въздържа. Последните снимки бяха направени в дома им, издигнат на хълма над Фалстоун. Кристофър беше подбрал малко стадо овце с очевидното намерение да ги вкара в оградената кошара, Джейн бе хваната на прозореца на банята в момента, в който разкопчаваше сутиена си. В тази снимка Стефани моментално отгатна присъствието на някаква скрита заплаха.

— Предполагам, че всичко това има някаква цел — промърмори тя и остави снимките на масата.

— Била ли си скоро в Париж?

Тя не отговори.

— Какво знаеш за Джеймс Маршал?

— Никога не съм чувала това име.

— Ами Олег Рогачов?

— Не.

Александър най-сетне си запали цигарата.

— А чувала ли си за човек на име Коба? — попита той.

— Не.

— И той е руснак.

— Не бих се досетила.

— Дори когато ти самата беше Петра?

— Дори и тогава.

— Имам едно предложение за теб...

— Няма да стане.

— Още не си го чула.

— Няма значение, защото не ме интересува.

— Ще те заинтересува. Защо не седнеш да го чуеш?

Тя остана на мястото си.

Върху лицето на Александър се изписа отегчение.

— Виж какво, няма да си тръгна, преди да ме изслушаш...

— В такъв случай започвай — процеди Стефани.

— Знаеш, че не бива да очакваш някакво снизхождение от моя страна. Ти принадлежеше на Маджента Хаус и все още си тяхна собственост. Последните четири години не се броят. Имай го предвид, когато обмисляш моето предложение, което накратко е следното: една задача, разделена на две или три части...

— Не!

Александър с нищо не показа, че е чул това и невъзмутимо добави:

— А след това... Е, след това си свободна. Никога повече няма да ме видиш. Предполагам, че и двамата ще бъдем доволни от този факт...

— Не.

— Стефани...

— Не ме разбираш. Аз вече не мога да работя за вас.

— Искаш да кажеш, че не искаш...

— Не, не мога. Промених се.

— Всички се променяме. Едни повече, други по-малко. Но никой не го прави като теб. Ти си царица на промените, Стефани. Сега искаме от теб да се превърнеш отново в Петра Ройтер, да свършиш определена работа, а след това се променяй в каквото желаеш — включително и в това, което си сега.

— Не чу ли какво ти казах? Никога вече няма да работя за вас. По-скоро бих умряла.

Александър дръпна от цигарата с бавен, подчертано театрален жест, после изпусна дима през носа си.

— Не очаквам да приемеш — промърмори той. — Не тук и не сега. Имаш достатъчно гордост. Но когато успееш да я оставиш настрана, веднага ще видиш, че офертата ни е много добра... — Пресегна се към снимките на масата и добави: — Днес е понеделник следобед. В края на седмицата ще те чакам в Маджента Хаус...

— Сигурно си се побъркал! — изгледа го с презрение Стефани.

Раменете му леко се повдигнаха.

— По всичко личи, че тук си живееш приятно. Защо да променяш всичко това? Защо да го унищожаваш, като се върнеш в

котела? Помисли си. Имаш реален шанс да се освободиш завинаги... — Понечи да прибере снимките в куфарчето, после се отказа: — Ще ти ги оставя...

— Едва ли се надяваш пак да ме видиш, нали? — изгледа го тя.

— А ти наистина ли щеше да ме застреляш?

— Да.

— Все пак не го стори... — Александър тръгна към терасата, после се спря. На шкафа до умивалника лежах скиците на овчарската колиба, които бе направила вчера следобед. — Твои ли са? — попита той и вдигна едната да я разгледа.

— Махай се!

Ръката му пусна скицата върху купчината с подчертано презрение.

— Трябваше да си останеш в бизнеса по премахването на хора, Стефани. Там ти е силата и ти го знаеш.

— Пенсионирах се.

Александър се усмихна. Тя не беше сигурна кога за последен път е виждала усмивка на лицето му.

— Ти си на двадесет и седем години — рече той. — А това не е възраст за пенсия...

Стефани остана да гледа след него, докато той спокойно крачеше надолу, по посока на пътя. Не беше забелязала кола при завръщането си от Ентрекасто. Вероятно е ползвал услугите на шофьор. Не го изчака да се изгуби от погледа ѝ.

Можеш да си изградиш дом, можеш да си изградиш нов живот. Но никога не създавай нещо, от което да не можеш да се откъснеш за броени секунди, ако това е наложително...

Нямаше нужда да мисли. Процедурата се активираше автоматично.

Взе един нож от кухненското, чекмедже и се качи в спалнята. Под леглото държеше стар кожен куфар с месингови ключалки. Отвори го и внимателно разпра подплатата на дъното ѝ, за да не повреди това, което лежеше под нея. Немски паспорт на името на Франка Мюлер и две хиляди марки. Достатъчни, за да стигне до Хелзинки. Там я чакаше колекцията, нужна за превъплъщаването във Франка. Всичко

беше скрито в трезора на банката „Мерита-Норд“ на улица „Александер“ — по-скоро в клона ѝ, който се намираше на Сенаатинтори №1572. Ключовете от квартирата в Берлин, наемът за която се плащаше директно от сметката на една агенция за недвижими имоти, акт за раждане, валидна кредитна карта на „Американ Експрес“, немско свидетелство за правоуправление, лична банкова сметка. Една замразена, но старателно подготвена самоличност.

Отвори гардероба вдясно от леглото и стъпи на един стол, за да стигне до най-горната лавица. Зад стара кутия от обувки беше скрита малка черна раница. Всичко беше старателно опаковано: бельо, чорапи, чифт маратонки, новички черни джинси (които със сигурност вече щяха да ѝ бъдат малко тесни), две фланелки, горна част на анцуг, сив анорак с качулка. Тоалетните принадлежности бяха в малка чантичка от пластмаса. Основно място сред тях заемаха бинтове, лепенки, дезинфектанти и обезболяващи...

Погледна часовника си. Беше едва десет и половина. Ако не попадне в задръстване, до дванадесет и половина със сигурност щеше да стигне до летището на Ница. Оттам, по един или друг начин, щеше да се добере до Хелзинки още преди да е изтекъл денят. А утре, веднага след като прибере остатъците от Франка Мюлер, ще разполага с целия свят, за да се скрие. От утре нататък никой никъде нямаше да открие някаква следа от жената, наричаща себе си Стефани Шнайдер...

Седем и четвърт. Масон влезе в кухнята откъм терасата, както често го правеше. И застина на място. Подът беше покрит с изпотрошена стъклария и кухненска посуда. Дървеният стол, който стоеше до хладилника, беше счупен. Не спукан или с изваден крак, а тотално унищожен.

Той извика името ѝ, но не получи отговор.

Подът на дневната беше покрит с книги, грубо съборени от лавиците. Върху решетката на камината блестяха парченца от безмилостно разбитата тюркоазна китайска ваза. Хукна нагоре по стълбите и бутна вратата на спалнята. Слава богу нея я нямаше там, покривката на леглото беше гладко изпъната. Забеляза кръвта едва когато се спусна обратно в кухнята. Ситните алени капчици водеха към

задната врата и чезнеха в буйната трева отвъд нея. Той вдигна глава и я видя седнала с подгънати крака под едно маслиново дърво.

— Стефани!

Беше готова за тръгване още преди Александър да стигне пътя. Но не го стори, отстъпила пред колебанието. Сега вече не можеше да си спомни на какво точно се дължеше то. Изтече един час, мислите ѝ се рееха надалеч. Беше напълно спокойна. По-късно излезе навън и тръгна между лозниците и лимоновите дръвчета, кацнали на стръмния склон в източната част на имението. Някъде в следобедните часове обаче, усети как отслабва действието на психологическата анестезия, която си бе наложила. Отначало я връхлетя скръбта, бързо заменена от неконтролируема ярост.

— Ръката ти! — задъхано рече Масон и се отпусна до нея. — Какво е станало с ръката ти?

И двете ръце кротко лежаха в скута ѝ. Лявата беше разцепена отгоре, чак до кокалчетата на пръстите. От раната стърчаха остри парченца стъкло.

— Какво се е случило?

Тя нямаше ясни спомени за времето, през което късния следобед премина в ранна вечер. Черната раница лежеше до входната врата. Не помнеше да я е оставяла там, но в замяна на това беше сигурна, че в един от страничните джобове са двете хиляди марки и паспортът на Франка Мюлер.

— Да извикам ли полиция?

Тя поклати глава.

Той понечи да протестира, после изражението му се промени.

— Трябва ти лекар!

Тя видя как собственото ѝ тяло се върти като на танцорка. Една вихрушка от гняв, която удря всичко, изпречило се на пътя ѝ. Зрението ѝ беше абсолютно замъглено. Не знаеше какво точно е ударила, но острата болка я накара да се съвземе. Винаги е било така...

Отбиха се от главния път. Фиатът на Масон започна да скърца по извиващия се черен път. Фаровете за миг обхванаха високите лозници, слабата им жълтеникава светлина бързо привлече мушиците. Откакто напуснаха Салерн никой не беше отронил нито дума. Лявата ръка на

Стефани беше защита с четири шева. По-малките наранявания бяха почистени и дезинфекцирани. Тя бе отказала предложените ѝ болкоуспокоителни.

Влязоха в кухнята. Погледът на Масон беше привлечен от нещо, което бе пропуснал преди: пистолетът, легнал до умивалника. Стефани мълчаливо гледаше как вдига зига и го върти в ръцете си. Видя безпокойството, което се изписа върху лицето му.

— Твой ли е?

Ясно видя и колко отчаяно му се искаше отговорът да бъде отрицателен.

— Да.

— За какво ти е притрябвало това желязо, Стефани?

— Не питай.

— Ще питам! — изведнъж се запъна той. — Искам да знам какво се е случило тук!

— Мога да ти отговоря, ако толкова много искаш — изгледа го тя. — Но ще чуеш само лъжи.

— Дължиш ми нещо повече от това...

— Нищо не ти дължа! — остро отвърна тя. — Забрави ли уговорката ни? Никакво обвързване!

— Не мислиш ли, че това е нещо различно?

— Мисля, че всички ние си имаме своите тайни, Лорен. Частици от миналото, които е най-добре да си останат там... — Даде му възможност да прецени чутото, после попита: — Какво ще кажеш?

Той ѝ обърна гръб.

— Ще кажа, че се залавям за работа. Тази бъркотия трябва да бъде оправена.

— Не сега — промълви тя и положи здравата си ръка върху рамото му. — Това може да почака.

Ядоха хляб и сирене. Масон отвори и бутилка вино. Седяха на терасата и слушаха хора на цикадите. Когато се нахраниха, той прибра чиниите и се върна с кафе и прашна бутилка арманяк. Тя каза, че не иска да пие, но той настоя. Било полезно от медицинска гледна точка. Тя отстъпи и му поднесе използваната си чаша.

Когато взе решението да не бяга, тя го направи инстинктивно, без да има причини. Едва сега разбра защо. Александър не беше въоръжен. Този факт бе останал регистриран някъде в подсъзнанието

й. Без пистолет, без съучастници, без охрана. Предвид конкретните обстоятелства, това беше един твърде висок риск. Тя би могла да го убие когато пожелае, без да му даде никакъв шанс. Подозрението я накара да си зададе логичния въпрос: защо?

Масон напълни чашата си.

— Виж какво, ще те разбере, ако не искаш да говориш за одевете — погледна я той. — Но ако поискаш, знай, че можеш да разчиташ на мен.

— Знам — кимна тя, стисна чашата и заби поглед в шевовете на ръката си. — Днес ме посети един човек...

— Кой?

— Човек от миналото ми...

— Какво искаше?

— Късче от бъдещето ми.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Все още не знам.

Масон избягваше да я гледа, преструвайки се, че дърпа някакво конче от панталона си.

— Но този пистолет... Искам да кажа, че ако си загазила нещо... ако имаш нужда от помощ, аз познавам хора, които...

— Знам.

— Какво знаеш? — изненадано я погледна той.

— Защо си станал автомонтьор.

— Моля?

— Знам, че си падаш по колите, Лорен. Че много си падаш по тях...

Помълчаха известно време, после Лорен каза:

— Все пак хората, които познавам...

— Те няма да променят нищо.

— Е, ако все пак решиш...

— Благодаря ти.

Той запали цигара и смени темата:

— Кой са тези хора от снимките в кухнята?

— Едно семейство, което познавах някога — сви рамене Стефани.

Борбата продължи във вторник и сряда. Тя почти не мигна, престана и да се храни. На моменти изпадаше в паника, в други я обземаше тотална апатия. Аргументите ѝ се въртяха в кръг: новият живот заслужаваше да се бори за него, заслужаваше дори да отскочи за малко в миналото... В същото време съзнаваше, че миналото трябва да бъде тотално забравено и тя никога не бива да се връща към него...

В сряда прекара целия ден навън, сред хълмовете. Слънцето я обливаше с горещите си лъчи, около нея имаше само трънаци и остри камъни. Даваше си сметка, че може да избяга. Че може би ще натрупа достатъчно преднина пред Маджента Хаус. Но докога? Ще я открият в мига, в който спре и се установи някъде. Едва сега си даде сметка, че това не е само въпрос на време. Вероятността ще остане, дори и ако не успеят да я намерят. Усилията да я пренебрегва няма да имат успех, тъй като опасността ще остане...

Най-много от всичко искаше да спре да бяга. На това я научи животът, който си беше изградила във фермата. В крайна сметка така и не разбра къде ѝ е предопределено да се установи. Но това нямаше значение. Имаше значение актът, а не мястото. Да изостави тази мечта, означаваше, че Александър печели. Това беше застрахователната му полица, затова беше дошъл без оръжие. Не беше предложил за гаранция собствената си дума, защото знаеше, че тя ще я отхвърли. Между тях никога не беше съществувало доверие. Но рискът може би беше едно добро знамение...

По залез-слънце краката ѝ бяха изранени, кожата — изгоряла от слънцето, съзнанието — изпепелено.

Край на преструвките. Спомените изплуваха отново. През нощта не успя да мигне. Страхът, отвращението и гневът ѝ пречеха да заспи. По-късно, вече на разсъмване, имаше моменти, в които почти успяваше да се убеди, че няма да е толкова лошо. *Това е само една задача.* Веднага обаче си даваше сметка, че това не е истина. Осемнадесет месеца истински живот си казваха думата. Никакви усилия не можеха да ѝ върнат някогашното предимство. Но тя въпреки това беше щастлива, тъй като слабостта я правеше човек — съвсем като другите.

Маджента Хаус. Несъществуваща организация, която ръководи несъществуващи хора. Една иронична рожба на модерното време. Дори във времето на тоталната откритост пак трябва да има някой, който да се погрижи за плъховете в канала.

Не зная на колко убийци дърпа конците Маджента Хаус — четири-пет, а може би и шест. Но зная, че аз съм най-уникалната между тях. Всички те са били обучавани на изкуството да убиват, докато аз умея и нещо повече. Оперирайки под името Петра Ройтер — германска студентка, която преминава през протестите и стига до тероризма — аз бях обучавана на инфилтрация, съблазняване, лъжи, подслушване, кражби и убийства. Научих се как да издържам на болка и как да причинявам такава.

Вече четири години, откакто изчезнах. Оттогава насам непрекъснато бягам — първо като Петра, а след това и под истинската си самоличност. Дори днес, след повече от година пребиваване тук, аз все още бягам. Офертата на Александър ми дава шанс най-сетне да спра. На хартия изборът изглежда лесен. Изпълнението на една-единствена задача срещу бъдещето, към което се стремя. Но аз се промених, особено след като престанах да бъда Петра. Мисля, че започвам да се превръщам в това, което би трябвало да бъде Стефани Патрик — трудна за общуване себична кучка, която обаче не е убиец. За разлика от Петра, която никога не е била нещо друго...

Улавям се, че мисля за хора като Жан-Марк Хутенс, Ли Чинг Хай, Джон Пелтор, Звонимир Вуйович, Естебан Гарсия. Подобно на Петра Ройтер, всички те също са имена без лица. Питам се, какво ли правят в този момент, независимо в колко точки на света са разпръснати. Професията на Петра никога не е била широко разпространена. Разбира се, човек може да наеме убиец почти на всеки ъгъл из опасните квартали на големите градове. Самообразовани убийци индивидуалисти могат да бъдат открити сравнително лесно на Балканите и в Близкия изток, където буквално гъмжи от ентузиазирани аматьори. Но ние, елитните изпълнители, наброяваме най-много дузина. Имаме различно минало и начин на подготовка, но сме обединени от качеството на услугите, които предлагаме.

Едно време си представях как се срещам с останалите членове на клуба. Представях си как сме седнали на голяма маса в скъп ресторант, как си разменяме тайни и различни тънкости на професията, как имената се сдобиват с лица, как правим оценка на конкуренцията. От време на време до мен достигат някакви слухове. Най-често от Стърн, информационният брокер, който подхвърля по някоя хапчица с надеждата, че ще платя за нещо по-сочно. Така например научих, че бившият морски пехотинец Джон Пелтор е отговорен за колата бомба в Куала Лумпур, която уби индонезийския посланик миналата година. И че Ли Чинг Хай е физическият убиец на Алфред Рийд — основател на медийната групировка „Рийд“, през май 1999 година в Мумбай. Според Стърн това е станало благодарение на изключителен изстрел в главата от петстотин метра разстояние, въпреки силен и постоянно променящ посоката си вятър.

Когато бях Петра Ройтер, не ме тревожеха грижите на Стефани Патрик. Нито пък проблемите, произтичащи от професията ми. Не мислех за морала, а за ефикасността. Не мислех за жертвата, просто защото тя беше мъртва в момента, в който ми се отправеше съответната оферта. Дори да я откажех, друг щеше да я приеме. Когато хващах лицето на жертвата си в кръстчето на мерника или се изправях очи в очи с нея, аз никога не виждах човека срещу себе си. Никога не мислех и за парите, които щях да получа. Тези мисли идваха на по-късен етап. Вместо това си мислех... Добре, ще го кажа... Питам се дали някой от другите би се справил по-добре от мен?

Всяка жена, която е избрала доминирана от мъжете професия, прекрасно знае, че за да я приемат като равна на колегите мъже, тя трябва да бъде много по-добра от тях.

Четвъртък сутрин. Излязла на терасата, Стефани наблюдаваше изгряващото слънце. В началото ѝ беше студено, но после Масон ѝ донесе чаша горещо кафе. Страните му бяха порядъчно брадясали.

- Значи отиваш, а?
- Видя ли сака?
- Видях това, което зарязваш тук.
- В смисъл?

— Дрехите в гардероба... Е, тях и аз не бих ги взел.

— Няма да ти станат.

— Умея да се намъквам в изненадващо много дрехи...

— Това, което си представям, не е много красиво...

Той се ухили, помълча малко, после попита:

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

— Не съм, ако искам да бъда честна. Но прекрасно знам какво ще се случи, ако не отида. А това не мога да понеса. По-голямата част от изтеклата година беше добра за мен, но преди това...

— Какво?

От гърдите ѝ се отрони тежка въздишка:

— Дълго време преди това нещата бяха лоши...

— Не само за теб, повярвай ми — подхвърли съчувствено той.

— Знам.

— И какво правеше?

— Не ти трябва да знаеш.

— Стефани...

— По същия начин аз не искам да знам за твоите присъди за кражби на коли!

Той смаяно зяпна, после бавно поклати глава:

— Знаела си?!

— До онзи ден не знаех нищо. Но такъв е светът, в който живях. Научавах неща, които не исках да знам. Виждах неща, които не можех да забравя. В продължение на месеци, а след това и на години, аз се местех от един скапан хотел в друг, от една страна в друга... А нещата, които вършех, бяха... бяха...

Гласът ѝ секна. Ръцете му меко легнаха върху раменете ѝ:

— Това няма значение.

Тя вдигна глава, в погледа ѝ се четеше безпомощност.

— Съжалявам, Лорен...

— Всичко е наред.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Би трябвало да ти кажа нещо...

— Не. И така ни беше добре...

— Вярно — прошепна тя, без да смее да го погледне в очите.

— Винаги съм знаел, че връзката ми с теб не може да трае вечно.
И това я правеше особено привлекателна.

— Много ти благодаря.

— Знаеш какво имам предвид.

Тя кимна.

— Аз обаче възнамерявам да се върна. Стига да мога, разбира се.
Той нежно хвана дясната ѝ ръка.

— Нека не говорим за това. Дай да си пием кафенцето и да се наслаждаваме на слънцето. Можем да се престорим, че заминаваш за малко и за уикенда отново ще бъдеш тук. Аз ще ти стотвя нещо вкусно, после ще се любим, изпили прекалено много вино... Същото ще правим и на следващия ден, следващата седмица... И още преди да се усетим, лятото ще свърши и ще отстъпи мястото си на есента.

3.

Стефани никога не си беше представяла, че гледката на Брентфорд може да пробуди някакви емоции в душата ѝ. Но сега ги чувстваше съвсем ясно, изразени в нещо като стягане на гърдите. Притисна нос в дебелото стъкло на илюминатора, докато самолетът изскачаше от облаците. Терасирани улички, блокове с олющени фасади, бетонни правоъгълници на складове. За пръв път от четири години насам виждаше Лондон, но не беше почувствала липсата му. Това, което изпитваше, едва ли можеше да се нарече сбъркано чувство на носталгия. Беше по-скоро безпокойство.

Взе метрото за Лондон, на спирка Глостър Роуд смени линиите от Пикадили Лайн на Дистрикт, а когато стигна Ембанкмънт, отново се издигна на нивото на улицата. Времето беше топло и влажно, небето приличаше на мръсен сив парцал. Около количките за хотдог се тълпяха туристи, във въздуха се носеше тежката миризма на пържен лук. Оттатък Темза бавно се въртеше колелото на хилядолетието. Стефани праметна раницата през рамо и влезе в парка Виктория Ембанкмънт, от който след малко щеше да види Маджента Хаус — две свързани помежду си сгради, в които се помещаваха офисите на стотици фирми. Главният вход беше на ъгъла между Робърт стрийт и Аделфи Теръс, на стената до него бе прикрепена бронзовата табела, която тя винаги беше харесвала. Върху гладката и помътняла от атмосферните влияния повърхност все още се четеше надписът с изящно гравирани букви: „Л. Л. Херинг и Синове, ООД, Нумизматика от 1789 г.“. Вдигна поглед към старата охранителна камера над входа и протегна ръка към домофонната решетка, монтирана в непосредствена близост до табелата. Натисна бутона срещу табелка, на която пишеше „Аделфи Травъл“.

Гласът беше остър и напрегнат:

— Да?

— Имам среща с Александър.

— Кой Александър?

— Много смешно!

— Мисля, че сте сбъркали...

— Не знам какво да кажа. От последното ми посещение изминаха четири години.

— Съжалявам, госпожо, но...

— Я зарежете това „госпожо“!

— Ние нямаме човек с това име тук и...

— Кажете му, че Стефани Патрик е тук!

Рецепцията беше такава, каквато я помнеше. На стената вдясно от нея висеше дъска от полирано дърво, на която бяха изписани имената на всички компании в сградата. Част от тях бяха действителни, други не. А отношенията им с Маджента Хаус бяха толкова объркани и сложни, колкото лабиринтът от коридори и стълбища, с които беше опасана сградата. Помнеше имената на няколко от тях — например на „Галбрейт Шипинг (Ю Кей)“ и „Труро Пасифик“, но видя и нови — „Галилео Рисорсис“, „УБ Армстронг Инвестмънтс“, „Панатекс ООД“. Жена с отегчен вид седеше пред монитора на поне десетгодишен компютърен терминал, играеше „хартс“ и пушеше цигара. Годиците ѝ си личаха въпреки дебелиите пластове грим — така, както си личаха и годиците на охранителната камера над входа, на износения килим и избелелите тапети на стената, които някога са били на синьо-сиви ивици. Всичко това беше част от фасадата, зад която се криеше Маджента Хаус. Стефани знаеше, че в лампите над картините са монтирани миникамери, че старинната на вид входна врата всъщност е блиндирана и може да издържи на нападение с гранати, че старата брантия зад компютъра държи под тезгяха си зареден глок, който е готова да използва всеки момент.

Жената проговори с изкривена уста, без да махне димящата цигара:

— По коридора, след това по стълбите и...

— Знам пътя.

Маргарет Хорнби, секретарката на Александър, не беше зад бюрото си. Стефани отвори вратата и го видя изправен до прозореца.

— Не си ли чувала, че се чука, преди да влезеш? — намръщено я изгледа той.

— Нито съм чувала, нито ми пука! — отсече тя.

— Стига, Стефани. Вече си твърде стара, за да играеш ролята на пубер бунтовник.

— Но твърде млада, за да се оттегля, нали?

Нищо не се беше променило. Лавиците на противоположните стени все така се огъваха под тежестта на книги с кожени подвързии, диванът „Честърфийлд“ изглеждаше все така удобен върху излъскания паркет, покрит с дебел персийски килим. В ъгъла си стоеше старинният италиански глобус. Тя още помнеше как се беше разочаровала, когато разбра, че във вътрешността му не се крие барчето на колелца, което беше очаквала да види.

— Какво ти е на ръката? — попита Александър.

— Порязах се.

Той се въздържа от коментар и бавно се отдръпна от прозореца. В поведението му на собствен терен се долавяше странна предпазливост.

— Взела си правилното решение...

— Все някога трябваше да се случи — сви рамене тя.

Той плъзна един плик по гладката повърхност на писалището. Тя го взе и напипа някакви ключове. На външната му страна беше изписан адрес.

— Там ще отседнеш — каза Александър. — Обзаведен апартамент под наем. Започваме в понеделник сутринта, точно в девет. Дотогава би трябвало да свикнеш, тъй като целият уикенд е на твое разположение...

В усмивката на Стефани нямаше топлина.

— Това ще ми отнеме доста повече време от един уикенд — отвърна тя. — Най-вероятно години...

Двустайният апартамент се намираше на последния от петте етажа на викторианска сграда с тухлена фасада, издигаща се на Бълстроуд стрийт, съвсем близо до пресечката с Мерилибоун Хай. Комуналният вход беше мръсен, от пощенските кутии стърчаха забравени рекламни листовки. Колкото по-нависоко се изкачваше човек, толкова по-тясно и по-тъмно ставаше стълбището. Ключалките на входната врата бяха сменени. Стефани свали раницата си в хола и

побърза да отвори прозорците с напразната надежда, че ще я лъхне освежаващ ветрец.

Подовете бяха покрити с пресовани плоскости от морска трева, изключение правеха кухнята и банята, облицовани с теракота. Стените бяха боядисани с бял латекс, а на прозорците имаше щори, а не пердета. Завъртя крана в банята, за да провери дали има топла вода. Имаше. Големият метализиран хладилник в кухнята беше хладен, но празен. Същото беше състоянието и на кухненските шкафове, ако не се брой буркан с мармалад и половин пакет едър ориз за ризото. В основната спалня имаше ниско двойно легло с твърд като камък матрак, а срещу него — тесен скрин, боядисан в призрачно бяло.

В хола имаше телевизор, диван от черна кожа и кръгла масичка с плот от дебело стъкло. На лавиците бяха подредени книги с меки корици и компактдискове, стената насреща беше украсена с черно-бели фотографии в рамки, главно на известни в миналото манекенки. Апартаментът е определено мъжки, заключи Стефани. Но дали някога е бил обитаван от истински мъж? Над камината във викториански стил имаше други рамкирани снимки. Тя взе една от тях. Красиво момиче с дълга, светлокестенява коса и сладка усмивка. Стефани я обърна и ловко освободи рамката. Оказа се, че снимката е изрязана от илюстрирано списание. Прегледа и книгите. Бяха съвсем нови, без нито една прегъвка или друга следа от четене.

Всичко ѝ стана ясно. Тромавите опити да се придаде някаква жизненост на подобно жилище подчертаваха още повече неговата студена стерилност. Напълно в стила на Маджента Хаус.

След застоялия горещ въздух в претъпканото метро, климатизираната подземна заседателна зала беше истинска благодат. Стените и подовата настилка бяха в същия тъмносив цвят, който имаше нейната фланелка. На стената вляво бяха закрепени шестнадесет телевизионни монитора, разделени на четири групи по четири. В средата имаше овална маса от черешово дърво, около която бяха подредени десет стола с тапицерия от черна кожа.

— Хей, Стефани!

Обърна се. На прага се беше изправила Роузи Шодхъри. Беше по-слаба, отколкото преди четири години и това я подмладяваше.

Носеше тясна червена пола, която стигаше до коляното, и черна копринена блузка над нея. Лъскавата ѝ черна коса бе прибрана на конска опашка.

— Роузи.

— Съжалявам, че те виждам отново.

— Аз също.

Размениха си приятелски усмивки.

— Да ти предложи нещо? — попита Роузи. — Чай? Кафе? Или билет, с който да изчезнеш оттук?

— Това последното ми звучи добре — разшири се усмивката на Стефани.

— Изглеждаш отлично — похвали я Роузи.

— Ти също.

Появата на Александър сложи край на този диалог. Роузи напусна залата, отнасяйки и топлината със себе си. Той се настани в единия край на масата и направи знак на Стефани да седне срещу него. Празни приказки нямаше. В ръката му се появи дистанционно управление. След натискането на съответния бутон, върху екраните на първата четворка монитори се появи един и същ кадър: черно-бяла снимка на намръщен мъж с издължено лице, рошави вежди и изтъняла коса, заметната като перчем по начина, по който го правят всички начинаещи плешивци.

— Това е Джеймс Маршал, бивш агент на Ес Ай Ес, който дойде на работа при нас, а след това излезе в преждевременна пенсия. — Александър се намести по-удобно и продължи: — За съжаление имаше проблем с чашката, който... хм... излезе извън контрол и засегна пряко надеждността му.

— Не мога да си представя, че подобно нещо може да се случи, докато е работил тук — хладно отбеляза Стефани.

— В миналото беше оперативен агент с доказани качества — отвърна Александър. — Това отчасти дава отговор на въпроса защо продължихме да го използваме от време на време — явно поради някакво фалшиво чувство за лоялност. Веднага трябва да подчертая, че сме го използвали много рядко, винаги напълно анонимно. Това беше взаимно изгодно споразумение — той получаваше нелоши добавки към мизерната си пенсия, а ние имахме човек за някои не особено приятни задачи, които задължително се изпълняват от външни хора.

Това беше причината, поради която през април месец възложих една такава задача на Маршал с място на изпълнение Париж. Всичко изглеждаше наред до момента, в който той реши да ни зареже и да остане в Париж.

Физиономията на Маршал върху екраните бе заменена от няколко кадъра, направени от охранителна камера. Пуснати на бавна скорост, те ясно показваха мъж, който прекосява зала за митническа проверка, а след това е спрял от униформените служители. Лентата спря и камерата се фокусира върху мъжа: висок и строен, с пясъчнорус перчем, който почти закриваше лявото око. Последва серия от фотоси, които показваха мъжа в различни ракурси в профил и анфас.

— Ханс Клепер, холандски професионален престъпник с постоянно местопребиваване Амстердам — съобщи Александър. — Основната му дейност е свързана с трафик на хероин от Индонезия, като каналите му са защитени чрез подкупи на влиятелни личности в Джакарта. Видеоматериалът, който току-що видяхме, е заснет на 16 декември миналата година на летище „Хийтроу“ и отразява пристигането на Клепер от Баку. Митническите власти получават информация от Ес Ай Ес в Москва, но оригиналният ѝ произход трябва да се търси в Новосибирск. Клепер е заловен с фалшив белгийски паспорт, очакванията са в багажа му да бъде открит и хероин. Но вместо хероин там се оказва известно количество плутоний-239, точно седемстотин и петдесет грама с чистота 95 процента. Знаеш ли какво е многозначителното в тази информация?

Стефани поклати глава.

— Всяко количество плутоний, чиято чистота е над 93 процента, става за производство на ядрено оръжие. За бомба със средна мощност са нужни около осем килограма. Клепер пренася споменатото количество в два защитени контейнера, всеки от тях в отделен куфар. Освен това носи и известно количество литий-6 — вещество, което обогатява ядреното съдържание на бомбата, без самото то да е радиоактивно.

— Защо един трафикант на хероин ще се занимава с радиоактивни материали? — попита Стефани.

— Въпросът ти е логичен.

— Какъв е отговорът на Клепер?

— Не ни предложи такъв, защото умря.

Веждите на Стефани изненадано се повдигнаха:

— Там, на място?

— След един час.

— Как?

— Сърдечен инфаркт.

Тя стрелна с очи кадрите. Кеплер приличаше на човек към края на тридесетте и началото на четиридесетте.

— Сърдечен инфаркт?

— Предизвикан по изкуствен начин — кимна Александър. — Клепер е бил наясно, че ще загази още в мига, в който са го накарали да отвори куфара си. Знаел е, че ще го вкарат в килията за основно претърсване, където ще бъде съблечен гол. Аутопсията откри убождане с игла върху лявата китка. Основното претърсване на дрехите и личните му вещи доведе до намирането на автоматична писалка „Монблан“, пригодена да действа като спринцовка. Резервоарчето ѝ се оказа заредено с препарат алфентанил, обработен по химичен път. Писалката действа като впръсквател на лекарство — по подобие на приспособленията, използвани от диабетиците. Но като оръжие съществено се различава от чадъра, използван срещу българския дисидент Георги Марков през септември 1978 година тук, в Лондон.

Бавното движение на кадрите се възобнови. Клепер се приближи до скарата за преглед на багажа, положи двата си куфара върху нея и подаде паспорта си. След това бръкна в джоба на сакото си и извади писалката „Монблан“. Абсолютно стандартно и следователно ненатрапващо се действие. Едната му ръка държеше писалката, другата сякаш я завърташе, за да я направи годна за употреба. През цялото време мъжът гледаше митническия служител в очите и беззвучно отговаряше на беззвучно поставените въпроси. Никой не забеляза убождането. Дискретно, но направено с твърда ръка. Лицето на трафиканта дори не потрепна.

— Сякаш няма никакви грижи, господи! — поклати глава Стефани.

— Или обратното — поправи я Александър.

— Нима е възможно да отнемеш собствения си живот с такава лекота?

— Има съмнения, че Клепер не е бил наясно какво точно си инжектира — поясни Александър. — Вероятно е бил убеден, че си

вкарва в организма нещо, което ще предизвика точно определена реакция, но няма да го убие. Във всеки случай ние едва ли някога ще разберем какво точно си е мислил в този момент.

— Предполагам, че загубата не е трагична — промърмори Стефани, без да сваля очи от лицето на Клепер.

— Знаем, че той е първият от общо пет куриери, двама от които пътуват към Обединеното кралство. За другите трима не знаем абсолютно нищо. Имаме информация, че след смъртта на Клепер операцията е прекратена, но Ес Ай Ес не успя да идентифицира крайните получатели. Що се отнася до доставчиците на плутоний-239, всички са единоплашни, че не бива да ги търсим другаде, освен в бившия Съветски съюз. След съответните справки се очерта едноединствено име. Или, по-скоро псевдоним. Коба. И нещата спряха дотам. До месец март, когато с Ес Ай Ес внезапно се свърза Олег Рогачов, ръководител на престъпния синдикат „Централная“. Това е организация, която допреди години беше тясно свързана с контрабандата на радиоактивни материали.

— По какъв начин е бил осъществен този контакт?

— С посредничеството на „Алматинвест“ — казахстанска инвестиционна компания. Те държат офис тук, в Лондон, но контактът е бил осъществен през московския им офис. Служител на „Алматинвест“ е упълномощен от Олег Рогачов да влезе в контакт с британското посолство. Молбата му е за организиране на секретна лична среща с представител на Ес Ай Ес. Преценката относно валидността на тази молба е поверена на Роджър Стансфийлд, когото познавам лично. Заключениеето му е, че става въпрос за действителна молба. Според представителя Рогачов иска да предаде на Ес Ай Ес истинското име на Коба.

— А какво е поискал в замяна?

— Нищо. — Видял изражението на лицето ѝ, Александър побърза да добави: — Знаем какво си мислиш, но ние сме на мнение, че разкриването на Коба може би е достатъчно като награда за него.

— Или пък вижда в намесата на Ес Ай Ес удобен случай да си разчисти сметките с пряк съперник, а Коба най-вероятно изобщо не съществува — допълни с категоричен тон Стефани.

— И Стансфийлд си помисли същото. Затова не пожела да се замесва никой от Ес Ай Ес. Поне не пряко.

— И се е обърнал към теб.

— Точно така. Планът беше съвсем прост: маскиран като висш служител на Ес Ай Ес, Маршал се срещна с Рогачов в Париж. По време на тази среща Рогачов трябваше да му предаде диск с информация за терористите, крайните потребители и куриерите. Срещата се проведе в една бирария на някаква улица в предградието Сен Оноре и, доколкото ни е известно, всичко се е развило нормално. Но в момента, в който са излезли на тротоара...

Александър протегна ръка и кадрите на мониторите се сменяха. Върху мокрите плочи лежаха две тела, и двете по очи. Едното препречваше целия тротоар, а другото се беше сгърчило в близост до бордюра. Кръвта изглеждаше черна. Макар и заковала очи в екраните, Стефани ясно усети изпитателния поглед на Александър.

— В трупоземите не са открити никакви дискове — тихо продължи той. — Никой не си спомня убиецът да е ровил в джобовете им. Възможно е дискът да е била прибран по-късно, възможно е и обратното — да е бил взет още преди стрелбата, най-вероятно вътре в бирарията. Единственото нещо, което знаем със сигурност, е, че в момента този диск се намира в ръцете на Джордж Салиби.

— Никога не съм чувала за него.

— Ливански banker. Живее в Ню Йорк, основател е на „Фърст Интерконтинентал“.

— По какъв начин се вписва в картинката?

— По начина, по който може да се впише във всичко, в което пожелае: парите. Един господ знае как точно се е сдобил с този диск, но можеш да бъдеш сигурна, че ще го използва.

— Как?

— Ще го предложи на търг или ще го използва като средство за натиск. И при двете възможности дискът вече се е превърнал в разменна монета. А това е ситуация, която ние не можем да толерираме.

— Салиби ли е мишената?

— Не. Мишената е дискът. Но ако Салиби се изпречи на пътя ни... Е, ще приемем, че в такъв случай проблемът си е негов.

— Значи това е задачата, така ли? Дискът.

Лицето на Александър видимо потъмня.

— Убийството на Джеймс Маршал не може да остане ненаказано.

— Това ми звучи като цитат от Вехтия завет.

— Тук не става въпрос за отмъщение, а за послание от наша страна — поклати глава Александър. — Освен това стои и проблемът с Коба. Ние не знаем дали пратката на Клепер е била предназначена за Великобритания, или е минавала транзит. И поради това сме принудени да допуснем най-лошото. В тази светлина сме длъжни да разберем кой е Коба, кого снабдява и в каква посока искат да насочат удара си.

— А след това?

— Докато е жив, Коба представлява заплаха. Проблемът е там, че лесно ще намерим някой Коба, но на нас ни трябва *истинският* Коба.

— Не те разбирам...

— Дублирането на прякорите е нещо като традиция сред руските престъпници. Оригиналният Коба е грузински обирджия, който защитавал бедните и преследвал потисниците им. Нещо като кавказки Робин Худ. Легендата има голяма притегателна сила и по тази причина мнозина днешни престъпници наричат себе си Коба. Дори Сталин си е падал по това име, докато е обирал грузинските банки в началото на ХХ век.

— Значи нямаш представа кого точно търсите, така ли?

— Напротив. Сведохме нашите Коба до двама, от които единият ще отпадне за времето, през което ти се подготвяш.

— А ако не стане така?

— Тогава ще прибегнем до резервния вариант, който винаги е стопроцентово сигурен.

— И двамата?

— Няма друг начин да бъдем сигурни, нали?

— Умно.

— Повярвай ми, светът няма да плаче за никой от тях — усмихна се Александър.

— И това е достатъчно като оправдание, така ли?

— Ако си спестиш демонстрациите на съвест, веднага ще видиш, че така е най-добре.

Стефани сви рамене, неспособна да намери достатъчно аргументи за спор.

— Възможно ли е Маршал и Рогачов да са станали жертва именно на Коба? — попита тя.

— Не знам — угрижено я погледна Александър. — Ти ми кажи...

— Какво значи това?

Той отново погледна към изображенията на мъртвите мъже на мониторите.

— Убиецът е бил един — промърмори. — Вкарал е по два куршума на всяка от жертвите. Никоя от тях не е имала време да реагира. После настъпва паника и убиецът с лекота се измъква. Има очевидци, но показанията им варират в широки граници. В момента на стрелбата е валяло като из ведро, следобедът е бил доста мрачен. Убиецът е бил облечен в черно, сиво или тъмносиньо яке с качулка, която е скривала лицето му. Вероятно анорак. А може би е използвал и чадър като допълнително прикритие. Във физическо отношение не разполагаме с почти нищо. Слаб и стегнат мъж, висок някъде между метър и седемдесет и пет — метър и осемдесет. Да речем метър и седемдесет и седем... Казано с други думи — някъде колкото теб.

Осветлението в заседателната зала беше почти изцяло изключено, част от лицето му тънеше в сянка. Синкавата светлина от мониторите се отразяваше в бялото на очите му.

— Може да е бил мъж, но може да е бил и жена... — Очите на Александър бяха заковани в лицето ѝ. — Нещо да ти звучи познато?

— Нима допускаш, че аз имам нещо общо с всичко това?! — погледна го с недоверие Стефани.

— Носят се различни слухове...

— Ти си напълно превъртял!

— Наистина ли?

— Ако ми дадеш точната дата, вероятно ще мога да ти избия тези глупости от главата.

— Нека отгатна — криво се усмихна Александър. — Алибито ще ти бъде осигурено от Масон, нали? *Бях с нея в нощта преди и в нощта след...* Нещо такова... Но от мястото, където живееш напоследък, до Париж и обратно може да се стигне за един ден.

— Сериозно ли говориш?

— Както винаги.

— Но не можеш да го докажеш, нали?

— Не ми е необходимо — хладно се усмихна Александър. — Ти си тази, която трябва да доказва.

Отвлечането в Малта беше последната ми задача за Маджента Хаус. Успях да изчезна без следа непосредствено след нея, просто защото хаосът беше невъобразим. Искрено се надявах, че това е краят. Но стана така, че през следващите две години и половина се превърнах в една много по-убедителна Петра Ройтер. Животът често имитира изкуството и вероятно поради това аз се превърнах в професионален убиец.

Днес, седнала в тази стая, аз имам възможност да огледам на спокойствие начина, по който Маджента Хаус ме беше превърнала в Петра Ройтер и, въпреки дълбоко си отвращение, да вникна в подробностите на този процес. Това, което не разбирам, е защо избрах да се вкопча в нея толкова здраво, при това в момента, в който вече бях освободена от нея. Александър също не го разбира. И по тази причина се чуди дали аз съм убила Олег Рогачов и Джеймс Маршал. Преди две години сигурно изобщо не бих се поколебала да го сторя, стига да съм приела офертата. Защо тогава да не го сторя и сега?

Виждам накъде отиват нещата. Длъжна съм да откроя извършителя, за да сваля подозренията от себе си. Александър твърди, че му трябва Коба и дискът, но на практика иска парижкия убиец. Той изгаря от нетърпение да си отмъсти, тъй като се чувства отговорен за смъртта на Маршал. Някой трябва да си плати. Зъб за зъб, живот за живот. В Маджента Хаус така разбират бизнеса.

— Защо реши да учиш руски?

— По професионални причини. Накараха ме да повярвам, че в Русия ще има много работа за мен, тоест — за Петра. Така поне твърдяха разни руски престъпници.

— Е, имаше ли?

— На практика не. Никога не получих задача от руснак, макар че имах контакти с неколцина.

— Къде?

— В Сърбия, Кипър, Латвия. А също така в Париж и Цюрих.

— Кой те накара да повярваш, че изучаването на руски е добра идея?

— Стърн.

— Имала си контакти със Стърн?

Изненадата в гласа му беше изненада и за Стефани.

— Да.

— А знаеш ли кой е той?

— Естествено, че не. Нали това беше смисълът?

Стърн, информационният брокер. Човек, който съществува само във виртуалното пространство на Интернет, който разменя срещу пари както слухове, така и реални тайни. Някои твърдяха, че е швейцарец, други го мислеха за германец. За австриец, а дори и за американец. И той като Александър нямаше второ име. Кое то вероятно не му пречеше да има няколко други. По време на контактите си с него, Стефани например го наричаше Оскар. Предложи го той, но тя не повярва, че това е истинското му име. Някога може би е бил шпионин, но никой не знаеше за кого бе работил. Други твърдяха, че е бил журналист или наемник. Според една теория, с която беше запозната и Стефани, лицето Стърн изобщо не съществува, а под това име се крие цяла група хора. Или една жена...

— Разкажи ми за него.

— След Малта дълго време сканирах уебстраниците, търсейки някакви послания за Петра. Не очаквах да открия нещо, но той беше там и стреляше на тъмно. Отговорих му и започнахме да си кореспондираме. Отначало и двамата бяхме крайно предпазливи, после той каза, че ако се интересувам, имал задача за мен.

— Как се развиха по-нататъшните ви отношения?

— Стигнахме до споразумение. Аз се съгласих той да действа от мое име. Стана ми нещо като агент. Идеята се оказа много удачна, тъй като вече не се налагаше да се срещам с клиента очи в очи. А със Стърн никой не се беше срещал. Беше запазена анонимността на всички. Стърн се шегуваше, че нашите отношения са пример за идеалната електронна търговия. Твърдеше, че Интернет е измислен за хора като нас.

— Звучи така, сякаш вие двамата сте били създадени един за друг.

— В отношенията ни нямаше слаби страни.

— Предполагам, че си му плащала, нали?

— Вземаше петнадесет процента от всички хонорари, които ми се полагаха. Отделно му заплащах за редица допълнителни услуги.

— Например?

— Информация — обща или конкретна. Проверени хора за контакт в непознати градове. Ей такива неща...

— Това не те ли притесняваше?

— Не особено. Знаех, че и той ще загуби пари, ако позволи нещо да ми се случи. А Стърн мрази да губи пари.

— Не сме ли всички така?

Тя се изненада от тона му, но замълча.

— Знаеш за какво говоря, нали?

Знаеше, при това прекрасно. Но въпреки това отговори отрицателно.

— Един милион и осемдесет хиляди долара, плюс-минус някакви дребни суми за разноски.

— Тези пари си ги спечелих! — твърдо отвърна Стефани.

— Но те са наши.

— Не, те са на Петра.

— А Петра беше наша собственост.

— Петра не беше ничия собственост. Нито тогава, нито днес.

Кръвта започна да се оттича от лицето на Александър.

— Ти ще *върнеш* тези пари! — просъска той.

— Готов ли си да се обзаложим? — хладно го изгледа тя.

— Петра беше наше творение. Ти играеше една роля, нищо повече.

— А какво ще кажеш за нещата след Малта?

— Говорим за пари, спечелени преди Малта — поправи я той.

— Знаеш ли какво? — изправи се тя. — Пет пари не давам дали говорим за период преди Малта или след Малта! Аз бях Петра. И *винаги* съм била Петра. Ако искаш тези пари обратно, ще трябва да ме дадеш под съд!

4.

Първата седмица е най-тежката. Сутрин си говорим в кабинета му, но понякога използваме залата за конференции или офис, който виждам за пръв път. Винаги сме само двамата. От време на време той си записва нещо в бележника, като се пази да не го видя. На обяд правим почивка — обикновено един час, след което продължаваме до пет или шест. Толкова много време в неговата компания ми докарва нещо като клаустрофобия.

Отначало въпросите са общи, а той се стреми да подреди в хронологичен ред всички събития след Малта. На мен ми е все едно. Започвам да лъжа по-късно, когато въпросите му стават по-специфични, насочени към детайла. Не през цялото време, а само когато трябва. Хвърлям му по някой оглозган кокал, за да има с какво да се занимава, но го държа далеч от своята плът и кръв.

— Губиш си времето — обявих аз на петата сутрин. — Нямаш никаква представа дали ти казвам истината.

— Ще разбере, повярвай ми.

— Само ако аз ти позволя.

Кое от време на време и правя. Има изключения въпреки инстинктивния ми стремеж да не му давам нищо. Искам да го накарам да разбере, че онази Петра, в която се бях превърнала, беше много по-добра от тази, която бе създадена в Маджента Хаус. Докато му описвам как съм се промъкнала във вилата крепост на Марио Гусман над Оаксака и тихо отнемам живота на мексиканския наркобарон, в гласа ми потрепва нескрита гордост. Александър се прави, че не забелязва нищо. А аз с удоволствие му описвам как съм живяла почти цяла седмица в една канализационна шахта в Грозни, преди да пусна един-единствен снайперски точен куршум в челото на руския генерал Владимир Тимошенко.

Би трябвало да се засрамя от описанието на такива неща, но не изпитвам нищо подобно. Докато му ги разказвам — само на него — аз

изпитвам удоволствие. Това се дължи на извратеното влияние, което този човек упражнява над мен.

В края на всеки работен ден аз правя опит да оставя гнева си под покрива на Маджента Хаус, но това е почти невъзможно. Следват едновременно пътуване с метрото в най-натоварените часове, покупка на нещо за ядене във „Уейтроуз“, вечер пред телевизора и нощ на неспокоен сън. Липсва ми Лорен, липсва ми кучешкият лай, който долита от долината. Липсва ми жуженето на цикадите, лавандуловия аромат, чашата вино на терасата.

В петък следобед Александър пита:

— Всичките ти финансови дела са били поети от Стърн, нали?

— Той е информационен брокер, а не мой счетоводител или банкер — отвръщам аз.

— Но е преговарял от твое име?

— Да.

— Колко пари си направила с негова помощ?

— Това не е твоя работа.

— Сега го правя моя работа.

Свивам рамене и отговарям:

— Много повече, отколкото съм получила от теб.

Александър изглежда абсолютно бесен.

— Много повече! — повтарям аз и на лицето ми се появява лукава усмивка.

Навлизаме във втората седмица. Аз съм тъжна и мълчалива, но от време на време готова за битка. Караме се по няколко пъти на ден. В хода на този процес изплуват най-нелицеприятните запаси от думи в речника ми. В четвъртък следобед водим поредната разгорещена битка, изправени в средата на кабинета му. В един момент аз се обръщам и излитам навън, затръшвайки вратата след себе си. Не намалявам ход, преди да съм напуснала сградата. Роузи Шодхъри ме настига чак на входа на парка Виктория Ембанкмънт.

Приближава се към мен като към куче, което хапе.

— Стефани?

Аз продължавам да крача, но вече знам, че няма къде да отида.

— Какво?

— Добре ли си?

— На теб пък какво ти пука?

— Хей, хей...

— Какво е това? Старият номер с доброто ченге и лошото ченге? Нима ще се опиташ да ме омотаеш със сладки приказки, а след това ще хукнеш да му докладваш какво съм казала?

— Това ли си мислиш?

Не е това.

— Но ти работиш там, нали? — сменям тона аз. — Работиш за него...

Тя изглежда само разочарована.

— Мислех, че по-добре ме познаваш...

Аз пълня дробовете си с въздух и бавно го изпускам обратно.

— За бога, Роузи...

— Няма нищо, няма нищо.

Слагам ръка над очите си.

— Не, не, извинявай...

През уикенда решавам да преобърна апартамента наопаки. Предпочитам да е гол, а не подреден според нечий чужд вкус. Свалям картините от стените и ги смъквам в мазето. Изваждам снимките от рамките и ги изхвърлям в коша. Ровя из компактдисковете да видя дали си струва да запазя нещо. Оказва се, че колекцията е отчайващо посредствена: Майкъл Болтън, Марая Кери, Уитни Хюстън, Елтън Джон. В нея трудно може да се открие някоя наистина добра песен. Отказвам се от всичките тридесет и четири албума на рафта.

Отделям един час от съботния следобед на книжарница „Даунт“, която се намира на Мерилибоун стрийт. Купувам няколко книги с меки корици, които отговарят на вкуса ми. В неделя следобед купувам дузина компактдискове в „Тауър Рекърдс“ на Пикадили Съркъс, сред които са два албума на „Гарбидж“ и „Да почувстваш планината“ от Голдфрап. Надвечер отивам на кино. Гледам „Момчета чудо“ в кинотеатър „Принц Чарлс“ на Честър Скуеър. След края на прожекцията отново се нареждам пред касата и си купувам билет за следващата: Клуб за социални контакти „Буена Виста“.

Сряда следобед. Болестотворната сутрешна влага е отстъпила място на дъжда. Седяха в кабинета на Александър. Два от прозорците

бяха отворени. Пороят поглъщаше звуците на обичайния трафик по Ембанкмънт.

Александър запали един ротманс:

— Разкажи ми за Аркан.

Аркан и неговите „тигри“.

— Какво за него? — попита Стефани и усети как кожата на ръцете ѝ настръхва.

— Носи се слух, че Петра Ройтер го е убила.

— Никога не съм чела за такова нещо.

— Не го пише във вестниците.

Стефани се облегна назад на стола си.

— Аркан беше куче, а не тигър. И умря като куче. Беше очистен, а не убит.

— Ти ли го направи?

Стефани затвори очи. Беше 15 януари 2000 година. Аркан или Желко Разнятович — както се казваше в действителност — пресича фойето на белградския хотел „Интерконтинентал“. За частица от секундата погледите им се срещат. За него тази частица е последната в живота му. Тя е въоръжена с „Хеклер & Кох“ и се цели в главата, тъй като източниците на Стърн предупреждават, че Аркан ще носи бронирана жилетка. Кое то впоследствие се оказва истина. Три от куршумите, които изстрелва, попадат в целта.

— Очевидци твърдят, че убийците са били двама. Кой е другият?

— Няма значение. Той е мъртъв.

Стефани забеляза нещо странно в реакцията на Александър. Изненада ли беше това? Или просто отвращение или смайване? Не успя да го определи.

— Поръчката дойде чрез Стърн, така ли? — попита той.

— Да.

— Без да изяснява самоличността на клиента?

— В началото, да — кимна Стефани. — Стърн нарече поръчката вътрешна работа.

— Как го изтълкува ти?

— Слободан Милошевич!

Александър се замисли за миг, после кимна.

— Съгласен съм. Предполагам, че никога не си виждала Милошевич, нали?

— Не, но съм се срещала с кретена Марко, който му се пада син.

— Как стана това?

— Стърн организира среща с един посредник. Аз напуснах Белград и заминах за Пожаревац.

— Родният град на Милошевич?

— Стефани кимна.

— С посредника — белгиец на име Марсел Класен — се срещнах в парка „Бамби“. Представлява нещо като увеселително градче, построено от Марко Милошевич, но е много гадно.

— И той беше там, така ли?

— Да. Заедно с Малиция Гаич.

— Коя е тя?

— Приятелката му. Има дете от него.

— Ти знаеше ли за някакви нейни връзки?

— Само за една — с някакъв пластичен хирург, който явно си падаше по големите цици.

— А какво ще кажеш за Марко?

— Правеше се на бизнесмен.

— Но ти беше на друго мнение, така ли?

— Бях на мнение, че той е едно огромно слонско лайно. Прическата му беше като на тъпите рокери — нещо като спици, намазани с брилянтин. Носеше дрехи в стил Томи Хилфигер.

— Той показа ли с нещо, че познава белгиеца?

— Показа го по начина, по който разговаряше с него. Останах с впечатлението, че Класен не иска да го виждат с Марко.

— Мислиш ли, че Марко му е предал информацията?

— Какво имаш предвид?

— Паркът „Бамби“ беше само място на срещата или и Марко беше участник в нея?

— Съмнявам се — поклати глава след кратък размисъл Стефани.

— Искам да кажа, че Класен беше само посредник. Ако Марко беше замесен, той щеше да предаде информацията директно на мен. Тоест, нямаше да има нужда от Класен.

— Но въпреки това е станало ясно, че двамата се познават. Това предполага предишни операции. Които може би включват и други членове на фамилията.

— И аз си го помислих.

— И какво стана после?

— Двамата с Класен се върнахме с колата в Белград и той ми предостави информацията.

— Която беше?

— Къде да получи оръжията, къде да се срещна с втория стрелец, каква е програмата на Аркан.

— Защо избра „Интерконтинентал“?

— Защото е едно приятно и открито място, което винаги е пълно с готови да се паникьосат хора.

— Ти ли уби бодигарда Момчило Мандич?

— Не. Моята цел беше Аркан. Вторият стрелец имаше грижа за прикритието. И за всички останали.

— Доколкото си спомням, имаше заподозрени и дори арестувани. Мъж на име Душан Гаврич, който беше ранен...

— Това, че са стреляли по него, не означава, че е виновен, а само че не е имал късмет. Или е проявил небрежност. Казвайки това, аз веднага ще добавя, че не бих искала да съм на негово място веднага след ареста.

— Името на Петра се свързва и с други убийства в региона. Какво ще кажеш за Павел Булатович?

— Не.

Но Стефани помнеше всички детайли. Министърът на отбраната на Югославия обядваше в белградския ресторант „Рад“ — заведение, което се намиреше до един стадион. Стрелецът беше пуснал три дълги откоса от своя калашников направо през витрината, след това беше прекосил ресторанта, за да изчезне през футболния терен. Това се случи толкова скоро след убийството на Аркан, че Стефани се запита дали двете не бяха поръчани от един и същ човек.

— Какво ще кажеш за Дарко Асанин?

Беше чувала това име. Принадлежеше на някакъв белградски рецидивист.

— Не.

— Някой друг от тази част на света, за когото би трябвало да зная?

На лицето на Стефани се появи хладна усмивка:

— Защо? Не ти ли стига Аркан?

Не мога да понасям метрото. Вечерта е зловонна и гадна. Бизнесмени се потят в загубили форма костюми. Минавам под моста Хънгърфорд и тръгвам към Уестминстър покрай Виктория Ембанкмънт и Министерството на отбраната. Грохотът на трафика и самолетите в небето постепенно намалява, същото важи и за човешката глъч. В душата ми е тъмно и студено. Откритите пространства се превръщат в четири стени, изведнъж се озовавам в тясната стаичка на малък хотел. Леглото е тясно, с тънък дюшек. Обзавеждането се изчерпва с един дървен стол, натикан между бюфета и скрина.

Лежа на леглото и гледам в тавана. Студено ми е, едновременно с това се потя. Изглеждам така, сякаш искам да кажа нещо, но няма кой да ме чуе. Не усещам кога се напикавам и подмокрям тънкия дюшек. Раздвижвам се едва когато ми става лошо и всеки момент ще повърна. Но реакцията ми е твърде бавна. Падам на колене и изсипвам на пода съдържанието на стомаха си. Гърбът ми се тресе. Когато най-сетне свършвам, тялото ми се претъркоква на една страна и се свива на кълбо. Не знам колко време съм останала в тази поза.

20 януари 2000 година. Билбао. Пет дни след Белград и след Аркан. Три дни, откакто съм пристигнала в Билбао и съм се регистрирала в тази тъмна дупка. Предполагаше се, че ще остана тук само тридесет и шест часа. Нещата бяха прости и ясни: получавам пакета в пощата, използвам новата си самоличност само за пътуване до Рабат, след което я унищожавам. В Мароко ползвам цяла седмица почивка под името Делфин Лафонт — същото, което съм използвала на влизане в тази страна десет дни по-рано. След което се връщам в Париж, както е планирано. Просто и клинично до съвършенство, съвсем в стила на Петра.

В началото ме обзе страхотна летаргия. Мускулите ми се наляха с олово, кръвта ми застина. Представям си я как се съсирва и почернява. Заедно с тази представа идва и чувството на ужас, което пълзи у мен и ме задушавя. Цели две години и половина съм функционирала без капчица страх. Гонейки механичното съвършенство, аз съм превръщала безпокойството в предпазливост, болката в наказание. Искях да не изпитвам нищо, независимо от

това, което върши. Исках да го върши с безкомпромисна ефикасност. Бях сигурна, че съм елиминирала съмнението и риска от живота на Петра Ройтер.

Но сега, просната на пода и обляна в пот, с препълнена от емоции душа, аз знам, че съм се пречупила. В продължение на два дни не мога нито да ям, нито да пия. Организмът ми отказва да приеме каквото и да било. А също и душата ми. Усещам, че в известен смисъл се отказвам от самата себе си. Но ако разглеждаме нещата в друга светлина, аз отказвам да приема един неканен гост.

По-късно си казах, че сега е моментът да престана да бъда Петра Ройтер. Но ако искам да бъда честна трябва да призная, че тялото ми вече е направило своя избор. Две години и половина като Петра са ме отровили здравата.

Тя не позна стаята, която сега беше собственост на минна компания „Турман“. През прозореца се виждаше монументалния корпус на Аделфи Билдинг, която се издигаше от другата страна на Робърт стрийт. Една от стените на офиса беше покрита с две огромни карти — едната на Бразилия, другата на Монголия. Малки полета от тях бяха зашриховани със синьо, червено и черно мастило, до всяко от тях беше закарфичено листче с точната площ, измерена в хектари. На бюрото имаше бразилско знаме от хартия, което стърчеше от чаша с надпис „Ordem e Progresso“. Стената до прозореца беше украсена с рамкирани фотографии. Миньори с каски пред входа на галерията, мъже по къси ръкави на фона на девствена гора, отвъд която се издигат кафеникави пушеци.

Вратата се отвори. В рамката се появи кокалест мъж със синя фланелка „Найки“ и панталони в защитен цвят. Светлокестенявата му коса беше подстригана късо. Носеше очила с матови рамки от пластмаса. Стъклата им бяха слабо оцветени.

— Здравсти, Стеф. Извинявай, че те накарах да чакаш.

Стефани замръзна на мястото си. Опитите за фамилиарничене от страна на непознати винаги ѝ действаха така. Акцентът на кльоцавия не беше много ясен, но май беше ланкастърски. Той ѝ протегна ръка и се представи:

— Мартин Палмър.

Според Стефани той не изглеждаше по-възрастен от нея, което — ако не се брои Роузи Шодхъри — го правеше най-младият човек, с когото се беше срещала в Маджента Хаус. На лявото рамо на Палмър небрежно висеше сива найлонова торба. Той я смъкна оттам и зае място на въртящия се стол зад бюрото, предоставяйки на Стефани пластмасовия му събрат насреща. Измъкна молив и бележник, след което се извини, че не може да ѝ предложи кафе.

— Никога не съм ви виждала тук — промълви Стефани.

— Нов съм, затова — отвърна той и на лицето му се появи съзаклятническа усмивка, на която тя не отговори. — Трябва да ви задам няколко рутинни въпроса.

— Какви по-точно?

— Предимно лични. Имате ли нещо против?

— Вие да не сте психолог?

— Нещо такова.

— Изглеждате нервен...

— Не, не съм.

— Не казвам, че сте нервен. Казвам, че изглеждате така.

Сега беше негов ред да изпита притеснение.

— Имате ли нещо против, ако започнем?

Балансът беше променен.

— Нямам, разбира се — сви рамене Стефани. — Какво искате да знаете?

— Ами, чакайте да видим... Идвате тук вече три седмици, нали така?

— Три седмици плюс два дни — уточни Стефани.

— За разпити?

— Не бих казала...

Един войник и каза преди време, че разпитите са вид терапия. Помагали му да си подреди мислите и да види какво му остава да свърши. Особено когато ставало въпрос за активна оперативна дейност под прикритие. Всяка мисия била интензивно анализирана — какво е било извършено погрешно, какво не се е получило. Извличали се поуки за бъдещето. Част от разпитите били технически, други — персонални. В края на процеса той неизменно се чувствал изтощен, но спокоен. Знаел, че нищо не е останало без внимание, действията му били анализирани до последния детайл. Всичко това, независимо от

усилията, които изисквало, му помагало да се чувства по-добре екипиран за справяне със спомените.

Стефани разбра какво изпитва, но не се чувстваше по същия начин. Защото, както войникът с основание беше посочил, вярата в терапевта е от решаващо значение за успеха на терапията. А през изминалите три седмици се беше получило обратното — колкото по-настоятелен ставаше Александър, толкова по-наранена се чувстваше тя и реагираше по съответния начин — от тъпо мълчание до открита враждебност. И изобщо не можеше да се спре...

Палмър си отбеляза нещо в бележника.

— Какво правите, когато не сте тук?

— Какво точно имате предвид?

— Ами вечер, да речем...

— Стоя си в апартамента. Пътном си купувам нещо за ядене, после си го приготвям и сядам пред телевизора. Понякога предпочитам да чета...

— И изобщо не излизате?

Само веднъж. Беше през втората седмица, след дълъг ден на лъжи около един контракт в Ню Йорк, към който Александър прояви особен интерес. Прииска й се едно питие и се отби в някакъв бар на Сейнт Мартинс Лейн. Седна на малка масичка до вратата и в продължение на половин час не отдели поглед от трафика, очаквайки алкохолът да смекчи болката. Барът беше изключително оживен. Напусналите работа хора се събираха пред бара на малки групички, пускаха шеги, пушеха цигари. Помнеше, че мъжът носеше евтин костюм на райета. Беше започнал да се разширява в кръста, под брадичката му се оформяше втора гуша. Розовите, леко брадясали бузи се появиха откъм бара с халба бира в ръка. Предложението му беше тривиално — да я черпи едно питие. Тя отказа с любезна усмивка, но той вече се беше настанил на свободния стол срещу нея.

— Чакам хора — предупреди го тя.

— Може би мен? — ухили се мъжът, разкривайки два реда зъби на пушач.

Стефани замълча.

— Наистина ли не искаш още едно питие, скъпа?

Тя хвърли поглед по посока на компанията му.

— На бас ли се хвана?

— Хич да не ти пука за тях.

Беше леко пиян, дъхът му вонеше на бира.

— Не ми пука за тях.

— Аз съм Чарли.

— Не си ми интересен, Чарли.

Пое отпусната му ръка, която беше увиснала над масата, извъртя пръстите по посока на дланта, после тресна юмрука му върху плота на масата. Чарли смукна въздух през зъби, очите му се изцъклиха, ситни капчици пот избиха по бледото му чело. Стефани изпита чувството, че гледа отстрани как някой друг го изтезава. После се сети как се беше отнесла с Оливие и се отвори от себе си. Пусна дебеланкото, който побърза да скочи от стола и да се оттегли, разблъсквайки посетителите на бара и мърморейки нещо неясно под носа си.

Мартин Палмър търпеливо чакаше отговор.

— В момента не ми е много до купони — промърмори Стефани.

— Пиете ли?

— Какво?

Очите му бяха сведени към бележника.

— Употребявате ли алкохол? — Погледна я едва сега, после побърза да поясни: — Вечер, след като се приберете у дома...

Усети как редом с гнева я обзема и лека тъга.

— Недостатъчно...

Беше наясно, че защитните ѝ сили се надигат — факт, който доказваше колко са били занижени до този момент. Това не се дължеше на неумелите въпроси на Палмър — тя беше искрено изненадана от неговата непохватност — а на нещо вътре в нея. Ставаше дума за желанието да се разтовари — нещо добре познато. Но Палмър не беше подходящият изповедник. Разговаряха в продължение на два часа. Не бяха малко въпросите, на които тя искаше да даде искрен отговор, но нямаше как да го стори. Поне не на него. Подобно нещо би я накарало да изпита чувството, че девалвира истината.

Отначало изпита само разочарование, което на по-късен етап премина в досада и хаплива язвителност.

— Я да видим — мърмореше под нос Палмър. — Турският трафикант на оръжие Салман Рифат... Пред господин Александър сте признала, че се е наложило да преспите с него, за да спечелите

доверието му и да си осигурите достъп до документите, които е пазел във вилата си.

— Да преспя ли?

Палмър се раздразни от семантичното уточнение, което бе принуден да направи.

— Да правите секс с него — глухо изръмжа той.

— Е, и какво?

— Бих искал да знам как се чувствате в подобни случаи...

— Как се чувствам ли?

— Да.

— Ами, претъркана...

— Нямах предвид това — поруменя той.

— Знам какво имахте предвид! — остро отвърна Стефани. — Но се чувствах претъркана, ясно ли ви е? И знаете ли защо? Защото Рифат има хуй с дебелината на вашата китка, който искаше да натика във всяка дупка, която зърнеше по тялото ми. А аз му позволих това, защото то беше част от работата ми.

В отчаян опит да възстанови самообладанието си, Палмър започна да дращи нещо в бележника.

— Ясно, разбирам, много добре — механично мърмореше той.

— *Много добре ли?! —* изгледа го Стефани.

— О, извинете — намръщи се той. — Не исках да прозвучи така...

— А как искахте да прозвучи? Като състрадание? Като разбиране?

— Вижте, опитвам се да ви помогна...

— Нека ви разкажа това, което зная за Салман Рифат — прекъсна го Стефани. — Той е трафикант на оръжие. Чаровник и едновременно с това чудовище. Пада си по разни неща... — Поколеба се за момент и погледна в краката си: — Много обичаше да му правя стриптийз, но не в спалня, а в обикновена дневна. Докато се събличах той искаше от мен да му правя разни неща и аз ги правех. Но краят винаги беше един и същ. Той има имение в Гърция, където се произвежда зехтин. И независимо в коя точка на света се намира, в джоба му винаги има едно-две шишенца домашен зехтин. Направени са от тъмносино стъкло и се затварят с миниатюрни коркови тапи. Най-много му харесваше да ме наведе над нещо — гърбът на дивана, масичката —

след което да излее няколко капки от този зехтин на гърба ми, точно върху гръбначния стълб. Обичаше да гледа как мазнината се стича по кожата. По това си падаше. Караше ме да се местя наляво-надясно и страшно се възбуждаше. Едва дочакваше олиото да слезе до дупето ми и започваше да ме шиба — яко и продължително, и на двете места...

Замълча и вдигна глава. Палмър я гледаше втренчено и сякаш беше спрял да диша.

— Затова когато ме питате какво съм почувствала, аз казвам, че съм се почувствала претъркана. Запишете си го в шибания бележник! Покрай всички останали глупости, които трябваше да издрънкам, това също ще помогне на Александър да чуе това, което иска.

— Виж какво, Стеф...

— Стеф ли?! — яростно изфуча тя. — Казвате го така, сякаш се познаваме от години!

— Опитвам се да се държа приятелски, нищо повече.

— Не си губете времето. И моето също...

— Не е нужно да се държим враждебно...

— Защо ми задавате всички тези въпроси? — окончателно побесня Стефани. — Какво си въобразявате, че ще научите от моите отговори?

— Става въпрос за една рутинна преценка — смутено отмести очи Палмър.

Стефани се усмихна и това беше достатъчно. И двамата разбраха, че лъжата просто не минава.

— Питал ли сте се някога какво изпитва човек, когато убива друг човек? — тихо попита тя. — В смисъл на психолог или какъвто сте там... Предполагам, че сте мислил по този въпрос. От професионална гледна точка.

Палмър се чудеше какво да отговори.

— Да погледнеш жертвата в очите, като и двамата сте наясно какво следва... А после да натиснеш спусъка... Или да забиеш ножа до дръжката и да усетиш как горещата кръв блика от раната и облива пръстите ти... Ако желаете, аз мога да ви обясня тези неща, при това до най-големи подробности. Но това няма да означава нищо, просто защото не аз съм тази, която може да ви предаде подобни неща. Същото и с отговорите на въпросите, които ми задавате. Те няма да ви

разкрият нищо за мен. Вие сте теоретик, а аз съм реалност. Никога няма да разберете каква е разликата между нас.

Стефани скочи на крака и започна да обикаля около масата, постепенно стеснявайки кръговете.

— Я се погледнете! Облечен сте небрежно, вероятно защото си въобразявате, че така по-лесно ще преодолеете всичко онова, което ни разделя. Прочел сте досието ми, след което сте решил, че трябва и да ми хвърлите едно око, нали? Специално за мен ли си направихте тая прическа?

Мълчанието беше знак на потвърждение. Тя спря на място, облегна се на масата и кръстоса крака почти под носа му. Едва сега усети леденото спокойствие, което беше предвестник на пълния контрол. Палмър беше пребледнял като сняг.

— Намираш се в зона на бойни действия — прошепна тя. — Криеш се сред купчина трупове. Гледаш как войници от редовната армия изнасилват младо момиче, след което му отрязват главата. И през цялото време се заливат от смях — тези доскорошни хлебари, учители и фермери. Станеш ли веднъж свидетел на подобно нещо, то остава в паметта ти завинаги, като татуировка върху кожата... Остава само един въпрос: как съумяваш да се справиш с него?

Очите му са сиви, отбеляза тя. И немигащи.

— Вие сте психиатър, трябва да знаете.

Той поклати глава.

— Точно така. И аз не знам. Човек просто се справя... Докато дойде моментът, в който вече не може да го прави... — Обърна му гръб и добави: — Не приемайте нещата лично, защото грешката не е ваша. Но искам да ви кажа, че повече няма да отговарям на патетичните ви въпроси. А на Александър можете да кажете каквото ви хрумне. На мен изобщо не ми пука...

5.

Можеш да си създадеш дом, можеш да си изградиш живот, но никога не създавай нещо, което да не можеш да напуснеш за една секунда.

Човекът, родил тази сентенция, е Иън Бойд — един заклет самотник, издялан сякаш от съдърландски гранит. Миналото на този човек е свързано с военните. Детайлите на това минало са затворени в папки, които в даден момент изчезват. И днес кариерата му е покрита с дълбоко мълчание. Той повече от всеки друг е отговорен за преобразяването на Стефани Патрик в Петра Ройтер. Той я беше учил да оцелява в екстремални условия, беше ѝ показвал как да убива и да не изпитва нищо. Под негово ръководство тя беше станала по-силна, по-бърза и по-годна за специални операции — нещо, което никога не бе вярвала, че може да се случи. По време на уроците Бойд се държеше грубо и дори жестоко. Самите уроци бяха отвратителни и понякога брутални. А Стефани се оказа изключителна ученичка.

Зърна го през прозореца на вагона, докато влакът намаляваше ход и спираше на гара Леърг. Беше мъж с едър кокал, но стегнат и строен. Стоеше облегнат на един ланд ровър със скръстени пред гърдите ръце, а вятърът развяваше къдриците на гъстата му руса коса. Носеше изтъркани джинси, ловджийски ботуши и тъмнозелена фланелка.

Стефани беше единствената пътничка, която стъпи на перона. Бойд отвори вратичката на ланд ровъра пред нея, но не предложи да ѝ поеме раницата. Потеглиха от гарата, пресякоха Леърг и поеха по пътя, който се извиваше край брега на езерото Лох Шин. Бойд шофираше бързо, ловко задминавайки другите превозни средства на късите отсечки, които позволяваха това. От време на време външните гуми на джипа захапваха влажната трева на банкета. Стефани се вкопчи здраво в ръкохватката на вратата, надявайки се той да не го забележи.

Облаците препускаха на север, надбягваха ги, игриво пропускайки по някой заблуден слънчев лъч. За миг околността

светваше в златистопурпурни и зеленикаво-ръждиви оттенъци, после сивотата отново вземаше връх. Вятърът разклащаше лъскавата трева, превръщайки я в спомен за бурно море. Плъзгаха се покрай отдавна изоставени каменни къщи от деветнадесети век, а също така и покрай доста по-нови, но пак със заковани прозорци. Такива са белезите на прогреса. На банкета, съвсем близо до асфалтовата настилка, бяха подредени стройни купчини торф, които чакаха да бъдат пренесени до най-близките пещи.

Задминаха някакъв жълт камион, който се оказа местната подвижна библиотека, след което Бойд най-сетне наруши мълчанието.

— Александър ми каза, че живееш в Южна Франция.

— Вярно е.

— Под името Шнайдер.

— Точно така.

— Това е моминското име на майка ти, нали?

— Да.

— Много жалко, Стефани — поклати глава той. — Точно от теб не съм очаквал подобно нещо.

След моста Лаксфорд завиха надясно и поеха по черен път, който плътно следваше извивките на терена. Джипът се разклати, колелата му започнаха да подскачат по заоблени, покрити с мъх камъни, да потъват в локви застояла вода, да тропоят по тесни мостчета, покрити с железопътни траверси.

Тя знаеше какво ѝ предстои: наранявания, студ и изтощение. Но въпреки това се чувстваше у дома си. Или не — по-скоро някаква връзка, някакво чувство за приближаване към нещо близко. Колкото повече се отдалечаваха на север, толкова по-прояснено ставаше съзнанието ѝ. От провала на психологическата оценка на Мартин Палмър бяха изминали три дни. Видяла примирението в очите на Александър, тя веднага разбра, че последната му надежда ще бъде Бойд. Не хранеше илюзии относно режима, който я чакаше, но въпреки това изпита радост от завръщането.

Хижата беше близо до езерото, сгущена в дъното на полянка, покрита с нежна тревица. Достатъчно високо, за да не бъде залята от придошлата вода. На петдесетина метра по-нататък се виждаха три продълговати бараки с покриви от гофрирана ламарина. Между тях и хижата се намираше просторен гараж, който се използваше и като

работилница. Отзад имаше навес, под който бяха наредени дървата за огрев, а още по-нататък — друг, издигнат за подслон на дизеловия генератор.

При предишното ѝ посещение бяха само двамата с Бойд, тъй като беше зима. Но през летните месеци той провеждаше тук нещо като курсове на открито, които имаха за цел да повишат чувството за колективизъм у хора, свикнали да работят сами, обикновено зад бюро. Понякога фирмата клиент искаше от него да идентифицира определени качества у индивидите, които му изпращаше. Кой притежава дарбата на лидер, но не подозира това? Кой се мисли за лидер, но на практика не показва подобни качества? Кой е бунтар по рождение?

Курсовете започваха през май и приключваха през септември. Мъжете и жените, които Бойд наемаше в своя помощ, бяха негови бивши колеги от въоръжените сили. А през зимата, когато нямаше курсове и това място опустяваше, Бойд беше на разположение на своите приятели. В тази категория също преобладаваха военните, но само хора със специални изисквания. Или такива, които се нуждаят от тежки физически натоварвания. Или Александър...

Ланд ровърът рязко спря пред хижата.

— В момента имаме една група, затова ще отседнеш при мен — рече той. — Вероятно ще се срещаш с тях, но не бива да завързваш разговор. Ясно ли е?

— Да.

— Същото важи и за персонала. Нито дума с никого!

— Както кажеш...

— Точно така, Стефани! — свирепо изръмжа Бойд. — Както кажа!

Първите две седмици бяха подчинени на рутина, която ѝ беше до болка позната. Вратата на спалнята отхвъркваше на пантите си още по тъмно, следваше тичането в студа и терапевтичната жега на душа, закуска върху старателно изтърканата с четка кухненска маса. Бойд рядко се хранеше заедно със Стефани. Времето между закуската и обяда запълваха с упражнения по бойни изкуства — нападение и защита. В повечето случаи с голи ръце, но понякога и с хладно оръжие. Той я накара да си припомни позабравените умения, с чиято помощ

обикновената домашна вещь се превръща в оръжие, как се убива с кредитна карта и как се парализира противника с обикновен кламер. Изучаваха заедно уязвимите точки на човешкото тяло — стави, артерии, органи...

Упражненията обикновено се провеждаха в гаража — достатъчно голям, за да побере три камиона. Край две от стените имаше специални ракли, на които бяха поставени лодки каяци. В дъното имаше дървена пейка и тежък работен тезгях, над който имаше дъска с омаслени инструменти. От тавана висеше боксърска круша и на даден етап той започна да я учи на основните похвати от тайландския бокс. Самият спорт не го интересуваше, но изпитваше искрено възхищение от гъвкавостта и пъргавината на майсторите.

Обядът беше съвсем мизерен — зеленчукова супа, хляб и вода. Въпреки това Стефани знаеше, че по време на следобедните занимания най-вероятно ще повърне и него. И това обикновено се случваше. Бойд не приемаше, че е тренирала достатъчно усърдно, преди да я види как се превива на пода и повръща от изтощение. Кросовете им бяха тежки и продължителни. Тичаха направо през високата до кръста трева, под която се криеха опасни за глезените дупки и камъни, катереха и се спускаха по невероятно стръмни склонове, където и най-добрите маратонки не вършеха работа. Краката им затъваха до глезените в локви с мазна застояла вода, миг по-късно нагазваха в размекнати полета от торф, пред които и най-гъстата кал приличаше на гладък асфалт. Стефани си спомни едно свое откритие в миналото: нищо не изсмуква силите по-бързо от торфената кал.

Тичаха независимо от капризите на природата — по време на свирепи бури, шибаци полухоризонтални дъждовни струи, под непоносимо горещите лъчи на лятното слънце. Дори при сравнително ниски температури на въздуха, слънцето в северната част на Шотландия прогаря кожата по същия бърз и болезнен начин, по който го прави на някой южен плаж. Мъглите бяха единственото изключение — само тогава районът на действие се ограничаваше в близост с хижата. А промените във времето наистина си ги биваше: имаше дни, в които годишните сезони се изреждаха само до обяд, а следобед започваше напълно нов цикъл.

Фактът, че знаеше какво я очаква, изобщо не намали болката. Мускулите ѝ горяха в протест, отдавна забравили подобни усилия.

После болката се превърна в тръпки, наподобяващи началната фаза на маларията. Охлузените и порязани места по тялото ѝ не можеха да зараснат от постоянното повторение на атаките срещу тях. Бойд я държеше на ръба на изтощението и тя знаеше защо: той искаше да провокира реакция. Физическа, емоционална или и двете заедно.

Преди четири години беше успял да я заблуди. Но задачата му беше именно тази — да я накара да се откаже и да избяга. Режимът непрекъснато се затягаше и в крайна сметка плътно се доближи до откровеното насилие. Но този път беше по-различно. Вероятно защото при предишното ѝ посещение между тях се бяха случили много неща. Отношенията им бяха еволюирали. Преди четири години това бяха отношения между старшина и новобранец, но сега вече бяха друго — отношения между ментор и способен ученик. Зад гранитната си фасада Бойд дълбоко се гордеше с нея, в отношението му се прокрадаваше и нещо като респект. Тя изпитваше същото. Двете страни на уравнението постепенно се уравничиха. А в хода на този процес се появи и нещо друго. Нещо като подмолно и едва доловимо сексуално привличане.

Никой от двамата не призна негово съществуване. Никой не искаше да го стори.

Бойд бе съхранил способността да демонстрира заплашително поведение, но вече не го правеше сляпо. Вече се беше провалил в опитите да я прекърши. Бавно, но неумолимо двамата започнаха да се опознават. И скоро откриха, че не са толкова различни. Елементът на враждебност, върху който се градеше цялата тренировъчна система на Бойд, започна да се разпада. Той знаеше, че Стефани винаги ще изпълни онова, което ѝ е наредено. А дори и ще го преизпълни, просто за да му покаже, че духът ѝ остава непреклонен и той няма сили дори да го накърни... Един намек, че това още по-малко може да бъде сторено от човек като Александър.

Вечер Бойд ѝ позволяваше да вземе вана вместо обичайния душ, оставяше ѝ време да обърне внимание на многобройните си натъртвания и порезни рани. Докато тя се киснеше във ваната, той приготвяше вечерята. Понякога се хранеше заедно с нея, но в повечето случаи избягваше да го прави. След вечеря сядаше пред камината с книга в ръка, или пък се оттегляше в малкия си кабинет и затваряше вратата след себе си. Тя беше свободна да прави каквото пожелае. А

това означаваше само едно — да си легне по най-бързия начин, за да може да поспи преди напрегнатата програма, която я очакваше още от ранни зори.

Седя на гладък камък в близост до горичка калини. Тънките клони на стройните дръвчета са превити под тежестта на големи гроздове яркочервени плодове. Според Бойд това е сигурен знак, че настъпващата зима ще бъде люта. Той може и да е прав, но според собствените ми прогнози ледовете ще се появят значително по-рано.

Седмиците бавно се низжат, а напрежението между нас нараства с часове. Давам си сметка, че не постъпвам по най-добрия начин, тъй като реагирам зле на непрекъснатите му провокации. Но аз съм си такава. Винаги използвам влошаването на нещата като шпора, която забивам дълбоко в корема на коня.

Вече ясно усещам промяната. Тялото, което имах доскоро, бързо се смалва и втвърдява, дори и формите му се промениха. Предпочитанията ми, скрити дълбоко в мен, продължават да бъдат на страната на това, което бях — здрава, щастлива, женствена... Но една друга част от същността ми буйно приветства промяната и открито се наслаждава на новото ми състояние. Физическото втвърдяване улеснява и укрепването на духа ми. Вече ми е трудно да философствам над това, което правя. Вероятно именно в това е смисълът на всичките трудности, които Бойд трупа пред мен. Колкото по-добро става физическото ми състояние, толкова по-рядко ще ме ръчка в ребрата той. А и охотата му за това видимо намалява.

Това би трябвало да ми доставя някакво удоволствие, особено в ограничените рамки на сегашното ни съществуване. Но не го прави. Бих искала да попитам какво става, но не мога. Точно както не мога да отговоря, когато той ме пита за времето, през което бях Петра. Не защото не искам да му дам информация, а защото не искам тази информация да стигне до ушите на Александър. Вероятно част от причините за сегашния ми дискомфорт се крият именно тук — не желая да гледам как един изключително силен и независим мъж като Бойд играе ролята на доносник на змия като Александър.

Седя и го наблюдавам отдалеч. Той е пред бунгалата, заобиколен от тримата си помощници. Двама мъже и една жена, всичките бивши военни. В близост до брега се виждат няколко издължени каяка, около които се тълпят последните гости. Те са от Слау, продавачи в телешоп и различни специализирани издания, които рекламират автомобили втора употреба, компютри, кухненско обзавеждане и бани. Чакам Бойд да им каже няколко думи, след които ще се оттегли в хижата.

Вътре е хладно, тъмно и спокойно. От кухнята долита тихото мъркане на отоплителната печка. Нищо друго. Влизам в кабинета на Бойд — единственото помещение в къщата, в което достъпът ми е абсолютно забранен. Стаята е съвсем малка, с едно-единствено прозорче, което гледа към фиордите. По-голямата част от пространството е заета от масивно дъбово писалище. Край една от стените има скрин с четири чекмеджета, всичките заключени. Това изглежда странно, тъй като Бойд не заключва дори външната врата, с изключение на случаите, при които се готви да отсъства в продължение на няколко дни.

Започвам да ровя из бумагите, пръснати върху писалището. Сметка за телефон, чиито цифри не ми говорят нищо, няколко писма от градския съвет на Съдърланд, талон от билет за ферибота „Каледониън Макбрейн“ до Айслей, няколко писма от компании, които ползват летните лагери на Бойд. Подминавам компютъра, подозирайки, че той ще разбере за всеки опит да проникна в съдържанието на файловете. Вместо това вдигам слушалката и набирам 1471, за да разбере откъде е дошло последното обаждане. Отсреща обаче ме уведомяват, че не разполагат със съответния номер.

Част от лавиците са заети с книги. Всички без изключение исторически, романи няма. Над миниуредбата са подредени двадесетина диска. Всичките са с класическа музика. Над тях има два реда папки с машинки, всяка от които е с етикет. В тях се съхраняват стари сметки, някои от които са на повече от десет години. Над съседната лавица блестят два малки сребърни самовара. Под тях са окачени няколко фотографии в рамки — Бойд в пълно бойно облекло на фона на димяща вана, трима непознати бойци, бащински гушали автоматите си, отново Бойд — по-млад и с по-

дълга коса — на фона на Манхатън. Снимката явно е направена на покрива на Емпайър Стейт Билдинг. Портрет на жена с пусната върху раменете светлокестенява коса, сиви очи, чипо носле и тънки устни. Вземам я в ръце. Рейчъл.

Има и други нейни снимки. На някои от тях е с Бойд, на други — сама. На тези, на които го има и него, забелязвам, че това съвсем не е мъжът, когото познавам. Там е един друг Бойд — винаги готов да се усмихне, без пустота в очите. Изглежда жив и топъл, но най-вече щастлив. И изобщо не прилича на Бойд.

Чувам единствено отчетливото тиктакане на големия пътнически будилник, положен върху писалището.

Продължавам да държа Рейчъл. Нещо се промъква през рамката, попива в пръстите ми и тръгва към сърцето. Срам. Бойд е имал своите причини да ми забрани достъп до тази стая. Сега вече и аз имам такива. Наблюдавам го през прозореца. Все още говори. Питам се какво е имала Рейчъл, за да накара мъж като Бойд да се влюби в нея. А след това си задавам друг въпрос — какъв тип жена би се влюбила в мъж като Бойд...

Бойд беше опрял гръб в умивалника, а Стефани стоеше пред печката и усещаше как задната част на бедрата ѝ се затопля. Навън бушуваше страхотна буря. По-рано бе наблюдавала как облаците се сгъстяват и променят цвета си. Дъждът рукна в момента, в който на запад угасва последният светлик на деня. Четири часа по-късно бурята продължаваше да набира сила.

— Не бях изненадан като чух, че след Малта си изчезнала — промърмори Бойд. — Отдавна предупреждавах Александър, че си готова да го направиш по всяко време. Казвах му: разкрие ли се удобен шанс пред нея, ще го направи! Но ти беше толкова добра, че той не ми повярва. Мислеше, че съм те подготвил прекалено добре, за да направиш такава неща.

— А ти не беше, така ли?

— Зависи от гледната точка. От моя гледна точка аз те подготвих достатъчно добре, за да мислиш и за себе си. И когато те пуснаха на свобода, ти съвсем не приличаше на програмиран робот. Беше

многогранна, пълна с въображение. А тези неща не подлежат на контрол.

— Трябва ли да се чувствам поласкана?

— По-скоро трябва да попиташ какво се обърка.

— Може би нищо.

— Но ти се превърна в Петра, нали? Нещо, което не биваше да става. След като веднъж беше изчезнала, трябваше да си останеш изчезнала докрай.

— Никой не може да се скрие. Особено пък от тях.

— Ти би могла.

— Но те ме откриха, нали?

— Защото избираш да живееш под фамилията Шнайдер, един господ знае защо — изръмжа с унищожително презрение Бойд.

Стефани не беше сигурна, че му е дала повод за презрение.

— Ако беше проявила повече предпазливост, нещата вероятно щяха да се получат. Би могла да си изградиш един съвсем нов живот. При това добър живот!

— Изградих го. Накрая.

— Би трябвало да се получи по-рано. Имаш достатъчно талант, за да го постигнеш. Веднъж свободна, ти можеш да правиш каквото си пожелаеш.

— Например? Може би да се установя в Сидни или Рейкявик? Да си намеря работа, да народя деца...

— А защо не?

— Май не ме познаваш толкова добре, колкото си въобразяваш.

— Може би не си се опитала както трябва.

Стефани усети как кръвта ѝ кипва.

— Искаш да кажеш като теб, нали? — остро попита тя. — Защо не признаеш, че ние двамата с теб не се различаваме кой знае колко? И двамата сме прецакани, не можем да живеем в истинския свят с истинските хора, да ходим на работа от девет до пет, а след това да се наслаждаваме на живота.

Бойд отказа да ухапе въдицата.

— Психически си по-зле от предишния път — констатира с равен глас той. — Тогаваше извън контрол, гневна и обезсърчена. А сега? Не знам точно какво ти е, но със сигурност е по-сложно.

Съжалението в гласа му я нарани. Разстроена, тя нямаше друго оръжие, освен евтиния сарказъм:

— Охо, значи си не само войник, но и психоаналитик. Явно притежаваш разнообразни способности.

— Ти също беше жена с разнообразни способности.

— Ако намекваш за развалена стока, трябва да надникнеш в собствения си двор. Ти ме създаде!

— Знам и си нося отговорността. Сега повече от всякога.

— Не мислиш ли, че е малко късно?

— Защо след Малта се превърна в Петра?

— Това не е твоя работа!

— Не можеш вечно да продължаваш така.

— Как?

— Да избягваш единствения въпрос, който има значение.

— Който има значение за теб — поправи го тя. — А защо не погледнеш себе си? Живееш в този пуцинак и се опитваш да забравиш, че Рейчъл вече я няма!

Бойд се въздържа, но с доста усилие на волята.

— За тази вечер май ни стига — промърмори след известно време той, стана и ѝ обърна гръб. — Иначе рискуваме да кажем неща, за които после ще съжаляваме.

Тя лежеше на една страна, свита на топка. Очите ѝ бяха широко отворени, въпреки крайното изтощение. Дъждът барабанеше по прозореца. В мрака се чуваше как пердетата помръдват от течението. От самотата ѝ стана студено, раменете ѝ неволно настръхнаха. В главата ѝ цареше тотално объркване, сърцето ѝ тежеше от гняв.

Стана от леглото, намъкна широк памучен пуловер и тръгна на пръсти по коридора. Под босите ѝ крака студенееха подовите дъски. Спалнята на Бойд беше отгатък кухнята. Вратата изскърца и тя замръзна на място. Не се случи нищо. Но Бойд беше от хората, които насън чуват дори шепот. Нещата си дойдоха по местата в момента, в който надникна през процепа — леглото му беше празно. Спусна се на долния етаж и го чу да тропа из кухнята. Изправена на вратата, тя го чакаше да приключи с процедурата по пълнене на печката с въглища.

Той усети присъствието ѝ още преди да я види. Остави кофата на пода и рязко се обърна.

— Извинявай — прошепна тя.

— Няма за какво.

— Начинът, по който се държах, не отговаря на това, което чувствам.

— Ти не си обучена да се държиш така, както се чувстваш.

— Знам. Но не искам да си създавам нови врагове.

Пристъпи напред, повдигна се на пръсти и го целуна в устата. Бойд остана неподвижен. Нито я прегърна, нито я отблъсна. Когато целувката свърши и тя се дръпна крачка назад, той запази мълчание.

— През целия си съзнателен живот не говоря за това, което чувствам.

— Стефани...

— Ще кажеш, че идеята не е добра, нали? Няма смисъл да си хабиш дъха. Това не е някакъв безразсъден импулс, идеята за него си стои в главата ми вече четири години. Когато тичаме из пуцинаците и ти ми крещиш, аз ясно усещам, че не влагаш сърце в ругатните си. Когато ме гледаш, очите ти те издават. Хайде, кажи ми, че не си мислил за същото...

Когато проговори, тя разбра, че гърлото му е страшно пресъхнало.

— Идеята наистина не е добра!

Тя изхлузи пуловера през глава и го пусна на пода. В кухнята беше топло, при контакта с топлия въздух голата ѝ кожа потръпна от удоволствие.

— Това някаква игра ли е, Стефани?

— Не е игра.

— Тогава какво е?

— Ние просто сме двама души, които си приличат и които няма какво да губят.

— Няма да губят ли?

— Знаеш ли какво искам повече от всичко на този свят?

— Какво?

— Искам някой да ме види като жена. Искам ти да ме видиш като жена. Аз не съм мъж, който се е маскирал като жена, не съм робот, не съм машина за убиване. Когато Александър ме погледне, той вижда

някакъв инструмент. Когато бях Петра, хората виждаха заплахата в мен. В очите им винаги имаше страх. Не искам да е така.

— А сигурна ли си, че искаш *това*?

— Искам някой да ме опознае.

— Този някой не е ли приятелят ти във Франция?

За миг я обзе чувство на вина. После изникна перспективата.

— Лорен беше сладък. Имахме хубави моменти заедно, но връзката ни беше случайна. И не би могла да бъде нещо друго, тъй като аз не можех да му кажа коя съм в действителност. Той изобщо не ме познаваше. А ти би могъл...

Замълчаха.

Очите на Бойд продължаваха да отбягват нейните.

— Погледни ме, за бога! — примоли се тя.

Той не можеше да го стори.

— Аз съм жена на двадесет и седем и стоя гола пред теб. Направи нещо... — Остана озадачена от изтъняването на гласа си: — Моля те!

— Не е толкова лесно — преглътна той. — Аз... Аз не зная какво да мисля...

В гласа му се долови странна безпомощност.

— Не е нужно да мислиш.

— Аз не съм като теб — отвърна с въздишка той.

— Това е едно от нещата, поради които по-лесно те харесах.

— Ти не ме харесваш.

— Грещиш, харесвам те — държеше на своето Стефани.

— Ако ме срещнеш на някоя оживена градска улица, изобщо няма да ме забележиш.

— Тук не сме в града.

— Облечи си пуловера, Стефани.

— Искам да се любим — прошепна тя.

— Не.

Усети как я обзема паника.

— Тогава ме чукай!

— Не! — отвърна с гримаса той.

— Нека аз да те изчукам!

— Не!

— Няма да правиш абсолютно нищо!

— Върви да си лягаш.

— Унижаваш ме!

— Сама се унижаваш.

Стефани направи крачка напред. Бойд остана на мястото си до печката.

— Знам, че ме искаш.

— Не те искам.

— Лъжец. Видях как ме гледаш, докато бягаме, докато разгривам, когато и двамата сме потни... Знам какво си мислиш, защото и аз си мисля същото...

— Престани!

Тя направи нова крачка напред.

— Имал ли си някоя след Рейчъл?

— Достатъчно!

Тя вече беше на една ръка разстояние от него.

— Имал ли си?

— Казах ти — достатъчно!

Вратичката на печката все още беше отворена. Върху корема ѝ заиграха виолетови отблясъци.

— Знам, че не искаш да си отида. Усещам го...

— Стефани!

Тя хвана ръката му и я дръпна към себе си. Пръстите му докоснаха нежните косъмчета между краката ѝ.

— Ако искаш, можеш да си представиш, че чукаш нея...

Светлината в очите му угасна.

Той рязко я блъсна и освободи ръката си. Тя политна назад и се удари в ръба на масата. Тялото ѝ се прегъна над умивалника. Мигът беше пропуснат, голотата ѝ изведнъж стана тромава и някак нелепа. Бойд ѝ отправи поглед, изпълнен с омраза.

— Имаш шейсет секунди, за да се облечеш! — процеди той.

Стартираха от началото на трасето. По тъмно то беше доста опасно. След това Бойд ѝ подвижна да завие надясно и зад гърба им остана единствената относително равна повърхност, която можеше да се види в околността. Нощта беше отвратителна: проливен дъжд, гръмотевици, пронизващ студ, ярки светкавици. Склонът стана по-

стръмен, тревата отстъпи място на мъхове и скали. Те се спъваха и пързалияха, кълчеха глезени и китки, удряха пищяли, колене и длани.

— Ставай! На крака! *Стани!*

Стефани се плъзна по някакъв стръмен и затревен склон и въпреки неимоверните си усилия се стовари по гръб върху мокрите гранитни плочи пет-шест метра по-надолу. Бойд допълзя до нея.

— Стига си се излежавала! — просъска той. — Ставай и бягай!

Тя направи опит да застане на колене, но Бойд се наведе, сграбчи я за косата и започна да я тегли нагоре. Болката беше толкова остра, че Стефани неволно изхлипа, а ноктите ѝ се забиха в китката му. Той вдигна крак, ботушът му ѝ нанесе болезнен удар в лакътя. Тя отново изкрещя.

— Защо цвилиш? — обърна се и я изгледа той. — Нали това искаше?

Продължиха напред. Стефани изгуби чувство за време и посока. По някое време ѝ хрумна, че Бойд тласка към точката на припадъка колкото нея, толкова и себе си.

Изкачваха се все по-високо, склонът ставаше все по-стръмен. Запълзяха по нещо като пътечка с ширина около половин метър, покрита със ситни камъчета. Вляво от нея се напипваше хлъзгава каменна стена, вдясно тъмнееше пропаст, чиято дълбочина нямаше как да бъде измерена. Хилави дръвчета стърчаха от черните цепнатини между скалите, а храстите между тях бяха толкова бодливи, че с лекота разпаряха както дрехите, така и кожата им. Присвила очи срещу косо падащите дъждовни струи, Стефани забави крачка и направи опит да види пътеката на няколко метра пред себе си. Секунда по-късно юмрукът на Бойд се стовари върху гърба ѝ.

— По-бързо! — спеша я той.

Тя политна, но той не направи опит да я подкрепи. Лявата ѝ ръка панически потърси за какво да се хване и се вкопчи в някакъв клон. Огромен трън разпори кожата ѝ почти до лакътя. Краката ѝ увиснаха в непрогледния мрак. Примигна и успя да зърне Бойд, който се беше спрял на няколко метра от нея и я наблюдаваше с ръце на кръста. Тя забави люлеенето на тялото си, напрегна мускули и започна да се набира обратно към пътеката. Стигна с цената на доста усилия, после, още на четири крака, вдигна глава и го погледна. Очакваше поредната

ругатня, но Бойд мълчеше. Не беше нужно да говори. Посланието можеше да бъде разчетено в погледа му: тук предпазни мрежи няма.

Стигнаха до някакво плато. Според Стефани то беше по-скоро седловина между два върха, тъй като вятърът рязко се усили и дъждът започна да пада почти хоризонтално. Прекосиха платото и той я подгони нагоре. На тази височина вече нямаше гъста трева, а само отделни туфи, които надничаха измежду остриите скали. Фланелката беше залепнала за тялото ѝ като втора кожа.

Тичаха без посока, изгаряйки и последните остатъци от кислород в дробовете си. Вятърът виеше в ушите им. Тя намали ход колкото да повърне. Изплю последните остатъци от жлъчка и слюнка в тъмната нощ, но не спря. Продължиха напред. Понякога падаше тя, понякога той. В тъмното се чуваше тежкото му дишане. От време на време изпъшкваше — обикновено когато кракът му се хлъзваше по някоя гладка скала. Тя не се огледа нито веднъж. Вървеше напред, принуждавайки го да ускорява ход, за да не изостане. Често го правеше не с мускулите си, а единствено с усилие на волята.

Докато не си изкълчи глезена. Пространството пред нея беше плоско и равно, но кракът ѝ попадна в пукнатината между два скални къса. За жалост това стана в момента, в който прехвърляше цялата тежест на тялото си върху него. Ставата пропука, острата болка бе последвана от странна топлина, която обхвана прасеца и бедрото ѝ. Кракът се освободи заедно с падането ѝ.

Спря се на ръба на малка локва ледена вода, абсолютно черна в нощта. Обърна се по гръб, дишайки спазматично. Бойд излая да става. Тя не се помръдна и ботушът му отново влезе в съприкосновение с ребрата ѝ. Завъртя се на една страна и започна да се надига. Но когато прехвърли тежестта си върху десния глезен, той поддаде. Бойд отново ѝ изкрещя.

— Не мога! — задъхано изрече тя.

Той сграбчи горния край на фланелката и изстиска вода от нея.

— Можеш!

— Глезенът ми... Изкълчен е... Боли...

— И да е счупен, все тая! Ставай и тръгвай!

Тя направи три безуспешни опита, после задъхано се отпусна върху мокрия камък. Бойд се надвеси над нея и стъпи с цялата си

тежест върху болния глезен. Тя се сгърчи от болка, но от устата ѝ не излезе нито звук.

— Ако паднеш още веднъж, ще стрия костите ти на прах! — просъска Бойд. — Чу ли какво ти казах, нещастна уличнице!

Тя направи нов опит да се изправи. Ударът изненада и двамата. Стефани не беше съвсем наясно, че го нанася, а Бойд нямаше време да го избегне. Десният ѝ юмрук се стовари в челюстта му, ударът беше достатъчно силен, за да се чуе през воя на вятъра и плющенето на дъжда, достатъчно силен, за да го просне на земята. Но подобно на гумена топка той отскочи обратно в мига, в който тялото му докосна мокрия камък. Стефани дори не успя да вдигне ръце. Това не беше плесник, а чиста проба юмручен удар. Улучи я в дясната скула, малко под окото. Пред очите ѝ се появиха оранжеви кръгове, после всичко потъна в мрак.

Остана да лежи неподвижно, наоколо имаше само дъжд и студ.

Когато отвори очи, Бойд го нямаше. Видя го седнал на някакъв обрасъл с мъх камък, стиснал глава между дланите си. Гледаше го как седи неподвижен, а от дрехите му капе вода. В един момент главата му се извърна към нея. Въпреки тъмнината тя видя, че в очите му вече нямаше омраза. На нейно място се беше настанила скръбта.

6.

Трябваша им два часа, за да се доберат до хижата. Тя внимаваше да не стъпва на десния си крак, а Бойд я подкрепяше.

Отначало не усещаше нито дъжда, нито вятъра, но когато пред очите им се появи блестящата вода на езеро и очертанията на бунгалата на брега, от тялото ѝ се изпариха и последните остатъци от сила.

Влязоха в хижата и зашляпаха куцукайки към кухнята, мокри до кости. Той придърпа един от дървените столове и го извъртя към печката, после се захвана да сваля мокрите дрехи от тялото ѝ. Започна с фланелката, заменяйки я с дебела бархетна риза, продължи с кожения клин и маратонките. Накрая я да обуе сухи джинси, след което натика премръзналите ѝ крака в дебели вълнени чорапи. Накрая уви шията ѝ с топъл шал, сложи чайника на зачервената плоча и изчезна във вътрешността да свали собствените си подгизнали дрехи.

Навън бурята продължаваше да вие с пълна сила.

Стефани постепенно се унасяше. Най-сетне стоплени, пръстите на ръцете и краката ѝ започнаха да парят. Изпиха по две големи чаши силно подсладен чай с мляко, като Бойд я предупреди да гълта направо, без да сърба. Блъскането на вятъра по стъклата им носеше странно спокойствие, вероятно защото вече бяха на топло, облечени в сухи дрехи. Тя сякаш отново се бе превърнала в дете.

Бойд изчака тялото ѝ да генерира собствена топлина и едва тогава се зае с лечението. Свали шала от шията ѝ и лекичко придърпа стола към зачервената печка. Вдигна десния ѝ крак в скута си и започна да го оглежда, като от време на време лекичко го натискаше и завърташе. Накрая го бинтова стегнато и започна да дезинфекцира по-сериозните драскотини по тялото ѝ. Всичко това беше извършено в пълно мълчание. После той ѝ даде хапче нурофен, отведе я до леглото и ѝ каза да заспива.

Събуди се чак следобед. Облече се бавно, позволявайки на мускулите си да прогонят сковаността. Навлече същите джинси, дебело поло, алпийски вълнени чорапи и ботуши. Навън се беше прояснило. Въздухът беше студен и кристалночист, небето имаше цвят на сапфир. Откри Бойд под навеса с дизеловия генератор. Беше навил ръкавите на ризата си, ръцете му бяха изцапани с машинно масло чак до лактите. На лицето му имаше нещо, но тя не успя да разбере дали е оток или просто мръсотия.

Той остави гаечния ключ върху някакъв омазнен парцал и попита:

— Как е кракът ти?

— Добре — сви рамене Стефани.

— А останалите части на тялото ти?

— Виж какво...

— Не казвай нищо, Стефани — спря я той. — Вече няма значение.

— Има.

— Всичко е вече минало, нека забравим.

Тя помълча известно време, после вдигна глава:

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Каква?

— Да ми отрежеш косата.

— Не съм особено добър като фризьор — направи гримаса Бойд.

— Не е и необходимо...

На следващата сутрин беше паднала слана и с това бе отбелязано началото на четириднешно застудяване. Стефани се събуди късно и бавно се надигна. Огледалото в дървена рамка над скрина беше толкова малко, че успя да отрази едва половината ѝ лице. Трябваше да приклепне, за да види част от тъмната си коса. Подрязана късо и неравно, тя ѝ придаваше безпомощен вид. Точно както се чувстваше... Но от това изобщо не ѝ пукаше.

Излезе навън и установи, че земята под ботушите ѝ е замръзнала. Небето над главата ѝ имаше бледорозов цвят, прорязано от високи перести облачета. Бойд беше започнал сутрешния си крос без нея. Фигурата му се мярна на отсрещния баир — едва забележимо синьо-

зелено петънце, което пълзеше нагоре по стръмния, потъмнял от влага ръждив склон.

Когато се върна, тя беше в кухнята. Не беше особено задъхан, но страните му бяха зачервени от студения въздух. По челото му се стичаха ситни капчици пот.

— Какво е това? — попита Бойд, свел очи към кухненската маса.

— На какво ти прилича?

— Не е нужно да приготвяш закуска.

— Знам.

— Искам да кажа, че не бива да въвеждаш промени.

— Знам.

Валерия Рошман беше името на учителката по руски, която Александър ѝ изпрати през последната седмица на септември. Беше жена на средна възраст със снежнобяла кожа и тъмнокестеняви очи, която носеше прошарената си коса на стегнат кок. Изглеждаше някъде към четиридесетте, но Бойд каза, че е значително по-възрастна. Фигурата ѝ не беше кой знае какво, но въпреки това дрехите ѝ бяха елегантни. Обикновено се държеше сдържано, но в очите ѝ винаги играеха лукави пламъчета. Беше от жените, които се отличават с игрива двойственост на качествата, които първи се набиват на очи.

Първите уроци преминаха доста интензивно, тъй като Стефани нямаше възможност за домашни занимания.

— Не хранете особени очаквания — обяви след първото занимание Валерия, — но ако вложите повече време и енергия, може би ще се получи нещо.

Последната група курсанти за сезона си тръгна седмица след пристигането на Рошман. Стефани ги гледаше как се качват в двата микробуса, които щяха да ги откарат в Инвърнес. През следващите два дни Бойд и двамата му асистенти се занимаваха с почистване и зазимяване на бунгалата. Последната вечер прекараха заедно в бунгалото, определено за персонала. Стефани и Рошман останаха в хижата. След вечеря Стефани се настани до прозореца на дневната и отправи поглед навън. Прозорците на бунгалото светеха със слаба оранжева светлина. Нощта беше тиха и може би по тази причина

слухът ѝ долавяше изблиците на смях, които периодично долитаха оттам.

— За него е полезно да се позабавлява — подхвърли Рошман.

Стефани се обърна да я погледне.

— Добре ли го познавате?

— Знаем се от години — отвърна жената. — Познавах и Рейчъл.

— Как изглеждаше тя?

— Беше много хубава. И силна. Много по-силна от него.

Стефани усети как я жегва ревността.

— Как се запознахте с Бойд?

— Не мога да кажа.

— Но сте го познавали, преди да се установи тук, нали?

— Срецахме сме от време на време — кимна Рошман. — Но винаги случайно. В Загреб, в Джакарта, в Дамаск...

— Какво е правил той по тези места?

— Същото, каквото и аз — работеше...

— В град като Дамаск? — недоверчиво я погледна Стефани.

— В Дамаск го срещнах пътьом — поясни жената. — Прибираше се от Кувейт.

— Войната в Залива?

— След нахлуването на иракската армия в Кувейт, той беше изпратен там да събира разузнавателни сведения. През последните шест месеца преди операция Пустинна буря е живял в град Кувейт. Сам, непрекъснато в движение, в гадни дупки, пълни с плъхове. Предавал е по радиото информация за придвижването на иракските части. Останал е там до освобождението на града.

— След което вие „случайно“ се сблъскахте с него в Дамаск, така ли?

— Не се правете на толкова наивна, Стефани — усмихна се Рошман. — Знам коя сте, тъй че няма смисъл да се преструвате, че не знаете как стават тези неща.

— Никога не е споделял с мен подробности от живота си в този период — замислено промълви Стефани.

— Естествено. Такива неща той не споделя с никого. И именно затова не е споменавал за вас.

Седмица по-късно Стефани възобнови тренировките. След още две Рошман бе повикана в Лондон за няколко дни. Стефани и Бойд решиха да направят един четиридневен поход. Бойд подбра дрехите и ги разпредели в две малки раници. Там намери място и един компас, но той я караше да определя местонахождението им по слънцето, използвайки само ръчния си часовник. Тези процедури Стефани запомни добре: в северното полукълбо часовникът трябва да бъде в хоризонтално положение, като малката стрелка е насочена право към слънцето. Линията север-юг се получава, като се раздели на две ъгълът между тази стрелка и цифрата дванадесет. След това се определят и всички останали посоки.

Глезенът на Стефани беше напълно оздравял, а волята ѝ — калена почти колкото неговата. Това им даде възможността да се придвижват бързо, независимо от трудността на терена. Стефани изпитваше истинско удоволствие от разстоянията, които преодоляваха за един ден. Сутрин ставаха още по тъмно, движението им беше предимно по високите плата, непосредствено под върховете. В късния следобед се оглеждаха за коритото на някой поток или сечище, избираха пътя до него и бързо се спускаха надолу. Тук природата беше сурова, храна почти липсваше. Те не носеха никакво оръжие, за да убият някой елен, нито пък разполагаха с примки за птици. Единственият начин да се сдобият с някаква храна беше риболовът. В раниците си имаха по една кутийка с рибарска корда, няколко кукички и оловни тежести. Стефани се оказа напълно неспособна като рибар и за четири дни успя да улови една-единствена пъстърва. Останалото осигуряваше Бойд.

Носеха си платнища, от които правеха заслони за през нощта. На избраното за нощувка място трупаха листа и шума, върху тях, на импровизирани рамки от пръти, разпъваха платнищата. В знак на особено благоразположение Бойд бе позволил спални чували — леки и изключително компактни. Избирайки естествено защитени места, те нямаха проблем с нощувките, дори когато валеше. В тези случаи платнищата им свършиха страхотна работа.

Всеки имаше пакет вещи от първа необходимост. Сред тях фигурираше и водонепроницаем кибрит, с чиято помощ вечер палеха малки огньове, старателно оградени с камъни. На тях печеха уловените и почистени пъстърви, набучени на тънки клечки. Към тази храна Бойд

добавяше по една-две бисквити. В ясни нощи я учеше да различава съзвездията: Малката и Голямата мечка, Лира и Орион.

Последната сутрин тя се събуди преди него. Все още беше тъмно, но хоризонтът на изток вече светлееше. Скоро се разсъмна напълно и над боровете надникна аленият диск на слънцето. Някъде от отсрещния склон долетя дрезгавия рев на стар елен. По-късно го забелязаха как чеше рогата си в ствола на вековно дърво. Проследиха стадото, състоящо се от няколко плахи сърни. Внимаваха да бъдат от подветрената страна на животните и да се държат на почетно разстояние. Това даде резултат — след два часа вече бяха толкова близо до стадото, че в ноздрите ги удари острата миризма на урина. Пропълзяха през малка, покрита с торф полянка, миризмата на семеца стана още по-силна. После се покатериха на невисока скала и когато надникнаха от другата ѝ страна, видяха стадото — на броени метри под себе си, кротко пасящо сочната трева. Продължиха нагоре и скоро стигнаха върха, покрит с гранитни отломъци.

Седнаха на най-високата скала, провесиха крака над двайсетметровата пропаст и извадиха последните остатъци от храна. Стефани го стрелна с поглед и изненадано трепна. Бойд дъвчеше ръжена бисквита, гледаше калните си ботуши и се усмихваше.

— За какво си мислиш? — попита го тя.

— Питам се какво ли им е било на твоите родители — поклати глава той. — Сигурно не им е било лесно с дете като теб.

— И това ти се струва смешно, така ли?

— Не, това ми се струва страшно.

— Много ти благодаря.

— Кой от двамата имаше твоя инат?

— И двамата.

— Исусе!

— Сестра ми също беше такава. И един от братята ми.

— Сигурно къщата ви е била доста шумничка.

Стефани се разсмя. Наистина беше шумничка, при това нонстоп.

— Но аз бях най-лошата — призна тя.

— Наистина ли?

— Бях кошмарът на родителите си. Особено в пубертета. Бях прекалено умна и адски упорита. Изобщо не исках да приличам на тях.

— Че кой ли пубер го иска.

— Вярно — кимна тя. — Непрекъснато се опитвах да ги разочаровам и трябва да призная, че в повечето случаи успях. Бях най-умната ученичка в класа, но оценките ми хич не ги биваше. Хванаха ме да пуша и да пия. Слушах гадна музика — „Клаш“, „Смит“ и тем подобни, мъкнех се с момчета, които те определено не харесваха. — Очите ѝ бавно се сведоха към пропастта. — Нима на този свят има нещо по-егоцентрично и безсмислено от нафукан пубер?

— Няма — съгласи се Бойд.

— Но странното е, че сега, след като родителите ми вече ги няма, аз се улавям да им завиждам. Ако някога се омъжа, бих искала да имам брак като техния. С много скандали и много непослушни деца.

— А пък аз си помислих, че е страшно да си те представя като дете — поклати глава той.

— Не ме виждаш като съпруга, нали? — обърна се да го погледне Стефани. — Или пък като майка?

Той отвори уста да отговори, после промени намеренията си.

— Бях готов да кажа „не“, но истината е, че не знам.

— Бих искала да имам къща, която да прилича на онази, в която израснах. Бих искала отново да изживея детството, което имах.

— Стига, достатъчно — шеговито вдигна ръце той. — Виждам, че по душа си едно съвсем старомодно момиче.

Тя се изкиска — нещо, което отдавна не беше правила.

— Знам. През всичките тези години съм била отчаян бунтар, но сега излиза, че през цялото време съм умирала за малко конформизъм.

Срядата беше влажна. Предната вечер Виктория Рошман се беше прибрала от Лондон. Стефани се спусна по стълбите и я видя в кухнята, разговаряйки с Бойд. На масата имаше обемист пакет.

— Виж какво ни е донесла Валерия от Лондон — обърна се към нея Бойд.

— Какво?

— Джордж Салиби.

Човекът с диска.

— Някакви новини за убиеца на Маршал или за Коба?

— Още няма.

— Каква е историята около Салиби?

— Дискът се намира, или по-скоро се намира в най-скоро време, в един сейф в нийоркския му мезонет. Това е предварителната информация, от която се нуждаем.

Отвориха пакета и пръснаха съдържанието му върху масата. Джордж Салиби, ливански banker и милиардер, основател на „Фърст Интерконтинентал“, шейсет и четири годишен. Притежава луксозен апартамент на последния етаж на сграда на Сентръл Парк Уест, къща в Лондон на Уилтън Кресчънт, огромна вила над морето във Вилфранш-сюр-Мер, 100-метровата яхта „Зара“, кръстена на дъщеря му, с постоянно домуване в Международния яхтклуб в Антиб, плюс един „Гълфстрийм-V“, с който да лети от един имот до друг.

Съпругата на Салиби е аржентинка на име Силвия — дъщеря на армейски генерал, който през 1975-а емигрира в Швейцария с двадесетина милиона откраднати долара. Десет години по-млада от Салиби, Силвия продължава да е изключителна жена: с високи скули, огромни зелени очи и уста като на София Лорен. Била на двадесет и седем, когато се омъжила за Салиби. За никого не е трудно да отгатне защо солидният banker е бил привлечен от нея. Красотата ѝ се предава и на децата им — Феликс и Зара. Стефани се върна към една от снимките на Силвия, направена по време на сватбата. На нея най-добре си личеше елегантната изтънченост на тази жена. Тогава е била на годините, на които днес съм самата аз, помисли си Стефани. По нищо не личеше да се притеснява от тежката диамантена огърлица, окачена на издължената ѝ шия. Липсваше каквато и да било недодяланост. Изглеждаше така, сякаш притежава всичко, което липсва на самата Стефани.

— Салиби е известен параноик — рече Бойд. — Разполага със страхотна охрана на всичките си имоти, независимо дали в момента се намира там, или някъде другаде. Предпочита ветерани от израелската армия, такъв е и личният му бодигард, който е до него двадесет и четири часа в денонощието, триста шейсет и пет дни в годината.

— Без никаква отпускате? — вдигна вежди Стефани.

— Не е вземал отпускате повече от три години.

Бойд ѝ подаде снимката, щракната отблизо и обхващаща само главата и раменете: напрегнат поглед, маслинена кожа и шоколадови очи. Черна, късо подстригана коса, добре очертани раменни мускули под нея.

— Жена?

— Точно така — кимна Бойд. — Рут Щойфел, впечатляващ стаж в израелската армия, след което се прехвърля в Мосад. Според Маджента Хаус е възможно да се е засичала и с Шабек, поне веднъж... Откакто постъпва на работа при Салиби, не е ползвала нито един ден почивка.

— Питам се какво ли казва Силвия по този въпрос — проточи Стефани.

След като хапнаха, се заеха да изучават архитектурните планове на мезонета на Сентръл Парк. В специална папка имаше набор професионални снимки, направени от близко и далечно разстояние. Наблюденията бяха записани на три страници, техническите характеристики — на дванадесет. Първоначалният прочит на материалите им отне около час.

— Някакви впечатления?

— Само предварителни — отвърна Стефани, без да отделя очи от архитектурните планове. — Ако дискът се продава, май ще е най-добре да бъде закупен.

— Според мен цената му ще бъде над възможностите на Маджента Хаус и на Александър в частност — отвърна Бойд. — Ръководството на хора като теб струва страшно скъпо.

— Нямах представа, че съм такъв лукс.

— Не си лукс, а нещастна необходимост — отсече той.

Стефани отново насочи вниманието си върху плановете.

— Няма начин да проникна отдолу — заключи тя. — Следователно ще трябва да го сторя отгоре.

— Съгласен съм. Но как?

— По външната стена не става, тъй като ще ме забележат.

— Не можеш и отвътре, защото къщата бъка от охрана.

— Едва ли ще мога и да се спусна на покрива — промърмори Стефани и се наведе над плановете. — Но асансьорите...

— Не. И основният, и спомагателният асансьор спират автоматично един етаж под мезонета. Всяко отваряне на вратите им става под контрола на охранителите. Няма начин дори да се добереш до етаж, който ти трябва.

— Нямах предвид самите асансьори, а шахтите им.

Трябват ми четиридесет и пет минути, за да стигна дотам. Огромен къс от черен гранит, подгизнал от вода. Около него стърчат туфи пожълтяла трева, мъртви дървета. Над всичко това се издига тридесетметрова гранитна стена.

Поглеждам към Бойд.

— Не стената, а камъка — подсмива се той.

От огладените краища на гранитния къс капе ледена вода. Тук се събират поне дузина потоци — някои буйни и пенливи, други като тънки, едва забележими струйки. Във въздуха се носят звуците на течащата вода, чуваме само тях.

— Погледни я. Не ти ли напомня нещо?

— В момента не — свивам рамене аз.

— Сентръл Парк Уест. Корнизът около горната част на сградата.

Извиквам в съзнанието си онова, което бях видяла на снимките. Корнизът е по-скоро перваз — тежка и солидна готика.

— Корнизът над мезонета е горе-долу същият по размери като това парче скала. Ще трябва да се спуснеш по него.

— Но ще бъда завързана, нали?

— Да. Но трябва да слезеш, а не да скочиш.

— Добре.

— Преди да се спуснеш по този камък тук, бих искал да се изкатериш по него.

Поглеждам по посока на тъпия ъгъл. Справяла съм се с далеч по-сложни ситуации и Бойд го знае. На младини майка ми, която е швейцарка, е била доста известна алпинистка. Покорила е Еверест при втория опит, изкачвала е и повечето от най-високите върхове в Европа. С изключение на Ейгер, който ѝ се опира цели два пъти. Аз съм наследила нейната любов към алпинизма и липсата на страх от скалите.

Приближавам се до лицето на скалата и го докосвам с ръце. Твърдо, мокро и леденостудено. Преди да започна очертавам нещо като мислена карта на маршрута в главата си, търся трапчинките за пръстите на краката, малките издатини за ръцете, които не мога да хвана с цяла длан, но са достатъчно здрави, за да издържат

тялото ми. Стартирам едва след като очите ми са проследили целия маршрут до горния ръб.

Падам в момента, в който съм се издигнала на височина от три метра. Това става в момента, в който съм се залепила за скалата с широко разтворени ръце и крака и посягам вдясно от себе си към издаден навън скален къс, извивайки се назад под ъгъл от четиридесет и пет градуса. Но в момента, в който започвам да прехвърлям тежестта на тялото си, скалният къс изведнъж се отчупва и остава в ръката ми. Време за реакция няма, тъй като вече падам. Приземявам се с тътен в гъстата трева.

— Добре ли си? — пита Бойд, докато аз се мъча да си поема дъх.

Опитвам се да отвърна нещо, но от устата ми не излиза нито звук. Той ми дава малко време за възстановяване.

— Помислих си го...

За да потвърди думите си, нагазва в плитката вода, вдига ръка и отчупва един остър къс от скалата, който стърчи над потока.

— Мръсник! — заеквам аз.

— Може да се случи и там.

Надигам се до седнало положение. Подгизнала съм.

— Какво искаш да кажеш?

— Мазилката на корниза. Положително е стара и напукана. Много е вероятно да ти остане в ръцете.

— Сигурно си много доволен от себе си.

— Много — кима той. — А сега, да опитаме откъм върха...

Стефани дръпна пердето. Утрото беше ветровито, повърхността на езерото леко се бърчеше. Върху тревата белееше слана. Забързано започна да се облича. Фланелката, която беше простряла да съхне през нощта, беше станала твърда като шперплат и миришеше на торф. Надигна се на пръсти и дръпна един пуловер от лавицата. Ботушите ѝ съхнеха в малкия килер до вратата. Вече се бяха затоплили.

Бойд беше в кухнята и пиеше кафе, облегал на умивалника. Носеше стар камуфлажен комбинезон, върху бялата си фланелка беше облякъл черен пуловер с остро деколте.

— Няма ли да правим крос?

— Валерия си тръгна. Не искаше да те буди и ме помоли да ти кажа сбогом.

— Кога си тръгна?

— Рано сутринта. Закарах я до Лейрг.

— Какво не е наред?

— Нищо.

— Нищо ли?

— Подготовката ти приключи. Или поне тази част, за която отговарям аз.

Стефани понечи да каже нещо, да изрази протест.

Бойд изглежда усети състоянието ѝ.

— Снощи, след като ти си легна, проведох един телефонен разговор. Утре сутринта си отиваш у дома.

— Това не е моят дом.

Бойд отля кафе в една емайлирана чаша и ѝ я подаде.

— Ако искаш, можеш да направиш един крос, но според мен днес можем да го пропуснем. Вече си в достатъчно добра форма.

— Но само ако човек не ме гледа, нали? — сбърчи нос тя.

— Страхувам се, че е така — усмихна се той. — Но лично на мен ми липсват „кифлите“, с които се появи тук.

— Ще го преодолееш.

— Не бъди толкова сигурна — отвърна той и допълни чашата си.
— Трябва да отида до Дърнес. Искаш ли да дойдеш с мен?

Усети вкуса на морето още преди да го види. Движеха се бавно по пътища, които рядко виждаха други участници в движението, освен овцете. Влязоха в Дърнес по обяд, плъзнаха се покрай началното училище и спряха пред магазин „Мейс“ — малък супермаркет с пощенско гише, където можеше да се плати абонаментът за голф клуб „Дърнес“ — най-северното игрище за голф във Великобритания, известно с постоянните си ветрове. Срещу магазина имаше малка бензиностанция, която не беше нищо повече от дървена барачка, издигната на два метра зад архаичните помпи.

Купиха си хранителни продукти. В магазина имаше не повече от половин дузина посетители — всички до един познати на Бойд. Той поде оживен разговор с една двойка близо до рафтовете с хранителни

стоки. Мъжът — слабо, но жилаво човече с медноруса коса, хвърли кос поглед по посока на Стефани, след което разказа някакъв къс, но пиперлия виц, който тя не успя да чуе. Магазинът се разтресе от смях. Дебела жена в груба черна роба попита Бойд как му е минал сезонът.

Той улови погледа на Стефани и отговори:

— По-предизвикателно от друг път, Мери. Но и плодотворно...

Разговорите и смеховете продължиха още известно време, Бойд бе в центъра на събитията. Притихнала и незабележима, Стефани изненадано го наблюдаваше. Най-сетне излязоха навън и той предложи да се поразходят. Тръгнаха към Балнакейл, който се намираше на километър и половина по-нататък и основната му забележителност беше Центъра по изкуствата — бивш лагер за немски военнопленници, построен в Балнакейл по време на Втората световна война и превърнат днес в низ от малки магазинчета и ателиета за художествени занаяти. Бойд паркира ланд ровъра срещу църквата, която служеше за граница на стария градски квартал. Стефани изрази желание да надникне вътре. Той сви рамене и каза, че ще я чака на пейката отпред, която гледаше към морето.

Малката каменна църквица нямаше покрив, стените ѝ бяха покрити с бръшлян. Гробището в двора беше голямо и очевидно добре населено. Повечето надгробни камъни бяха стари, с полуизтрити от постоянните бури надписи. Имаше и такива, които бяха поставени в памет на хората, останали непогребани — изчезналите в морето, загиналите в колониалните войни за честта на Британската империя, емигриралите в Австралия, Индия и Южна Африка с надеждата за по-добър живот. Тук-там сред старите гробове тъмнееха пресните могили на наскоро погребани хора.

Между тях беше и гробът на Рейчъл.

Намираше се в далечния ъгъл, на няколко крачки от каменната ограда. Върху малкия и незабележителен надгробен камък във форма на правоъгълник бяха отбелязани основните факти на живота ѝ. Починала на тридесет и пет. Причината не беше упомената, но Стефани я знаеше — рак на гърдата. *Любимата съпруга на Иън*. Долната част на камъка беше празна, а мястото — достатъчно за още едни данни.

Тя се обърна към входа на гробищата. Той стоеше прав и гледаше към морето.

Върна се при него и двамата тръгнаха по брега, по посока на Фарейд Хед — най-далечното късче земя, вдадено в морето. Приливът вече започваше, но все още му предстоеше да набере сила. Пясъкът беше твърд, а вятърът разнасяше фини частици от него над набръчканата водна повърхност. Стъпваха върху изсъхнали купчини водорасли, пропадаха в пълни с най-различни боклуци дупки: единична обувка, парче от автомобилен колан, омазани с луга найлонови торбички. Към дюните в далечния край на плажа водеха два бетонни коловоза, полузасипани с пясък. На места изчезваха напълно, но посоката беше ясна. Поеха по тях. На открито вятърът беше жесток, но между дюните почти не се чувстваше.

Прекосяха заградено с обелени клони място, в което някога са затваряли добитък.

— В Лондон имаше един мъж — промърмори Стефани. — Отдавна, още преди Малта. Казваше се Франк Уайт и аз бях влюбена в него. Мисля, че и той ме обичаше. Но нашата любов беше странна. Не можех да му кажа нищо наистина лично. Любовта ми се градеше върху лъжи, с изключение на края. В крайна сметка му разказах всичко. Той го прие. Още от началото усетил, че нещо около мен не е наред... — Главата ѝ неволно се заклати под тежестта на спомените: — След Малта аз изчезнах, но от време на време му изпращах послания. Дадох му шанс да ме последва, да изчезне от света заедно с мен.

— Но той не го стори, така ли?

— Не.

— Имаш ли представа защо?

— Предполагам, че не ме е обичал толкова, колкото съм си мислела. Или толкова, колкото го обичах аз.

— Може би е щял да загуби прекалено много неща.

— Не беше така, повярвай ми.

— А направи ли опит да се свържеш с него сега, когато отново се появи в Лондон?

— Не. Оттогава изминаха четири години и той остана в друга част от живота ми. Част, в която... Всъщност самата идея за нея е сложна...

— Знам какво искаш да кажеш.

Стефани се съмняваше в това.

— Както и да е — изпусна въздуха от гърдите си тя. — В момента, в който разбрах, че нямам бъдеще с него, изпитах усещането, че изобщо нямам бъдеще. Не изчезнах, за да се спася от Маджента Хаус, а за да бъда с него. — Бойд се беше заковал на място и тя също спря. На лицето ѝ се появи тъжна усмивка: — Тогава разбиха сърцето ми за пръв път. Бях на двадесет и три, но го понесох като петнадесетгодишна ученичка.

— И заради това се превърна в Петра?

— В нищо не съм се превръщала. Аз вече си бях Петра.

— Нещо не следвам мисълта ти...

— Не избрах да живея като Петра, защото сърцето ми беше разбито — поясни тя. — Но бях объркана и гневна. Самосъжалението е едно от нещата, които не понасям, но тогава състоянието ми беше такова, че май нямах избор... Бях тренирана до съвършенство, напрегната като опъната струна... Рано или късно щях да се пречупя...

— Твърде вероятно — кимна Бойд.

— В крайна сметка направих така, че не се промених. Не взех действително решение. На мястото на Александър дойдоха парите, макар че в крайна сметка нещата изобщо не опираха до пари. Всичко беше свързано със самата работа, с живуркането ден за ден. Отхвърлях оферти, приемах оферти, планирах ги и ги изпълнявах, а след това се измъквах. Във всичко проявявах внимание към детайла.

— Какво търсеше?

— Механичното съвършенство. Исках да бъде машина, робот. Да не изпитвам абсолютно нищо.

— Успя ли?

— Мисля, че да. Поне за известно време...

Пътят отвъд ограденото пространство за говеда беше черен, обрасъл с гъста трева. По-голямата част от него беше заета от разпръснато стадо овце, които лениво пощипваха тревица. В далечината, на ръба на вдадената в морето суша, се издигаше някаква постройка. Оказа се, че е нещо като наблюдателна кула, боядисана на черни и жълти квадрати. Излязъл от строя обект на Министерството на отбраната, поясни Бойд. Оборудван дори с бетонна площадка за хеликоптери. Днес се използва за спасителни операции в открито море, главно по въздуха.

С приближаването им към кулата наклонът ставаше все по-стръмен. От шубраците стартираха поне дузина уплашени зайци. Стефани пристъпи до ръба на скалата и внимателно надникна в седемдесетметровата, абсолютно отвесна пропаст под нея. Огромни вълни с бели гребени атакуваха с грохот черните скали отдолу, острите им ръбове чезнеха сред облаци съскаща пяна. Усети световъртеж и онова странно привличане на бездната, което е карало немалко хора да предприемат последния полет в живота си. Наведе се още малко напред и усети как Бойд замръзва зад гърба ѝ.

— Защо се спря? — тихо попита той.

Тя му описа епизода от Билбао.

— Не знам защо стана така. Просто се случи. През първите няколко седмици след него си мислех, че е било нещо като нервна криза. Но като се обръщам назад сега, вече имам чувството, че е било някакъв нервен *пробив*. А нервната криза ме споходи преди Билбао и след Малта.

— Искаш да кажеш, че е продължила две години и половина? — вдигна вежди той.

— Да. Мисля, че цялата ми кариера като Петра беше една дълга и изтощителна нервна криза. С апогей Билбао, тоест — Аркан.

Бойд хвърли няколко кубчета пресован торф в умирация огън, изправи се и посегна към чашата си на перваза над камината. Когато се обърна, Стефани се беше изправила до него. Тя взе чашата от ръката му и я върна на перваза.

— Ще разкажеш ли на Александър това, което споделих с теб днес?

— Няма, стига ти да желаеш така.

— Но той ще иска да знае.

— Ще иска да знае дали си възвърнала формата си.

— А възвърнала ли съм я?

— Днес си по-уязвима отпреди.

— Това не е отговор. Възвърнала ли съм си формата?

— Страхувам се, че да.

Тя го целуна и в устата ѝ остана вкус на померол. За вечеря той измъкна отнякъде прашасала бутилка „Клос Рене“. Видя изненадата в

очите ѝ и побърза да поясни, че дълго време е пазил тази бутилка за специален случай.

— Искаш да кажеш, че специалният ти случай е дошъл, защото ще се отървеш от мен? — присви очи тя.

— Не. Нищо подобно.

— Тогава какво?

— Сама си го изпроси...

Този път тя беше тази, която се изчерви.

Бойд отлепи устните си от нейните, но съвсем за малко. Тишината се нарушаваше единствено от тихото пропукване на огъня в камината.

— Искам да се любим — прошепна Стефани.

— Не.

— Сега не е като преди...

— Знам.

Все още я държеше в прегръдките си.

— Заради Рейчъл ли? — погледна го право в очите тя.

— Да, донякъде...

Тялото ѝ започна да се отлепя от неговото бавно, с нежелание.

— В такъв случай извинявай... Не искам между нас да се настанява неудобството.

— Няма нищо неудобно, Стефани. Просто не желая да изпадам в едно определено положение...

— Какво е то?

Той се обърна и отново взе чашата си.

— Обичах Рейчъл. Бяхме убедени, че пред нас са дълги и щастливи години. Но не стана така. — Стефани гледаше как и последните капчици кларе напускат чашата му. — Светът, в който ти предстои да се завърнеш... Е, и двамата знаем прекрасно какъв е резултатът... Аз вече съм изгубил близък човек — човек, когото съм обичал... Не желая да изпадам в положение, което може да доведе до повторение на всичко преживяно през тези години...

7.

Изглежда разочарован, че ме вижда. Вероятно заради дългата черна фланелка, с която съм облечена. Видях го как се втренчва в нея в момента, в който смъквам джинсовото си яке. На гърдите ѝ със златни букви е изписано „НЕ КАРАЙТЕ МОМЧЕТАТА ДА ВЪРШАТ МЪЖКАТА РАБОТА“.

Александър не казва нищо. Не е необходимо. Знам, че не одобрява фланелката. Знам, че я облякох, подчинявайки се на някакъв детински импулс.

— Не успяхме да идентифицираме Коба.

— Каква изненада! А кои бяха кандидатите?

— Владимир Ватукин — наследникът на Олег Рогачов като шеф на престъпния синдикат „Централная“, и Анатолий Медаев — дясната ръка на Рогачов. След убийството в Париж Медаев най-неочаквано изчезна от небосклона.

— За разлика от Ватукин, който моментално се възползва от ситуацията.

— Но има и още един човек, който може да ни насочи в правилната посока. Константин Комаров, руски бизнесмен, който не членува в нито една банда, но поддържа връзки с няколко. Или с нито една — зависи от гледната точка. Ако приемем, че бандите са брънките на руската престъпна машина, то Комаров е смазочното масло между тях.

— Смазочен материал, а? Колко вкусно!

— Комаров пътува много, на базата му е в Ню Йорк.

— Като Джордж Салиби. Нека позная: надяваш се да поема двете задачи едновременно и по този начин да спестя на Маджента Хаус един самолетен билет.

— Комаров е известен като сътрудник на Коба.

— С какво по-точно се занимава?

— С инвестиции. Освен това е финансов съветник.

— Перач на пари значи...

— От техническа гледна точка е абсолютно чист.

— Значи е мошеник с пълномощно.

— Не съвсем. Той си е получил своето, при това доста щедро.

Но всичко това вече е минало.

— Какво предлагаш?

— Да използваш Комаров, за да стигнеш до Коба.

— Как?

— Ще се маскираш като купувач на плутоний-239. Комаров няма да иска да се забърква, но едва ли ще пропусне шанса да прибере един добър процент, като те прехвърли на Коба.

— А ако не се получи?

— Репутацията на Комаров в престъпния свят на Русия, а оттам и благосъстоянието му, зависят изцяло от неговата почтеност. Ако позволи това да бъде променено, той ще си има сериозни неприятности. Но нека караме поред. Подходът към Комаров трябва да изглежда абсолютно легитимен. Заподозре ли нещо — край на операцията. Но ако го накараш да те препоръча...

— Ами ако не го стори?

— Ще трябва да намерим начин да го принудим.

— Как ще се доберем до него?

— Тук, в Лондон, има един човек, който може да ни помогне. Поляк на име Збигнев Сладек. Цялата необходима информация за него ще получиш от Роузи Шодхъри.

— Възможно ли е отговорни за стрелбата в Париж да се окажат Ватукин или Медаев?

— Мен ли питаш?

— О, стига, за бога!

Ставам, Александър отново поглежда гърдите ми или по-скоро изписаният върху тях лозунг. „НЕ КАРАЙТЕ МОМЧЕТАТА ДА ВЪРШАТ МЪЖКАТА РАБОТА.“ Свалям якето си от облегалката на стола. Това му дава възможност да види какво е изписано между лопатките на гърба ми: „НАКАРАЙТЕ ЖЕНАТА!“.

— Това ли е представата ти за майтан?

Отвърщам на погледа му с открит интерес.

— Не — казвам. — Ти си моята представа за майтан.

Очите на Роузи Шодхъри се разшириха от учудване.

— Господи, какво е станало с косата ти?!

— Не питай.

Маджента хаус, подземно ниво № 4, Стая 2-А — осмоъгълно помещение без прозорци. Халогените на тавана са изключени. До слуха на Стефани долита единствено тихият шепот на климатичната инсталация и специфичното свистене на компютърни терминали. Настани се на въртящия стол с кожена тапицерия до Роузи и насочи поглед към трите 21-инчови монитори, подредени в полукръг пред тях. Роузи чукаше по клавиатурата и едновременно с това говореше:

— Сладек, Збигнев В. Дата на раждане 4 септември 1963 година. Място на раждане — Краков, Полша.

Трите екрана се промениха едновременно. Десният се раздели на шейсет и четири еднакви квадратчета, на левия се проточиха три списъка. Върху този в средата се появи снимката на безличен млад мъж със сиви торбички под сивите очи. Рядката му коса беше светлокестенява.

— На десния монитор имаме блокова информация. Ако напрегнеш взор вероятно ще видиш, че във всяко квадратче е изписано по едно заглавие. Достатъчно е да пипнеш някое от тях и информацията ще изскочи на централния монитор. Вляво разполагаш с указания за достъп към по-общата информация. Като свикнеш, ще оцениш лекотата, с която работи системата.

— Сладек управлява лондонския клон на „Алматинвест“ от офис под наем, който се намира в бизнесцентъра „Хайд Парк“. Щабквартирата на фирмата е в Алма Ата, Казахстан. Полякът обитава едностаен апартамент на първия етаж на Кадоган Скуеър и кара сребрист мерцедес компресор. Пристигнал е в Англия преди две години. Оттогава насам води абсолютно примерен живот. Преди това обаче е бил финансов каубой в Дивия изток, предлагайки оригинални методи за банкиране в региони, в които основната разменна монета и до днес е живата овца. На тридесетгодишна възраст е президент и собственик на малката частна банка „Васекс“ в Бишкек, Киргизстан.

— Роузи потърси едно от квадратчетата с асоциирани теми. На централния екран изплуваха покрити със сняг планински върхове.

— Това е планината Тяншан, която се издига между Киргизстан и Китай. Киргизката република е малка планинска страна, която след

разпадането на СССР през 91-ва се превръща в нещо като азиатска версия на Швейцария, особено за хора с нетрадиционен стил във финансовите операции. Сладек прекарва в Бишкек четири години, след което „Васекс“ е обявена в ликвидация. На следващата година се появява в Москва.

Пръстите ѝ натиснаха друго квадратче на десния екран. Оказа се, че то съдържа известно количество филмови кадри — просторна зала с подиум в единия край и редици от столове за публиката пред него. Зад катедрата светят два големи екрана, изпълнени с дълги редове от цифри и някакви обяснения на кирилица. Роузи посочи един мъж с двуреден костюм, който е седнал на четвъртия ред:

— Това е Сладек.

— А какво е записано на лентата?

— Валутен търг. Обикновено ги организират в някой от големите московски хотели — точно като този. Присъстват между двадесет и петдесет души, никога повече.

Стефани погледа известно време нямото кино, после вдигна глава:

— Но какво всъщност правят?

— Залагат за долари, отпуснати от Централната банка под формата на кредит. Плащат повече от официалния курс, защото знаят, че ще имат добра печалба от лихвата, с която ще отпускат доларите на съответните предприемачи. Разбира се, подобни търгове се провеждат в пълна секретност, далеч от очите на широката публика.

— По какъв начин е замесен Сладек?

— Този търг се е провел през 1997 година. Той купува от името на Иван Тимофеев — гангстер, който наскоро се е превърнал в banker. По времето, когато се развиват тези събития, Тимофеев е *персона нон грата*, но това не му пречи да изпраща свои пълномощници. Не пречи и на сибирските бандити да му прережат гърлото близо до Красноярск през октомври миналата година.

— Но днес Сладек е чист, нали?

— Не бих използвала точно този термин — усмихна се Роузи. — Но в сравнение с компаниите, за които е работил преди, „Алматинвест“ е пример за почтена и благопристойна фирма.

— Киргизстан и Казахстан са съседи, нали? Има ли някаква връзка между днешната му дейност и онова, с което се е занимавал

преди?

— Вярно е, че Бишкек и Алма Ата имат връзка помежду си — там някъде из пущинаците. Огромни суми, получени от продажбата на казахски и азербайджански петрол са преминавали през институциите в Бишкек, а много от клиентите и бизнеспартньорите на „Алматинвест“ имат интереси в петролната промишленост. Освен това трябва да видиш и още нещо...

Друго квадратче, друг образ. На снимката е запечатано сърдечното ръкостискане между Збигнев Сладек и Муртаза Рахимов — президент на Башкиристан — един от 89-те члена на Руската федерация.

— Рахимов и членовете на семейството му от доста време насам третират богатата на петрол държавица като собствено феодално владение, а Урал — синът на президента, управлява еднолично една от най-големите руски петролни компании. Файлът дава примери за тяхното авторитарно управление, което се крепи изцяло върху корупцията, шантажите и бруталния терор.

— Тръгнеш ли да проследяваш всички нишки, те ще те отведат в Дагестан, Татарстан, Чечня, Санкт Петербург, балтийските републики и Западна Европа — поясни Роузи, после се сети: — О, имам нещо за теб!

Подаде на Стефани малка пластмасова кутийка, в която имаше няколко визитни картички с едно и също име: Катрин Марч, „Галилео Рисорсис“. В долния край на всяка от визитките имаше телефонен номер, факс номер и имейл адрес. Но реален адрес липсваше.

— Това ще си ти, когато се появиш пред Сладек — поясни Роузи. — За приятели си Кейт, а не Катрин. Самоличността ти още не е завършена, но телефоните и имейла са действителни. Като предпазна мярка решихме да извадим „Галилео Рисорсис“ от списъка на официално регистрираните компании. Това би трябвало да е достатъчно, за да ти мине номерът пред Сладек, но за всеки случай ще ти придадем и допълнителна тежест. Още преди да се срещнеш с Комаров, ще имаш и останалата част от самоличността на Кейт Марч.

Стефани затвори файла на поляка и задейства десния екран. Отвори се файлът на Константин Комаров.

— Донът от Дон — подхвърли Роузи. — Това е прякорът, който му лепна ФБР.

— Мислех, че е московчанин.

— Там е роден. Но по произход е сибиряк.

— Кое то изобщо не обяснява споменаването на Дон — отбеляза Стефани.

— Прякорът му идва от един инцидент през 1993 година във Воронеж, при който е убит узбек лихвар. Същият е измамил Комаров в Москва. Това е единствената известна връзка между тях. Подозренията са толкова недоказуеми, че никога не се превръщат в обвинение. Но прякорът му остава.

Лицето на Комаров беше издължено, с римски нос и тъмнокафяви очи. В черната му, късо подстригана коса се преплитаха сребърни нишки. Лицето му беше загоряло, а чертите му издаваха по-скоро руснак европеец, отколкото сибиряк. Задейства поредното квадратче. Той пресичаше някаква парижка улица, задръстена от коли. Дърветата бяха обсипани с цвят. Беше облечен в кремава риза, синьо сако, сиви панталони от кожа и черни мокасини. Фигурата му беше слаба и стройна. Правеше доста неочаквано впечатление. Повечето руски гангстери, които беше виждала Стефани, бяха едри мъжаги, на които апетитът си личеше отдалеч, главно по обиколката на талията. Лицата им бяха подпухнали и мустакати, прическите им бяха подборка от най-лошата мъжка мода на седемдесетте и осемдесетте. Обединяваше ги изключително лошият вкус.

Започна да чете биографията му. Държавни сиропиталища, домове за малолетни престъпници, съден по всички основни алинеи на съветския наказателен кодекс, в крайна сметка освободен. Преди да се премести в Ню Йорк, той живее пет години в Москва, където все още има апартамент и известни бизнесинтереси. Имал е връзка с всички по-значителни престъпни организации в града: Люберци, Долгопрудники, Солнцерские, Балашинские. И „Централная“.

Маджента Хаус беше успяла да се докопа до копието на едно досие, което се съхранява в Шести отдел на МВД — руското вътрешно министерство. В него Комаров бе описан като един от най-големите авторитети сред руския престъпен свят, който притежава изключителна проникателност и интелект. Подхвърляха се предположения, че покрай законния бизнес, той се занимава и с пране на пари, хазарт и проституция. В заключение се казваше, че няма начин да бъде направена точна оценка на богатството му, тъй като не е

възможно да бъде свързан с нито една от компаниите, за които се предполага, че притежава. По всичко личеше, че Константин Комаров е истински майстор в изкуството да укрива доходи и да държи името си извън всякакви официални документи.

Стефани хвърли око на още няколко заглавия, после си избра едно от тях. Най-голямата измама, при която се споменава името на Комаров, е била дело на престъпния синдикат „Централная“. Добре известен бил фактът, че руските престъпни организации винаги се насочват към правителствата, тъй като те са най-големите генератори на финансови средства и, което е още по-важно — много слаби в проследяването на паричните потоци. „Централная“ насочва усилията си към чешкото правителство, което, малко след Нежната революция, става обект на широкомащабна измама с петролни продукти. Демократизираното законодателство позволява чуждестранните инвестиции в Република Чехия и никой не се възползва от това по начина, по който го правят могъщите руски криминални синдикати.

„Централная“ е пионерът, но скоро примерът ѝ е последван и от останалите. Измамата се гради върху една-единствена алинея от търговския закон: върху леките горива мито не се начислява, докато дизелът е обложен с изключително високи такси. „Централная“ прави необходимото за заобикаляне на този закон. Понякога като маскира железопътните цистерни с дизелово гориво от руските и средноазиатските петролни полета като вагони за превоз на обикновен бензин, понякога — като прибавят към дизела химични вещества, които променят характеристиките му. И това става в момента, в който вагоните са прекосили чешката граница. Мащабите на тази измама са огромни. Според някои изчисления в пиковите моменти на операцията около една трета от внесените в страната нефт минава без мита и такси. Руските престъпни синдикати прибират огромни печалби, начело в списъка пак е „Централная“. Според секретен доклад на ФБР загубите на чешкото правителство достигат сума, която би била достатъчна за строителството и оборудването на петдесет нови болници.

Но най-лошото все още предстои. Колосалните печалби неизбежно привличат конкуренцията. Борбата за територии се превръща във война. Тя се води основно в Прага, а участници в нея са различни фракции на руската мафия.

Според МВД Константин Комаров е мозъкът, който дърпа конците на „Централная“ в тази колосална измама. Дали това е вярно или не, остава под съмнение, но той със сигурност е помогнал на организацията в изпирането и инвестирането на част от печалбите ѝ.

В средата на 90-те бившата Съветска Русия не може да се нарече демокрация. Тя е по-скоро клептокрация, начело на която стоят хора като Константин Комаров. Човек, който се чувства еднакво удобно в Ню Йорк, Москва или Магадан. Човек хамелеон, точно като Петра Ройтер.

Ставам от леглото, вкарвам в стереото първия албум на „Гарбидж“ и търся песента „Глупаво момиче“. Бас китарата разтърсва тялото ми. Пускам водата във ваната и правя няколко упражнения. Наблюдавам се в огледалото. Коремните мускули мърдат под кожата ми като течен мрамор. Гърдите ми са станали по-малки, но по-твърди, бедрата ми са железни. Под кожата на ръцете ми подкачат пъргави мускулчета. Устните ми са сочни както винаги, но в изражението ми има нещо по-твърдо, а очите ми излъчват хладина. Приличам на Петра, но не се чувствам като нея. Парата постепенно ме обвива.

Лягам във ваната, затварям очи и се отдавам на музиката. Спомням си за Лорен. Любим се в спалнята ми във фермата, през отворения прозорец нахлува топъл ветреца. Усещам вкуса му, чувам звуците, които издават телата ни. Плъзгам ръка под водата и я пъхам между бедрата си. Моите пръсти се превръщат в неговите пръсти. Захвавам долната си устна и оставам така, докато ме заболи. В даден момент — нямам представа точно кога — в мен вече не е Лорен, а Бойд.

Увита в хавлия и с мокри крака, аз шляпам по посока на кухнята да сложа чайника. Листът си е на масата — там, където съм го оставила снощи. Поглеждам точките, които съм си отбелязала: очи, коса, грим, дрехи, аксесоари.

Пълня кафеварката, пускам врялата вода и чакам да се утаи.

Не се тревожи от факта, че трябва да променя очите си на тъмнокафяви. Косата ми е пораснала след подстрижката на Бойд, направена с кухненската ножица. Все още изглежда зле, но вече не

така безнадежно. В продължение на няколко минути мисля каква боя да използвам, но не стигам до решение. Откривам, че без фризура не мога да мисля за грим. При нормални обстоятелства изобщо не се гримирам. Практически не обичам грима, но имам чувството, че Кейт би трябвало да си слага по малко. С дрехите е по-лесно. Вдигам визитката пред очите си. „Галилео Рисорсис“. Не е трудно да си представя жената, която представлява тази фирма: твърда, ефикасна, не се страхува да използва предимствата на пола си като оръжие, но ловко ги представя като слабост. Изборът на аксесоарите е по-труден. Дали Кейт трябва да носи очила? А венчална халка? Трябва ли да говори с акцент? По принцип аз използвам аксесоари само в краен случай, когато това е абсолютно наложително. Проблемът е как да разбере дали случаят е такъв.

Въпреки дъжда, тротоарът пред „Хародс“ беше задръстен от туристи. Стефани прекоси платното и спря пред широка дървена порта. На таблото на домофона имаше двадесет бутона. Натисна онзи, под който беше отбелязано „Бизнес център Хайд Парк“. Оказа се, че асансьорът не работи и трябваше да ползва широкото стълбище, покрито със зелен линолеум. Бутна летящата врата и се озова пред гишетото на приемната, зад което нямаше никого. Бизнесцентърът „Хайд Парк“ заемаше първия етаж на сградата. Площта беше разделена по онзи икономичен и издаващ безпаричие начин, който осигурява оптимален брой канцеларии.

Крачеше покрай врати, на които бяха окачени пластмасови табелки: „Вайтъл Филмс“, „Гоу Латвия!“, „Холидейс“, „Ю Кей Руут Кроп Ейджънси“. Свърна в първата отбивка вляво и мина покрай специалист по хиромантия, дистрибутор на изкуствени торове и фирма за изпращане на карти „таро“ по пощата. „Алматинвест“ се оказа зад последната врата вляво. Чакалнята беше два на два с три пластмасови стола, залепени за шперплатовата преграда. Недохранената секретарка изглеждаше отегчена. На стената над главата ѝ беше окачен плакат с изглед на Алма Ата от въздуха. Цветовете хич ги нямаше.

— Казвам се Кейт Марч — представи се Стефани. — Имам среща с господин Сладек.

Кабинетът на Сладек се оказа два пъти по-просторен от приемната, но не по-луксозен. За разлика от костюма му, който наистина беше скъп. Точно като жилището, колата и афтършейва му. Този човек не беше за тук и това му личеше. Също като нея. Роузи й беше казала, че „Алматинвест“ плаща наема за този офис без договор за ползване, от месец за месец и винаги кеш.

„Но като ти казвам кеш, значи истински кеш — употребявани петдесетачки и двайсетачки...“

Или, иначе казано, това място можеше да бъде изоставено всяка минута.

На бюрото имаше два телефонни апарата. До тях Сладек беше поставил два мобифона. Дали стационарните телефони изобщо са включени, запита се Стефани.

Видя как очите му я огледаха и започнаха да я преценяват. Видя и това, което виждаха те: жена около метър седемдесет и пет, включително петсантиметровите токчета. Черното костюмче от „Жозеф“ с тясна пола, която стига до коленете, блузка от черен сатен, разкопчана на шията, току-що измита и подстригана тъмна коса, едва забележими грим и черна линия под очите, червило в черешов цвят, мъжки модел „Омега“ на китката, черно куфарче от телешки бокс в дясната ръка.

— Кафе?

— Не.

— Чай?

— Не, нищо.

Седнаха и Сладек се престори, че чете нещо в бележника си.

— И така... Какво ви насочи към „Алматинвест“? С какво можем да ви помогнем?

— Искам да ви направя едно делово предложение.

Ръката му вдигна визитката й.

— „Галилео Рисорсис“... Струва ми се, че не познавам тази фирма. С какъв бизнес се занимавате?

— Информационен.

— С какъв тип информация боравите?

— С човешки тип. А в този случай с отделния индивид. Лично...

— Слушам ви.

— Искам да ме представите на Константин Комаров.

Емоцията, която Сладек направи опит да прикрие, не беше изненада, а страх.

— Не мисля, че познавам...

— Да, да, познавате го.

След кратка пауза, запълнена с подсмъркване и прочистване на гърлото, Сладек си възвърна самообладанието, взе една автоматична писалка и започна да си играе с нея.

— Дори и да ми е известен човек с това име, не виждам защо трябва да ви запознавам с него — промърмори той.

— Защото това би било във ваш интерес — отвърна Стефани. — Говоря хипотетично, разбира се...

— По кой начин? — изглежда я той. — Въпросът ми също е хипотетичен...

— Вие сте бизнесмен, нали?

Той предъвка въпроса в продължение на цяла минута, после вдигна глава:

— Ще ми трябва гаранции... — Изчака малко, но мълчанието на Стефани го принуди да продължи: — Назовете някаква цифра.

— Ще направя нещо по-добро — отвърна тя. — Ще ви дам основание...

— Основание ли? — присви очи Сладек.

— Вие имате приятелка, която живее в Западен Килбърн. Поточно — на Лотроп стрийт. Казва се Сали Маклау и е от Шефилд. — Стефани отвори куфарчето и извади шест снимки, които плъзна по гладката повърхност на бюрото. — Запознали сте се в „Стрингфелоуз“. Тя е била стриптийзърка, но сега вие ѝ плащате да не бъде такава.

Сладек сложи настрана снимката, на която жената беше с голи гърди, след което се зае да преглежда останалите.

— В Лондон имате и братовчед, с когото сте много близки — продължи Стефани. — Казва се Ян Камински. Посещавал ви е няколко пъти в годината по времето, в което сте бил изпълнителен директор на банка „Васекс“ в Бишкек. Странното е, че сега, когато живеете в един и същ град, вие с него почти не се виждате. А когато все пак решите да го сторите, винаги го правите на ново място. Никога не си определяте среща в районите, в които живеете или работите. За връзка използвате само улични автомати, никога не прибегвате до домашни или мобилни телефони. Защо така?

— Не можете да ме заплашвате!

Стефани го прониза с поглед.

— Не ви заплашвам. Ян Камински е женен за Мери, моминска фамилия Дойл, от Дъблин. Сключили са брак през юли 1987 година. Живеят в къща на Ийст стрийт в Уолуърт. Имат двама сина — Йежи и Кшищоф, които учат в прогимназията на Уолуърт, намираща се на Трафалгар стрийт. Училището е близо до дома им и те всеки ден ходят и се връщат пеша. Налага им се да пресекат едва две улици, но и това е достатъчно. Знаете ли защо?

Сладек я гледаше втренчено с отворена уста и мълчеше.

— Защото и една стига. Наистина. Едно от момчетата стъпва на уличното платно, а шофьорът на минаващата кола е разсеян или пък кара твърде бързо, за да може да спре... Знае ли човек?

С4 се намираше в счетоводния отдел на „Л. Л. Херинг“. Нумизматичната фирма беше най-старата от всички в рамките на обединението. И най-легитимна. Естествено този факт нямаше нищо общо със симпатиите, които Стефани хранеше към нея. Собственикът се казваше Джералд Торнтън и беше не по-малка реликва от редките древни монети, по които беше специалист. Офисът му представляваше истинско късче от историята — претъпкан със стари справочници в кожени подвързии и пожълтели от времето страници, монети в остъклени витрини, сака от туид и прах. Много прах. Имаше двама помощници, които напълно споделяха страстта му към мълчанието.

Счетоводният отдел се намираше зад кабинета на Торнтън. Куб с единствен прозорец към парка Виктория Ембанкмънт, той по нищо не се отличаваше от останалите отдели на „Л. Л. Херинг“ — същите лавици със скрита в дебели папки документация, най-старите от които съвпадаха с рождената дата на фирмата през далечната 1789 година. Голяма част от тях бяха изписани на ръка, от специално назначените калиграфи на фирмата, които са работили само с туш. Край една от стените бяха подредени справочници с нормата на печалбата — също в хронологичен ред. Срещу тях можеха да се видят и съвременните им антиподи — компютри с леко потрепващи екрани, клавиатури пред тях и съответните ергономични въртящи се столове.

Служителите на Маджента Хаус наричаха С4 с поетичното име „Паметен отдел“. Тук се създаваха пълни самоличности, сглобяваха се имена, лични биографии, служебни и медицински досиета. Не бяха подминавани и такива неща като семейни трагедии, пропаднали бракове, вредни пристрастявания и неотстраними слабости. Миналото се използваше за изграждане на призраци, които щяха да действат в бъдещето. „Паметния отдел“ беше утробата, от която се роди и Петра Ройтер.

Роузи Шодхъри беше там. В ръцете си държеше черна кутия за съхраняване на архивни материали.

— Това е останалата част от четивото ти за уикенда — връчи я тя на Стефани.

— Изгарям от нетърпение! — направи гримаса Стефани.

— Какъв сарказъм, господи. Кога тръгваш?

— Утре сутринта.

Предната вечер Сладек беше набрал номера на „Галилео Рисорсис“. Един с нищо незабележим кабинет някъде из лабиринта на Маджента Хаус по спешност беше оборудван със секретарка, която да вдига телефоните. „Галилео Рисорсис“, *добър вечер. С какво можем да ви бъдем полезни?* Друг женски глас бе поел функциите на личната секретарка на Катрин Марч: _ Страхувам се, че е извън фирмата. Мога ли аз да ви помогна, или да ѝ предам да ви потърси? _ Сладек бе оставил номера на мобилния си телефон, който Стефани вече знаеше. Позвъни му точно в десет. Оказа се, че е разговарял с Комаров, който бил в чужбина по бизнес, но до края на седмицата щял да се върне в Ню Йорк. Стефани позвъни на секретарката му и си уреди среща.

— Искаш ли сандвич? — попита я Роузи. — Цял ден не съм слагала нищо в уста.

Стефани не беше сигурна, но кимна.

— Окей.

Долната част на Робърт стрийт беше тясна. Преди да се влее в Савой Плейс, тя се извиваше като змия и почти докосваше една от външните стени на Маджента Хаус. Точно там беше пробита врата, която служители използваша като неофициален вход и изход. В случая двете жени я използваша като изход и се насочиха към Странд.

Заеха една маса в дъното на мазно заведение със запотени прозорци, мръсни тапети с цвят на магнолия и „Абба“ на стереото:

„Победителят взема всичко“. Върху покривките на червени карета лъщяха станиолени пепелници. Роузи си поръча салата с риба тон и чаша вода. Стефани избра кока-кола.

В ръцете на Роузи се появи черно-бяла снимка, която кацна на масата.

— Борис Бергщайн, твоята свръзка в Ню Йорк.

Гъсти свъсени вежди, широк сплескан нос, дебели устни, жабешки очи. Косата му беше остригана нула номер и почти не се различаваше от наболата по брадата му четина.

— Исусе, той си е направо страшен! — промърмори Стефани.

— Е, не е ангелче — съгласи се Роузи. — В никакъв случай не може да бъде наречен така.

— Досие?

— Естествено. Средна по размер риба, която плува в няколко малки езерца. База в Брайтън Бийч, има връзки в Южна Флорида. А също и в Москва.

— С какво се занимава?

— С всичко, от което може да спечели. Навремето — с наркотици, охрана, проституция. Предимно в Русия, но също и в Германия. В момента търгува предпазливо. Исква да получи американско гражданство и се пази. Но вече е следствен във връзка с някакъв провален строеж в Маями.

— Мислех, че това е задължително за Флорида.

Келнерката донесе поръчката им. Роузи я изчака да се отдалечи и вдигна глава:

— Имаш ли нещо против един личен въпрос?

— Опитай — отвърна с подобие на усмивка Стефани.

— Той принуди ли те да се върнеш? Искам да кажа, че изобщо не съм очаквала да се появиш отново.

— Той също.

— Какво стана?

— Сключихме сделка. Изпълнявам тази поръчка, след което той вече няма никакви претенции към мен.

— Вярваш ли му?

Стефани отпи глътка кока-кола и поклати глава:

— Ако трябва да бъда честна, не знам...

— Но въпреки това се върна...

— Вероятността ми стигаше. Не искам да прекарам остатъка от живота си в размисъл за Маджента Хаус. А докато живеех в изолация в Южна Франция точно това правех... Сега ми се удава възможност завинаги да приключа с това.

— Ами ако той не си удържи на думата?

— През цялото време съм си мислила дали да му видя сметката или не — сви рамене Стефани. — Но тогава бях Петра, която вече не съм... Тъй че и в случая отговорът ми е същият — не зная...

Разделиха се пред кафенето. Роузи я разцелува.

— Успех в Ню Йорк.

Две приятелки, успели да се измъкнат за бързо похапване по средата на напрегнат работен ден. Вероятно приличаме именно на такива, помисли си Стефани. Една сцена, която се среща на хиляди места из града. Не вярваше Роузи да се бе преструвала. Но въпреки това, в душата ѝ не потрепна нищо.

Взе подземната железница за линията Бейкърлу, качи се на Чаринг Крос и слезе на Бейкър стрийт. Вагонът беше почти празен. Седна в непосредствена близост до изхода и отвори картонената кутия. Най-отгоре имаше кредитна карта на „Виза“, издадена на името на госпожица К. Е. Марч. Хвърли поглед и на шофьорската книжка. „К“ като Катрин, „Е“ за Елизабет. Възраст — двадесет и осем години. Единадесет месеца по-голяма от Стефани. Откри документите на родителите си. Алфред и Хелън. И двамата починали от естествена смърт през последните пет години. Провери и за роднини, макар че знаеше отговора. Откри графата и на устните ѝ изплува горчива усмивка. Няма живи братя, няма живи сестри. Единствено дете.

Такива бяха всички деца, родени от „Паметния отдел“.

8.

Стефани хвана експреса за Шесто авеню, в посока Брайтън Бийч, използвайки спирката в южната част на Бруклин.

Слънцето блестеше ярко, на небето нямаше нито едно облаче, но въздухът беше толкова студен, че от устата ѝ излиташе пара. Стълбището от повдигнатия перон се спускаше директно към нивото на Брайтън Бийч, право в сърцето на руската общност, населяваща Ню Йорк. Самото платно оставаше в сянката на естакадата, върху която бяха монтирани релсите. От двете му страни се редуваха магазини с реклами на английски и кирилица — химическо чистене, цветя, бижута, електронна техника. Стефани провери адреса, надраскан върху парче опаковъчна хартия с инициалите на „Чери Недърленд“. Аптеката „Соргут“ се беше сгушила между кафене „Арбат“ и магазинчето за алкохолни напитки „При Василий“.

Вътре беше тъмно, въздухът сладнеше от запалените ароматизирани пръчици, набучени в специална поставка до вратата. Стените бяха украсени с ретуширани снимки на сибирски шамани — дълги палта от черна кожа, украсени с шарени ивици и блестящи пера, златни пръстени и подноси, разноцветни гирлянди. Под снимките имаше високи ракли, запълнени с дървени и стъклени кутии. Те съдържаха изсушени билки, пудри, сухи треви и коренчета. До всяка имаше картонче, върху което се изреждаха болестите, които лекува. В дъното на магазина се издигаше висок тезгях от потъмняло дърво.

— Тук ли е Борис Бергщайн?

Сух мъж с черна жилетка под вехто сако с неопределен цвят ѝ хвърли навъсен поглед изпод нахлупената си шапка. Тя повтори въпроса си на руски. Мъжът дръпна пурпурната завеса зад гърба си и изкашля нещо неразбираемо към тъмнината зад нея.

Бергщайн се оказа едър мъжага, който трудно се побираше в рамката на вратата. Беше висок най-малко метър и деветдесет, с широки рамене и гърди като камбана. Движеше се като културист — с плавно поклащане. Лицето му беше розово, гъсто обсипано с лунички.

Тридневната му брада леко сивееше, но перчемът, заметнат над челото, беше абсолютно черен. Носеше виненочервено палто върху дебело черно поло и груби джинси. Полото беше толкова прилепнало към тялото му, че привличаше вниманието на околните към коремните му мускули, които бяха започнали да се превръщат в шкембе.

— Вие ли сте Борис Бергщайн?

— Кой се интересува?

— Аз съм приятелка на Алан Кели.

— На това гадно копеле?

— Запознахме се миналото лято в кино „Спутник“ на Ленински проспект. Даваха различни филми в двата салона.

Бергщайн видимо се изненада, после на лицето му се изписа раздражение.

— А предишното лято?

— Дачата в околностите на Домодедово.

— Добре, добре — размаха ръце великанът.

— Кой измисли всичките тези глупости?

— Кой мислиш? Кели. Ти коя си?

— Кейт Марч.

— И ти ли си от ФБР?

Стефани се усмихна, но не отговори.

Борис Бергщайн беше роден в черноморския град Одеса през 1962 година. Баща му работел във фабрика за кожени шапки, а в свободното си време действал активно на процъфтяващия черен пазар, където разменял откраднати от фабриката кожи за пресни хранителни продукти, театрални билети и дрехи. През 1981 година родителите му решили да емигрират в Израел — едно шокиращо за младия Борис решение, който обичал Одеса и никога не се бил смятал за евреин — въпреки името и компрометиращия печат в паспорта му. В Израел фамилията се заселила в малък кибуц. Борис бил мобилизиран и изкарал три пълни години в израелската армия. През 1985 година заминал за Западен Берлин и се включил в една криминална верига за хранителни продукти, управлявана от банда руски евреи. Започнал като бодигард на някакъв нелегален лихвар, после се издигнал и започнал да се занимава с пласирането на подправени кредитни карти. Бандата поддържала тесни връзки с Брайтън Бийч — традиционният

руски анклав в Съединените щати. През 1988 година Бергщайн се прехвърлил в Ню Йорк.

В момента беше информатор на ФБР, контролиран от Алан Кели — оперативен агент, който до деветдесет и девета бе работил в областта на данъчната администрация на Филадельфия, след което го прехвърлили под прикритие в Ню Йорк. Маджента Хаус бе предоставил на Стефани всички основни моменти от досието на Бергщайн, включително и кодовото му име — „Слънчоглед“. Тя се запозна и с условията на споразумението му с Кели, уточнени малко преди самият Кели да замине за Китай през август.

— Дай да се махаме оттук — изръмжа Бергщайн.

Излязоха обратно на Брайтън Бийч. Около тях се чуваше руска и украинска глъч. Над главите им профуча влак. Тропотът на стомана върху стомана беше оглушителен. Земята се тресеше.

— Ти от Ню Йорк ли си? — изкрещя Бергщайн.

— Не.

— Откъде си тогава?

— От друго място.

Усмивката му разкри два реда жълти, развалени зъби.

— Всички сте еднакви...

— Харесва ли ти тук, Борис?

— Разбира се. Чувствам се като у дома.

— Ами Москва?

— Какво Москва? Там си имам апартамент — в Крилатское. Знаеш ли къде е Крилатское?

— Не.

— Там е шибаният рай — дрезгаво се изсмя Бергщайн. — Но не е дом.

Тръгнаха надолу по Втора улица на Брайтън и скоро стигнаха игрището на пресечката с Брайтуотър Корт. Игрището представляваше асфалтирана площадка с катерушки и люлки за деца. За възрастните имаше пейки и маси. Въпреки есенния хлад възрастните хора бяха тук, разделени на групи. Едни играеха домино, други пушеха и спореха.

— Кели каза, че си в мебелния бизнес.

— С двама украинци — кимна Бергщайн и тикна ръце в джобовете си. — Имаме мебелен магазин тук, в Брайтън Бийч, друг в

Бенсънхърст и трети в Бей Ридж. Освен това притежавам половината акции от един гараж в Бороу Парк.

— Но въпреки това се връщаш в Москва поне четири пъти годишно, като годишните сезони.

— Имам роднини там — сви рамене той.

— Разбира се, как да нямаш.

Излязоха на тротоара и свиха наляво, покрай апартаментите в стил арт деко, които гледаха към Атлантика. Над океана свиреше студен вятър. Бергщайн изтръска една цигара от пакетчето кент, откъсна филтъра и я скри в огромната си шепа заедно със запалената кибритена клечка.

— Какво знаеш за Константин Комаров?

Той изпусна облаче синкав дим, което моментално изчезна.

— Знам, че е богат. Знам, че има много богати приятели. Чух, че имал апартамент в Горен Ийст Сайд, някъде около Шейсета улица.

— Той идва ли понякога тук?

— Разбира се.

— А какви са бизнес интересите му?

— Недвижима собственост, инвестиционен капитал, внос-износ...

— Внос-износ?

— Аха...

— И това може да се отнася до всичко, нали?

— Притежава складови площи оттатък доковете Буш Търминал. Могат да се видят от магистралата Гауанъс, която минава буквално над тях.

— Друго?

— Чух, че има екип на „Кенеди“...

— Екип на Кенеди?

— Това е летището.

— Какъв екип?

— Е, не е летателен, това поне е сигурно. Хора от наземния персонал — митничари, охрана, товарачи на багаж. Не знам... Екип, който не позволява на никого да се мотае наоколо със специални пратки.

Спряха пред „Калинка“ — дървен ресторант в типичен руски стил. Голямата зелена неонова реклама над входа беше счупена.

Бергщайн заблъска по заключената врата, която най-сетне се отвори и дребничкият собственик с очила навъсено ги пропусна вътре. Бергщайн поръча чай и поведе Стефани към масата до прозореца, който беше едновременно и стена на дъсчения тротоар. В дъното на салона имаше сцена, пред която стърчеше самотен микрофон на стойка. В двата ѝ края бяха монтирани големи тонколони, а от тавана висяха четири цветни лампи.

— Как изглежда Комаров?

— Никога не съм го виждал.

— Кажете това, което си чувал за него.

— Напоследък чувам, че пикае шампанско и сере злато, но едно време е бил злобно копеле. И вероятно все още си е същият под скъпите дрехи.

— Какво те кара да мислиш така?

Бергщайн направи озадачена физиономия.

— Как се ражда една легенда? — промърмори той. — Все отнякъде трябва да започне.

— Разкажи ми.

— Когато живеел в Москва се намесил в спора между две организации — Долгопрудники и „Централная“. Те се борели за хазартните концесии в Будапеща. Различията им станали опасни, стигнало се до насилие — няколко наръгвания с нож, два-три инцидента със стрелба, много побоища. В един момент заместникът на Долгопрудники хвъркнал във въздуха от бомба, заложена под колата му в Будапеща. Унгарската полиция побесняла, а Комаров се намесил. Не за себе си, а за всички. Два дни по-късно било постигнато споразумение и уговорени компенсациите. Олег Рогачов — по онова време шеф на „Централная“, се съгласил да плати два милиона американски долара на Долгопрудники срещу правата за охрана на казината. Комаров бил помолен да направи трансфера в Будапеща, тъй като и двете страни му имали доверие. За целта той решил да използва куриер — един тип от Ташкент, който дълго време работил за него. Проблемът обаче е там, че никога преди не бил искал от въпросния тип да пренесе два милиона долара в употребявани банкноти. И плъхът ги свил. Изчезнал яко дим.

— С парите на „Централная“?

— Аха. Но Комаров не е от хората, които ще вземат да се оплакват. Парите били доставени. Два милиона долара негови собствени пари! Държал ги е някъде готови, както обичате да го правите вие. Ненапразно се говори, че в Русия циркулират повече стодоларови банкноти, отколкото в Америка. Както и да е. Комаров осъществил плащането и всички били доволни. Така и не споделил с двете организации какво е станало. На по-късен етап те го разбрали сами. Междувременно той определил награда за главата на куриера. Половин милион в зелено. В Русия можеш да намериш убиец за пакетче марлборо, следователно се предполага, че за споменатите мангизи можеш да утрепеш абсолютно всеки, когото си харесаш. Но в случая нещата се закучват. Комаров не си посипва главата с пепел и се завръща към бизнеса си, за да стане още по-богат. Узбекът по всяка вероятност е стигнал до заключението, че е отървал оловото, но... Три години по-късно той пътува по работа и минава през Воронеж...

— Донът от Дон...

— Знаеш ли тази история?

— Чувала съм само името, но без подробности.

— Ясно. Значи узбекът минава през Воронеж, но се разболява. Болки в корема. Слиза в бара на хотела и удря две водки, за да ги разкара. Но вместо това припада. В болницата решават да го оперират, тъй като подозират спукан апендикс или нещо от сорта. Както и да е... И тъй, изрязват апендикса на узбека, почистват го и го зашиват. Естествено, с тези шевове на корема, му трябват няколко дни почивка.

Според болничния персонал той бил уплашен до смърт. Направил опит да се чупи още преди да може да стои прав. В никакъв случай не желал да остава във Воронеж. Искал да се прибере у дома, но не казал къде е този дом. Напуснал болницата в момента, в който бил в състояние да ходи. Било вечер, твърде късно, за да отпътува. Решил да пренощува и на сутринта да вземе първия влак. Не се върнал в хотела, където припаднал. Избрал си друго място. На сутринта решил да се измъкне рано. Повикал асансьора. Когато кабината спряла и вратата се отворила, вътре бил Комаров. Вратата се затворила, асансьорът тръгнал надолу. Комаров слязъл на първия етаж и кабината продължила към фойето. Вратата се отворила и на пода лежал мъртвият узбек, оплискан в кръв. Знаеш ли как го е убил Комаров?

— Как?

— С един-единствен удар. Бил мъртъв още преди да падне на земята. — Бергщайн се приведе над масата и понижи глас, въпреки че бяха сами: — Юмрукът на Комаров разкъсал шевовете и проникнал дълбоко в коремната кухина. Все едно че го е застрелял с куршум.

Чаят се появи в малък никелиран самовар върху кръгъл поднос, на който имаше и две чаши с месингови държатели. Бергщайн напълни едната и ѝ я подаде.

— Това е характерното за Комаров — никога не забравя и никога не прощава.

— Като ФБР, нали?

Бергщайн я погледна така, сякаш го беше зашлевила.

— Какво искаш?

— Джордж Салиби.

— Банкерът, а?

— Утре пристига в града и ще остане три дни. Искam програмата му.

За момент Бергщайн изглеждаше несигурен, после кимна с глава:

— Добре.

— Можеш да я научиш, така ли?

— Няма проблем.

— Точно както предвиди Кели — усмихна се Стефани и предпазливо опита чая. Беше силен и горчив. — Какво стана с теб там, в Маями?

Само името на града беше достатъчно да го превърне в спукан балон.

— Строеж на модерен квартал в близост до хиподрума Хайялия. Повече апартаменти, по-малко офиси. Моето участие беше слабо, но както и да е... Имаше неизпълнение на договори, доста хора не си получиха парите. Намеси се полицията, започнаха да задават въпроси. После се оказа, че част от инвеститорите имат данъчни проблеми с Департамента по вътрешни приходи и се започна... За нула време сделката бе анулирана и ФБР ми звънесе на вратата.

— Просто ей така?

— Просто ей така!

На Бродуей действаха улични търговци, които продаваха джинси, маратонки, якета и фланелки. Всичките с етикети на известни фирми и всичките евтини. Или бяха ментета, или бяха крадени, но на никого не му пукаше. Стефани си купи два чифта джинси на „Калвин Клайн“, чифт маратонки „Рийбок“ и малко бельо от близкия магазин за намалени стоки. Сдоби се и с една черна раница, а коженото си яке размени за три четвърти връхно капитонирано палто с етикет на „Найки“ върху лявата част на гърдите. От близкия магазин за железария се снабди с голяма отвертка, чук, нож, известно количество пирони, ролка скоч и два малки катинара с цифрови комбинации. Накрая влезе в една аптека за някои тоалетни принадлежности и червена найлонова торба — от онези, в които хората си пренасят прането.

Използвайки Бродуей за център, тя преброди околните квартали като последователно премина през улиците с номера от двадесет, тридесет и четиридесет нагоре. В крайна сметка се спря на хотел „Картър“ на Четиридесет и трета улица — Запад — между Бродуей и Осмо авеню. До входа имаше малко кафене, а до фоайето на първия етаж се стигаше по мръсно стълбище. Самото то беше просторно, но зле осветено, а невъзможният килим можеше да докара до лудост всеки човек с по-лабилна психика, особено когато влизаше в комбинация със синьо-червената мигаща светлина на рекламната отвън. Беше търсила място, където клиентелата не е особено придилична по отношение на качеството, а и управата не проявява кой знае какъв интерес към качеството на клиентелата. В това отношение хотел „Картър“ беше перфектното място.

Регистрира се под името Джейн Франсис — резервната самоличност, предоставена ѝ от Маджента Хаус. Медицинска сестра от Мелбърн, Австралия, на двадесет и пет години, тръгна на околосветско пътешествие от една година насам — ако някой все пак прояви любопитство. Но никой не си направи този труд. Остана с впечатлението, че на регистратурата щяха да приемат всяко име, вписано във формуляра. Призракът зад гишето ѝ подаде ключа за стаята на шестия етаж. А тя залости вратата в момента, в който се добра до нея. Седна на леглото и не мръдна в продължение на няколко минути. Вслушваше се в приглушените звуци от улицата и стъпките по коридора отвън. Матракът беше на буци, пружините скърцаха, а

таблата откъм главата сякаш щеше да се разпадне всеки момент. Беше спала на стотици легла като това, спомените за тях принудиха стомаха ѝ да се свие. Когато влезе, пердетата бяха спуснати. Тя пристъпи към тях, разтвори ги лекичко и предпазливо надникна през процепа. Точно насреща имаше денонощен гараж, до него се издигаше офис сградата на „Ню Йорк Таймс“. Синята метална порта на гаража беше спусната. Над изходите на всяка клетка светеха матови глобуси с логото на „Таймс“. Провери гардероба, чекмеджетата на скрина, пространството под леглото, солидността на стените. Влезе в банята и внимателно огледа тоалетната чиния, казанчето и плочките около ръба на ваната. Върна се в спалнята, приклепна в единия ъгъл и надигна края на захабения килим. Под него нямаше подложка, а само голи дъски.

Разопакова покупките си. Инструментите вкара в един от страничните джобове на раницата и дръпна ципа, след което го заключи с едното от малките катинарчета. Влезе в банята и подреди тоалетните си принадлежности на рафта под огледалото. Върна се в спалнята и разбута оправеното легло. След което напусна хотел „Картър“ и се върна в „Чери Недърленд“ на Пето авеню.

Правя поръчката си на румсървиса, след което включвам лаптопа и отварям файловете, които съдържат архитектурните планове на апартамента на Джордж Салиби на Сентръл Парк Уест. От мястото си почти виждам покрива на сградата, тъй като стаята ми гледа към Пето авеню, площада и югоизточния край на Сентръл Парк. След което намирам един градски номер, който не съм използвала цели три години. Той няма нищо общо с Маджента Хаус.

— Ву Лин?

— Да.

— При последната ни среща китката ти беше гипсирана. Счупи я по време на автомобилна катастрофа. Срегнахме се на ферибота за Статън Айланд. Аз ти дадох пет хиляди долара. Помниш ли какво ми даде ти?

Продължителна пауза, после:

— Какво искаш? — Диктувам му списъка. — За кога го искаш?

— По най-бързия начин.

— След три дни?

— *Опитай в другиден.*

— *Прекалено е рано.*

— *Опитай.*

Въздишката му е с очакван диапазон.

— *Да, ама...*

— *Колко?*

— *Десет.*

— *Окей. Дай ми адреса.*

Храната ми пристига. Подписвам се и откривам, че съм изгубила апетита си. По-късно се събличам по бельо и изпълнявам серия от упражнения. Затоплените мускули ми доставят приятно усещане. Половин час по-късно вземам душ и правя опит да релаксирам. После бавно се обличам. Телевизорът работи. Си Ен Ен предъвква петминутните си новини, натикани между реклами и автопромоции на мрежата. Където и да отидеше Петра, Си Ен Ен я дебнеше. В хотелските стаи, в чакалните на летищата. Аз обаче не ѝ обръщам внимание. За мен тя е нещо като виртуален тапет.

Избрала съм сатенена блузка в толкова наситен син цвят, че под определен ъгъл на светлината изглежда пурпурна или черна. Избрала съм и едно костюмче с панталон на „Макс Мара“, което има пепеляв цвят. Кройката му е много добра и изключително елегантна. Изненадана съм от начина, по който изглеждам в него. Което автоматично ме кара да се чувствам измамница. Никога досега не съм се правила на софистицирана с продукти като тези на „Макс Мара“. Но кого се опитвам да излъжа всъщност? Аз съм си измамница. Вече престанах да се чувствам като Стефани, но същевременно нямам никаква представа коя всъщност е Кейт Марч. Знам обаче, че не съм Петра Ройтер.

Небостъргач от стъкло и черна стомана. Доминираща позиция в атриума има огромен бронзов кон, който се е изправил в средата на квадратно езерце. Стефани взе асансьора. Вратите му се разтвориха на 29-ия етаж. Тя тръгна по полирания гранит и спря пред плота на рецепцията, изработен от същия материал. Отвъд него и отвъд администраторката, чиято прическа също би могла да е от гранит, се вижда надпис от масивни златни букви: „Гардайн Хил“.

Инвестиционна компания, основана през 1971 година, тя води посредствено съществуване в продължение на цели двадесет и седем години, след които най-сетне се плъзга към неизбежния банкрут, обявен през 1998-ма. Тогава на сцената излиза „Мирш“ — швейцарска инвестиционна компания, която я закупува на доста висока цена. По време на поглъщането „Гардайн Хил“ има седемдесет и един служители и оперира от кантората си на Осмо авеню, разположена в една доста занемарена офис сграда. Днес те заемат цял етаж в престижната сграда на Петдесет и втора улица — Изток, но личният състав е сведен до деветнадесет души. Нито един от тези хора не е работил за „Гардайн Хил“ по времето, когато фирмата е погълната от „Мирш“.

Поканиха Стефани да влезе в някакъв кабинет и я помолиха да почака. Тя отклони предложението за кафе, изчака вратата да се затвори и пристъпи към прозореца. Тротоарът долу гъмжеше от хора, които от тази височина наподобяваха мравки. Тя изпита чувството, че е на далеч по-голяма височина от преброените двадесет и девет етажа.

Дори при пет пъти повече служители в „Гардайн Хил“, място на двадесет и деветия етаж пак щеше да има в изобилие. На пръв поглед простата икономия нямаше никакъв смисъл. Но истината изплуваше в момента, в който човек си направеше труда да се поразмисли. В резултат на сложни „бракове по сметка“ „Гардайн Хил“ изобщо не плащаше наем за тази площ. Сградата беше собственост на триумвират, съставен от известния нюйоркски притежател на недвижими имоти Сол Гулбенкян, инвестиционния banker и основател на „Фърст Интерконтинентал“ Джордж Салиби и Константин Комаров — собственик на „Мирш“ — компанията майка на „Гардайн Хил“. Гулбенкян беше използвал „Фърст Интерконтинентал“, за да финансира покупката от Камерън Макгроу — канадски предприемач и един от смъртните врагове на самия Гулбенкян. Не е ясно как и защо се е замесила и фирмата „Мирш“ — тези подробности тримата съдружници са запазили в тайна.

Стените на кабинета бяха украсени с поне дузина картини, всички в един и същ стил. Дори нетрениран наблюдател като Стефани можеше да стигне до заключението, че са дело на един и същ художник. Всички без изключение масло върху грундирано платно, те показваха различни аспекти на девствената руска природа — отрупани

със сняг гори, летни градини, позлатени дръвчета през есента, ярко зимно слънце над заснежени поля. Очите ѝ механично потърсиха подписа на автора.

— Олга Светличная — обади се мъжки глас зад гърба ѝ.

Стефани рязко се завъртя.

— Моля?

В сърцето ѝ помръдна някакво неясно предчувствие. Изражението на лицето му решително ѝ беше познато. Странно, но такива чувства изобщо не я вълнуваха, докато проучваше досието му. Кого ли вижда в момента, запита се тя. Дали Кейт Марч в елегантното костюмче на „Макс Мара“ или непознатото същество под нея?

Носеше еднореден костюм в тъмносин цвят, светлосиня риза и копринена вратовръзка в бургундско червено. Не беше толкова загорял, колкото на снимките, но кожата му продължаваше да има свежия вид на човек, който прекарва голяма част от времето си на открито. Представи си го сред морските вълни, а не в някой охлаждан от климатик офис или самолет. В триизмерен вид изглеждаше точно толкова строен, колкото и в двуизмерен.

— Така се казва художничката — поясни той. — Олга Светличная.

— Всички картини ли са нейни?

— Половината. Останалите са от Юри Кугах, който по една случайност е съпруг на Олга. — Направи крачка към нея и добави: — Поетически реализъм... Не допада на всеки — някои хора го намират прекалено ярък и примитивен, но аз го харесвам по свои лични причини.

— Които са?

— Няма да ги разберете. Казвам се Константин Комаров.

Стиснаха си ръцете. Дланта му беше суха и груба. Когато седнаха, той я погледна и премести поглед към рамкираната фотография на бюрото си. Стефани виждаше само гърба ѝ.

Размениха си няколко незначителни фрази. Тя говореше точно толкова механично, колкото трябваше. След което Комаров насочи разговора към Збигнев Сладек и „Алматинвест“.

— Той не ми каза кой знае колко за „Галилео Рисорсис“, госпожице Марч. Наложих се сам да събера известно количество

информация, което, повярвайте ми, никак не беше лесно. Вие май работите за компания, която не разполага с офиси.

— Ние сме редовно регистрирани.

Той ѝ отвърна с мълчанието, което заслужаваше подобен отговор, но явно чакаше по-подробно обяснение. Но какво има за каване, обърка се не на шега Стефани. Имаше нещо в него — и в нейната реакция на проявата му — което я изнервяше. Първоначалната реципрочност на това поведение, което ѝ се стори, че забелязва у него, отдавна се беше стопила и в момента той беше абсолютно непроницаем.

В ръката му се появи кутия марлборо, която спря на тридесетина сантиметра от лицето ѝ. Тя отказа с леко поклатане на глава.

— Ще имате ли нещо против, ако аз запала?

Не беше очаквала демонстрация на добри маниери. Изобщо не беше сигурна какво е очаквала. Във всеки случай не беше това, което изпитваше в момента. Някой бе направил погрешна преценка на този човек. Опита се да си го представи как оцелява след десет години в съветските лагери отвъд полярния кръг, но не успя. Нещо не се връзваше.

— Разговарях със Сладек и имам идея как бих могъл да ви бъда полезен. Според него вие представлявате група инвеститори, които имат желание да вложат парите си... хм... по ефикасен в данъчно отношение начин.

— Да.

— Без да се налага да отговаряте на прекалено много въпроси относно произхода на парите ви.

— Точно така.

— Предполагам, че ще имате желание да запазите и анонимността си.

— Да, точно това подчертах пред Сладек.

— Представена ли е в САЩ вашата група от инвеститори?

— Да.

— А в Европа?

— Да.

— Притежават ли разнообразна смесица от бизнеси?

— Смесвица?

— Имам предвид законен и незаконен бизнес.

Опциите били много, добави след малко той. Но негова специалност били офшорните зони, предпочитани от руснаците. Първоначалният им избор паднал върху Швейцария, която привлякла почти петдесет процента от бизнеса, но напоследък добри позиции имал и Кипър.

— Безвизов режим, надеждна правна система, политическа стабилност и икономически растеж. Освен това е сравнително близо до Русия и има бързо разрастваща се руска диаспора.

После дойде ред и на по-екзотичните опции. През 1999 година Науру и Република Палау са привлекли почти четиридесет процента от фондовете, насочени към офшорни компании. В момента тази цифра е слязла под десет процента, но някои предимства все още правят впечатление. Науру — миниатюрната суверенна държава, е просто един коралов риф в екваториалната част на Тихия океан, чиято дължина е едва тринадесет километра. До 1980 година основен поминък на малобройното население е птичето гуано, което се копае и изнася като естествен тор. През тази година властите на островчето вземат решение да го превърнат в данъчен рай с нулеви ставки за всички видове бизнес. Една порутена сграда на острова дава подслон на „Науру Ейджънси Корпорейшън“, която е официален представител на над двеста банки и финансови компании от всички краища на света. През такива компании се изпират по няколко десетки милиона долара на ден, като годишната такса за регистрация при НЕК е някакви си десетина хиляди долара. За 1999 година е регистриран поток от над седемдесет и пет милиарда долара, преминал през острова. Това прави средно по около дванадесет милиона на глава от населението.

Потоците информация се изливаха върху Стефани в продължение на четвърт час. Тя гледаше как се движи устата му, но чуваше твърде малко от това, което казваше. На дясната му буза имаше малък белег. Часовникът му беше марка „Брайтлинг“. Даваше си сметка, че го зяпа, но не можеше да се спре. Мислено се върна в онзи воронезки хотел, видя оплискания с кръв асансьор, мъртвия узбек на пода. Не успя да си представи единствено как Комаров издърпва окървавения си юмрук от разпаната коремна кухня на жертвата.

— Изпращате един мръсен долар в Науру и си го получавате обратно, абсолютно чист — говореше той. — А не седемдесет и пет

цента, каквато е обичайната практика, плюс следи, които могат да бъдат открити от всеки усърден следовател.

Имам чувството, че съм го виждала и преди — въпреки стопроцентовата сигурност, че това е изключено. Не зная нищо за него, но въпреки това зная достатъчно. На външен вид не е нищо особено, но ме привлича по начин, който не съм изпитвала никога досега. Това чувство не е в сърцето, а в корема ми. Слушам го дотолкова, колкото да запомня гласа, а не думите му. Ако сега, в този момент, той изведнъж ме помоли да го целуна, аз моментално ще го сторя. А ако пожелае да ме люби, веднага ще се съглася.

Не мога да кажа дали и той изпитва нещо подобно. Гледаме се право в очите, без да отместваме поглед. Но аз не мога да разбера какво се крие зад неговия. Чувствам се много особено. Зная за него само това, което съм прочела, и то не е добро. Нямам причини да се чувствам по този начин. Но нищо не мога да направя и това ме ядосва. Не правя такива неща — предполага се, че отдавна съм ги надраснала... Нима преди време не бях пример за самоконтрол?

Не мога да обясня какво ми става, но се изправям на нокти. След което си спомням защо съм тук...

— Хората, които представлявам, искат да закупят нещо...

— Нали точно за това говорим? — намръщи се Комаров.

— Искат да закупят нещо чрез един от вашите бизнес партньори.

— Кой?

— Коба.

Видимата реакция е нула.

— Какво по-точно искат да купят?

— Ще го кажа на Коба, когато го видя.

— Не познавам човек с такова име.

— А познавахте ли човек на име Олег Рогачов?

Този път Комаров видимо замръзна на мястото си.

— Разбира се, че сте го познавали — не му позволи да се окопити Стефани. — При убийството му в Париж, с него е бил и един офицер от британското разузнаване. Той също е загинал. Убиецът не е

заловен, но вече е идентифициран човекът, организирайл покушението. Искате ли да чуете името му?

Несигурността ражда раздражение.

— Не виждам какво общо има това с...

— Искате ли да го чуете или не?

Комаров направи опит да демонстрира фалшиво равнодушие.

— Добре — сви рамене той. — Кой е той?

— Вие.

— Аз ли?

Стефани кимна с надеждата, че прилича на Петра.

— Вие сте наели убиец, който да ликвидира шефа на „Централная“.

Той изглежда странно облекчен.

— Информацията ви е погрешна.

Стефани не влага сърце в този разговор. Тя прекрасно знае, че възстановеното му самочувствие е фалшиво.

— Убедена съм, че искрено вярвате в това — кимна тя. — В смисъл, защо човек като вас ще прави подобно нещо? Ако се разчуе, това със сигурност ще срине репутацията ви. А и „Централная“ вероятно ще тръгне да си отмъщава.

— Именно — кимна Комаров.

— Но работата е там, че аз имам доказателство.

— Това не е възможно.

Устата ѝ пресъхна. Дръпна ципа на коженото портмоне за документи, извади единичен лист хартия и го плъзна върху бюрото.

— Фотокопие на банкови документи, чрез които е прехвърлена известна сума от личната ви сметка към една частна сметка в Андора.

— Не признавам този документ. Той е пълен фалшификат.

— За ваше съжаление, съвсем истински е. Такава е и сметката в Андора. Титуляр по нея е Себастиан Ауман — второразреден стрелец, който до август месец е оперирал в района на Брюксел. През упоменатия месец пезото на въпросния Ауман се блъска челно в един немски тир на Магистрала А1 между Париж и Кале. Но след него остават множество улики, които го свързват с убийството на Рогачов. И с вас...

Тя очакваше гняв, но получи учудване.

— Това няма нищо общо с мен — отсече Комаров.

Стефани кимна.

— Но въпросът вече не е в това, нали? Няма значение кой на кого е платил. Убиецът би могъл да бъде дори самият Коба. Важно е само това, в което вярват хората. Убеждението над всичко. Онези, които вероятно ще проявят интерес, трябва само да бъдат побутнати в желаната посока.

Той плъзна хартията обратно към нея.

— Правите грешка...

Тя го погледна право в очите.

— Зная.

Настъпи наелектризирано мълчание, после Комаров се обади:

— Никога не съм се срещал с Коба. Такова беше взаимното ни решение.

— Това не го вярвам.

— Помислете малко и ще повярвате. Винаги сме ползвали услугите на посредник.

Постановка, която ѝ беше до болка позната от отношенията ѝ със Сърн.

— Тогава ще ме свържете чрез посредника.

— Ако това искате...

В интонацията му имаше някакъв подтекст.

— Това ли искате? — обърна го на въпрос той.

Сега я гледаше право в очите, а изражението му беше абсолютно непроницаемо.

— Не ме шантажирайте. И други са се опитвали, но без успех.

Не прозвуча като заплаха, а по-скоро като искане. Или дори като молба.

— Какво предлагате в такъв случай?

Той смачка цигарата си в порцелановия пепелник.

— Питайте мен.

— Не ви разбирам...

— Питайте дали ще го направя под формата на лична услуга за вас.

— Защо?

— Защото само тогава ще мога да ви поискам услуга в отговор.

— Каква услуга?

— Още не зная, но все ще измисля нещо...

Тя знаеше, че не бива да участва в тази игра.
— Добре, нека приемем, че ви моля за услуга...
— Много добре.
— Ще ме намерите в „Чери Недърленд“, където съм отседнала.
Комаров си позволи една хладна усмивка.
— Ще ви намеря навсякъде, бъдете сигурна в това.

9.

Стефани спря под червената тента на кафене „Седемте радости“ и се направи, че чете китайските йероглифи, изписани на дъската зад стъклото. Хвърли поглед надясно и наляво, после продължи напред. На ъгъла на Мълбъри и Брум беше спрял камион. Двама мъже разтоварваха от него току-що заклани и транжирани малки прасенца и козлета. На тротоара пред ресторант „Банг Хунан“ се отвориха металните капаци на дълбока шахта, желязото изтрака върху бетона. Призрачни кривокраки същества мърдаха сред облаците пара в кухнята, студеният въздух се изпълни с аромата на пържена патешка мас.

Китайците се събираха на малки групички на улицата, бърбореха, пушеха и плюеха. Стефани мина покрай малък рибен пазар, където рибата лежеше в легла от натрошен лед, покрай салон за красота, който се помещаваше в нещо като гардероб направо на тротоара, магазинче за електронна техника, в което по съвместителство работеше и врачка. Завърши поредния кръг и се насочи надолу по Мот стрийт.

Четвърт час по-късно се върна на адреса на Мълбъри стрийт, натикан в тясното пространство между две магазинчета. В едното се продаваха кухненски принадлежности, а в другото — екшъни от Хонконг, записани на обикновени видеокасети и дивиди. В първия момент го подмина и се наложи да се върне — процепът между двете сгради беше широк, колкото да се промуши средно едър човек. Стълбите към мазето бяха стръмни и зле осветени. Вратата в дъното беше отворена, зад нея зееше тъмен коридор. Сетивата ѝ се изостриха, зениците ѝ се разшириха, ноздрите ѝ потрепнаха от острата миризма на анасон. Над първата врата вдясно висеше табела: Туристическа агенция „Чан Сун“. Зад отворената врата се виждаше дебел мъж, седнал зад бюро с телефон. В ъгъла бяха струпани щайги, а въздухът синееше от цигарен дим. Подмина нататък. Следваха офисите на специалист по билки за лекуване на екземи и псориазис, вносител на

месо и специалист оптик. Зъболекарският кабинет „Ву Лин“ се оказа чак зад осмата врата по коридора.

В чакалнята, в която имаше място само за един стол, се бяха натикали шестима пациенти — всичките китайци. При появата на Стефани те прекратиха бърборенето си и заковаха очи в нея. Така изтекоха две минути, после, задоволили любопитството си, китайците отново подеха напевните си разговори. Една врата в дъното се отвори, на прага се появи дребна жена, която теглеше за ръката ревящо дете. Зад тях се очерта фигурата на петдесетгодишен мъж, който имаше доста висок за китаец ръст, посребрена коса и малки кръгли очилца. Забелязал Стефани, той ѝ направи знак да влезе, игнорирайки опашката. Но на хората в чакалнята това явно не направи никакво впечатление и те продължиха с оживените си разговори.

Зъболекарският стол беше тапициран със синя кожа, дупките в едната облегалка за ръце бяха облепени със сребрист скоч. Инструментите на ръждясалата табличка до стола изглеждаха стари. Върху квадратно парче марля червенееше току-що изваден зъб.

— Носите ли парите? — попита Ву Лин.

— Първо да видя стоката.

— Стоката не е тук.

— А къде е?

— Близо — сви рамене китаецът.

— Тогава да вървим да я видим.

— Първо ще преброя парите.

— Можеш да ги преброиш, но не можеш да ги вземеш — отсече Стефани. — Трябва да видя всичко със собствените си очи.

Ву Лин се замисли върху думите ѝ, после кимна с глава:

— Окей.

Стефани дръпна ципа на якето си, извади сивата си фланелка от колана и разкопча кожената чантичка за пари, прикрепена към кръста ѝ. Парите бяха стегнати в пачка с ластик.

— Десет хиляди, всичките в употребявани банкноти от петдесет, двайсет и десет долара — обяви тя.

Ву Лин пое пачката и започна да брои. Беше облечен в бяла престилка, която отдавна плачеше за пране. Стефани стрелна с очи асистентката му, която седеше на ниско столче в ъгъла. Тъпо подпухнало лице, отпуснато тяло. Изглеждаше млада и отегчена.

Стефани я гледа втренчено до момента, в който тя най-сетне отмести погледа си.

Бу Лин приключи с броенето и промърмори:

— Много трудно.

— Моля?

— Много е трудно да намеря това, което искате. Прекалено бързо, няма достатъчно време.

— Аз пък мислех, че вече си го намерил.

— Само част от него. Но много трудно. Ще струва още пари.

Стефани направи крачка напред и протегна ръка.

— Цената е уговорена!

След кратко колебание Бу Лин ѝ върна пачката.

— Не е достатъчно. Ако искате стоката утре, не е достатъчно...

— Колко искаш?

— Петнайсет.

— Петнадесет хиляди?!

— Не може да стане за по-малко.

— Не те съветвам да ме изнудваш — хладно го изгледа Стефани.

Бу Лин не трепна пред заплахата.

— Това, което искате, не е лесно. Опасно, скъпо... При десет хиляди губя. При петнайсет съм на нулата... Може би...

Стефани знаеше, че това е лъжа.

Бу Лин се наведе над масичката, до която седеше помощницата му, надраска нещо върху лист хартия и ѝ го подаде.

— Утре следобед, в четири.

Адресът беше на Канал стрийт.

Когато се върна в „Чери Недърленд“, на рецепцията я чакаше послание от Комаров. Точно в шест тя влезе в „Сейнт Риджис“ на Пето авеню и Петдесет и пета улица. Той я чакаше в бара „Кинг Коул“. Дрехите му бяха различни и едновременно с това същите: хубав двуреден сив костюм, кремава памучна риза, кръгли златни ръкавели, тъмносиня вратовръзка. Стефани беше с черни панталони, чифт меки обувки Ди Ем, винена фланелка с дълъг ръкав, която всъщност беше боди с оранжеви ръкави, и върху нея — късо черно сако. Чувстваше се

неловко, сякаш не беше избрала подходящите дрехи. Изпита желание да се извини, но стисна зъби.

Комаров пиеше мартини. Направи знак на келнера и се обърна към нея:

— Какво да бъде?

В този момент — тройна водка, рече си тя.

— Шампанско? — предложи той.

При създалите се обстоятелства едва ли имаше нещо по-абсурдно.

— Празнуваме ли нещо? — вдигна вежди тя.

— Не знам. Празнуваме ли?

— Добре, нека бъде шампанско — отвърна тя. — Благодаря.

Комаров изчака отдалечаването на келнера и плъзна към нея прегънато листче. Тя го отвори. Адресът беше написан с печатни букви.

— Кого да търся?

— Той ще ви търси. Казва се Михаил Бухарин.

— И той е посредникът на Коба, така ли?

— Ще ви отведе при посредника.

— Значи посредник между вас и посредника. Това не ви ли звучи леко параноично?

— Не и при създалите се обстоятелства.

— Какви са тези обстоятелства?

— Не мога да ви се доверя.

— Все още не знаете това...

— Не помните ли, че ме изнудвахте?

— Аз пък мислех, че ви помолих за услуга.

Той не отговори.

— Как ще го позная? — попита след известно време тя. Изслуша описанието на Комаров и поклати глава: — Божичко, но какво му се е случило?

— Кариера в КГБ-Алфа, това му се е случило.

— КГБ-Алфа?

— Подразделение на съветските специални части, но под командването на КГБ, а не на военните. Елитът в елита. През 1979 година Бухарин е част от екипа, който щурмува президентския дворец в Кабул. Това поставя началото на войната в Афганистан. Бухарин е

човекът, който пуска един куршум в челото на министър-председателя Амин.

— И това е нещо, с което трябва да се гордее, така ли?

— Изкарал е цялата война в Афганистан и има достатъчно белези, които удостоверяват това. Никога не съм срещал по-твърд човек от него, въпреки всичките си изгубени години по затворите.

— Кога ще се срещна с него?

— Утре сутринта в десет. Ако не се появи до десет и двадесет, не го чакайте. Срещата автоматически се отлага за следващия ден, по същото време. Ако не се появи три пъти, пак ще ми се обадите.

Шампанското пристигна. Стефани отпи глътка и се огледа. Неколцина красавци, малко повече богаташи, стенно пано от Максфийлд Париш, усещане за спряло време. Отново се обърна към Комаров, който я наблюдаваше.

— Можехте да включите тази информация в посланието, което ми оставихте — отбеляза тя.

— Знам — кимна той.

Стефани влезе в кафенето на Юниън Скуеър. Посетителите бяха малко, от тонколоните се лееше песен на Рой Орбисън. Позна го по гласа, но парчето не ѝ беше известно. Избра едно сепаре в средата на салона и си поръча кафе. Часът беше десет без десет.

Предната вечер беше прекарала едва половин час в компанията на Константин Комаров, но споменът за тази среща не я напусна през цялата нощ. Разговорът им беше спънат и тривиален — разменяха реплики, без да си кажат нищо. Сякаш всеки от двамата избягваше да задава въпроси, защото се страхуваше от отговорите. Прибра се в „Чери Недърленд“ някъде към шест и половина, напълно изгубила концентрацията си.

Сега, след нощ на сравнително добър сън, тя си зададе въпроса защо Комаров изобщо си беше направил труда да ѝ определи среща. Изпи втора чаша кафе. Точно в десет и двадесет в заведението влезе широкоплещест мъж със син анорак, вълнена шапка с надпис „Джайънтс“, сиви панталони и тежки ботуши на краката. Очите му пробягаха из салона и се спряха на Стефани. Дори не погледна келнерката, която се опитваше да го съпроводи до една свободна маса.

Белезите бяха точно такива, каквито ги беше описал Комаров — наподобяващ мрежичка белег около лявото око, дълбок разрез по лявата скула, който стигаше чак до челюстта, блестяща, сякаш изгорена кожа под едното ухо. Два пръста на лявата ръка липсваха.

Той се настани срещу нея и изръмжа:

— Ще чакаме.

Говореше английски със силен акцент. Келнерката дойде да му налее кафе. Седяха в пълно мълчание. В единадесет без четвърт звънна мобилният ѝ телефон. Борис Бергщайн ѝ съобщи, че разполага с информация, която ще я интересува. Уредиха си среща. Малко преди единадесет звънна и телефонът на Бухарин. Разговорът продължи около петнадесет секунди, а съдържанието му се изчерпа със серия от неясно изръмжани срички.

Взеха такси до Петдесет и четвърта — Запад. Слязоха пред един изоставен блок с тухлена фасада, вероятно двадесететажен. Прозорците на нивото на улицата бяха заковани с дъски, на вратите висяха тежки кофари. Над главния вход очевидно е имало брезентов навес, чиито следи още можеха да се забележат по тухлената фасада. Стефани вдигна глава. Повечето прозорци бяха оборудвани с демодирани прозоречни климатизатори. Сградата беше построена конусовидно. За сметка на по-малката си площ, апартаментите на горните етажи бяха обзаведени с малки тераси. Бухарин я поведе към входа на някакъв изоставен търговски обект, който се виждаше отстрани. На старата табела отгоре пишеше „Съмърсет“.

Извади ключ и свали катинара. Ръката му я подкани да влезе, вратата се затръшна зад тях и сякаш отрязва с нож всички градски шумове. В ръцете на руснака се появи електрическо фенерче, краката му пъргаво се понесоха сред лабиринта от тесни коридори. Спряха в нещо, което наподобяваше заседателна зала. През цепките на дъските, с които бяха заковани прозорците, се процеждаше мъждива дневна светлина. Гола електрическа крушка висеше от масивна бронзова кука в центъра на тавана, която някога положително е крепяла тежък полилей. От нея се проточваше яркооранжев кабел, който чезнеше към един от тъмните ъгли.

Кратък оглед беше напълно достатъчен: Стефани разбра, че всъщност се намират във входен вестибюл с шахматно подредени черни и бели плочи, от които към тавана се издигаше дълга редица от

кръгли колони. В дъното се виждаше непокътнатият плот на рецепцията, зад него стърчеше висок шкаф от махагоново дърво с множество празни кутийки за бележки и ключове. Встрани от рецепцията се виждаше излъсканата до блясък кабина на стар асансьор, изработена изцяло от дърво и кристално стъкло. Въздухът беше студен, застоен и влажен. Навсякъде имаше следи от пребиваването на клошари и наркомани — смачкани кутии от бира, разкъсани вестници, употребявани спринцовки.

Бухарин се насочи към широкото стълбище, което водеше към мецанина, а оттам се разделяше на две и продължаваше като обикновено стълбище. Изкачиха се на петия етаж и поеха по дълъг коридор. Всички врати зееха отворени. Тук беше достатъчно високо и прозорците не бяха заковани с дъски, но стъклата им бяха изключително мръсни. През тях с мъка си пробиваше път дневната светлина — сивкава и мъждееща. Обзавеждането на стаите отдавна беше изчезнало, но тапетите си стояха — изпъстрени с петна от влага, проникнала през изкъртената външна мазилка. Килимите и мокетите бяха отлепени и изнесени, дъсчените подове бяха съвсем голи. Част от електрическите ключове и водопроводните кранове също бяха демонтирани, други си стояха. Навсякъде се усещаше особената, леко задушлива миризма, която оставят плъховете.

Стигнаха дъното на коридора и Бухарин ѝ направи знак да влезе през отворената врата. Озоваха се в нещо, което някога трябва да е било многостаен апартамент. Таваните бяха високи, а помещенията с двойни врати. Почти във всяко от тях имаше солидни камини. По стените все още си личаха остатъците от тапети на цветя. Обърна се точно навреме, за да види как Бухарин затваря вратата, през която току-що бяха минали. Понечи да каже нещо, но видя колта с къса цев в ръката му.

Неволно потрепна, мускулите ѝ се стегнаха. После съжали, тъй като това едва ли остана незабелязано. Бухарин беше твърде далеч от нея, а и шансовете не бяха големи. Имаше добри умения в ръкопашния бой, но срещу нея очевидно стоеше истински майстор. По всяка вероятност той би се справил дори с Бойд, а и беше от онези хора, за които два пръста по-малко и двадесет години в повече не означават абсолютно нищо. Алтернативата беше да побегне в обратна посока, да се движи зигзагообразно и да търси спасение през вратата в дъното.

Но Бухарин беше ветеран от КГБ-Алфа — най-елитните бойни единици на бившия СССР. Това правеше шансовете ѝ равни на нула. Вероятно щеше да е мъртва още преди да стигне до средата на стаята.

— Събличай се!

Стори ѝ се, че не го е чула добре.

— Какво?!

— Дрехите. Сваляй ги.

Стаята беше огромна, а тя се намираше точно в центъра ѝ. Нямаше мебели, които да използва за прикритие. Бухарин размърда китка, явно за да привлече вниманието ѝ към револвера.

Стефани разбра, че няма избор. С едно движение смъкна от себе си дебелото дънково яке и моментално усети как я захапва студът. Последваха ботушките, чорапите, джинсите и блузката. Бухарин я наблюдаваше, без да трепне. Тя се изправи пред него само по черното си бельо, а кожата ѝ видимо настръхна.

— Всичко! — кратко заповяда той.

Не само тялото ѝ умираше от студ. Съзнанието ѝ също замръзна. Разкопча сутиена си и го пусна на пода. Пъхна пръст под ластика на бикините, после изведнъж се спря. *Не, това не мога да го направя!* Но го направи, при това с каменно лице.

Бухарин я изчака да остане напълно гола и отново размаха револвера.

— Към стената! Между двата прозореца!

Тя се подчини и тръгна в указаната посока. Ушите ѝ се напрягаха да чуят познатото механическо изщракване. Дъските на дюшемето драскаха босите ѝ стъпала. Когато се обърна, той посягаше към дрехите ѝ. Вдигна първо сутиена и старателно започна да го опипва. Напрежението на Стефани беше заменено от объркване. После го видя как вади от джоба си някакво апаратче, което приличаше на клетъчен телефон, и започна да го движи нагоре-надолу по бельото ѝ. Облекчението я заля със силата на приливна вълна. Човекът я проверяваше за скрити микрофони!

Две минути по-късно Бухарин приключи с проверката, приближи се към близката стена и рязко подсвирна. Стаята му отвърна с изненадващо силно ехо. Нещо в тъмния ъгъл до нея се раздвижи. От съседното помещение изплува неясната фигура на мъж. Той спря под рамката на вратата, облегна се и кръстоса ръце пред гърдите си.

Нещо в лицето му ѝ се стори познато — издължено, с хлътнали скули и изпъкнали кости. Още преди да проговори, тя знаеше, че и той е руснак. После си спомни, че беше разглеждала снимката му в Маджента Хаус.

— Можеш да се обличаш — подсмихна се мъжът.

Медаев, просветна името в съзнанието ѝ. Анатолий Медаев. Мръсната коса беше по-дълга от тази на снимката, особено отзад, на тила. Отстрани личеше намесата на ножицата. Късата козя брадичка беше нещо ново, но то не можеше да породи никакво съмнение. Разпознала човека насреща си, Стефани усети как я обливат горещите вълни на шока. Пред нея стоеше Медаев — единият от двамата кандидати за Коба, който явно играеше ролята на посредник именно за Коба! Според анализите на Маджента Хаус изборът беше сведен до двама души — Медаев и Владимир Ватукин.

Продължаваше да стои като вкопана на мястото си и това очевидно развесели Медаев.

— Е, лично аз нямам нищо против, ако пожелаеш да останеш гола — иронично подхвърли той.

Стефани най-сетне се овладя и тръгна към купчината дрехи в центъра на стаята.

Медаев запали цигара.

— Чувал съм, че било по-секси да гледаш как една жена се облича, а не как се съблича — промърмори той. — Но лично аз не съм съгласен с това. Костя ми каза, че искаш да се срещнеш с Коба.

Стефани нахлузи джинсите и започна да закопчава копчетата.

— Точно така.

— Защо?

— Ще му кажа, като го видя.

— Ако не кажеш на мен, никога няма да го видиш. Между другото, аз съм тук от негово име.

А между другото може да се окаже, че именно ти си Коба, нали така? Което означава, че ако ти вкарам едно олово в челото, със сигурност ще мога да кажа, че миналото е останало зад гърба ми.

— Представявам една група от...

— Хора като теб винаги представляват някого. Кажи какво иска твоята група?

Тя реши да свали картите си на масата.

— Искат плутоний-239, с чистота над 93 процента.

— Колко?

— Не по-малко от осем килограма.

Той подсвирна, отново пробуждайки ехото.

— Ама и ти си една посредничка! Май ще е най-добре, ако клиентите ти поискат директна среща с Коба! Или пък с мен...

— Те използват мен по същите причини, по които Коба използва теб — отвърна с въздишка Стефани. — Просто са свенливи...

— Но не Коба е този, който търси нещо.

— Коба обаче е този, който ще иска да спечели няколко десетки милиона долара. Може би.

Медаев замълча и подръпна от цигарата си. После бавно поклати глава:

— Коба ще иска самоличността на крайния потребител. Което е логично, ако не иска да се окаже продавач на ядрени материали на никоя шибана банда чеченци, нали?

— Те не са чеченци.

— Виж какво, *сладурче!* — внезапно смени тон Медаев. — В това отношение ще ми трябва нещо повече от твоите уверения!

— И ще го получиш, но като му дойде времето. Засега аз дори не съм сигурна, че този Коба изобщо съществува. Или че е в състояние да ни осигури стоката.

Стефани закъсня. Борис Бергщайн беше сменил вишневото си сако с черно кожено яке, под което се виждаше дебела вълнена жилетка в ръждивочервеникав цвят. Протърканите джинси „Ливай“ се бяха впили в бедрата му и изглеждаха тесни. В Сентръл Парк цареше обичайното оживление — бягащи за здраве, собственици на кучета, майки с колички, смахнати типове, които вечно си мърмореха нещо под нос. Дърветата бяха изключително красиви с есенните си мантии, в които преобладаваха три цвята — златисто, червено и изумруденозелено. Стефани беше в състояние да подуши сезона с онази лекота, с която и го виждаше. Като дете беше влюбена в есента с нейните хладни нощи и обсипано със звезди небе. А майка ѝ я наричаше „сезонът на гниенето“.

— Салиби пристига днес следобед от Франкфурт.

Стефани знаеше, че предишния ден банкерът е бил в Женева, а два дни преди това — в Бейрут. По всеобщо мнение отскачането до Женева има пряка връзка с прибирането на диска.

— Какви са плановете му?

— Тази вечер е зает, а утре ще бъде в банката. Вечерта напуска града. Не успях да разбера къде отива, но има едно имение в Кънектикът, където обича да отскача, най-вече през лятото.

— На какво разстояние се намира това имение?

— Той има хеликоптер. Вдругиден трябва да бъде във „Фърст Интерконтинентал“, но това едва ли ще стане преди обяд.

Което ще рече, че Стефани ще получи своя шанс точно както ѝ беше обещано в Маджента Хаус.

— Друго?

— В края на седмицата заминава за Монреал, а оттам — за Париж.

— Много добре.

Изминаха няколко крачки в мълчание, после Бергщайн спря и се извърна към нея:

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Казвай.

— Докога ще ме държи на кукичката онзи мръсник?

— Кели ли?

Той кимна с глава.

— В началото рече година, а вече минаха почти три.

— Отговорът е не знам.

— Но ти работиш с него.

— Е...

— Ще поговориш ли с него?

— Виж какво, не го познавам чак толкова добре.

— Но достатъчно, за да те изпрати тук и да ме използваш.

Стефани се изкуши да му каже истината, но в последния момент предпочете евтината лъжа:

— Тази работа беше уредена от моите началници.

— Искам да сложим край, нищо повече — въздъхна Бергщайн.
— Просто съм изморен до смърт.

— От какво си изморен?

В очите на едрия мъж се четеше безпомощност.

— От всичко — прошепна той.

Намираме се в едно кафе на авеню „Амстердам“, което се слави с пренебрежението си към строгите мерки срещу пушачите, обявени от градските власти. Аз пия горещ шоколад, а Бергщайн си поръча двойно еспресо. От устата му стърчи димяща цигара с бял филтър — любимият му кент. Висим тук вече почти цял час.

Поразително е колко погрешно може да бъде първото впечатление. В момента, в който го зърнах в аптеката „Соргут“, аз веднага разбрах кой е Борис Бергщайн — яко биче, което винаги е разчитало на физическата сила, за да получи това, което иска. Мъж, за който криминалната кариера е въпрос на призвание, а парите са панацея. Най-вероятно пияница, който редовно пребива гаджето си. Оказа се обаче, че греша. Разбира се, той не е светец, но и съвсем не е това, за което го мислех. Макар и да се опитваше да стане.

— Докато растях, аз непрекъснато се биех. Когато имаш ръст като моя, това просто е неизбежно — всеки иска да ти скочи, за да покаже колко го бива. Отначало гледаш само да се защитаваш, използвайки подръчни материали. Но по-късно идва момент, в който удряш пръв. Това пак е самоотбрана, но далеч по-ефективна...

Изслушвам разказа за детството му в Одеса, после и за преместването в Израел. „Беше шибан кошмар. Като руснаци, израелците ни третираха по-зле, отколкото украинците като евреи...“ Животът в Западен Берлин е по-добър, но гравитацията на престъпността го привлича със страшна сила. Бандитите са единствените хора, които познава в този град. „Отначало си викаш, че това е нищо, дребна услуга. Но колкото повече поръчки изпълняваш, толкова по-надълбоко си засмукан...“ Слабостта на Бергщайн предопределя превръщането му в престъпник. След лихварските акули и измамниците, той се насочва към хазарта, наркотиците, а след това и проституцията.

— Изпратиха ме в Москва — признава с половин уста той и пали поредния кент. — Дадох ми да контролирам една улица в квартал „Вознесенски“, на две крачки от „Тверская“. Партньорът ми се казваше Аркоям — едно наистина гадно копеле. Гледана отстрани, работата ни беше лесна. Мадамите чинно се подреждаха до стената

— дори и онези под петнайсетте. А ние приемахме поръчките на клиентите по телефона и ги разпращахме. Скъпите ги возехме с коли, а останалите ползваха градския транспорт. Но всички работеха по часовник. Онези, които закъсняваха, или се връщаха без уговорената сума... Е, това им се случваше само веднъж. Ние имахме грижата, по-скоро Аркоям.

Пронизва ме болезнен хлад. Затварям очи, но бързо ги отварям — никак не ми харесва това, което виждам в мрака.

— Откъде бяха момичетата?

— Отвсякъде. Молдова, Украйна, Беларус, понякога и от Балтийските републики. От юга бяха малко, защото руснаците не обичат да чукаат черни. А що се отнася до чужденците, те искат да чукаат единствено рускини.

— И какво стана?

— В крайна сметка не издържах, дойде ми до гуша. Особено побоищата... Да беше видяла на какво приличаха част от тези момичета! Всъщност те си бяха още деца. Кожа и кости, или дрогирани, или пияни, на хиляди километри от родните си домове... — Главата му се поклати: — Но на Аркоям не му пукаше — той просто си падаше по насилието — усещаше се жив само ако е пребил някого с ритници. Стигаше ми до пъпа, копеленцето, но беше истински психар. Знаеш ли по какво разбирах дали дадено момиче е новопристигнало или ветеран?

— По какво?

— Току-що пристигналите с автобуса изпитваха ужас от мен. Но само след два-три дни, вече се страхуваха от него.

Москва, Западен Берлин, Ню Йорк. Престъпната кариера на Бергщайн е низ от некадърност и тъпи постъпки, нашарени сякаш за вкус от няколко неочаквани успеха. Магазините за мебели бяха сравнително ново начинание — мост между света на честните хора и този на престъпниците. Самият бизнес обаче включвал елементи и от двата.

— Търся само един резултат — уверява ме той.

— Не правим ли това всички ние?

— Сто хиляди долара — това е всичко, което ми трябва.

— За какво?

— Познавам един човек от Форт Лодърдейл, който се занимава с чартирание на яхти. Чист като сълза, законен... Срещу сто бона ще ме вземе за съдружник.

— А какво казва за това Алан Кели?

— Казва, че съм собственост на ФБР до момента, в който ФБР ме иска.

Същите договорни условия, които Маджента Хаус ми предложи при старта на отношенията между нас. Той продължава да ми разкрива подробности от своя професионален живот. Не ми е трудно да разбера защо ФБР го е избрало за информатор. Той е некомпетентен, но съвсем не е луд, излъчва подходящата аура, но е уязвим. Важното е, че изглежда напълно подходящ за ролята. Цял живот се е движил извън трасето, скачал е от една грешна преценка на друга. Той е само едно голямо дете с голямо сърце, което никога не се е движило в посоката, която му трябва. Когато става време да си тръгваме, ние вече сме прекосили една невидима граница. Не сме приятели, нямаме си доверие, но вече не сме напълно непознати.

Бергщайн изчаква да се надигнем от масата и пита:

— Искаш ли да видиш Салиби в плът и кръв?

Китайският квартал. Стефани спря, засенчи очите си с длан и започна да изследва сградата. Слънчевите лъчи приличаха на ослепителни кинжали. На приземния етаж се помещаваше диамантената борса „Нов Китай“ — един от шестте евтини бижутерски магазина, които се намираха в северната част на Канал стрийт. Над борсата имаше още четири етажа, облицовани с тухли. От прозорците с матови стъкла и старателно изрисувани йероглифи стърчаха кондиционери. Тя тръгна да пресича улицата, движението по която не беше особено интензивно.

Вътре я насочиха към стълбището в дъното, по което трябваше да се качи до последния етаж. Откри Ву Лин в една канцелария с изглед към задния двор. Бяха го заобиколили двама изпотени китайци в спортно облекло — единият на Хилфигер, другият на „Рийбок“. Стените бяха украсени с избелели плакати, рекламиращи дестинациите на китайска туроператорска фирма. Планини с остри върхове, широки реки. Нито едно клише не беше пропуснато.

И двамата партньори на Ву Лин бяха дебелаци, а пространството беше изключително тясно. Единият пристъпи напред да я обискира. Ву Лин остана седнал зад бюрото с цигара в уста. Мръсната бяла престилка бе отстъпила място на светлосив костюм и виолетова риза. Горните три копчета бяха разкопчани, под тях проблясваше дебела златна верижка.

— Носите ли парите?

Китаецът приключи с обиска и се изправи до нея.

— Къде е стоката? — отвърна с въпрос Стефани.

Ву Лин се наведе, вдигна от пода един черен сак и го постави върху бюрото.

— Първо ще го проверя, а след това ще ти дам парите — рече Стефани.

— Петнайсет хиляди, нали?

— Петнайсет.

Той махна с ръка по посока на сака и се отдръпна. Тя го отвори и пръсна съдържанието му върху масата. Най-напред посегна към оръжието — един глок П-17, с фабричен заглушител марка „Щайер“. Ръцете ѝ сръчно го разглобиха. Беше лек, едва шестстотин грама без пълнителя. Но и напълно зареден със седемнадесет патрона, глокът пак си оставаше забележително лек — само 860 грама. Стефани разгледа необичайната спусъчна система, която включваше и допълнителен спусък, монтиран успоредно с оригиналния. Беше поискала два напълно заредени пълнителя. Ву Лин бе проявил благоразумието да постави тридесет и четирите патрона в отделна кутийка.

Прегледа и останалите предмети: три компактни газови гранати, югославско производство, три запалителни бомби с дистанционно управление и синхронизирани таймери, нитачка „Фейслер“ с два комплекта назъбени нитове, очила за нощно виждане, противогаз, корейски радиомикрофон с ръкохватка, която беше копие на ръкохватката на глока, но над нея нямаше цев, а 25-сантиметрова чиния за насочване, портативна радиостанция „Айва“, свързана с мобилен телефон „Моторола“, дистанционно управление за гаражна врата.

Стефани никак не хареса идеята на Ву Лин да я измами, но просто нямаше друг избор. Тук не ставаше въпрос за петте хиляди

долара в повече. Върна вещите обратно в сака, дръпна ципа. После постави отгоре и коланът портфейл, отдръпна се крачка назад и зачака.

Бу Лин хвърли кос поглед към парите, после рязко вдигна глава:

— Тук са само десет хиляди!

Тя бръкна във вътрешния джоб на якето си и измъкна пачка долари.

— А това са останалите, можеш да ги преброиш... — Пачката шумно тупна върху масата. — А можеш и да се броиш за голям късметлия, защото все още съм на мнение, че допусна голяма грешка, като ме измами.

10.

Апартаментът се намираше в един жилищен блок на Брайтън стрийт номер пет. Стефани се изкачи по стълбите до третия етаж. Бергщайн я очакваше в дъното на дълъг, зле осветен коридор. Беше облечен изцяло в черно, от гладко избръснатите му бузи лъхаше на евтин афтьршейв.

Беше тясно двустайно жилище. Дневната беше почти запълнена от голяма секция, в средата на която имаше включен телевизор. Даваха повторението на „Далас“, но звукът беше изключен и това придаваше някаква абсурдност на Сю Елън, която усърдно мърдаше устните си. В стаята имаше пет души — три жени и двама мъже. Стефани вече знаеше, че Бергщайн е тридесет и девет годишен. Никой от другите не изглеждаше на по-малко от петдесет. Бяха с новите си дрехи — тесни поли, официални сака и жакети, прически, грим с дебелината на крема върху тортата, фалшиви бижута по ръцете и шията. Бергщайн ги представи — Макс и Миа Иванови, Елена Янкович, Пьотр Недвед. Най-възрастната жена от групата остави за най-накрая:

— Това е майка ми, Мария Бергщайн.

Жената беше дребничка, не по-висока от метър и петдесет, с крехката структура на врабче. Изправена до огромния си син, тя неволно повдигаше някои въпроси, свързани с генетиката.

Стефани сведе поглед към своите дрехи — панталони в защитен цвят, черни ботуши, оранжева блузка и спортен жакет на фирмата „Норт Фейс“.

— Моля да ме извините, но не разбрах, че ще присъствам на празник.

— Не й ли каза, Боря? — обърна се към сина си Мария Бергщайн, после се извърна към Стефани и направи нещастна физиономия.

— Той не ви ли каза какво ще видим? — докосна я по рамото Пьотр Недвед.

— Не.

— Алла Пугачова! — обяви със светнали очи Недвед.

Стефани се усмихна от любезност, но това име не ѝ говореше абсолютно нищо.

Навън чакаше микробус, който щеше да ги отведе в Ню Джърси. Всичките места бяха заети. Миа Иванова подхвърли, че има и други микробуси, които тръгват от Брайтън Бийч. Бергщайн настана Стефани до майка си. Дребничката жена остана неподвижна, но когато бусът излезе на авеню „Кони Айланд“, сухите ѝ пръсти трескаво стиснаха ръката на Стефани.

— Ти не си рускиня, освен това си много млада — промълви тя. — Тези две причини са достатъчни, за да не разбереш нищо. Боря мисли, че това е само един майтап, но за нас — по-възрастните, които сме били там — то е нещо важно. Ние не можем да забравим и не бива да забравяме. Алла го разбира. И тя е страдала, но успя да се справи. Стори го пред очите на всички ни и ние я подкрепяме. Важното в нейния случай е, че никога не забрави откъде е дошла. Не забрави хората като нас, нито за момент не си позволи да мисли, че е нещо повече от нас. Казвам ти всичко това, защото в най-мрачните години на терора тя беше като факел за нас. А днес, когато нещата изглеждат далеч по-добре, ние имаме възможност да се обърнем назад към спомените. Живеем в Америка, но трябва да помним и Русия. Защото оставихме там не само лошите неща, а всичко!

Мария Бергщайн я започва с биографията на прочутата певица: сблъсъци с властите, различни съпрузи, водката и цигарите, любовниците, смайващо дългата коса, проблемите с теглото. И музиката. Спираца дъха като удар в слънчевия сплит. Сантиментални класически балади, циганска музика, хитови парчета... Алла Пугачова — топзвездата на съветската естрада, културната икона на няколко поколения, продала над двеста милиона албума. Груба, дори безформена, но с невероятен глас. Стартирала през шейсетте още като тийнейджърка, оцеляла през седемдесетте и осемдесетте, постигнала траен просперитет и в крайна сметка надживяла системата, на която ще остане символ завинаги.

— Не е достатъчно да си руснак, за да разбереш Алла — въздъхна Мария Бергщайн, докато колата навлизаше в покрайнините на Атлантик Сити. — Трябва да си живял в Съветския съюз, при това за дълго време.

Пред величествения Тадж Махал на Тръмп има дълга опашка от таксите и лимузини. Входът е ярко осветен. От огромен билборд се усмихва Алла — стройна, червеночоса, най-вероятно снимана, когато е била на около тридесет.

Слязоха от буса. Стефани се промъкна в близост до Бергщайн и го дръпна за ръкава.

— Хей! — просъска тя. — Аз какво правя тук?!

— А какво щеше да правиш, ако не беше тук? — отвърна с въпрос той. — Сигурно щеше да лежиш в хотела и да се опипваш.

— Много грешиш, ако си въобразяваш, че това ще помогне за изглаждане на отношенията ти с ФБР! — отсече Стефани.

Бергщайн беше съкрушен.

— За билета ти има стотици кандидати — въздъхна той. — Хора, които винаги са обичали Алла, но никога не са имали шанса да я видят на живо. Просто си помислих, че... — Замълча, махна с ръка и поклати глава: — Нищо, забрави!

Всичките шест хиляди места в казиното бяха заети. Болшинството от посетителите бяха сънародници на петимата от апартамента — всички пременени в най-новите си дрехи.

Оживлението беше голямо, много хора все още търсеха местата си.

— Ето там, в ложата — докосна ръката ѝ Бергщайн. — Това е Салиби.

Стефани не го откри веднага, тъй като пред очите ѝ попадна лицето на Рут Щойфел. Жената бодигард, смугла, с късо подстригана коса, облечена в синя рокля, която трудно можеше да прикрие необичайно развитата ѝ мускулатура. В сравнение с нея Салиби беше абсолютно незабележим. Един доста пълен плешивец, облечен в прекалено широк костюм.

— Тук той е като теб — каза Бергщайн.

— Какво искаш да кажеш?

— Външен човек, натрапник. Вече не сме в Атлантик Сити, не сме дори и в Щатите. Тук сме в Русия.

— А той какво търси тук?

— Едва ли е дошъл заради музиката. Всъщност, защо не отидеш да го попиташ?

В ложата на Салиби имаше шестнадесет кресла, от които бяха заети само четири.

— Познаваш ли русия мъж или червенокосата му дама?

Бергщайн внимателно огледа двойката, след което поклати глава.

— Не.

Светлините угаснаха и публиката нададе рев на очакване. Алла Пугачова се появи на сцената, облечена в черна рокля, над която се спускаше тънко копринено наметало. Русата ѝ коса беше младежки накъдрена, но въпреки това общото впечатление беше, че е с двайсет години по-възрастна и петнайсет килограма по-тежка от фигурата, запечатана на билборда отпред.

Въпреки тъмнината Стефани забеляза движение в близост с ложата на Салиби. Там непрекъснато влизаха закъснели зрители и в края на шоуто почти всички места се оказаха заети.

Публиката стана на крака да аплодира своята любимка. Алла ѝ отговори с въздушни целувки и обещание за скорошно завръщане. После завесата се спусна и лампите светнаха. По лицата на немалко зрители се търкаляха щастливи сълзи. Мнозина бяха станали прави и това попречи на Стефани да вижда какво става в ложата.

— Виждаш ли онзи с лице на пор? — прошепна в ухото ѝ Бергщайн. — Това е Ватукин. Владимир Ватукин, новият бос на „Централная“. А момичето до него виждаш ли го?

Момичетата бяха няколко.

— Кое по-точно?

— Красивото.

Стефани веднага разбра какво иска да каже Бергщайн. За пръв път в живота си разбра смисъла на израза „движи се като млада кобила“. Момичето беше високо, с късо подстригана коса в меден цвят, заметната над дясното око. В сравнение с него, останалите момичета в ложата изглеждаха второ качество, въпреки подчертаните извивки на телата си и костюмчетата „Версаче“. Второ качество едва ли е подходяща оценка, поправи се мислено Стефани. Цената на тези мадамчета в ложата положително беше четирицифрено число.

— Това е Наталия Маркова, любовницата на Ватукин. Преди беше собственост на Рогачов.

— Собственост?

— Аха. Такива са им правилата. След убийството на Рогачов синдикатът премина в ръцете на Ватукин заедно с Наталия.

— Това има ли значение?

Бергщайн се засмя.

— Питаш дали са се чукали и преди убийството на Рогачов?

— Да.

— Съмнявам се, макар че не го изключвам.

— Ако не са, всичко това изглежда малко странно, нали?

— Нищо странно, особено като виждам за какво маце става въпрос. Кой мъж не би се изкушил?

— Умният — отвърна Стефани. — Онзи, който може да предвиди как ще се изтълкува подобен акт.

— Ватукин е повече от умен — поклати глава Бергщайн. — Той е твърд като стомана и изобщо не го е грижа кой какво ще тълкува. Никога преди не го е правил, защо трябва да го прави сега? Той е шеф на „Централная“ и толкоз. На някого не му харесва? Майната му! Какво може да му направи?

— Ами тя?

— Виж какво, тоя тип е грозна работа. Харесва я как изглежда, приема я като премия, която върви заедно с новия пост. А тя може и да е хубава, но съвсем не е глупачка. Практично маце, което в много отношения е не по-малко твърдо от него. Това я поддържа във форма.

Стефани нямаше какво да възрази и продължи да гледа към ложата. Лицето на Наталия й се струваше смътно познато. Може би е била манекенка. Една от многото, които стават любовници на престъпни босове.

— Кой е мъжът вдясно от Салиби?

— Александър Косигин, собственик на фармацевтичната верига „Вайс-Рандъл“.

— Руснак?

— Да. Но отдавна живее тук, в Ню Йорк.

Косигин беше висок и строен мъж, някъде около шейсетте. Сивата му коса беше подстригана късо и прилепнала към скалпа с помощта на някакво мазило. Стойката му беше малко вдървена, вероятно защото беше прекалено изправена. Сиви очи над въздълъг нос наблюдаваха околните с хладна насмешка.

— Каква е неговата история?

— Бивш генерал-лейтенант от Червената армия. Но сега изглежда така, сякаш се е родил на Уолстрийт. Пълен задник. Един от онези, които прецакаха всички нас. В продължение на десетилетия ни натискаха лицата в калта, а когато нещата се обърнаха, ловко откраднаха богатствата ни и потънаха вдън земя.

— „Вайс-Рандъл“ не ми звучи като име на руска компания.

— Защото е американска. Косигин я плати в брой. Откъде според теб е взел тези мангизи? Сигурно си ги е спестил след 30-годишна служба в Червената армия!

Стефани изведнъж замръзна. Изпита чувството, че същото сториха и всички останали — тези около нея, онези в ложата. Комаров беше облечен в черен еднореден костюм, без вратовръзка. Беше един от онези, които закъсняха за спектакъла. Разговаряше с друг закъснял — Анатолий Медаев. Или може би с Коба? Във всеки случай това беше последният мъж, който я беше виждал гола.

Бергщайн продължаваше да говори, но тя не чуваше нито дума от това, което казваше. Комаров беше насочил пръст към Медаев, който почти докосваше гърдите му. Ватукин каза нещо. Наталия зад него приличаше на красив декор. Косигин подхвърли нещо на Комаров, Медаев се разсмя. Салиби се обърна и каза нещо очевидно смешно, тъй като цялата компания избухна в смях, след което напрежението видимо се разсея.

— Хайде, ела — подкани я Бергщайн. — Иначе ще изпуснем автобуса.

Прибраха се в Брайтън Бийч. Ресторантът „Калинка“, в който бяха пили чай, очевидно се готвеше за купон. Зелената неонова реклама над вратата беше подменена, масите бяха покрити с блестящо бели покривки, заредени с чаши, прибори и порцелан. Край стената в дъното се простираше дълъг бюфет, отрупан с пушена съомга на сребърни подноси, купички супа, стъклени чаши с щипки от раци върху натрошен лед, салати, студени меса. Всички присъстващи се бяха завърнали от Атлантик Сити. На сцената, облята от ярката светлина на прожекторите, се беше изправила двойницата на Алла Пугачова — по-висока, по-слаба и по-стройна, с дълга руса коса. Тя

пееше една от популярните песни на Пугачова, а публиката ентузиазирано пляскаше с ръце. Стефани си даде сметка, че едва ли ще измъкне още нещо съществено от Бергщайн, който имаше очевидното намерение да се натряска до козирката.

Заряза го и хвана едно такси за Манхатън. Уморено облегна глава на страничното стъкло и насочи поглед към небостъргачите, които светеха в нощта като коледни елхи. Когато най-сетне се добра до стаята си в „Чери Недърленд“, часът беше дванадесет без четвърт. Ритна вратата с крак и започна да съблича жакета си в движение.

— Не ми казвайте, че имате всичките й албуми.

Изненадано подскачам. Умората допринася за усилване на гневата ми.

— Какво, по дяволите, търсите тук? Махайте се!

Комаров седи на стола до прозореца. Пердетата са спуснати. В ръцете му има кутийка бира, седи напълно неподвижно.

— Как влязохте?

Идиотски въпрос към човек, който има достатъчно средства и начини да изпере един милиард долара.

— Като ви гледам така, не ми приличате на фенка на Алла.

— Коя Алла?

От усмивката му лъха хлад.

— Видях ви...

Нямам енергия да се противопоставям.

— Какво да ви отговоря? Фенка съм на къносаните коси и отидох в Атлантик Сити, защото чух, че тази вечер там се провежда парад на такива коси.

— Е, това обяснява всичко — разперва ръце Комаров. — Ще си тръгвам...

Но не го прави. Остава седнал и продължава да ме зяпа. Притеснението ми нараства.

— Питате ме защо съм тук — казва той и лекичко въздъхва: — А пък аз се чудех какво търсите там...

Нямам желание да бъда въвлечена в подобен спор и подхвърлям:

— Видях ви да спорите с Анатолий Медаев...

— Говорехме за вас. Той каза, че не ви вярва. Според него играете роля.

Усещам как напрежението ми нараства.

— А какво му отговорихте вие?

— Казах, че не съм на това мнение. Истината е, че не съм сигурен. — Той повдига бирата до устните си и отпива една глътка. — Но това беше, преди да ви видя... Бяхте се насочили към изхода в компанията на един едър мъж. Кой е той?

Запазвам мълчание.

— Мисля, че съм го виждал и преди. Човек с подобни габарити се запомня лесно.

— Бях там, защото ви следях.

Директността на изявлението ми го заварва неподготвен.

— Защо?

— По същата причина, поради която вие сте тук. Имам известни подозрения спрямо вас, но не съм сигурна...

Лъжата излита механично и, както всички хубави лъжи, е гарнирана с истина. Виждам, че той е готов да забрави какво е планирал. Изявлението му го доказва. Мълчим една цяла минута и това ми носи много приятни усещания.

После той пита:

— Гладна ли сте?

А аз не мога да мисля за никаква храна.

Излязоха от „Чери Недърленд“. Пред тях плавно спря черен лексус. Комаров ѝ отвори задната врата, настани се до нея и промърмори нещо на униформения шофьор. Насочиха се към Пето авеню. Той обясни, че трябва да проведе няколко телефонни разговора. Стефани кимна и с престорено безразличие извърна глава към прозореца. Опитваше се да сглоби цялото от фрагментите, които чуваше. Комаров говори последователно с Париж, Цюрих и Лос Анджелис. Темите бяха сходни — лихвени проценти, банкови трансфери, инвестиционни портфейли. После възникна необходимостта от спешно пътуване до Европа — Цюрих, а вероятно и Париж, Валенсия, може би Лондон и Берлин. Обсъден беше и

обратният път, спряха се на маршрут през Монреал — разбира се, ако всичко се развива по план.

Прекосяха Юниън Скуеър и поеха по Бродуей, посока Брумстрийт. Оттам свиха наляво по Мърсър стрийт. Името на миниатюрния японски ресторант беше „Томоко“, местоположението му — над една известна художествена галерия. Жената, която ги посрещна, явно познаваше Комаров и се обърна към него на японски. Отведе ги в едно уединено помещение. Комаров свали обувките си и кръстоса крака върху копринената възглавничка. Стефани се настани насреща му. Предостави му възможността да поръча по свой вкус и той се спря на микс между суши и сашими, малко саке и две бутилки кирин.

— Къде сте учил японски?

— Знам го слабо — призна той. — Това личи с особена сила, когато съм извън ресторантите им.

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Бях за известно време в Находка — каза след кратка пауза той. — Там имаше и японци. Не е чак толкова далеч.

А още по-близо е остров Сахалин, където си излежавал присъда. Проливът Лаперуз, който разделя Сахалин от Хокайдо е широк по-малко от седемдесет километра.

Попита го с какво точно се занимава. Той обясни, че е финансист. Откровено ѝ разказа за „Мирш“, базирана в Цюрих, за компаниите, които контролира. После на свой ред я попита за „Галилео Рисорсис“ и ролята ѝ в компанията. Стефани се принуди да му изпее наизуст всичко, което Маджента Хаус ѝ беше приготвила като легенда. А на въпроса му какви хора представлява, тя се измъкна, като отговори, че той със сигурност може да си ги представи.

— Сигурна съм, че сте имал бизнес с тях.

— Възможно е — кимна той. — Я ми разкажете по-подробно за вашия бизнес без постоянен офис. Това е идея, от която може би ще се възползвам.

— Няма да е зле.

— Защо, по каква причина? — втренчено я погледна той.

— Не обичам да оставям следи.

Той се замисли за момент, после попита:

— Самостоятелно ли работите?

— Вие как мислите?

— В смисъл, съществува ли реално фирмата ви?

— Нали ви дадох картичка? Можете да се обадите на телефоните й.

— Това не означава абсолютно нищо. Самостоятелна ли сте?

— Не сме ли всички такива? — вдигна вежди Стефани.

Последва мълчание, което Комаров не пожела да наруши. А Стефани определено се зарадва, тъй като винаги беше предпочитала мълчанието.

— А вие легитимен ли сте? — обади се по някое време тя.

Очакваше измъкване, но отговорът му прозвуча неочаквано откровено:

— В днешно време нямам причини да бъда нелегитимен. Нямам и желание...

— Това трябва да е последната мода — усмихна се тя. — Всеки руснак, с когото се срещам, умира от желание да бъде редовен.

— Вижте какво, Кейт... — Той се поколеба. — Нали мога да ви наричам Кейт?

— Предпочитам да ме наричаш Стефани.

— Разбира се. Ние с вас... Е, няма да се правя на вода ненапита. Хората, с които правя бизнес... Нещата отиват и по-далеч от бизнеса. Дори аз да се променя, те няма да го направят. А и да се променя, отношенията ми с тях пак ще са същите.

— Вероятно говорите за мафията...

— Не харесвам тази дума — намръщи се на тромавата й намеса той.

— Но те са престъпници.

— Те са приятели. Оцелели приятели. Връзката между нас не може да се прекъсне от външни хора.

— Аз външен човек ли съм?

— Разбира се. И двамата сме такива.

— Знаете какво имам предвид...

— Да, знам. И въпреки това си оставате външен човек.

Тя му беше благодарна, че не излъга. Харесваше живота, който й описа — в постоянно движение, двадесет и четири часова готовност да скочиш в първия самолет, светкавични посещения на големи градове, ресторанти, офиси и хотели. Комаров беше типичен номад на двадесет

и първия век. Такава, каквато беше и самата тя, но в края на предишното столетие.

11.

Събуждам се в пет и половина. Комаров ме докара малко след два, заспала съм някъде към три. Боли ме глава — явно съм прекалила със сакето и кирина, а и не съм се наспала. Разговоряхме в продължение на два часа, след които имам чувството, че го познавам дори по-малко отпреди. Между нас има нещо, но то не е доверие. И как би могло да има доверие при създадите се обстоятелства? Опасно е да казваме това, което мислим — тогава защо да го казваме?

Идването му в хотела, поканата за вечеря — две неща, които не бяха продиктувани от необходимост. Той ги направи по желание. Аз обаче не мога да кажа какво искам от мен. Не съм сигурна и в обратното — какво аз искам от него. Ако изобщо искам нещо. Разбира се, че усещам искрата, която ме пронизва, когато съм близо до него. Но това може да бъде нещо като физическа закусвалня — едно бързо избледняващо привличане, което се стопява в момента, в който е консумирано. Откъдето и да го разглеждам, този човек не е добра идея. Но аз не се самозаблуждавам.

Правя опит да заспя и в продължение на няколко минути се обръщам от едната на другата си страна. Малко преди шест скачам от леглото и започвам да крача напред-назад. Признавам пред себе си, че съм нервна. Навличам хотелския халат, звъня на румсървиса и си поръчвам кафе. Включвам лаптопа и отново преглеждам архитектурните планове на Сентръл Парк Уест. Тази вечер мезонетът ще бъде празен. Маджента Хаус вярва, че Салиби и Щойфел ще бъдат извън града. Това се потвърждава и от програмата, която ми предостави Бергщайн. Но ако е станала някаква промяна и те се окажат там, Рут Щойфел се превръща във фактор.

В Билбао се заклех, че никога вече няма да убивам. Тогава и през ум не ми минаваше, че мога да наруша клетвата си. Но със сигурност ще я наруша, ако довечера тази жена се окаже в апартамента.

Алтернатива просто няма. В Шотландия двамата с Бойд отработихме поне десет сценария, но изводът винаги беше един и същ: ако Щойфел е там, тя трябва да бъде неутрализирана незабавно. А като се има предвид опитът на тази жена, въпросната неутрализация може да бъде постигната единствено по пътя на изненадата.

Отново преглеждам досието ѝ. Родена е на 30 юни 1968 година в Ашдод, Израел. Баща ѝ е агент на Мосад, застрелян през 1985 година от шиитски снайперист в Баалбек, Ливан. Предполагам, че това събитие е предопределило кариерата на Рут. Майка ѝ е жива, в момента живее в Тел Авив, заедно с един от чичовците ѝ. Рут има двама братя — единият е лекар във Витлеем, другият — пилот в Ел Ал. Тя все още е част от живо и функциониращо семейство. Нещо, което едва ли може да се каже за мен. Надявам се, че Рут и Салиби няма да променят плановете си — просто защото така ще бъде по-добре както за нея, така и за останалите членове на семейството ѝ.

Кафето ми пристига, когато навън вече започва да се развиделява. В осем съм свита на топка на дивана и гледам новините по телевизията. Но мислите ми се насочват към Лорен. В Салерн е обяд. Виждам го как се храни с омазани с грес ръце, после изпушва една цигара и изстрелва фаса си към уличното платно. Усещам аромата на тялото му — нещо средно между пот и машинно масло, който се втрива в мен, докато се любим.

По някое време съм заспала. Когато се събуждам, телевизорът продължава да работи, а аз все още съм в хотелския халат. В един отново се обаждам на румсървиса и поръчвам обяд. Това ще бъде последното ми хранене до края на операцията. Стомахът ми вече се присвива от напрежение. След няколко часа няма да мога дори да преглъщам. Правя кратък преглед на каналите и попадам на един стар черно-бял филм с Роналд Рейгън. Той ми запълва времето до ранния следобед. Някъде към четири вземам продължителна, гореща вана. Но като опит за релаксация и тя се оказва пълен провал. Обличам се и не мога да отмина факта, че все още не съм се превърнала в Петра.

Избирам една дълга до коленете виолетова пола, която съм купила от „Оксфам“ на Мерилибоун Хай стрийт, черни чорапогащи, кубинките ми „Док Мартенс“ и фланелка с дълъг ръкав, на гърба на

*която е изрисувана летяща чиния. Отпред с големи сребристи букви пише: „ПРОГОНЕН ОТ КОСМОСА“. Удобни дрехи.
Точно в шест напускам „Чери Недърленд“.*

Хотел „Картър“. Стефани се залови да почиства от отпечатыци всичко, до което се беше докосвала. Две ролки въжета за катерене, колан, половин дузина куки с метални скоби, електрическа отвертка, алпийски пневматичен пистолет за закрепване на куки в твърда скала, малък прожектор „Маг Лайт“ с променлив рефлексор, елмаз за стъкло, гумена вендуза за засмукване, торбичка с няколко ролки силно леплив скоч. Замени куките на въжетата за изкачване с назъбени стоманени болтове, след което положи на леглото дрехите, с които възнамеряваше да извърши операцията.

Часът беше осем и десет нюйоркско време, един и десет сутринта в Лондон. Александър вероятно вече я очаква в Маджента Хаус. Стандартните оперативни процедури забраняваха директния устен контакт преди операция. По тази причина тя свърза лаптопа с мобилния си телефон и изпрати кратко съобщение:

НИК. ИМАМ ЛИ РАЗРЕШЕНИЕ?

Затвори очи и си представи общото разположение на сградата. После направи опит да го направи триизмерно и мислено проследи всяка стъпка, която ѝ предстоеше да направи. След като приключи с това упражнение, тя извади на екрана всички планове и снимки, върху които повтори маршрута. Така щеше да е сигурна, че не е пропуснала нищо. В девет без пет компютърът леко звънна, уведомявайки я за пристигането на имейл.

РАЗРЕШЕНИЕ ДАДЕНО. СТОКАТА Е ЗЛАТЕН МИНИДИСК „СОНИ“.

УТРЕШНАТА КОМБИНАЦИЯ ЩЕ БЪДЕ 437a960. ВАЛИДНОСТ ОТ 0000 ДО 0600. МОЛЯ ЗА ПОТВЪРЖДЕНИЕ.

ЧЕТИРИ-ТРИ-СЕДЕМ-А-ДЕВЕТ-Б-НУЛА КРАЙ.

Край на комуникациите, край на използването на компютъра. Тя пристъпи към масата и взе диска. Вкара го в лаптопа, отвори единствения файл, който беше записан на него, и позволи на вируса да си свърши работата.

Сентръл Парк Уест, един и тридесет и пет след полунощ. Стефани се насочи към входа на гаражите. Насочи дистанционното и вратата се вдигна. Веднага след това го пусна в идеално подравнената цветна леха пред входа. Колите в двуетажния подземен гараж отговаряха на стойността на апартаментите отгоре: преобладаваха марките „Бентли“, „Мерцедес“ и „Ферари“. Служебният асансьор беше в дъното, до противопожарния изход. Вратата му се отваряше с магнитна карта, но на стената вдясно имаше и табло с бутони. Стефани посегна към него едва след като смъкна сака и връхното си палто, а след това и кожените си ръкавици. Отдолу се показаха тънки и изпънати като кожа ръкавици от еластична черна гума. Панталоните ѝ бяха военни, нагоре беше облякла копринено поло с висока яка и тясно прилепнало яке без ръкави — всички в черен цвят. На главата си надяна плетена алпийска шапка.

Измъкна електрическата отвертка от джоба на лявото си бедро, развъртя винтовете на контролното табло, свърза жичките на алармата накъсо, след което натисна бутона за повикване. В кабината имаше нещо като тесен парапет, вероятно за облягане на ръцете. Тя го използва като опора за краката си и протегна ръце към тавана. Сръчно развинти прикрепящите ѝ болтове на капака, стисна ги в шепа и натисна желязната рамка, която ѝ послужи за лост. Капакът увисна надолу и тя изпита доста сериозни затруднения, докато промуши сака си през тесния отвор. После натисна бутона за повикване, покатери се на покрива на кабината и придърпа капака след себе си. Шахтата беше тъмна, само през дупките за винтовете проникваше слаба светлина. Преметна сака през раменете си и затегна колана на кръста си. Сакът плътно залепна за гърба ѝ. После отвори десния горен джоб на якето

си, самозалепящото се капаче издаде остър звук — сякаш се цепеше платът. В ръката ѝ се озова малкият, но мощен прожектор „Маг Лайт“. Нагласи рефлектора на максимално широк кръг, но успя да види околната среда едва когато асансьорът стигна най-горния етаж и плавно спря. До слуха ѝ достигна контролното звънче и тихото съскане на отварящите се врати. Даваше си сметка, че неочакваната поява на кабината ще бъде проверена след броени секунди. Отмести се от покрива, прехвърляйки тежестта си на една от хоризонталните релси в шахтата, които образуваха нещо като скеле. Фенерчето стисна със зъби и рязко завъртя глава. Светлината угасна.

Под нея се разнесоха груби мъжки гласове, обувки затрополиха по пода на кабината. Сърцето ѝ оглушително блъскаше в ушите, наоколо цареше непрогледен мрак. Гардът излезе от кабината, вратите изсъскаха и се затвориха. Нещо над главата ѝ се разтресе и огромното колело под електромотора започна да се върти. Асансьорът бавно се стопи в непрогледно черната шахта, зейнала под краката ѝ.

Притиснала лице в прашната, миришеца на хоросан стена, Стефани не смееше да помръдне. Молеше се на Бога въздетата на кабината да не закачат сака на гърба ѝ, докато асансьорът е в движение. Когато в шахтата отново се възцари тишина, тя извади фенерчето от устата си, включи го и се наведе назад, вдигнала глава. Искеше да изследва горния край на шахтата, където според архитектурните планове трябваше да има метален капак към покрива. Но от мястото си не можеше да види абсолютно нищо.

Пет минути по-късно стигна до горния край на шахтата, която завършваше с малка площадка от гофрирана ламарина, оградена с метални перила. Прекрачи ги и натисна дръжката на капака. Оказа се заключен и това я принуди да насочи електрическата отвертка към пантите. Точно деветдесет секунди по-късно се озова на покрива, приклепнала в сянката на обкованата с дърво водонапорна кула. На тази височина грохотът на огромния град се беше превърнал в шепот. Нощта беше студена, но кожата ѝ лепнеше от пот. Адреналинът свистеше във вените ѝ, но действието му беше под контрол. По-рано, още в „Картър“, психиката ѝ беше отстъпила пред нервното напрежение. В резултат отскочи няколко пъти до тоалетната, където повръща, докато в стомаха ѝ остана само жлъчка. Това стана веднага след като си спомни максимата, според която най-тежкото премеждие

винаги е предстоящото. След малко се успокои, тъй като съзнанието ѝ беше ангажирано с подготвителните процедури на операцията. Събитията излязоха от контрол и започнаха да набират самостоятелна инерция. Времето изведнъж потече скоростно и нещата приключиха по един или друг начин едва когато вече нямаше нито минута за страх.

Стигна до края на покривната площадка, провери местонахождението си, после внимателно се покатери на каменния парапет. Пусна навитото на руло въже да виси свободно покрай стената, взе в ръце другия му край, към който беше прикрепен пневматичния пистолет за забиване на пирони. Пукотът беше оглушителен, цялото ѝ тяло се разтресе. Но дебелия болт с обратна резба потъна дълбоко в гладкия камък. Закачи се за въжето посредством алпийските куки, застана на четири крака с гръб към бездната долу и предпазливо се прехвърли през парапета. Пръстите на краката ѝ механично потърсиха някоя издатина за опора, но веднага усетиха как мазилката поддава. Сякаш се намираще на някоя отвесна шотландска скала, която, макар и от гранит, се оказваше изненадващо ронлива.

Въоръжи се с търпение и продължи да опипва стената. Искаше да бъде абсолютно сигурна, преди да прехвърли тежестта на тялото си. После започна спускането, ловко възползвайки се от грапавините на архитектурните орнаменти. На два пъти се подхлъзна и ѝ се наложи да компенсира, като се залепваше за стената с всеки сантиметър от тялото си. В един момент едната ѝ ръка се хвана за корнизата, а другата отново посегна към пневматичния пистолет, който беше окачен на колана ѝ. Към втория болт беше заварена стоманена ролка. Тя го изстреля в твърдия камък, прокара въжето през ролката и получи възможност за спускане по отвесната стена. Провери стабилността му и започна спускането. Но само след няколко метра спря и направи съответните корекции.

Погледна надолу към обувките си и пропастта под тях. Имаше чувството, че се носи свободно в пространството. Не изпитваше световъртеж, а усещане за възбуждаща свобода. Достигна с крак до каменния перваз на прозореца, отблъсна се и изчака тялото ѝ да се залюлее в обратна посока. Както и очакваше, пердетата не бяха спуснати. В този час на денонощието трябваше да отбягва спалнята. Притисна лице към стъклото и с удовлетворение установи, че е

попаднала на кабинета. На бюрото имаше компютърен терминал, монтиран в правилно положение.

Бръкна в един от страничните джобове на сака и извади пластмасовите кръгове. Облегна се удобно на перваза, за да освободи ръцете си, след което отлепи прозрачните лепенки от задната част на кръговете и ги притисна към стъклото, изглаждайки гънките им с длан. Някои от тях бяха толкова здрави, че изобщо не успя да промени първоначалното им положение. Когато залепи всички кръгове, покритото пространство от стъклото беше някъде около половин квадратен метър.

Следващото ѝ действие беше да слезе от перваза и отново да увисне в пространството. Изчака затихването на клатенето и погледна през облепеното стъкло. Пред компютърния екран имаше някъде около два кубически метра свободно пространство. Протегна ръка и откопча мобилния си телефон, окачен в калъфче на кръста ѝ. Текстовото послание до мобилния телефон на Рут Щойфел беше приготвено предварително. Стефани беше сигурна, че ако Щойфел се намира в апартамента, телефонът ѝ ще бъде някъде около леглото, задължително включен. Натисна един бутон и започна да брой секундите, представяйки си съвсем ясно поредицата от събития: Щойфел се буди, търси пипнешком телефона си в мрака, притиска го до ухото си и пита кой е, после осъзнава, че става въпрос за текстово съобщение, а не за разговор. Разтърква очи и изчита съобщението, което твърди, че на компютъра я чака имейл с изключително важно значение. Ще бъде изненадана, объркана, а може би и ядосана. Но няма да игнорира съобщението. Притежава прекалено силно развито професионално чувство, за да го стори.

Стефани закачи телефона на мястото му и освободи глока. Заглушителят беше монтиран предварително. Вдигна го на нивото на рамото си и зачака появата на Рут Щойфел в стаята. Но нищо такова не стана. Изчака две минути, след което отново изпрати посланието. Пак нищо. Ако Стефани беше на мястото на охранителката, досега със сигурност щеше да е влязла в кабинета, включила компютъра и проверила електронната си поща. За целта би трябвало да влезе в рамките на онези два кубически метра пред прозореца, и би получила два, а вероятно и три куршума. Всички те щяха да минат през

пластмасовите лепенки на прозореца, без да пръснат стъклото на ситни късчета и следователно, без да вдигат прекалено силен шум.

Но Щойфел я нямаше. Което означаваше, че апартаментът е празен — точно според очакванията ѝ. Пазачи има и те, както винаги, охраняват входната врата, независимо дали Салиби е вътре, или го няма. Но от тази позиция нямаше как да я чуят. Стефани изчака още две минути, увиснала в нощния мрак, после изпрати посланието за трети път — просто за да е абсолютно сигурна. После се върна на перваза, закрепил се и извадил елмаза за рязане на стъкло. Острието му описа един съвършен кръг с диаметър двадесет сантиметра в долния десен край на стъклото. Гумената вендуза се впи в центъра му, ръкохватката изскочи напред. Едно рязко натискане беше достатъчно — стъклото остро пропука, вендузата хлътна навътре, но с лекота задържа изрязаното кръгче. Стефани отпусна въженцето, което бе прикрепено към ръкохватката и стъклото леко легна на пода. После пхна ръката си в процепа и завъртя месинговата ръчка. Прозорецът безшумно се отвори. Настъпи времето на очилата за нощно виждане.

Свали сака от гърба си и го прикрепил за рамката на прозореца с помощта на специалната алпинистка кука. Прекара и въжето през нея, осигурявайки сигурността на отстъплението си. Първото запалително устройство легна в основата на тежкото копринено перде в златист цвят, таймерът бе поставен на сто секунди. Включил двустранната радиостанция „Айва“ и набра на моторолата клетъчния номер на Салиби. Линията беше свободна. Опита и другите номера. Всичко беше спокойно. Включил корейския радиомикрофон и предпазливо надникнал през вратата. В коридора и хола всичко беше спокойно. Отвъд входната врата долитаха приглушени мъжки гласове. Охраната на Салиби никога не беше по-малко от двама души. Плюс специален човек, който държи под око всички ползватели на асансьора.

Стефани се насочи към основната спалня, която гледаше към Сентръл Парк и се намирал в дъното на просторния апартамент. По пътя си мина през главната приемна — огромно, разделено на две пространство с излъскан до блясък паркет, кръгли подпорни колони и по един тежък полилей в двете части. Второто запалително устройство намери място тук, в началото на коридора. Ръчно изрисуваните китайски тапети от оризова хартия щяха да поемат огъня с гладна готовност. Последното устройство постави така, че огънят да отреже

пътя между спалнята на Салиби и мраморния коридор към приемния салон.

Пред спалнята имаше нещо като входно антре. Спусна сака на пода и провери оръжието си. После рязко отвори вратата. Не долови нито движение, нито звук.

И от двамата.

Смъкна очилата за нощно виждане и напипа електрическия ключ на стената. Бяха ѝ нужни няколко секунди, за да свикне с ярката светлина и цветът на насието — цялата спалня беше потънала в кръв.

Рут Щойфел беше вързана за преобърнат на една страна стол. Беше абсолютно гола, а на устата ѝ имаше сива лепенка. Салиби лежеше на леглото, с вързани на гърба ръце. Той също беше гол. И двамата имаха по една дупка от куршум в челото, гърлата им бяха прерязани, а телата им носеха видими следи от мъчения.

Стефани усети как краката ѝ омекват. Беше виждала и по-грозни гледки, но в момента това беше без никакво значение. Главата ѝ започна да се върти.

Фактът, че Щойфел е вързана за стол предполагаше, че неизвестният нападател е инквизирал първо нея, очаквайки Салиби да си развърже езика. Това вероятно се е оказало безрезултатно и той се е нахвърлил директно върху банкера. Очите ѝ бавно огледаха стаята и се спряха на картината. Масло върху платно — работа на Едуард Хопър. По всяка вероятност и директният подход беше претърпял неуспех.

Копринените завеси с цвят на перла зад Щойфел бяха опръскани с кръв — това бяха капчиците, излетели през изходното отворствие заедно с куршума. Бельото ѝ беше акуратно подредено върху бяла ленена кърпа — нещо доста странно. Стефани хвърли поглед към леглото. И върху двете възглавници имаше вдлъбнатини, оставени от човешки глави. Което означаваше, че Щойфел е била нещо повече от обикновен бодигард. Това придаваше смисъл на странния досега факт, че през последните три години тази жена не бе вземала дори ден почивка, но Стефани някак не можеше да си ги представи като любовници. Не че беше невъзможно — в живота си се беше натъквала и на много по-странни връзки.

Световъртежът ѝ премина и ситуацията попадна под контрола на Петра. Пристъпи към стената, откачи картината на Хопър от куката и я пусна на пода. Сейфът зад нея беше с размери тридесет на тридесет сантиметра. Под ръкохватката имаше електронен панел с цифри и букви. Тя бързо набра кода, който беше валиден едва от два часа: четири-три-седем-А-девет-Б-нула. Разнесе се отчетливо изщракване. Преди да отвори вратичката, тя благоразумно се дръпна встрани — както я беше инструктирал Бойд. Винаги има опасност от заредено оръжие, вързано за отварящия механизъм.

Вътре имаше няколко обемисти плика от дебела кафява хартия, до които тя изобщо не се докосна. Дузина снимки, прикрепени с кламери към съответните негативи. На една от тях се виждаше известен телевизионен проповедник, проснат по гръб в широко легло и прегърнал две голи момичета от латиноамерикански произход. Друга показваше в близък план как баскетболна звезда с огромна популярност смърка кокаин от стъклена масичка. На три от останалите фотографии бяха запечатани различни моменти на орален секс. Французин на длъжност комисар на Европейския съюз се наслаждаваше на обслужването на русокосо момче, което беше поне два пъти по-младо от него; две непознати за Стефани жени — едната азиатка, а другата бяла, и накрая — снимката, която беше най-обезпокоителна от всички и на която се виждаше известен говорител на Националната асоциация за стрелково оръжие в компанията на огромна елзаска овчарка. Имаше и два инкрустирани с диаманти часовника „Ролекс“, брошка с изумруди, огърлица от брилянти и сапфири. Шест стегнати тухлички от неупотребявани стодоларови банкноти, всяка плътно увита в лепенки и дебела около три сантиметра. Но никакъв диск.

Провери съдържанието на касата за втори път. Нищо. Салиби и Щойфел не би трябвало да са тук, но се оказа обратното. Дискът би трябвало да е в сейфа, но също се оказа обратното.

Взе шестте стегнати пачки с банкноти, излезе в коридора при сака си и бързо ги натика вътре. Това беше премия за усилията ѝ — съвсем в стила на Петра.

Поведението ѝ беше инстинктивно. Същевременно се чувстваше несигурна, тъй като си даваше сметка, че това не беше инстинктът на Стефани. Извади парите от сака и го захвърли настрана.

Долови стъпките точно когато беше стигнала средата на коридора. Бяха съвсем отчетливи — твърда гума върху мраморни плочки. Замръзна на мястото си. Осветлението във входното антре беше включено. Върху далечната стена за миг се изписа някаква сянка, долови се дори дишане.

Това беше мигът, в който Стефани изцяло се превъплъти в Петра.

Притисна се до стената на коридора, вдигна предпазителя на глока и безшумно пристъпи към вратата, от която се излизаше в антрето. Видя двама мъже, слухът ѝ долови и присъствието на трети, скрит зад откреннатата врата вдясно. Отпусна се на коляно и протегна ръка към захвърления преди малко сак, който се търкаляше наблизо. Извади една от трите малки югославски гранати Це Ес, намъкна противогаса и очилата за нощно виждане, след което посегна към дистанционното. Пръстите ѝ измъкнаха предпазния щифт на гранатата и потърсиха електрическия ключ. Сърцето ѝ сякаш искаше да изскочи от гръдния кош. Натисна таймера на дистанционното, с чиято помощ се включваха запалителните устройства, умишлено пренебрегвайки стотте секунди изчакване. Детонациите бяха оглушителни, вероятно поради затвореното пространство на апартамента. Трите ударни вълни се блъснаха една в друга, прозорците се пръснаха с лекотата на пуканки, навсякъде се разлетяха стъкла. Стефани изключи осветлението в коридора и търкулна гранатата по посока на входа. Тя избухна в момента, в който вратата с трясък се отвори.

Оглушителен гръм, викове, мрак и хаос. Навсякъде. Мъжете изскачаха буквално от всяка цепнатина на пода. Направи опит да ги преброи. Осем, дузина? В суматохата никаква цифра не беше сигурна. А кой ги беше вдигнал под тревога? Дали пък сейфът все пак не се беше оказал миниран, макар и с нещо по-различно от експлозив? Видя как трима охранители се препъват към кабинета на Салиби, отрязвайки предварително планираното ѝ оттегляне. Сърцето ѝ се сви. Само след миг ще видят отворения прозорец, гумената пиявица с изрязаното стъкло, алпинистката скоба с въже в ролката.

Прогони паническият инстинкт с усилие на волята. Сега ѝ трябваше ясен разсъдък, защото трябваше да открие бързо решение. Прозорецът и входната врата отпаднаха като възможност за изтегляне, но все пак трябваше да има и още някаква възможност.

Откъм кабинета долетяха изненадани викове, вратата на кухнята отскочи на пантите си и някакъв тип се втурна към входното антре право срещу нея. Стефани стреля два пъти, но не улучи. Имаше чувството, че глокът въпреки заглушителя беше твърде шумен. Мъжът се просна по очи, като крещеше нещо на непонятен език. Дали не беше иврит? В следващия момент отвърна на огъня. Узито му нямаше заглушител, трясъкът в тесния коридор беше толкова оглушителен, че чак ушите ѝ заглъхнаха.

Изпод двойната врата на приемната излизаха гъсти кълба дим. Стефани видя как мъжът се надига на колене и търкулна втората граната към него. Той изкрещя и отскочи назад, ръцете му изпуснаха оръжието и се вдигнаха към лицето. Тя заряза сака и хукна обратно към спалнята на Салиби, светкавично преценила, че положението ѝ става все по-сериозно. Вече бе стигнала до заключението, че за нея пътят надолу е отрязан. Вдигна ръка и с рязко движение смъкна очилата за нощно виждане. Знаеше, че навън ще ѝ бъде по-лесно без тях въпреки тъмнината на нощта. Влетя в стаята, дръпна пердето зад Рут Щойфел и отвори прозореца. Стаята възприе ролята на бял дроб, който жадно засмука ледения нощен въздух. Стефани издърпа предпазния щифт на последната граната, подхвърли я към входното антре, тикна глока в колана на якето си без ръкави и побърза да се измъкне през прозореца. Зад гърба ѝ се разнесе тежкия тътен на гранатата.

Тя затаи дъх и бавно се изправи на тесния корниз, вдигнала ръце над главата си. Върховете на пръстите ѝ докоснаха горния ръб на каменната балюстрада, мускулите ѝ направиха лек, пробен опит. Захващането ѝ изглеждаше здраво и тя вече си представяше как ще изглежда цялото сложно движение. Тялото ѝ трябваше да извърши едно-единствено, решително движение просто защото втори шанс нямаше да има... Извъртя се надясно и се придърпа. Брадичката ѝ се изравни с мястото, на което се бяха впили пръстите ѝ. Десният ѝ крак намери нужната опора — закръглена каменна топка, която беше част от орнаментираните прозорци на долния мезонет.

Нямаше време да мисли за изкачването — тя просто го направи. Точно така, както би го направила и майка ѝ. Много хора от швейцарската общност на катерачите смятаха Моника Шнайдер за безразсъдно смела жена. Бащата на Стефани винаги беше казвал, че тя

е напълно оперирана от чувството за страх. Извита, под ъгъл от четиридесет и пет градуса и без осигуряване срещу наклона, Стефани пропъзля по тесния корниз, като местеше ръце и крака в бърза последователност. Зад гърба ѝ се разнесе вик, последван от изстрел, който очевидно идваше от отворения прозорец на спалнята. Камъкът на пет сантиметра от глезена ѝ изведнъж се превърна в прах. Тя се претърколи през парапета и падна на покрива, но с цената на тежка загуба — глокът се откачи от колана ѝ и изчезна в мрака.

До слуха ѝ долетя трясъкът на нов прозорец, който се пръсна в другата част на сградата.

Всичко, което последва, беше направено интуитивно — прелитането над няколкото метра, които я делиха от служебния асансьор; осъзнаването, че кабината се качва нагоре, оттеглянето обратно на покрива и търсенето на противопожарната стълба. Стигна до тази стълба едновременно с двама бодигардове на Салиби. Единият получи лакът в лицето още преди да я види, другият обаче има пълна възможност да проследи рязкото ѝ завъртане, високото вдигане на десния крак и силния ритник в гърлото си. Двамата паднаха, претърколиха се по металните стъпала и се проснаха на терасата на мезонета отдолу. Тя тръгна да се спуска след тях с мисълта да прибере оръжията им, но в този момент на площадката се появиха още двама мъже. Те вдигнаха глави, видяха я и откриха огън. Тя успя да отскочи навреме назад, падна по гръб, но още в движение скочи на крака и хукна в противоположна посока. Зад гърба ѝ се разнесе тропот на тежки ботуши върху метал.

Служебният асансьор остана единствената възможност. Тя блъсна вратата и се озова на металната площадка, оградена от ниски перила. Кабината беше спряла на някой от по-долните етажи. Ако успее да достигне централното въже, положително би се смъкнала до покрива ѝ, прецени тя. Чу как вратите се затварят, зърна тънката ивица светлина. Прескочи парапета в момента, в който гигантското колело над главата ѝ започна да се върти. Асансьорът започна спускането си, същото стори и тя. С тази разлика, че скочи в тъмната шахта.

В продължение на около секунда падането ѝ беше свободно. После се блъсна в движещия се кабел. Лявата ѝ ръка го стисна с всичка сила, но тялото ѝ продължи да се усуква по инерция. Престана миг покъсно, рязко и болезнено. В лявото ѝ рамо избухна експлозия и тя

неволно извика от болка. В следващия миг отново летеше надолу. Грапавите нишки на въжето късаха ръкавицата на лявата ѝ длан заедно с кожата.

Стовари се с цялата си тежест върху кабината, но нямаше време да прецени дали си е счупила нещо. Ръката ѝ сграбчи ръкохватката на покривния панел и рязко я завъртя. Капакът шумно пропадна надолу, следван от Стефани, която летеше с главата надолу. Стовари се на пода на кабината и побърза да закрепил капака на мястото му, без да обръща внимание на парещата болка в рамото си.

Стрелбата дойде частица от секундата по-късно. Тя се притисна в затворената двойна врата, използвайки плиткото прикритие на перваза над нея. Куршумите избродираха покрива, засипвайки я с отломки. На панела вдясно от нея се въртяха цифрите на етажите, покрай които се спускаше. Дванадесет, единадесет, десет...

Натисна бутона на деветия етаж и асансьорът с люшкане спря. Вратите изсъскаха и се плъзнаха встрани. Тя се измъкна навън. Стрелбата секна. От шахтата над главата ѝ долетяха гневни викове. Явно преследвачите ѝ бяха наясно, че или е мъртва, или вече е на броени крачки от изхода на сградата. Влезе на пръсти в асансьора миг преди вратите да се затворят. Затаи дъх. Очакваше, че стрелбата всеки момент ще бъде възобновена. Кабината се люшна и потегли.

Чуваше единствено все по-заглъхващия вой на противопожарната аларма, която се беше включила някъде горе, в близост до покрива на сградата. Асансьорът продължаваше пътя си към приземното ниво.

12.

Дъждът беше проливен. Пето авеню блестеше под небето — болезнено наранено като рамото ѝ. Беше се изправила пред същия прозорец, през който веднага след завръщането си преди два часа беше зърнала оранжевото сияние над Сентръл Парк — същото, за което в момента говореха по телевизията.

Развълнуван мъж с буйна руса коса търсеше допълнителни суперлативи за своя коментар, а зад гърба му се виждаше блока със скъпи апартаменти в Сентръл Парк Уест. Камерата хвана в едър план мезонета, от който продължаваха да бълват кълба гъст дим, а под тях смътно се мяркаха алените езици на пламъците, които изскачаха от дупките на прозорците и сякаш се стремяха да близнат каменния корниз над тях. Изоставеното алпийско въже потрепваше на горещото течение като прерязан антенен кабел. Камерата бавно се отдръпна. Зад гърба на репортера се виждаше истинско стълпотворение от пожарни, полицейски коли и линейки, телевизионни екипи и обикновени зяпачи. Околността святакаше и гаснеше в ритъм с въртенето на сините полицейски лампи. Когато носовият монолог на репортера потъна във воя на сирените, режисьорът на предаването превключи на студиото. Облечената в тъмносиньо костюмче водеща беше в компанията на сух възрастен мъж с плетена жилетка, който се оказа експерт по международен тероризъм. Журналистката го попита какво мисли за нападението, а Стефани хвърли поглед към часовника и на лицето ѝ се изписа недоумение. Беше 7:39. Откъде, по дяволите, са успели да открият експерт по международния тероризъм в осем без двайсет сутринта?! Всъщност нищо чудно при този динамичен живот, въздъхна тя.

Разпозна една от снимките на Силвия Салиби, направена преди повече от десетилетие. На нея красавицата царствено позираше пред входа на парижкия хотел „Риц“. След нея показаха Зара на борда на яхтата, която баща ѝ беше кръстил на нейно име, последвана от тривиална туристическа снимка на сина Феликс, направена в Гщаад.

Трупът на Джордж Салиби още не беше изстинал, но телевизионните компании бяха подготвени така, сякаш с години са чакали това събитие.

Стефани започна да прещраква каналите, обръщайки внимание единствено на новинарските емисии. Най-често се коментираха методите. Повечето детайли бяха съвсем точни. На второ място идваха заподозрените. Веднага личеше всеобщото убеждение, че това не е работа на един човек, а по-скоро на добре подготвен екип. Имаше и още едно предположение — че убийците са били мъже. Докато не им бъдат предоставени доказателства за обратното, властите бяха склонни да приемат, че такава операция е единствено по силите на мъже. Като Петра тя винаги се беше радвала на подобни предубеждения, тъй като те подпомагаха достатъчно убедително всичките ѝ превъплъщения. Трето — мотивът. Откъде биха могли да започнат?

Джордж Салиби, въпреки подчертаната си склонност към уединение, беше добре известна публична фигура както в Ню Йорк и Лондон, така и в Южна Франция. Два милиарда долара и половина бяха в състояние да купят уважението на всеки, независимо от начините, по които е натрупано подобно състояние. От тази категория хора вероятно трябва да бъдат изключени единствено милиардерите наркотерористи, макар че те съвсем не бяха изключени от списъка на бизнес партньорите и приятелите на Салиби. В продължение на десет години той бе близък приятел с Хосе-Мария Молдовано — известният колумбийски наркобарон. Молдовано обаче не бе типичен представител на тази порода — той съвсем не бе зарязано на улицата сираче, а наследник на богата аристократична фамилия, завършил образованието си не другаде, а в „Йейл“. Още от най-ранна възраст той боравеше свободно с вилицата и ножа, а за сноб като Салиби това бе достатъчно, за да потърси приятелството му. ФБР бе провело едно разследване, което обаче не донесе на американските власти нищо, освен недоказани подозрения. Но Стефани от своя страна отлично знаеше, че връзката между двамата мъже съвсем не бе само на приятелска основа. Тя беше виждала снимки на Салиби в имението на Молдовано, което се намираше в покрайнините на Картагена. Бяха направени през един априлски уикенд на 1998 година, когато двамата бяха решили, че „Фърст Интерконтинентал“ ще пере наркопарите чрез

свой новооткрит клон на Каймановите острови. Освен това тя беше слушала запис на поверителен разговор между двамата, проведен в един от луксозните апартаменти на хотел „Алвеар Палас“ в Буенос Айрес. Това се бе случило през септември същата година. Записът ясно показваше иронията, с която двамата приятели нахвърляха последните щрихи на предстоящите финансови операции. След убийството на Молдовано, Джордж Салиби бе ставал доста неспокоен. Страхът му се подхранваше от заместника на Молдовано — тип на име Карлос Аргело. Той бе всичко, което Молдовано никога не бе бил — уличен касапин, успял да си пробие път до върховете на престъпния бизнес като реже главата на всеки, който дръзне да му се противопостави. За разлика от Молдовано, Аргело обичаше сам да си върши мръсната работа, а любимото му оръжие за тази цел бе дърводелският чук.

Салиби се бе опитвал да прекъсне всички връзки с Картахена, но Аргело не му бе позволил. Той бе настоявал — по начин, по който само типове като него умеят — връзките между „Фърст Интерконтинентал“ и Молдовано да останат без промяна, независимо от факта, че самият Молдовано си бе позволил глупостта да бъде убит. И така бе станало. Бизнесът продължаваше да процъфтява, печалбите на двамата партньори бяха дори по-големи отпреди. Но Салиби продължаваше да изпитва недоверие, нервността му ставаше все по-очевидна. През последните седмици се бяха появили слухове, че той се е решил на поверителни преговори с ФБР и нюйоркските власти.

Но Аргело не беше единственият заподозрян. В кръга бяха включени и руските и китайските престъпни синдикати, които по традиция биваха подозирани в подобен род престъпления. Други кандидати бяха бивши сътрудници на Салиби от Близкия изток по времето, когато бе живял в Бейрут. От по-скоро датираха връзките му с Мафията. „Фърст Интерконтинентал“ беше цитиран по повод голямата измама с компанията за недвижими имоти „Съдърн Стар“, която завърши с шумен скандал и тежки присъди за четиринадесет мафиози. Двама висши ръководители на „Фърст Интерконтинентал“ дадоха показания срещу повечето от главните обвиняеми, срещу което обвиненията против тях бяха свалени и им бе осигурена протекция по Програмата за защита свидетелите. Но и двамата бяха мъртви в рамките на три седмици след произнасяне на присъдите.

Фактически никой не знаеше кой стои зад убийството на Джордж Салиби и неговата вярна телохранителка Рут Щойфел. Включително и Стефани. Но тя знаеше на кого щеше да бъде приписано то: на Петра Ройтер може би.

След Сентръл Парк Уест тя се върна в хотел „Картър“ пеша, смъкнала скиорската шапка в момента, в който изскочи на улицата. Коланът с по-голямата част от оборудването заряза на пода на служебния асансьор. Прибра се в стаята си, съблече се чисто гола и подреди всичките свалени дрехи в по-големия от двата сака. Към тях прибави по-малкия, съответно изпразнен и навит на руло, счупения лаптоп, наскоро закупените инструменти и всичко друго, което имаше връзка със самоличността на жената, наречена Джейн Франсис. Останаха ѝ само дрехите, които беше носила по пътя между „Чери Недърленд“ и „Картър“. Облече ги, огледа стаята за последен път и излезе. Джейн Франсис бе ангажирала стаята за една седмица, но едва ли някой щеше да забележи, че си е тръгнала по-рано.

На Осмо авеню спря едно такси и поиска да бъде закарана до моста Бруклин. Оттам се насочи пеша към рибния пазар Фултън, мина под естакадата на ФДР Драйв и изчака благоприятния момент, за да изхвърли сака във водите на Ийст Ривър. Успя да спре друго такси едва на стотина-двеста метра от Сити Хол и с него се прибра в „Чери Недърленд“.

Адреналинът ѝ започна да спада едва след като се затвори в стаята си. Едновременно с това започна да усеща с пълна сила болката в нараненото си рамо. Заковала поглед в оранжевото сияние на екрана и наострила слух към воя на далечните сирени, тя глътна три хапчета нуорофен, като ги прокара с две миниатюрни бутилчици водка. После пропълзя в леглото и потъна в дълбок сън.

Часовникът на телевизора показваше 07:52. Стефани глътна още три нуорофена и взе гореща вана. Болката не намаля особено. Телефонът звънна, докато превързваше издраната си длан. Беше Борис Бергщайн.

Закусвалнята се намираше в Лексингтън. Стефани пристигна първа и се настани в едно свободно сепаре до прозореца. Млада келнерка напълни чашата ѝ с кафе. Между потракването на посуда в кухнята и подвикванията на персонала до ушите ѝ достигаха откъслечни фрази от разговорите по околните маси. *Това е работа на руснаците, а може би и на израелците... Този човек е бил ливанец. Не, едва ли са израелците, защото приятелката му е била израелка... Открили са ги вързани, знаеш... В цялата работа прозира сексуален подтекст...* После хората се върнаха на обичайните си теми — проявите на расизъм в нюйоркската полиция, служебни клюки, последния мач на „Янките“, прическата на Хилари Клинтън.

Бергщайн пристигна с половин час закъснение. Кафявият му шлифер беше покрит със ситни капчици вода. Отдолу носеше сиво поло с висока яка, което правеше кожата на лицето му да изглежда още по-бледа. Плъзна се мястото срещу нея, направи знак на келнерката и си поръча закуска. Настроението му беше отлично.

— И тъй, до какво се докопа снощи?

— Не е твоя работа.

— Какво ти е на ръката?

— Казвай какво искаш — отрязва го Стефани. — Нали уж вече нямаше да се срещаме?

Той се наведе над масата, гласът му се снижи до заговорнически шепот:

— Когато го видях по новините, не можах да повярвам на очите си!

— И не бива да го вярваш! Когато се озовах там, те вече бяха мъртви!

— Глупости!

— Не съм ги убила аз!

— Кой тогава?

— И аз това се питам.

— Както и да е — сви рамене Бергщайн. — Всъщност, каква е разликата?

Келнерката дойде да им напълни чашите.

— Какво искаш? — попита Стефани.

— Шанс да започна отначало.

— В смисъл?

— Сто бона и Алан Кели да ми се махне от главата.

— Не мога да ти помогна.

— Но можеш да поговориш с Кели. Шефовете ти също...

— Знаеш, че ти съчувствам и това наистина е така. Но това, което искаш, просто не може да стане.

Поръчката на Бергщайн дойде — огромна чиния с препечени филийки по френски, приятно цвъртящ бекон и висока чаша портокалов сок. Келнерката отново допълни чашите им с кафе. Стефани гледаше как Бергщайн се нахвърля на храната. За броени секунди половината вече я нямаше, изчезнала сред потракване на прибори и звучно мляскане. После той леко забави темпото, но въпреки това говореше само след като е преглътнал поредния залък.

— ФБР ме прецака, Кейт.

— Нито си първия, нито ще бъдеш последният — успокой го тя.

— Не искам да ти създавам неприятности, но ако телевизионните репортери разкрият, че в снощната работа е забъркано и ФБР...

Изражението на Стефани остана непроменено.

— Не ме заплашвай с нещо, което не можеш да направиш, Борис.

— Мислиш ли? Нима бих пропуснал възможността да се отърва от Кели? Нима бих се отказал от сто бона кеш? Имам силното подозрение, че доста хора ще ми платят такива пари за историята, която мога да им предложа...

— И какво ще бъде тя?

— Агент на ФБР под прикритие прониква в...

— Какъв агент на ФБР? — прекъсна го тя.

— Ти.

Още докато отговаряше, по лицето му пробяга съмнение. Стефани остави мълчанието да свърши останалото.

След няколко секунди той си възвърна дар словото и тихо попита:

— Ти не си от ФБР?

Ново мълчание.

— Каква си тогава?

— Чудя се какво ли ще си помисли Алан Кели, когато се върне от Китай и разбере, че си работил за някой друг. За някой, когото не

можеш да идентифицираш, но който е свързан с убийството на човек, наблюдаван от ФБР в продължение на пет години.

— Коя си ти, по дяволите?!

— Това не бива да те тревожи просто защото до довечера изчезвам. За теб ще бъде най-добре, ако изобщо забравиш, че съществувам. По този начин и двамата ще си останем чисти.

Гневът, който беше последвал изненадата, бавно започна да се превръща в несигурност.

— Ами Кели?

— Нека Кели остане извън тези неща.

Съмнението отстъпи място на разочарованието.

— Мамка му!

— Довърши си закуската, Борис.

Но той бе загубил всякакъв апетит. Изпиха по още една чаша, докато се успокои. Стефани изпитваше съжаление към него, но мълчеше. Беше сигурна, че Бергщайн вече не представлява риск. Но за едно нещо беше прав: не го биваше за тая работа. Искрено се надяваше, че ще намери парите, които търси, а след това ще изчезне.

Той зяпаше към дъждовните вадички по стъклото, но с разфокусиран поглед.

— Каква вечер...

— Имала съм и по-добри — кимна Стефани.

— Предполагам, че и той би казал същото, стига да можеше.

— Тя също.

— Коя? — намръщи се Бергщайн.

— Рут Щойфел.

— Нямах предвид Салиби.

— А кого?

— Помниш ли онзи тип, когото видяхме в Атлантик Сити? Със слабото издължено лице и рядката коса?

— Анатолий Медаев — сети се веднага тя.

— Точно той.

— Какво му се е случило? — попита тя и усети как напрежението ѝ нараства.

— Не си ли чула? Убили са го.

— Как? — трепна тя.

— Мъчително, ето как. Открили са трупа му в багажника на старо шеви, зарязано на Палисейдс Интерстейт Парк.

— Къде се намира това?

— В Ню Джърси, окръг Берген.

— Какво му се е случило?

— Открили са го пожарникарите. Повикал ги някакъв случаен минувач. Колата била запалена, а Медаев бил в багажника, овързан с рибарска корда. Капачките на коленете му били простреляни.

— Имаш ли представа кой може да го е извършил?

— Ама ти сериозно ли питаш? — изглежда я намръщено той.

— А ти как мислиш?

— Искаш да кажеш, че не знаеш?

— Не знам — поклати глава тя. — А ти?

— Аз знам — отвърна Борис. — Това е работа на „Централная“.

— Откъде си сигурен?

— От методите. Рибарската корда, колата. Жертвата е натикана в багажника, докато още е била жива. А след това ѝ драскат кибрита. Ако е съхранила някакви сили, тя самичка се е нарязала с кордата, преди да се изпече. Или да хвъркне във въздуха. Тук става въпрос за убийство с определен почерк.

— Почеркът на „Централная“?

Той кимна.

— Някои банди си падат по колите бомби, други предпочитат мачете, горене на бавен огън, изкормяне. Искам да кажа, че всички си имат предпочитания... Ножове, пистолети и всичко останало. Но когато искаш да изпратиш послание, на теб ти трябва почерк.

— Кой знае за това?

— Искаш да кажеш — освен нас?

— Да.

— Само нюйоркската полиция, ФБР, половината население на Брайтън Бийч и сто и петдесет милиона руснаци.

Петдесет и втора улица — Изток, някъде около пладне. Секретарката му е красавица с каменно лице. Червилото и лакът на ноктите ѝ са абсолютно еднакви на цвят, всяко дерматологично петънце е старателно премахнато. Дрехите ѝ — жакет и пола в

пепелявосив цвят, черна копринена блузка — изглеждат скъпи. В погледа, насочен към Стефани, се чете неприкрито презрение.

— Имате ли насрочена среща?

— Приличам ли ви на жена, която си насрочва срещи?

Последният път беше облечена в тоалет на „Макс Мара“, но днес носи протърканите си джинси, фланелката с дългите ръкави и надписа, якето ѝ е твърде широко. Състоянието на косата, която доскоро беше чиста и добре поддържана, в момента е под всякаква критика. С широка крачка Стефани заобиколи бюрото и се насочи към тапицираната врата, а секретарката скочи да я спре.

— Не можете да влизате така!

Но тя влезе. Комаров се беше изтегнал в стола зад бюрото. При звука на отварящата се врата, той трепна и вдигна глава. Май беше задрямал, рече си Стефани. Очите му се присвиха.

— Съжалявам, но тя просто...

— Всичко е наред, Мила — отвърна Комаров, прозя се и разтърка клепачи под втренчения поглед на Стефани. — Ще ни оставиш ли насаме? Благодаря ти...

Вратата се затвори. Стефани прекоси разстоянието до бюрото.

Комаров запали цигара и попита:

— Какво е станало с ръката ви?

— Изгорих се — излъга тя. — А какво стана с Анатолий Медаев?

— И той се поизгори.

— Смешно ли ви е?

— Днес нищо не ми е смешно. А вие какво търсите тук?

Адреналинът отстъпи място на гнева.

— Я се опитай да познаеш! — заряза всякакви официалности тя.

— Мислиш, че аз имам нещо общо с тая работа — широко се усмихна Комаров.

— Дотук добре. Продължавай.

— Защото Медаев беше връзката ми с Куба.

— Впечатлена съм. Не спирай, моля те...

— Не съм го убил аз.

— Знам. Това е работа на „Централная“.

— Не съм уредил и убийството му. Нито от „Централная“, нито от когото и да било. Познавах Анатолий повече от двадесет години. Нямам какво повече да ти кажа.

— В Атлантик Сити те видях заедно с Медаев. Помниш ли? Спорехте за нещо след спектакъла. А точно до теб стоеше Владимир Ватукин, който, доколкото ми е известно, е шеф на „Централная“.

Комаров изглеждаше засегнат. Дръпна от цигарата, изпусна облаче дим над главата си и ѝ хвърли обиден поглед.

— Познаваш ли Кимбърли от „Роялтън“ насреща? — внезапно попита той.

— Каква Кимбърли? — сепнато го погледна Стефани.

— Страхотна мадама, наполовина японка, наполовина францужойка. Работи на бара. Няколко пъти излизахме заедно, но нищо не се получи. Тя се пали лесно и двамата непрекъснато се карахме.

— Е, и?

— Искам да ти докажа, че не убивам хората, с които водя спорове.

— И за по-малко са били убивани хора — поклати глава Стефани.

Той насочи пръст в гърдите ѝ и свъси вежди:

— Не съм длъжен да ти отговарям!

— Предполагам, че не отговаряш на никого.

— Вероятно си на мнение, че съм убил и Джордж Салиби.

Името я накара да примигне като след изненадващ плесник.

— Какво?!

— Телевизията само за това предава.

Тя все още правеше опит да си поеме дъх. Комаров я запозна с телевизионните версии на случката в Сентръл Парк Уест, след което добави:

— И Салиби беше в Атлантик Сити. Помниш ли какви хора бяха около мен? Целият антураж на Салиби. Аз бях гост, Анатолий и Александър Косигин — също. Доколкото ми е известно, Косигин все още е жив и здрав, но може би няма да е зле, ако изпратя някого да провери. Може да се окаже, че междувременно съм убил и него.

Стефани изведнъж се почувства уморена, прилоша ѝ.

— Защо дойде тук, Кейт?

За да го провокира относно убийството на Медаев. Това се готвеше да отвърне, но изведнъж си даде сметка, че то не е вярно и Комаров моментално ще го усети. Беше действала прибързано, беше си позволила да се поддаде на умората и гнева. Ако можеше да я види

Бойд, положително би побеснял от яд. При тази мисъл на устните ѝ се появи уморена усмивка.

— Не знам...

Тръгнаха пеша към Шейсет и пета улица — Изток. Преди това Комаров набра един номер на мобилния си телефон и направи резервация. „Ферие“ се намираше между Парк и Медисън — един изключително моден и вечно препълнен ресторант. Но Комаров явно имаше познати и тук, тъй като масата в дъното на салона вече ги чакаше. Той си поръча водка с лед, тя поиска кока-кола, но после промени решението си.

— Дайте водка и на мен.

Макар и временно, стабилизиращото въздействие на алкохола беше съвсем явно. После си поръчаха храна, а Комаров поиска бутилка вино, без да се консултира с менюто. Стефани скрито го наблюдаваше. Кой от останалите клиенти на шикозното заведение би могъл да отгатне откъде идва този мъж, запита се тя. В същото време не можеше да не отбележи, че тук той се чувстваше напълно у дома си — един от многото богати, елегантни безделници. Как бе възможно това?

Стисна чашата между дланите си, опря лакти на масата и отпи още една глътка.

— Разкажи ми за Александър Косигин.

— Защо се интересуваш от него? — вдигна вежди Комаров.

— Защото ти сам спомена името му, но аз съм го чувала и преди.

— В момента пак ли работиш за „Галилео Рисорсис“?

— Не, в момента не. Просто съм любопитна.

— Той е собственик на „Вайс-Рандъл“.

— Фармацевтична компания, нали?

— Да — кимна Комаров. — Базирана е тук, в Ню Йорк. Има един завод в щата, втори в Балтимор. Имат заводи и в чужбина — Белгия, Швейцария, Швеция, Русия.

— Чух, че е служил в Съветската армия.

— Много хора са служили в Съветската армия.

— Но не и ти, така ли?

— Не съм служил в нищо съветско, ако не броим затворите им.

— Какво искаш кажеш?

— Така съм възпитан. Родителите ми твърдяха, че държавата няма никакви права над мен. Че тя не съществува и аз не съм й длъжен с нищо.

— Не мога да те видя в ролята на анархист — усмихна се Стефани.

— Не съм бил анархист!

— А какъв?

— Няма да разбереш.

— Все пак опитай.

Той се поколеба в продължение на десетина секунди, после попита:

— Знаеш ли какво означава *воровской мир*?

— Светът на крадците.

Очите му се разшириха от изненада.

— Ти знаеш руски?!

— Малко. Но все пак мога да си преведа израз като *воровской мир*.

— А знаеш ли какво означава той?

— Не.

Той сви рамене и тя усети, че въпросът е приключен за него. Но никак не й се искаше да пропуска набраната инерция.

— Косигин е бил генерал-лейтенант, нали?

— И член на Петнадесета дирекция.

— С право на директен достъп до плутоний-239? — реши да стреля в тъмното Стефани.

— Какво?

— Попитах дали Косигин е имал пряк достъп до ядрени материали.

— От къде на къде? — учудено я изгледа Комаров.

— Помислих, че Петнадесета дирекция...

— Петнадесета дирекция отговаряше за биологическото оръжие.

— Видял озадаченото изражение върху лицето на Стефани, Комаров побърза да добави: — В днешно време това вече не е държавна тайна, Кейт.

Стефани започна с цикория, лешници и рокфор. Комаров предпочете салата от леща и червено цвекло, полети със сос от гъши пастет и балсамов оцет. За пиене им донесоха бяло бургундско. Като

основно ястие тя предпочете филе от риба меч на тиган в сос шардоне, а Комаров — пиле соте с кръгчета лук, накиснати в червено вино. Стефани сведе очи към отрупаната с храна маса и се усмихна.

— Помня какво каза майка ми, когато видя авокадо за пръв път в живота си — нарече го космически плод и призна, че това е най-екзотичното нещо, което е виждала и вкусвала.

— Аз видях авокадо едва на тридесет и пет годишна възраст — отвърна Комаров. — Горедолу тогава и за пръв път опитах вино, различно от грузинското.

— Когато се оплаквахме, тя ни наричаше глезени деца. Трябвало да слушаме и помним какъв е бил животът по време на нейната младост.

— Младите никога не са благодарни за това, което имат. Дори когато нямат нищо.

— Ти нищо ли нямаше?

— Имах здраво семейство, което беше част от историята, с която се гордеехме. Винаги съм знаел откъде идвам, независимо къде се намирам и с какво се занимавам. По тази причина имах повече от хората, които си въобразяваха, че имат повече от мен. А при теб как беше?

— Знаех коя съм. Когато бях млада, когато те бяха живи...

Комаров тъкмо поднасяше чашата към устните си.

— Какво се е случило с тях? — рязко попита той.

Стефани заекна. Беше сбъркала родителите. Не можеше да си спомни нито имената на родителите на Кейт Марч, нито дали са живи... После изведнъж си даде сметка, че изобщо не ѝ пука и дори е доволна от допуснатата грешка.

Комаров прие мълчанието ѝ за неудобство.

— Колко време ще останеш в Ню Йорк? — деликатно смени темата той.

— Довечера заминавам. А ти?

— Утре вечер. Къде отиваш?

— Ти къде отиваш? — натърти тя.

— Това май е сериозен проблем между нас — засмя се Комаров.

— Извинявай.

— Трябва да вземем решение, Кейт. Можем ли да си вярваме, или не?

— Честно казано, не знам.

— Ако не можем, какъв е смисълът?

Най-сетне. Ето го потвърждението. В стомаха ѝ запърхаха пеперуди. Но какво да каже по отношение на доверието? Все още беше рано за пълна откровеност, затова Стефани се опря на това, което владееше най-добре.

— Заминавам за Франкфурт — обяви тя.

Забеляза как от плещите на Комаров се вдига тежко бреме.

— А аз — за Цюрих — усмихна се той.

Тя си спомни за среднощните телефонните разговори, които беше провел от купето на своя лексус. Това ѝ помогна да си състави мислен маршрут на пътуването му. Първата му спирка щеше да е Швейцария, разбира се, ако нещо не се промени в последната минута. Но важното беше, че току-що ѝ беше казал истината. Тя беше щастлива и разочарована едновременно. Много ѝ се искаше да върне обратно собствената си лъжа и да му отговори с подobaваща доза доверие.

Той ме целува и аз отново съм на седемнадесет. Знам, че не е редно, но се чувствам страхотно. Страшно съм объркана. В мен се борят Стефани и Петра. Зная, че сега съм тук само за да ме няма утре. Преспиваш за една вечер или по-скоро — за един следобед. За този момент си мечтая от мига, в който го зърнах. Когато Петра говореше за Коба, аз си мислех колко ще е трудно да си държа краката кръстосани в подходящия момент. Ето го подходящия момент. Сякаш за да се оправдая, аз зная отговора още преди да съм задала въпроса.

Само веднъж, казвам си.

Намираме се в апартамента му на Пето авеню. Дойдохме пеш от „Ферие“, отне ни някакви си пет минути. Той ме попита дали съм омъжена и аз останах шокирана от този въпрос. Не защото го зададе той, а защото никога не съм си представяла, че мога да бъда семейна. Не че не съм опитвала. По едно време сериозно мечтаех да се омъжа — само в най-съкровените си блянове, разбира се, но така и не успях да се видя в ролята на съпруга.

— Не, не съм омъжена.

— А да си била близо до брака?
— Не. Просто не са ми предлагали. А ти?
— Аз бях женен — отвърна, без да ме гледа той.
— Разведен ли си?
— Не — поклати глава той. — Тя умря.
— Съжалявам.
Той само сви рамене, помълча малко, после добави:
— Автомобилна катастрофа.

Блокът беше самото великолепие: мраморно фоайе, двама униформени портиери, асансьор, облицован с махагон и излъскани до блясък метални части, безшумно ни изкачва до десетия етаж. Апартаментът е малък, само с две спални. Веднага разбирам, че той не е участвал в дизайна и вътрешното оформление. Стандартен, но клиничен лукс — като хотелски апартамент. Излъсканият паркет е покрит с персийски килими, дневната с тапицирани стени гледа към парка, още няколко картини на Олга Светличная и Юри Кугах, тънък широкоекранен телевизор „Сони“ е окачен на стената над камината, над него е вградено старинно огледало с потъмняла бронзова рамка. Кухнята е като мостра — матирана стомана, излъскан до блясък хром. Изглежда така, сякаш никога не е използвана. Оборудвана е с всички глезотии, които могат да се купят с пари, но аз имам чувството, че той изобщо не ги поглежда. Нищо не носи персонален отпечатък, с изключение на картините. Дори нейната снимка липсва. Не ѝ знам името. Той не ми го каза, а и аз не попитах.

Вече сме в спалнята. Той взема бинтованата ми лява ръка и целува крайчетата на пръстите ми. Позволявам му да ме съблече. Когато кляка да ми свали обувките, аз губя равновесие и се опирам с дясната ръка на рамото му. Късите чорапки са смъкнати, стъпалата ми лепнат върху паркета. Дърпа джинсите ми, които леко пропукват, сякаш заредени със статично електричество. Усецам пръстите му между ластика на бикините и кожата ми.

Не зная какво правя тук. Мога да измисля цял куп причини да бъда другаде. После си спомням за всички други мъже, които съм имала. Неясна поредица от лица, сякаш наредени зад прозорците на бързо прелитащ покрай перона влак. Те могат да разрушат това, което ще се случи, но аз съм твърдо решена да не им позволя.

Сигурно съм полудяла.

Черните памучни бикини се плъзгат надолу по бедрата ми. Задържам дъха си. Всичките ми сетива са изострени. После той се изправя срещу мен и хваща долната част на фланелката ми. Вдигам ръце над главата си, рязката болка ме принуждава да изохкам. Той веднага спира.

— Всичко е наред — казвам му.

После фланелката е съблечена и той вижда, че не всичко е наред. Чувствам се засрамена от многобройните драскотини и натъртвания, покриващи лявото ми рамо. Той гледа като омагьосан палитрата от цветове върху кожата ми. После бавно мести поглед към превързаната ми ръка, към белега от предишни прекеждия, който е над нея. Кръгът е симетричен и равен, сякаш направен с пергел. Точно на лявото ми рамо — започва отпред и завършва отзад.

— Аз също претърнях автомобилна катастрофа — шепна. — Бях на двадесет и две. Едно парче ламарина...

Не мога да кажа дали ми вярва, или не. Сваля черния ми сутиен и ме оставя чисто гола. Никога през живота си не съм се чувствала толкова гола. Имам странното усещане, че не ме е съблякъл, а по-скоро ме е обелил.

Целува ме за втори път и това ме подсеца да започна да го събличам. Пръстите ми напипват копчетата на ризата му. Очите му не се отместват от моите и аз скоро разбирам причината. Те се появяват постепенно, слабата светлина на мрачния следобед сякаш иска да запази тайната им колкото се може по-дълго. Отмятам ризата от дясното му рамо. Кожата му е синя, сива и зелена.

Татуировки. Цялото му тяло е покрито с тях.

Не би трябвало да съм изненадана, но съм. До този момент успявах да игнорирам миналото на Константин. В това отношение ми помагаше както свободното му поведение, така и начинът му на обличане. Бях забравила изцяло годините, през които е гнил по затворите, но сега пред очите ми се разкриват следите от тях. Плъзгам пръсти по корема му. Не напипвам никакви тлъстини. Зелен мрамор — както за очите, така и за върховете на пръстите ми.

Ризата се плъзва на пода. Сивите и сини ивици са навсякъде — по раменете, около бицепсите, през гърдите и корема. Гледани с премежени очи, те могат да бъдат взети за най-грозните белези на света, далеч по-грозни от моите. Но гледани с широко отворени очи,

те са нещо съвсем друго. Кожата е карта на миналото му. Една сложна дерматологична картография.

Загубила съм дар слово. Изобщо не зная какво да кажа. Никога не съм си падала по татуировките, а гледката пред мен далеч надхвърля това, което изобщо съм виждала. Тя няма нищо общо с тенденциите в модата. Нервирам се не от начина, по който изглеждат, а от това, което представляват.

Той ме гледа втрепенено и явно очаква някаква реакция. Целувам го в устата. Искам да поеме инициативата и той сякаш прочита мислите ми. Полага ме на леглото и дава свобода на устните си. Когато, без да иска, притиска рамото ми, аз изпищявам от болка.

— Извинявай.

— Не спирай! — шепна аз.

Докато целува гърдите ми, аз гледам раменете му в здрача. Имам чувството, че зелени змии се гърчат върху мен с единствената цел да ме възбудят. Те чудесно се съчетават с моите пресни, кървавочервени белези.

После усещам как ръцете му леко, но настоятелно разтварят бедрата ми. Гледам в тавана и очаквам устните му. Той не бърза, за да изостри допълнително сетивата ми. Времето преминава във вечност. Най-сетне усещам езика и устните му между бедрата си. Някой въздиша. Сигурно съм аз...

13.

Беше изтощена, но не можеше да заспи. На горния етаж на огромния 747 цареше мрак. Почти всички пътници дълбоко спяха, спуснали облегалките си максимално назад. Стефани си избра някакъв филм, но почти веднага изгуби интерес към него. Дръпна парчето плат, което закриваше илюминатора. Нощта беше тиха и безоблачна, звездите блещукаха като скъпоценни камъни, а между тях величествено плуваше луната. По набраздената повърхност на океана тринадесет километра под тях бягаше широка лунна пътека.

Придърпа одеялото до брадичката си и се сви на топка. Изпитваше болки навсякъде. Някои бяха силни, други се търпяха. Не беше сигурна колко пъти се любиха — следобедът отлетя като някаква светкавица. Бяха консумирали часовете му жадно, твърдо решени да не губят нито миг от отреденото им време. Тя беше сигурна, че часовникът беше допринесъл за интензивността. Комаров ѝ напомни да тръгва, ако иска да хване самолета (вече беше закъсняла), след което веднага добави, че вероятно ще има нужда от един бърз душ. Тя отвърна, че това би било губене на време и използва устата си, за да го докаже. А сега беше доволна, че кожата ѝ е запазила аромата на тялото му.

Целунаха се за сбогом на прага. Тя го нарече Константин, а той каза, че предпочита Костя. Тя повтори името два пъти, след което го целуна за последен път.

Все още беше твърде рано, за да направи трезва преценка на чувствата си. Всичките ѝ сетива бяха обтегнати до крайност, но тя пет пари не даваше. Филмът продължаваше да мърда на малкия екран пред очите ѝ. Погледна часовника си и се зае с изчисления. Искаше да установи приблизително колко на изток от Нюфаундленд се намира самолетът. После отново погледна през илюминатора. Черната шир на Атлантика беше величествена.

В очите ѝ се появиха сълзи.

Частният кабинет на доктор Брайън Ръдърфорд се намираше на Джордж стрийт. Стефани седеше с изправен гръб на пейката за прегледи. Ръдърфорд застана зад нея, сложи дясната си ръка на рамото ѝ, а с лявата лекичко прихвана бицепса ѝ. Дръпна назад и попита:

— Усещаш ли това?

— Да.

Пусна ръката ѝ и заобиколи пейката, за да застане пред нея.

— Можеш да се обличаш.

Стефани беше провела два телефонни разговора от „Хийтроу“ — единият с Ръдърфорд, другият — с Маджента Хаус. Веднага след това тръгна към Джордж стрийт. Докторът свали временната превръзка от лявата ѝ длан, дезинфекцира раната и сложи нов бинт. Едва след това насочи вниманието си към рамото ѝ.

В продължение на половин час въртеше и изпъваше лявата ѝ ръка, като от време на време пръстите му потъваха в плътта, търсейки допълнителни точки на болка и дискомфорт. Стефани го видя как гледа кръглия белег с назъбена и унищожена завинаги кожа, която Комаров беше целувал с неподправена страст. Подобен белег имаше и отзад, към лопатката. И двата бяха дело на Ръдърфорд. Първият бе от забил се в тялото ѝ куршум, а вторият маркираше мястото, откъдето същият куршум беше излязъл. Но и двата бяха фалшиви — дело на гениална козметична операция. Бяха част от легендата на Петра — така, както татуировките на Комаров бяха част от неговата легенда. Стефани нямаше чувството, че тези белези ѝ принадлежат. Обяснението, което предложи на Комаров, беше стандартно — предназначено за всеки, който прояви интерес. Една автомобилна катастрофа, размила се във времето, незначителен инцидент от миналото. Когато Лорен каза, че това му прилича на огнестрелна рана, Стефани просто се разсмя.

— Не знам — рече тя. — Никога не съм виждала огнестрелна рана.

Ръдърфорд я наблюдаваше как навлича блузката, на лицето му се беше изписало недоволство. Тя го последва в кабинета с дъбова ламперия, отрупани с медицински книги лавици, рамкирани сертификати, награди от фармацевтични компании, снимки от международни конференции.

— Имаш травма на ротатора — обяви докторът. — Рамото представлява една топка, която се движи в ставата по подобие на ябълка. Тази топка се крепи на мястото си от три групи мускули, обозначени със съкращението SIT. На латински имената им звучат така: supraspinatus, infraspinatus и teres minor. И трите групи са сериозно травмирани.

— Сериозно ли е?

— По принцип това е най-мобилната става на тялото. Но твоята е доста ограничена. И, съдейки по изражението на лицето ти — доста болезнена. Нужна ти е почивка и физиотерапия.

— Ще гледам да не забравя да кажа това на Александър, когато го видя.

Ръдърфорд съчувствено ѝ се усмихна.

— Трябва да знаеш, че подобни контузии се нуждаят от доста време, за да заздравеят. И много лесно рецидивират.

Добра се до Маджента Хаус някъде в ранния следобед. Александър си беше в кабинета и пушеше ротманс, изправен до прозореца. От изражението му веднага разбра какво я чака — беше кисело като на човек, захапал лимон.

— Нито Коба, нито диск — изръмжа той. — А Салиби, Щойфел и Медаев са мъртви. Моите поздравления!

— Няма за какво.

— Намираш, че смъртта им е смешна?

— Намирам, че е тъжна.

Александър кимна и отново се извърна към градината.

— Съвсем типично за теб, Стефани. Не би трябвало да съм изненадан. Винаги си била такава.

— Очакваш да ми пука за Коба или за някакъв шибан диск?

— А какво ще кажеш на хората? За истинските хора?

— Истински хора ли? Джордж Салиби, натрупал милиардите си от контакти с терористи и наркотрафиканти? Щойфел, Медаев?

Коларов? Петра?

Александър я дари с най-покровителствения си поглед и махна към прозореца.

— Мислиш, че онези хора там са реални, а? Хора, които се тревожат за ипотеките си или за диетичното си кисело мляко? Или пък клюкарстват за това кой кого е изчукал? Това ли си мислиш? Реалният

свят няма нищо общо с прекалено високите акцизи на бензина. Нито пък с футбола или супермаркетите „Дай“. Реалният свят е примитивен и груб. Смъкнем ли боклуците от него, той лъсва с цялата си грозота. Всички онези боклуци навън са обречени на изчезване. Но те не го знаят и не им пука. Докато имат сателитна телевизия и могат да мразят французите, те са щастливи.

— Ти си превъртял.

— Не съм превъртял, а просто използвам мозъка си.

— Джеймс Маршал реален човек ли беше? Ами Олег Рогачов?

— Джеймс Маршал умря, вършейки нещо, в което цял живот е вярвал. Беше добър човек.

— Беше по-скоро пълен алкохолик.

— Но като човек бе толкова добър, колкото ти никога няма да бъдеш!

— Не се съмнявам. Но аз никога не съм го виждала, за мен той е само едно име. За статистиката...

— Младостта те е направила безчувствена като гъон! — гневно просъска Александър.

— Не младостта, а *ти*!

Два часа по-късно пред Странд спря черен мерцедес. Стефани и Александър се настаниха на задната седалка, отвъд стъклената преграда, която ги разделяше от шофьора.

— Анатолий Медаев е бил още жив, когато са го намерили.

Стефани стреснато извърна глава:

— Сигурен ли си?

— Колкото и смайващо да звучи, той дори успял да проговори. Открих един от санитарите и го накарах да напише всичко, което е чул. По всичко личи, че Медаев е бил прибран човек и е искал да разчисти след себе си.

След двучасовия непродуктивен доклад Стефани беше уморена и ядосана, единственото ѝ желание беше да се наспи. Краят на сесията беше в мерцедеса, тъй като Александър закъсняваше за друга среща.

— И какво точно е казал? — глухо попита тя.

— Не много, но достатъчно. Коба все още поддържа контакт с крайните потребители, които са наели Ханс Клепер да прекара

плутония през летище „Хийтроу“.

— Значи трябва да изоставим вересията, според която самият той е Коба.

— Само в случай, че е казал истината.

— Ако е така, значи Коба може да бъде само Владимир Ватукин.

— Вероятно.

— Има ли и други кандидати?

Върху лицето на Александър пролича паника.

— Медаев и Ватукин никога не са се разбирали добре. Според Ватукин Медаев е бил прекалено близък с Рогачов, а в замяна на това Медаев никак не е харесвал агресивно използваческото поведение на Ватукин. Ако Ватукин наистина е Коба, Медаев е имал златния шанс да го издаде. Но той не го е направил.

Колата спря поради натоварения трафик. Стефани извърна глава към прозореца. Навън валеше пороен дъжд. Бездомниците се пребазираха към входовете на магазините, където възнамеряваха да прекарат нощта. Покрай тях маршируваха любители на театъра и обикновени минувачи — слепи за протегнатите ръце, глухи за молбите да им пуснат по някоя монета. Нереалните хора на Александър...

— Крайните потребители са променили намеренията си и вече не се интересуват от покупката на ядрени материали. Сега проучват пазара за биологични оръжия.

Стефана слушаше оценката на Петра.

— Те са по-удобни и по-евтини. Предлагат далеч по-голямо разнообразие.

— Сделка ще има.

— Кога?

— Медаев не е казал нищо по този въпрос.

— Някакви улики, които да ни отведат към крайните потребители?

— Никакви.

— Друго?

Александър поклати глава.

— Умрял е, преди да стигне до болницата.

— И?

— Трябва да откриеш Коба и да разбереш кои са крайните потребители. Ако не успееш, трябва да направиш така, че сделката

никога да не се състои. Защото ако материалите попаднат в ръцете им, те ще изчезнат завинаги. — Александър запали цигара и свали прозорчето с един сантиметър. В купето нахлу грохотът на града. — За Коба знаем само, че поддържа близки отношения с „Централная“.

— Ако се окаже, че той е Ватукин, тези отношения не могат да бъдат по-близки.

— Това ще трябва да откриеш сама. Но ако се наложи да проникнеш в „Централная“, ще ти трябва една наистина достоверна легенда.

— Предполагам, че имаше нещо предвид.

— Петра.

Прекосяха Трафалгар и се насочиха към Мол.

— От известно време насам тя кротува — отбеляза Стефани.

— Но това може да се промени.

Естествено. Един от специалитетите на Маджента Хаус.

— Ами дискът?

— В светлината на казаното от Медаев той става безполезен. Данните върху него имат отношение към ядрените материали, следователно са безнадеждно остарели.

Стефани си помисли за майката на Рут Щойфел в Тел Авив. Тя вероятно никога няма да разбере колко безсмислена е била смъртта на дъщеря ѝ, но от това на самата Стефани не ѝ стана по-леко.

— Знаеш ли къде се намира дискът?

Александър изтръска пепелта от ръкава си.

— Не. Знам само, че Салиби нямаше да го продаде. Планирал е да го предаде на ФБР като част от сделката си с тях.

— Нека отгатна: имунитет срещу съдебно преследване?

— Дори нещо повече — край на разследването, което финансовите власти на Ню Йорк са започнали срещу него.

— Големите пари си наемат най-добрите адвокати.

— В момента ФБР не знае, че заплахата вече не е ядрена, а биологична. Следователно все още мисли, че дискът е важен.

— Предполагам, че ти не виждаш причина да ги осветлиш по въпроса, нали?

— Информацията е сила, Стефани. Няма смисъл да я хабим напразно.

— Какви хора, господи!

Завиха надясно покрай двореца Сейнт Джеймс и се насочиха към Пикадили. Александър допуши цигарата си, изхвърли я във влажната нощ и вдигна стъклото.

— Какво ти е мнението за Константин Комаров? — попита той.

Сърцето ѝ удари в гърдите с такава сила, че цялото ѝ тяло се разтресе.

— В какъв смисъл?

Имаше чувството, че гласът ѝ прозвуча немошно и някак виновно. Хвърли кос поглед към Александър, който не показваше, че е забелязал нещо нередно.

— Работил е в тясно сътрудничество с „Централная“, има пряка връзка с Коба — поясни той.

— *Имал* е — поправи го Стефани. — И тази връзка беше Медаев. След смъртта му вече нищо не го свързва с Коба, а и с „Централная“, ако не се броят легитимните им бизнес отношения.

Александър се замисли върху думите ѝ.

— Сигурно си права — кимна най-сетне той. — Това беше само една идея.

Колата отново спря, тъй като светофарите на Пикадили светеха червено.

— Ще ми трябва независимост, ако искаш изобщо нещо да се получи.

— Моля?

— Ще спазя условията на сделката, която сключихме. Дискът изчезна, но аз ще ти доставя Коба. По този начин ще бъде отмъстено за смъртта на Джеймс Маршал. Нали такава ни беше уговорката? Но след това не искам да бъда обвързана с Маджента Хаус.

В сумтенето на Александър се долови нещо заплашително и едновременно с това пренебрежително.

— Абсурд! — отсече той.

— Не те моля, а само те уведомявам — хладно го изгледа Стефани.

— Аз пък ти казвам, че...

— Петра Ройтер надрасна Маджента Хаус! — прекъсна го с твърд глас тя.

— Какви ги дрънкаш?

— Имам предвид истинската Петра Ройтер. Онази, в която се превърнах аз, а не която създадохте вие.

— Оттогава изминаха цели две години...

— Това няма значение.

Той се поколеба.

— Би могла да получиш известна автономия, но това е всичко, което съм готов да ти обещавам.

Търпението на Стефани се изпари.

— Известна автономия ли? Ама ти за какъв се мислиш?! Там, навън, аз съм изградила цяла мрежа. И тя е далеч по-сложна от всичко, което Маджента Хаус е създала досега. Говоря за един таен свят, който изцяло ми принадлежи.

— Стефани...

— Ако не ти харесва, можеш да вземеш Коба и да си го натикаш в шибания задник! Там несъмнено ще е доста задръстено, но така ще бъдете сигурни, че той няма да остане без компания!

Александър я изгледа с дълбоко шокирано изражение.

— Не ти предлагам избор! — заби показалец в лицето му Стефани. — Просто ти казвам как ще бъде отсега нататък. Искаш Петра? Много добре. Но аз няма да я делия с теб. Ще върша нещата по свой начин, ти ще получиш каквото искаш и двамата ще бъдем щастливи. Затова хич да не ти минава през ума, че можеш да заплашваш някой член на семейството ми, или пък еди-кой си монтьор от Марсилия. Вече сме над тези неща. Веднъж и завинаги. Ако имам нужда от нещо, ще се обръщам към Роузи Шодхъри. Същото ще правя и когато искам да ти съобщя нещо. С това ще се изчерпват контактите между нас. И когато нещата приключат, ние с теб никога повече няма да се видим. „Известна автономия“, как не! Защо не направиш опит да се чуеш какви ги дрънкаш, надутото копеле?!

Плъзнаха се по Саут Одли стрийт и прекосиха в пълно мълчание Гроунър Скуеър. Александър натисна един бутон до ръчката на вратата и стъклената преграда се смъкна. Нареди на шофьора да спре малко след пресечката на Оксфорд стрийт и Дюк стрийт. Когато колата намали ход, той се извърна към Стефани и каза:

— Предполагам си наясно, че повторната поява на Петра трябва да бъде легализирана по някакъв начин.

— Какво предлагаш?

— Две задачи за изясняване на профила.
— Исусе...
— Изпълнени в бърза последователност.
— Аз няма да го направя! — поклати глава тя.
— Не е нужно да ги изпълняваш ти — успокоително подхвърли Александър. — И друг може да свърши работата. Но ти трябва да си наблизко. Трябва да се покажеш тук-там, за да тръгне мълвата.
— Как предлагаш да организираме това?
— Роузи ще ти предаде инструкциите.
— Но извън това аз съм независима, нали?
— Да.
— Добре.
— Сега можеш да слезеш — мрачно промълви Александър. —
От този момент нататък нашите пътища се разделят.

Затварям входната врата на апартамента и най-сетне съм сама. В устата си все още имам горчив вкус — последица от продължителния полет. Изсипвам чантата на пода на спалнята, но не си правя труда да разопаковам нещата. За известно време съм доволна да лежа на леглото — без да мърдам, без да мисля, без дори да дишам... Единствената светлина идва от уличните лампи, които хвърлят неясни правоъгълници по тавана.

Той все още е в Ню Йорк. Сега в Манхатън е ранен следобед. След няколко часа ще отлети за Цюрих. Ако аз бях журналистка, а той адвокат — със сигурност щях да му звънна. Но не съм, така че подобна версия отпада. Представям си го под себе си, над себе си, отпред и отзад... Вътре в мен. Той се е превърнал в част от мен, дори никога вече да не го видя.

По-късно си приготвям едни спагети, към които щедро добавям италиански подправки. Храня се пред телевизора, като постоянно прещраквам каналите и не се задържам над боклуците, които предлагат те. Малко преди единадесет съм в леглото.

Не мога да бъда категорична, че след като се събуждам, вече съм Петра Ройтер. Но се чувствам различно. Часът е девет и

половина. Болкоуспокоителните на доктор Ръдърфорд са ми позволили цели десет часа непробуден сън. Пълня ваната и се потапям в нея. Горещата вода отмива и последните аромати на Костя от мен. Той вече ми се струва като сън. Далечен, аморфен, нематериален като парата, която се издига от повърхността на водата и оцветява страните ми.

Отново съм независима. Не отричам, че изпитвам удоволствие от това. Вече започвам да мисля като нея. Правя списъци, опитвам се да запомня имена, цифри, адреси. Невъзможно е да се установи колко от тях са се променили.

След половин час във ваната, навличам някакви дрехи, зареждам кафеарката и включвам новия си лаптоп. Сърфирам из някои от уебсайтовете, които използва той. Винаги предпочита сайтове с прозорци за послания, които се подновяват на всеки два-три дни. „Светът на Орикса“ е сайт за пръснатите по цял свят последователи на тази религия. Той все още е функциониращ, но аз не познавам нито едно от имената в прозорчето. „Мото Юръп“ е закрит, същата е съдбата и на „Паралел Юнивърс“ — специалистите по екзотични ваканции. След един час и осем сайта се натъквам на „Американ Итъл Окшън“ — една онлайн фирма за провеждане на търгове. Проверявам „бартерния“ им борд и се натъквам на името Херман Якобсен. Преглеждам офертата. Той продава работещо парно влакче играчка, произведено през 1911 година. Има и референтен номер: 0039968LR. Инициали, случайна цифра, пак инициали. Не е ли същото, което беше някога? Съставям имейл до HJ0398LR.

Здравей, Оскар.

Това е цялото съдържание на имейла, който изпращам до MSN и AOL.

Приключила с първия физиотерапевтичен сеанс, Стефани излезе от залата на Челси-Уестминстър и тръгна под ситния дъждец. Движението по Фулъм Роуд беше задръстено, тъй като само в

продължение на километър по платното работеха три ремонтни екипа. Беше малко след пладне. Тя влезе в една телефонна кабина и набра някакъв номер. Сигналят „Свободно“ прозвуча точно дванадесет пъти, преди насреща да се обади мъжки глас. Тя се усмихна. В тембъра на гласа му бяха намерили отражение всичките години, които бе преживял на този свят.

— Аз съм — рече.

Паузата беше продължителна. В слушалката се чуваше само дишането му.

— Ти?!

— Да.

— Не съм очаквал, че ще те чуя отново...

— И не само ти.

— Къде си?

— Близо. Може ли да намина?

Спусна се в метрото на Саут Кенсингтън и взе локалната линия за Виктория. Измина пеша разстоянието до Уилтън Плейс и зави по Лонгмуър стрийт. Къщата на Сирил Брандфийлд се намираше към края, близо до пресечката с Гилдхаус. Имаше тухлена, почерняла от времето фасада, дограмата на прозорците беше стара и занемарена, с олющена боя. И самият Сирил Брандфийлд изглеждаше стар, олющен и занемарен — с несресана сребриста коса, кървясали небесносини очи и бледа като пергамент кожа. Носеше сиви панталони от кожа с кръпка на коляното и стара марка риза „Виела“ с отворена яка и навити до лактите ръкави. Бомбетата на евтините му мокасини се бяха извили нагоре като опашките на умрели риби.

Държеше къщата си полутъмна, въздухът беше наситен с миризмата на сладникав тютюн. Стефани го последва по стълбите към таванското помещение, отдавна превърнато в кабинет. Пространството беше разделено на няколко части — нещо като тъмна стаичка, ограничена от огромен бюфет в единия край, тясно пространство за химикалите, две прости дървени пейки и отрупано с бумажни бюро. Лавиците от сглобяеми елементи се извиваха под тежестта на шишета и туби с разтворители, мастила, различни видове хартия, кутии с марки, три машини за обрязване, четири кашона с кредитни карти. Стефани винаги се беше удивлявала от огромното количество инкриминиращи материали, които Брандфийлд държеше в собствения

си дом. Но от друга страна той винаги бе притежавал един особен, сангвинистичен, жизнерадостен подход към изкуството на фалшификацията. А изкуството си е изкуство — поне що се отнасяше до собствените му виждания.

В ъгъла имаше малък хладилник, върху който беше поставен портативен компактдиск плейър. Във въздуха се носеха величествените звуци на класическо пиано. Стефани не успя да познае музиката, Брандфийлд сякаш прочете мислите ѝ.

— Поленк — рече той, изчака неопределеното ѝ кимване и добави: — Чай?

— Благодаря.

Той постави на огъня малък, опръскан с боя чайник.

— Без мляко, нали?

— Без.

— Хубаво.

Стефани се почувства като ученичка пред строг учител.

— Трябват ми някои неща — промълви тя.

— Мислех, че си се оттеглила.

— Оказа се, че още съм твърде млада за пенсия.

Той продължаваше да стои с гръб към нея.

— Не си загазила, нали?

Тя не успя да намери точния отговор веднага. Той се обърна и закова тежък поглед върху лицето ѝ.

— Опитвам се да загърбя всичките си неприятности.

— И затова идваш при мен?

— Това ще е последната ми задача.

— Звучиш като шампион „тежка категория“, който не знае кога да се откаже.

— Но те обикновено имат избор, нали?

— Значи си загазила!

— Мога да се погрижа за себе си.

— Наистина ли? — промърмори той и хвърли многозначителен поглед към бинтованата ѝ китка.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че се изгорих на печката? — смръщи вежди тя.

Той се ухили.

— Какво искаш?

— Няколко документа в продължение на следващите седмици.
— Пълен комплект или поотделно?
— Вероятно микс, почти пълен комплект. За днес ми трябва само един.

— Какъв?

— Паспорт, шофьорска книжка и две кредитни карти.

— Националност?

— Да не е английска. Най-добре френска, австрийска или швейцарска. Но в никакъв случай немска.

— Да я направим швейцарска?

— Окей.

— За кога я искаш?

— Възможно най-бързо.

Брадфийлд успя да придаде на лицето си объркано и загрижено изражение едновременно.

— Повечето хора, с които работя... Всъщност изобщо не ми пука за тях. Но ти си друго нещо.

— Знам какво се каниш да кажеш.

— Сигурно — усмихна се той и наведе глава на една страна. — Но не мисля, че ще му обърнеш внимание. Решиш ли нещо, няма сила на света, която да те промени, нали?

— Не бъди жесток.

Той протегна ръка и издърпа хартиения екран от поставката над главата си. Стефани седна пред него, а Сирил приготви полароида с четири обектива и го насочи към нея. Откъсна негативите, подаващи се от процепа и хвърли поглед на часовника си. Очите на Стефани се преместиха към бумагите върху бюрото. Няколко от тях бяха на бланки на Кралската данъчна администрация.

— Пак ли си си побъбрил с главния данъчен инспектор на Нейно Величество? — подхвърли тя.

— Разследват ме — кратко отвърна Брадфийлд, докато енергично размахваше негатива във въздуха.

— Наистина? — вдигна вежди Стефани.

— Едно дребно, закотвено зад бюрото си чиновниче, прави опити да се заяжда, като мънка нещо под носа си.

— Сериозно ли е?

— По-скоро рутинно. Поне аз така си мисля...

Разбира се, паспортните снимки станаха отвратителни. Брадфийлд остави листа с четирите изображения върху дървената пейка и насочи към тях ярката светлина на един от настолните прожектори.

— Изглеждаш малко измита.

— А ти наистина знаеш как да накараш една млада жена да се почувства специална.

— Косата ти... Сегашният цвят ли искаш?

— Да.

— Още помня последния път... Май беше Белград. Тогава пожела сини контактни лещи.

— Точно така.

— Как бяха?

— Неудобни.

— А сега ще искаш ли?

— Не.

— Състаряване?

— Не. Ако прибягна до него, няма да имам време за промени.

— Аха. Пак ще си Мери Бързата.

— Точно така.

Брадфийлд промени осветлението и ѝ направи още няколко снимки. За част от тях я накара да смени и облеклото си. За целта в единия ъгъл на лабораторията му имаше голям скрин със стари дрехи. Тя му съобщи данните, необходими за създаването на новата самоличност, след което двамата заедно обсъдиха печатите, които трябваше да има в паспорта.

Докато той беше зает да ѝ прави втора чаша чай, Стефани внезапно попита:

— Помниш ли Малта?

— Как бих могъл да я забравя? — отвърна с усмивка той.

— А след това, когато отиде да се срещнеш с Франк Уайт?

— Мъжът, в когото беше влюбена? Разбира се.

За известно време Брадфийлд беше изпълнявал ролята на куриер, предавайки инструкциите ѝ на Уайт. Ако този човек си беше направил труда да ги изпълни, още на следващата сутрин щеше да я намери в Париж. Апартамент под наем в 19-и район, на гърба на улица „Арман

Карел“. И тогава биха могли да изчезнат завинаги... Но той предпочете друго.

— Защо според теб той не дойде да ме търси?

— Нямам представа.

— Но сигурно си мислил по въпроса, нали?

— Това беше преди четири години. Може и да съм мислил по въпроса, но тогава... Днес изобщо нямам подобни мисли.

— Не ти вярвам.

— Ставам сенилен, оглупявам и започвам да забравям.

— Ако си решил да ме лъжеш, направи го както трябва — скара му се Стефани.

— Забрави тези неща — поклати глава Брадфийлд. — Те са минало.

— Може би не ме е обичал...

— Мисля, че те обичаше.

— Може би не ме е обичал достатъчно...

— А може би те е обичал прекалено много.

— В смисъл?

— Нищо, нищо...

— Сирил!

Брадфийлд изглеждаше развълнуван.

— Вероятно се е опасявал, че ако те проследи, те ще проследят него. Което означава сам да ги заведе при теб. Вероятно е бил на мнение, че най-важното е ти да си свободна. Ето защо казвам, че може би те е обичал прекалено много.

Стефани усети как един далечен призрак се плъзга покрай нея и вледенява сърцето ѝ.

— Ти ли мислиш така, или така е станало? — тихо попита тя.

Размениха си дълги погледи, времето сякаш спря. Стефани нямаше представа за процесите, които се развиваха зад очите му с цвят на зимно небе.

— Това беше само едно предположение — прошепна най-накрая той. — Забрави го.

Стефани си тръгна след около час. Отиде да вземе палтото си от пейката и каза:

— Преда да си изляза, искам да разбера каква е тая работа с данъчния инспектор. Сигурен ли си, че всичко е наред?

— Да.

— Имам чувството, че инвестициите ми са под заплаха.

— Всичко ще се оправи.

— Без никакви съмнения, така ли?

— Защо питаш?

— Знаеш защо...

— Какво има?

Тя издържа на погледа му без да трепне.

— Ако искаш, бих могла да се погрижа за него вместо теб.

— По какъв начин?

— Като услуга. От един приятел на друг.

— Не зная как да разбирам това — намръщи се Брандфийлд.

— Стига, Сирил!

— Искаш да кажеш, че...

— Не се прави на толкова обезпокоен — изгледа го с каменна физиономия тя. — Аз зная какво върша и как го върша. Най-добрата съм. Ще прилича на нещастен случай. Слиза от тротоара, без да се огледа, или се спъва и пада по стълбите. Може да бъде инфаркт или пък завършил зле обир.

Брандфийлд зяпна, но от устата му не излетя нито звук. Очите на Стефани бяха две късчета олово. Мълчанието се проточи.

— Сирил?

— Да...

— Затвори си устата. Аз просто се пошегувах.

— **Ти ли си, Петра? Дай знак и тогава можем да говорим.**

Стърн, информационният брокер. Все още на свобода в ефира.

Цяла сутрин беше обикаляла разни агенции за недвижими имоти, търсейки нещо, което се дава за кратък срок. Когато най-сетне се прибра на Бълстроуд стрийт, натоварена с покупки, съобщението я чакаше в компютъра. Тръсна пакетите на кухненската маса и започна да разопакова покупките, докато умът ѝ беше зает да търси нещо окончателно. После се настани пред компютъра с чаша зелен чай в ръце.

Белград. Оттогава няма пощенски картички. Съжалявам, но все още ми дължиш 75,000 долара за Атина. Това стига ли ти?

Пет минути по-късно кратък звуков сигнал я върна в дневната. Отговорът му вече беше на екрана.

— Къде се изгуби, Петра? Надявам се, че не си потърсила услугите на друг.

Да изневеряваш е толкова жестоко!

— Отдадох се на добре заслужена почивка.

— Две години?

— Вече близо три.

— От любезност ли ме търсиш, или вече си на пазара?

— На пазара съм, но не продавам, а купувам. Искam информация, а не работа.

— Не съм сигурен, че ти вярвам, Петра. Имам чувството, че съвсем неотдавна пак си била лошо момиченце.

— Някога да съм те лъгала, Оскар?

— Не знам. Да си била наскоро в Ню Йорк? В пресата се споменават имената на няколко заподозрени, но моите източници сочат само към един, при това жена.

Как ли е научил всичко това, прехапа устни Стефани. Разбира се, нямаше начин да го попита.

— Сигурна съм, че и други предлагат услуги като твоите, при това доста по-евтино.

— Положително е така. С какво те разгневих? Какво искаш?

— Всичко, което знаеш за руски престъпник с прозвище Коба. Зная, че ще имаш богат избор, затова уточнявам, че въпросният индивид поддържа тесни връзки с престъпния синдикат „Централная“ и има отношение към пратката плутоний-239, която бе задържана миналата година на летище „Хийтроу“. Куриерът — холандски трафикант на хероин на име Ханс Клепер, е мъртъв. По някакъв начин този инцидент има връзка с убийството на Олег Рогачов в Париж през месец април.

— О, Рогачов ли? И той ми донесе нелоши пари тази година.

— Знаеш ли кой го уби? Ще ти платя добре за името.

— Ще платиш за всичко, Петра. Абсолютно за всичко!

14.

На следващата сутрин Стефани позвъни в цюрихската банка „Гудериан Майер“ и поиска да я свържат с Алберт Айхнер.

Продиктува му номера на сметката си и отговори на трите въпроса пароли, поставени от него. След което поиска трансфер в доларовата сметка на фирмата „Сандолфино Шипинг“, отворена в мексиканската банка „Алваро Сарацин“. Размер на сумата — един милион щатски долара. Същия следобед влезе в контакт с Едуардо Руис от „Алваро Сарацин“ и му даде инструкции още на следващата сутрин да прехвърли въпросната сума в цюрихската банка „Анри Лаудер“. Централата на въпросната банка се намираше точно на двеста метра от централата на „Гудериан Майер“ на Банхофщрасе в Цюрих. Двадесет и четири часовият трансфер през мексиканската „Алваро Сарацин“ струваше почти петдесет хиляди долара — тоест, около двайсет и пет хиляди за всяка трансакция. При създадите се обстоятелства, Стефани прие тази цена за напълно разумна.

Нае напълно обзаведена гарсоньера в блок на Олд Корт Плейс, отгатак Кенсингтън Хай стрийт, подписвайки договор за два месеца с опция за още един. Агентът я предупреди, че апартаментите в тази сграда сменят наемателите си твърде често и са предимно чужденци. Апартаментчето приличаше на стотиците си побратими в различни хотели — удобно, задушно, безлично. Но фактът, че нищо не го свързваше с Маджента Хаус автоматически го превръщаше в дом, при това далеч по-желан и по-уютен от онзи на Бълстроуд стрийт.

Подготовката ѝ продължи три дни. Поддържаше редовни контакти със Стърн, от когото купуваше информацията, а след това я разпечатваше и изучаваше до пълното ѝ запомняне наизуст. Залепи бели листове хартия на стената в дневната и започна да изготвя списъци, които непрекъснато комбинираше: имена, възраст, външен вид, биографии. За дрехи втора употреба се ровеше из „Оксфам“, а нови купуваше от магазините в района на Кенсингтън Хай стрийт. За заплащане използваше дебитната карта на името на Хелън Епълтън

— клиент на Търговско спестовна банка „Лойдс“. На същото име разполагаше и с още две карти — „Мастеркард“ и „Виза“. На третата сутрин се върна в къщата на Сирил Брадфийлд и му даде допълнителни сведения за част от новите самоличности. Призраците започваха да придобиват плът и кръв.

Поиска от Стърн да открие свръзките, които беше ползвала и преди. Част от тях ѝ беше осигурил самият Стърн. Оказа, се, че Алдо Ривера все още е в бизнеса с крадени коли. Беше се преместил от Торино в Лион, но специализацията му си оставаше същата: прехвърляне на крадени коли от престижни марки на изток — там, където за тях се плащат големи пари. Бруно Клайст купуваше и продаваше информация вече тридесет години. За разлика от Стърн, той контактуваше с клиентите си пряко, като им се явяваше в плът и кръв. Стърн продължаваше да се чуди как е възможно още да е жив. Преди три години Клайст оперираше от една пражка пекарна, която бе закупил на свое име. Оказа се, че днес е собственик на антикварен магазин във Виена, който е специализиран в продажбата на осветителни тела. Стефани си спомни, че Клайст винаги си беше падал по старинните лампи.

Стивън Брейди, Валтер Бек, Ален Пол и Пребен Симонсен бяха мъртви. Причини за смъртта, в същия ред: куршум в Белфаст, белодробен рак в Дортмунд, старост в Бостън и примка от струни за пиано в Копенхаген. Други двама бяха в затвора — единият за убийство, а другият за измама. Стърн не успя да открие следи само от Ане Марер и Стефани се принуди да потърси от други източници информация за нея.

На втората вечер се получи съобщение от Комаров. Беше кратко и ясно:

Костя съм. Довечера съм в Париж, обади се.

Тя веднага набра номера, но телефонът му не беше включен. На следващата сутрин, някак между другото, поиска от Стърн кратък портрет на Комаров. Отговорът беше истинско разочарование — в информацията нямаше нищо, което да не знае. С изключение на една дреболия...

Починалата съпруга на Комаров се е казвала Ирина. Снимка нямаше. Двамата са се познавали от детинство, израсли са заедно и са сключили брак през 1994 година. По всяка вероятност са имали намерението да го сторят по-рано, но Комаров е бил изпратен в Сибир. През 1992 година е освободен и се завръща в Москва, където живее тя. Близките им отношения се възобновяват след десетгодишно прекъсване. Стефани си отбеляза, че от този брак няма деца. После реши да провери детайлите на автомобилната катастрофа, при която беше загинала Ирина.

Датата на събитието е 23 януари 1997 година. Кола бомба избухва на улица „Поварская“, недалеч от пресечката ѝ с „Нови Арбат“. Убити са шофьорът на колата и двамата му спътници. Същата съдба споделят и седем невинни пешеходци. Една от тях е Ирина Комарова. Отговорност за експлозията поемат чеченски терористи.

Комаров бе казал, че Ирина е загинала при автомобилна катастрофа. Технически погледнато, би могло да се каже и така — тя се е оказала на няколко крачки, когато се е задействала бомбата. Но той го каза по друг начин — така, сякаш искаше да я подведе...

Седя в едно кафене на Куинсуей. От стереото звучи парче на „Тексас“ — „Кажми ми какво искаш“.

Масата ми е до прозореца, отвъд който вятърът гони боклуците по асфалта. Пия втора чаша кафе и мисля за Ерик Ройс. От унеса ме вади тихото жужене на мобилния телефон.

— Аз съм.

Две къси и незначителни думички, от които обаче сърцето ми изведнъж се качва в гърлото. В следващата секунда вече съм отвратена от себе си. Нима забравих коя съм? Не съм някаква влюбена шестнадесетгодишна хлапачка!

Сигурно е само едно — не съм на шестнадесет... За останалото не знам.

— Къде си? — питам.

— На летището. Току-що пристигам от Париж.

— На кое летище?

— Франкфурт.

Това, което изпитвам, е обратното на радостна възбуда. Може да се нарече дефлация, изпразване от съдържание.

— Но аз не съм във Франкфурт.

Чувам послание на немски, което звучи от високоговорителите на летището.

— Къде си?

— В Лондон — отвърщам аз още преди мозъкът ми да успее да блокира устата.

— В Лондон значи — проточва той.

— А ти защо си във Франкфурт?

— Имам една среща. По първоначална уговорка тя трябваше да се проведе в Манхайм, но аз помолих за промяна, защото... Е, ти знаеш защо...

Нищо не мога да направя. В устата ми отново се появява онзи сладко-горчив вкус.

— Съжалявам, Костя...

— Трябваше да е изненада, но сега разбирам, че щеше да е по-добре първо да ти звънна.

— Пак е изненада.

Той се смее. Чувам второ съобщение по радиоуредбата.

— Утре отлитам за Москва, Кейт. А след това обратно за Ню Йорк.

Искам да му кажа, че трябва пак да го видя. Колкото е възможно по-скоро. Вместо това проточвам едно „разбирам“, с подчертано неутрален и безразличен тон. Понякога наистина не мога да повярвам, че това съм аз. Той пита с какво се занимавам. Давам му неясен отговор, който едва ли съдържа някакъв смисъл. Не мога да преценя, тъй като съм затънала в дълбоко разочарование. И това е доста странно. Преди пет минути няха представа, че той се е надявал да ме види. Би трябвало да се чувствам приятно поласкана.

— Трябва да вървя — казва той.

Това е поредната благоприятна възможност да му дам знак. Но не мога. Не зная какво ме спира. Думите остават затъкнати в гърлото ми, сякаш искат да ме задавят.

А след това него вече го няма.

На другия ден следобед Стефани седеше с кръстосани крака на пода в дневната. Пред нея имаше купа със зеленчукова супа и сандвич, закупен от пекарната на Кенсингтън Чърч стрийт. Телевизорът работеше, но с изключен звук. Край нея бяха разпръснати напечатани листове А4, покрити с бележки на ръка. Лаптопът беше близо до дясната ѝ ръка. Очите ѝ отново пробягаха по адресите на Владимир Ватукин, които беше получила: в Москва имаше къща в Сетун и апартамент отгатак пътя, в изключително луксозния и скъп комплекс „Златен ключ“. Освен това имаше огромен апартамент в Рим, алпийска вила в Цермат и морска вила в Кипър. Бившата му жена и трите им деца живееха в къща на брега на Женевското езеро, а освен това притежаваха апартамент в лондонския квартал „Найтсбридж“. В допълнение Ватукин държеше едно скромно апартаментче в Новосибирск, своето родно място. И едно от родните места на „Централная“, разбира се.

Стефани влезе във файла на „Централная“ и кликна на името на Ватукин. На екрана изплуваха четири фотографии: Москва, 23 юли — излиза от клуба „Белия квадрат“ в „Нови Арбат“; Хамбург, 27 юли — излиза от 4-ти терминал на летище „Фулсбютел“; Алматага, 19 август — напуска хотел „Отрар“ на улица „Гогол“; Екатеринбург, 4 септември — разхожда се по проспект „Вознесенски“. Всички снимки бяха направени след като заема мястото на убития Олег Рогачов и оглавява „Централная“.

Стефани насочи вниманието си към снимката, направена на 19 август в Алматага. На нея Ватукин е редом с Анатолий Медаев. Последният е бил най-довереният човек на Рогачов и след събитията в Париж би трябвало да е напълно изолиран. Но въпреки това, само няколко месеца по-късно той спокойно се разхожда в казахската столица рамо до рамо с наследника на своя мъртъв господар.

Стефани се взря в лицето на Наталия Маркова, любовницата на Ватукин. На тази снимка косата ѝ беше дълга и руса, а не къса и червена. Мъжът до нея беше Олег Рогачов, а не Ватукин. Рогачов и Наталия бяха хванати как се качват в черен мерцедес пред московския хотел „Метропол“. Стефани натисна няколко клавиша и лицето на Наталия изплува върху екрана в максимално едър план. Красотата ѝ наистина беше необикновена — от модела мечта вероятно я различаваха леко изострените черти на иначе съвършеното лице.

Високи славянски скули, решителна брадичка, бадемовидна форма на очите. На тази снимка Наталия изглеждаше точно такава, каквато трябваше да бъде — луксозен, направен по поръчка аксесоар. Подобно на добре скроено палто, тя придаваше на Рогачов един наистина добър външен вид.

Приключи със супата и стана да занесе купата в кухнята. Върна се с чаша нескафе и насочи вниманието си към информационния пакет, получен от Стърн в късното утро.

Престъпният синдикат „Централная“ беше базиран в Москва, но корените му бяха другаде — далеч на изток в Урал, в Екатеринбург и в западносибирския град Новосибирск. Главните действащи лица в организацията, включително Владимир Ватукин, бяха отгледани и възпитани според правилата и традициите на *воровской мир* — една плътно затворена престъпна общност, чиито корени се крият в селския бандитизъм на XVII век.

Един по-внимателен анализ несъмнено би показал, че действията на бандитите са били толкова криминални, колкото и политически — знак на протест срещу царския терор. Нападателят на държавните служители са били чествани като герои, а населението ги е обграждало със стена от мълчание. Бандитите започнали да се организират в групи, където всички били равни и честно делели плячката. Казано иначе, те се организирали в нещо като комуни — една действителност, която щяла да настъпи в Русия след повече от двеста години.

В Съветския съюз няма организирана престъпност — това е официалната линия на Партията. Но истината е доста по-различна. Най-характерната черта на *воровской мир* е пълното отричане на държавата, независимо дали е царска или комунистическа. И това не е обикновено отричане, а напълно съзнателен отказ да се признае съществуването на държавата като такава. Плащането на данъци и военната служба са се смятали за съучастие с властите и следователно за престъпление спрямо *воровской мир*. Тук компромиси не е имало, нито пък възрастово ограничение. Това открито предизвикателство е било наказвано жестоко от съветската власт, която е вкарвала зад решетките цели поколения свои противници. Без, разбира се, да може да ги унищожи.

Царете на подземния свят просто управлявали своите империи иззад решетките. Стотици трудови лагери били построени в

далекоизточните райони на Съветския съюз — от Урал до Колима в Източен Сибир, по цялото протежение на Транссибирската магистрала, които били свързани с пръстен от железопътни линии. Но и това не спряло *воровской мир*, чиито представители успешно управлявали огромния черен пазар в страната, роден от неспособността на властите да осигурят на населението елементарни стоки от първа необходимост. Те търгували с алкохол, скъпоценности, резервни части за автомобили, храна, дървен материал, петрол — изобщо с всичко, което било дефицитно. Разликата в ефективността между държавните и престъпните организации била толкова огромна, че сблъсъкът между тях бил неизбежен. Корупцията процъфтявала, определен кръг държавни служители се възползвали от нея и изградили нещо като съгласение с подземния свят.

Но след разпадането на СССР след 1991 година се образува един огромен вакуум. Вратите на затворите се отварят и заслепено примигващите „вори“ влизат в един свят, който е много по-различен от онзи, който са напуснали. Строгите авторитарни структури вече ги няма, но нищо не ги е заместило. Хаосът, който настъпва след тях, ражда ново поколение престъпници. Те не са възпитани в дух на почит към *воровской мир*, нахвърлят се на всичко, което могат да докопат, елиминират всеки, който се изпречи на пътя им, без да мислят за последиците. Просто защото често става така, че последици няма.

По традиция „ворите“ не са мотивирани от материалните неща. Те са обединени в братство, което цени високо приятелството и дадената дума — много по-високо от материалните придобивки. Но новият престъпник не притежава този морал. Той е в бранша с единствената цел да докопа каквото може. А ако успее да докопа и това, което притежаваш ти — още по-добре. Нещата се утежняват от факта, че носители на този нов морал сред престъпниците са почти сто процента узбеки, азери и чеченци. Доскоро смятани за мръсни южняци, които населяват териториите отвъд Кавказ, тяхното отровно присъствие скоро започва да се чувства и в големите градове като Санкт Петербург и Москва.

Лидерите на *воровской мир* са изправени пред тежък избор: да останат верни на принципите, които им служат отлично още от началото на XVII век, или да се изправят открито срещу новата заплаха. Макар и излежаващ тежка присъда в Централния затвор на

Хабаровск, Олег Рогачов успешно ръководи експанзията на „Централная“ от Екатеринбург и Новосибирск по посока на Москва. Той няма да позволи на банда ръмжащи псета от Юга да поставят под заплаха еволюцията на неговата организация. Далеч преди да напусне студената си сибирска килия в началото на 1992 година, той ръководи с твърда ръка наказателните операции срещу новите банди. Всякакви опити да се навлезе в териториите на „Централная“ са удавени в кръв. След освобождението си Рогачов се установява в Москва и рязко интензифицира терористичните акции срещу „другите“ и най-вече срещу „другите от Юга“. По време на първата война срещу Чечня именно „Централная“ е организацията, която доставя на руските войски допълнителни количества водка и храни. Тези доставки са платени лично от Рогачов — един жест, който е немислим за традиционните „вори“. Но именно в това е смисълът. Рогачов не е нито едното, нито другото.

Това се равнява на Дарвинова промяна, обичал да казва той. Израснал според историческите традиции на *воровской мир*, Рогачов и още много като него (включително Владимир Комаров) се адаптира, за да съхрани вида си. А след адаптацията, като ново доказателство на Дарвиновата теория, той прави всичко възможно да унищожи най-сериозната заплаха за своя вид — конкурентите в бизнеса. Разглеждана в тази светлина, собствената му насилствена смърт е напълно предвидима, въпреки че има някои несъответствия във времето.

Звънецът изжува точно в седем и пет. Роузи Шодхъри беше облечена в тъмносиньо палто с яркочервен копринен шал.

— Съжалявам, че те накарах да дойдеш чак тук — усмихна се Стефани. — Но никак не ми се искаше аз да идвам там.

— Няма проблем. И без това си ми на пътя.

— За къде?

— Имам апартамент на Севън Систърс Роуд.

— Е, в такъв случай едва ли съм на пътя ти — поклати глава Стефани. — Ще пиеш ли нещо?

— Не, благодаря.

— Сериозно? Това е най-малкото, което мога да направя за теб. В хладилника имам бутилка хубаво вино.

— Е, добре.

Роузи свали палтото и шала си, а Стефани тръгна към кухнята. Миг по-късно се върна с бутилка совиньон блан и две чаши. Прехвърлиха се в хола и Роузи бегло огледа организирания хаос, който цареше там — диаграми, списъци, скици, пътни карти, снимки... Настаниха се на дивана и Стефани направи преглед на контактните процедури, които беше планирала. Това ѝ отне двадесетина минути. Роузи слушаше с напрегнато внимание. Информацията беше старателно записана, но Стефани виждаше, че това е излишно.

По някое време се пресегна да допълни чашите, а Роузи въздъхна:

— Знаеш ли, Стефани, все още не мога да повярвам, че си станала независима.

— А пък аз не мога да повярвам, че ти все още работиш за Александър — жегна я тя.

Върху лицето на Роузи се изписа смущение.

— Нека бъдем откровени — продължи Стефани. — И двете знаем защо работех за него. И в нашия свят на извратена логика, за това дори можеше да се намери някакъв смисъл. Но ти? Аз просто не мога да си го обясня.

Стефани си даваше сметка, че я гледа втренчено, но не си направи труда да отмести поглед. Безупречна кожа, сочни устни, тъмни очи почти като нейните, гъста и дълга коса с катраненочерен цвят. Слаба, но не кльоцава, с елегантна походка, винаги добре облечена, интелигентна и с дар слово. И всичко това срещу работата за Александър. Откъдето и да го гледаше, това ѝ се струваше несъвместимо! В душата ѝ се бореха завистта и учудването.

— Все някой трябва да върши и тази работа — смутено сви рамене Роузи.

— И това ти стига, така ли?

— Е, то не е единственото забавление в живота ми. Имам семейство, приятели. Излизам с тях, вземам си отпуски. Като всички други.

Стефани разклати виното в чашата си.

— А хората в живота ти... Имам предвид семейството и приятелите, за които спомена... Какво им казваш, когато те питат за работата ти?

— Вероятно същото, което и ти казваш на своите близки. Тоест, всичко, което ти дойде на ума.

— Поленк?

Той ме поглежда, на устните му се появява сладка усмивка.

— Имаш страхотна памет, но нямаш слух. Това е Бах. Вариациите „Голдбърг“ в изпълнение на Глен Гулд.

Трите самоличности са подредени на работната маса. Ирландска, френска и немска. Паспорти, картони за вакцинация, шофьорски книжки, кредитни карти (все още неактивирани). Вече съм взела в ръце швейцарските документи. Последният паспорт е американски, на името на Кели Рейнълдс. Но той още не е готов. Протягам ръка с добре натъпкан плик. Брадфийлд има силно развито чувство за дискретност и то не му позволява да преброи парите пред мен. Но ние с него нямаме проблеми с доверието. За разлика от състоянието на отношенията ни с Костя.

Ирландският и немският паспорт са относително нови. Останалите са стари и Брадфийлд е взел мерки да изглеждат такива — ъглите са разръфани, някои от страниците имат малки дупчици — свидетелство за прикрепването на отдавна изтекли визи. Част от печатите са ярки, други — избелели и едва забележими. Подписът на френския паспорт е леко размазан. Мастилото е избеляло от хода на въобразяемите години.

— Прекрасни са.

— Благодаря — изчервява се той.

Целувам го по бузата и това, разбира се, засилва смущението му. Миг преди да прибера документите в страничното джобче на сака, вниманието ми е привлечено от името на ирландския паспорт. Прочитам го два пъти, за да бъде сигурна.

— Съжалявам, Сирил, но това го забелязвам едва сега. Не става.

Той е така смазан, че чак ми става жал.

— Какво има?

Подавам му паспорта и казвам:

— Името.

Той се втренчва в страницата, мръщи се и поклаща глава.

— Какво му е на името?

— Майтап ли си правиш?

— Не. Сериозно те питам.

Или е майстор на контрола, или наистина не знае.

— Не излизаш често, нали? — питам го аз.

— Моля?

— Кога за последен път си ходил на кино?

Трябват му десетина секунди, за да направи приблизителните си изчисления.

— Трябва да е било някъде през осемдесетте. А може би и по-рано.

— А телевизия гледаш ли?

— Предпочитам да чета — извинително шепне той.

— Но не четеш списание „Хелоу“, нали? — Той клати глава. Обзета от внезапен импулс, аз го целувам и по двете бузи, след което здраво го прегръщам: — Ти си цяло чудо!

— Стефани, моля те...

— Джулия Робъртс е кинозвезда, Сирил. Печели по десет милиона долара на филм, а лицето ѝ е едно от най-известните на планетата. Никак не ми се ще всеки служител на летище или хотелски администратор да се втренчи в мен в момента, в който прочете това име!

15.

Грьонинген, сряда следобед. Стефани си поръча чаша кафе в един бар на Гроде Маркт. Валеше дъжд, големият площад беше почти пуст. Тя зяпаше по посока на Мартиникерк, издигаща се в северния му край. Острият връх на кулата ѝ почти се губеше в ниско надвисналите облаци, които бяха окупирали цялата северна част на Холандия.

Часът беше четири без пет. Тя остави няколко монети на масата и стана. Стигна до адреса на Бругстраат за около десетина минути. Звънецът се намираше под стара реклама на „Агфа“, но вратата беше полуотворена и тя не си направи труда да го натисне. Въздухът миришеше на плесен. Пое по тясното стълбище към първия етаж. Офисът се помещаваше в една-единствена стая. На матираното стъкло беше изписано името на фирмата „Нортърн Лайн Контейнърс“, а под нея и името на собственика — Франс Лайден. На стената вляво беше окачен стар плакат с товарен кораб, а вдясно имаше календар, чиято задача да прикрие олющената стена изглеждаше наистина непосилна. Зад компютъра, с гръб към нея, седеше силно приведен мъж. Над главата му се извиваха гъсти кълба цигарен дим. Той вдигна ръка и каза нещо неразбрано на холандски.

— Вие ли сте Франс Лайден? — попита на английски тя.

— Кой се интересува?

— Жена, която подозира, че истинското име на Франс Лайден е Ерик Рой.

Гръбначният стълб се вцепени, ръката замръзна във въздуха. Мъжът започна бавно да се обръща. Позна я, в очите му се появи страх. Бледата му кожа започна да посивява и да се слива с цвета на разрошената му коса, който при последната им среща беше мръснокафяв. Носеше очила. Стефани се запита дали стъклата изобщо имат диоптър, или ги е окачил на носа си като част от дегизировката. Драматичната загуба на тегло го превръщаше в кльоцав старец. Може би е болен, рече си тя. Или си е скъсал нервите. Открай време си беше нервен тип.

— Здравей, Ерик.

— Исусе, това си ти!

— Да, Ерик, аз съм.

— Чух, че си умряла.

— Като те гледам, може и да съм — криво се усмихна Стефани.

— Приличаш на човек, който е видял призрак.

— Какво искаш?

— Каквото винаги съм искала — информация.

— Вече не съм в бизнеса.

— Как не те е срам? Май трябваше да си останеш в оръжейния бизнес, където си беше печен. Какво е това твърда детска порнография в Интернет? Разочарована съм от теб, Ерик. Макар че не съм особено изненадана.

— И това го прекратих.

— Сигурно затова напусна Амстердам и се премести в Грьонинген, нали? Предполагам, че по същата причина си сменил името си и си организира този мащабен международен бизнес, за който си наел съответния палат. „Нортърн Лайн Контейнърс“? Къде по-точно са контейнерите? Вероятно пръснати по всички големи пристанища на света, нали? Или подредени до стената на въображението ти? Ще ми кажеш ли какво транспортираш напоследък? — Тя наблюдаваше лицето му достатъчно внимателно, за да улови реакциите. — Май нямаш никакви контейнери, а? И по всяка вероятност си решил да се върнеш към бизнеса, който познаваш най-добре. — Той видимо се сви. — Оръжейният бизнес!

— Какво искаш да знаеш?

— Е, добре, добре... Май съм една крачка пред източника си. Промяната е добра. И той ще може да изкара някоя пара.

Рой беше на ръба на паниката. Той загаси цигарата си и започна да рови в джобовете си за друга. Стефани затвори вратата след себе си и пристъпи към него. Той се сви на стола си, без да направи опит да стане. Едва ли би оказал съпротива, ако тя бе пожелала да го убие. Има и такива хора — в решителния миг просто се препарират и приемат покорно съдбата си. Като овце.

— Оръжията, Ерик. Те винаги са били твоята специалност. А не филмчетата с групово изнасилване.

Той преглътна и кимна с глава:

— Ще ти доставя каквото искаш.

— Хардуер?

— Хардуер, софтуер, менсуер^[1] — направи опит да се пошегува Рой, но нямаше кой да се присъедини към нервния му кикот. — Всичко, което пожелаеш!

— Ядрени?

Усмивката замръзна на устните му.

— Исусе... Не знам. Може би...

— Би Дабълю?^[2]

— Абсурд!

— Не ме лъжи! Току-що каза, че можеш да ми доставиш всичко!

— Биологическото е различно.

— Истанбул, януари 99-а — хладно го изгледа Стефани. — Пригоден за оръжие антракс, на който ти беше брокерът. Продаваха го руснаци, а краен потребител бяха антиталибанските сили в Афганистан. Но сделката се провали.

За миг Рой изглеждаше така, сякаш ще се разреве с глас.

— Това беше за пръв и последен път. Биологичното оръжие не е в моя ресор. Същото важи за химическото и ядреното. Мразя ги. Аз съм си по хардуера и софтуера. Ако искаш „Апачи“ или МИГ, можем да говорим.

— Но ти беше брокер на онази сделка! — настоя Стефани.

— Виж какво! — тръсна енергично глава той. — Сделката не беше моя.

— Не искам да купувам, Ерик — увери го тя.

— Не искаш ли?

— Не. Но други хора искат и аз трябва да разбера кои са те. При това по най-бързия начин.

— Мога да поразпитам тук-там — кимна Рой, възвърнал част от самообладанието си.

— Ще направиш повече от това, Ерик. Говоря сериозно. Искам имена. Не ги ли получа, приятните иначе граждани на Грьонинген ще получат едно име от мен — твоето. Не зная какво им е мнението за Франс Лайден, но съм убедена, че няма да са много доволни от присъствието на Ерик Рой. Особено след като научат, че властите в Амстердам го издирват за пускането на детска порнография в Интернет.

— Кучка!

— Не си прави труда, Ерик — усмихна се тя. — Complimentите няма да те отведат доникъде.

Когато излезе отново на Бругстраат, навън продължаваше да вали. А горе, в кантората на „Нортърн Лайн Контейнърс“, Ерик Рой беше коленичил на пода и притискаше с две ръце счупения си нос. Между пръстите му бликаха алени струйки кръв.

Цюрих, четвъртък, един и половина по обед. Масата им беше сложена в една дискретна ниша на „Бразери Рудолф“ — малко, но изтънчено ресторантче в една от пресечките на Банхофщрасе, само на няколко крачки от банката „Гудериан Майер“. Вътрешността на заведението беше полутъмна, топла и дискретна — на всяка от деветте маси беше монтирана по една изящна настолна лампа, на прозорците имаше плътни завеси, а върху масивната скара от ковано желязо на огромната камина жизнерадостно пропукваха няколко големи пъна.

Алберт Айхнер си поръча Geschnetzeltes Kalbsfleisch — тънко нарязани парчета телешко месо в специален сос. Стефани се задоволи с пилешки гърди на скара и една свежа салата. Споделиха бутилка отлежало „Пулини-Монтраше“.

Един ден по-рано, в Грьонинген, тя беше една груба двайсет и пет годишна мъжкарана с панталони в защитен цвят, тежки кубинки „Кейтърпилър“, дебел пуловер с остро деколте и избеляло джинсово яке. Косата ѝ стърчеше на всички страни, намазана с гел. Днес тя изглеждаше по коренно противоположен начин — изящна и елегантна тридесет и пет годишна дама с безупречно спускаща се по раменете коса, облечена в черно костюмче на „Жозеф“ под кашмиреното палто, което в момента висеше на закачалката до вратата.

Айхнер говореше за жена си, трите си деца и седемте си внучета. Лицето му сияеше от задоволство. Това не беше животът, към който би се стремил Стефани, но той никога не бе искал нищо повече. Притежаваше голяма и удобна къща в покрайнините на Цюрих, вила в Тоскана, добра и престижна работа в елегантен офис на Банхофщрасе (наследена от тъста му), уважението на колегите си. И въпреки всичко това, при първата им среща преди три години и половина, той беше на ръба на самоубийството.

Окачествяваше я като момент на лудост. Едно бизнес пътуване до Северна Америка, прекалено много градове и срещи, прекалено малко сън, временна загуба на здрав разум. Така и не бе успял да си даде разумно обяснение. Кризата го връхлетяла в Ню Йорк. Късно вечерта влязъл в бара на хотел „Уестбъри“, където бил отседнал. Умората, самотата, отдалечеността от дома — всичко това оказало влияние. Но на практика нещата били решени от последното питие — както обикновено става. Завързал разговор с някаква жена. Италианка с мургава кожа, дълга червена коса, истинска красавица.

На този етап Стефани реши, че знае накъде ще го отведе тази изповед. Оказа се обаче, че греша.

Айхнер и дамата изпили по чаша шампанско, след което се качили в стаята му. Започнали да се целуват и да свалят дрехите си. Айхнер си спомняше, че се е чувствал порядъчно пиян. После му се изгубили доста часове. В крайна сметка се събудил сам и абсолютно болен. Не било обикновен махмурлук, тъй като организъмът му бил тотално отровен. Тялото го боляло, по шията и ръцете му имало дълбоки драскотини, чаршафите били изцапани с кръв. В паметта му зеела една огромна дупка, а от жената нямало и следа. Проверил съдържанието на портфейла си, който лежал на масичката. Парите му си били там. Проверил документите си, които също се оказали налице. Успокоен, той се върнал в леглото и цели два дни не мръднал оттам.

Седмица по-късно се прибрал в Цюрих, а четири дена след това на бюрото му в „Гудериан Майер“ каца донесен от специален куриер плик. В него има четиридесет и осем цветни снимки, без негативи. И без италиански красавици. Вместо това Айхнер е заснет в компанията на млад и атлетичен негър със златни обици на зърната. Сега вече голяма част от драскотините и охлузванията по тялото му придобиват смисъл.

— Бях сигурен, че ще получа инфаркт — призна пред Стефани той. — Направо там, в кабинета. Според мен не го получих само защото си представих колко хора ще открият снимките до тялото ми. В моя свят инцидентната връзка с млада и хубава италианка също ще предизвика скандал, но той едва ли ще е терминален. Докато с млад негър нещата стават... — Той млъкна и поклати глава.

Жената го потърсила по телефона и пожелала да го види. Уговорили си среща, на която тя поставила условията си за предаване

на негативите: изсмукване на суми от определени сметки в „Гудериан Майер“ и информация за финансовите операции на подбрани клиенти на банката. Невъзможно, отвърнал Айхнер. Жената го посъветвала да си помисли добре, след което му дала една седмица отсрочка. Пет дни по-късно Стефани се срещна с Айхнер в Копенхаген.

Тогава още беше Петра. И съвсем като хищен звяр не пропусна да се възползва от шанса си.

— Нямам много време — предупреди я Айхнер.

Беше блед като платно, ръцете му трепереха. Стефани си помисли, че спокойно може да хвърли топа още преди изтичането на срока. После го попита как ще постъпи, ако тя му откаже. Той изпъна рамене, заби очи в нейните и отговори с цялото достойнство, на което беше способен:

— Ще направя всичко необходимо да защита своето семейство и банката от срама, който се стовари върху главата ми.

Но не това беше причината, поради която Стефани прие поръчката. Не бяха и парите. Направи го от уважение към твърдостта, с която този човек бе отхвърлил шантажите на неизвестната италианка.

— Ще го направя, но при едно условие.

— Казвай.

— Да станеш мой банкер.

Прекалено скован от ужас, за да ѝ откаже каквото и да било, той само кимна с глава.

Петра доволно се усмихна.

— Смятай ги за покойници — увери го тя.

И в рамките на една седмица това стана факт.

Името на Петра Ройтер изобщо не беше споменато — в Копенхаген тя беше просто една жена, която може да помогне. А след това тя се превърна в жената, която се оттегли в Южна Франция — Стефани Шнайдер. В същото време беше сигурна, че Айхнер е направил връзката и през ума му е минало очевидното: тя и Петра Ройтер са едно и също лице. Малко след като името ѝ се появи във вестниците, в шифрованата сметка на Стефани Шнайдер постъпи и съответната сума. Той едва ли би могъл да храни илюзии относно занаята, с който си изкарва хляба. Но тя все се заричаше, че един ден ще го попита.

— И тъй, достатъчно сме говорили за мен, Стефани —
подхвърли с любезна усмивка Айхнер. — Какво те води в Цюрих?

— Искам да ми направиш една услуга, Алберт.

— За теб винаги — потупа я по ръката той.

— Трябва да чуя онзи шепот, който никога не достига до ушите
ми.

— Продължавай.

— Но това може да доведе дотам, че да влезе в противоречие с
банкерската ти етика.

Той кимна с глава.

— Да поръчаме ли кафе? С по едно коняче?

— Разбира се.

Айхнер повика келнера, направи поръчката и по този начин
спечели времето, което му трябваше. Когато отново останаха сами, той
каза:

— Ти си онова изключение, което потвърждава правилото.
Нямаше други преди теб.

Виена, петък. Прекрасно и хладно утро, лек ветрец духа по
Доротеергасе. Клайст не отвори преди десет. Стефани погледна
часовника си — вече беше десет и пет. Позлатеният знак над вратата
изобразяваше немски готически пергамент върху черно дърво. Върху
него доста се бяха потрудили, за да изглежда стар. Но Стефани знаеше,
че магазинът работи едва от три години.

Вътре тя се озова в ослепителна брилянтна гора. От тавана
висяха ярки лампи с различни по дължина шнулове, между тях
проблясваха кристалите на поне две дузини полилеи. Настолните
лампи бяха от най-различни видове: с основи от порцелан, месинг,
мед, дърво, керамика, стъкло. Те бяха най-многобройни и покриваха
почти всички повърхности в магазина — от пода с плюшен мокет до
масичките и скриновете. Колко ли крушки светят в това помещение?
— запита се Стефани. Триста, четиристотин?

— Често съм се питал дали някога ще те видя пак. И почти
винаги съм си отговарял, че това няма да се случи. Но сега отново
имам възможност да се уверя, че ти си най-красивата заплаха на този
свят.

Тя се обърна по посока на звука. Той седеше абсолютно неподвижно в кресло с висока облегалка от черна кожа, над което бяха запалени множество изкуствени свещници.

— А аз виждам, че не си изгубил дар слово.

— Чух, че си мъртва.

— Този слух май започва да става заразен — засмя се тя.

— Но е съвсем нормален. Хората като теб рядко доживяват до пенсия, вероятно защото си създават прекалено много врагове. А когато такива като мен престанат да чуват за такива като теб, възниква предположението, че ловецът се е превърнал в дивеч.

Бруно Клайст сковано се надигна. Дългите му редки коси вече бяха напълно побелели, от врата му на червен шнур висяха очила с голям диоптър. Беше облечен в синя памучна риза, дебела жилетка в тъмнозелен цвят и поизносени кадифени панталони. Приличаше на безобиден дядка, в когото са влюбени поне дузина внуци, а не на ветеран от ЩАЗИ — страховитата тайна полиция на бившата ГДР.

След падането на Берлинската стена ЩАЗИ е закрыта. Много от нейните оперативни работници предлагат услугите си на СВР — бившето Първо главно управление на КГБ, което отговаря за шпионите, действащи извън територията на Русия. Но Бруно Клайст не постъпва така и предпочита да действа като независим агент. Преди да напусне източните части на Германия, той изтрил от архивите на ЩАЗИ всички сведения за себе си, като едновременно с това задигнал толкова секретни досиета, колкото успял. Те се превърнали в базата за новия му бизнес. И той става информационен брокер, подобно на Стърн. Но за разлика от Стърн, предпочита да контактува директно с продавачите и купувачите.

Стефани се огледа, похвалите ѝ за магазинчето бяха точно толкова възторжени, колкото да не изглеждат фалшиви.

— Значи след толкова години в сянка, най-сетне си решил да излезеш на светло.

— Не си първата, която се шегува по този начин — кисело отбеляза Клайст и ѝ направи знак да го последва.

Озоваха се в миниатюрна кухничка, която беше толкова тясна, че Стефани остана на прага. Клайст пусна газта и горещото какао беше готово за минута. Във всяка от чашите той добави и по едно прахче ванилия.

— Какво търсиш?

— Анонимни крайни потребители. Събират оферти за биологично оръжие. Най-вероятен продавач е руснак с прякор Коба.

Клайст ѝ подаде едната чаша.

— Говори ли с Ерик Рой?

— Видях го онзи ден.

— Какво каза той?

— Почти нищо.

Рунтавата бяла вежда на Клайст леко се повдигна.

— Нищо му няма — отвърна на негласния въпрос Стефани. — Само дето му тече носът и му е трудно да диша.

— Знаеш ли за Истанбул?

— Знам, че е бил посредник в една провалена сделка.

— Купувачите бяха афганци, които не успяха да съберат парите. Искаха да платят с опиум, но малко преди сделката се скараха. Така правят всички афганци, нали?

— И всичко се провали...

— По-скоро се отложи.

— От Рой?

— Рой не беше посредник, а само параван.

— Кой стоеше зад него?

— Салман Рифат.

Стефани неволно потръпна. Човекът, който изпитваше удоволствие да стои зад Петра. Много пъти.

— Рой не ми спомена такова нещо — промълви тя.

— Предполагам, че Рифат не е искал да се разправя с темпераментните афганци и затова е наел Рой. А нашият човек, както винаги, не е виждал по-далеч от парите.

— Това ми звучи логично.

— Ако бях на твое място, щях да потърся Салман Рифат.

Поговориха още половин час, обсъждайки главно процедурите по контакта. Клайст не поиска нищо срещу информацията, която ѝ даде. Чист съм, обясни той. Вече над осемнадесет месеца. Достатъчно ми е магазинчето с антикварни осветителни тела. След двадесет години с ЩАЗИ и още девет като независим брокер, той не искаше нищо друго, освен да го оставят на спокойствие. И беше на мнение, че Виена е най-подходящият град за това.

Изпрати я до вратата.

— Радвам се, че дойде. Радвам се, че слуховете не излязоха верни. Фактът, че вече съм извън бизнеса, не означава, че нямам право на спомени. А след този спокоен разговор с теб над чаша какао, вече съм почти убеден, че си е струвало.

— Почти?

— Разбира се, че не си струваше — усмихна се Клайст. — Беше загуба на време, загуба на средства, загуба на човешки живот. Но ти го знаеш не по-зле от мен.

Тя излезе на Доротеергасе. Мобилният ѝ телефон звънна още преди да беше изминала и сто метра.

— Къде си?

Тя се закова на място.

— Във Виена.

— Ще бъдеш ли там и довечера?

— Бих могла. А ти къде си?

Първият път не мога да се преструвам, че се любим. Това си е просто секс. Глад, пот, нетърпение. На първо място е страстта, емоциите остават за по-късно. След кулминацията оставаме да лежим на леглото, без да казваме нищо. Една топка от преплетени горещи крайници. Вторият път всичко става по-бавно, по-задълбочено, по-сладко.

Гълъби плющят с крила оттатък перваза и чезнат в потъмняващото небе. Намираме се на третия етаж на пансиона „Елизабет“, стаята ни е точно под покрива. Подът е покрит с потъмняло от времето дюшеме, върху него са опънати два поизносени килима, леглото с пиринчени топки на таблите леко поскързва, на стената са окачени литографии, изобразяващи Хофсбург. В тясната баня е натикана дълбока старомодна вана, позеленяла около дупката за оттичане. Емайлът ѝ е пожълтял от старост.

Костя пали една марлборо, а аз прокаравам пръсти по влажната му кожа. В центъра на гърдите му е изобразена църква, която се носи върху облаците. Над основното ѝ кубе стърчи руски православен кръст, над който кръжат ангели.

— Означават ли нещо? — питам.

— Всяка спирала означава една присъда.

Той има четири. Пръстът му докосва татуировката на десния бицепс:

— Това е белогвардейски кръст. По време на революцията белогвардейците се бият срещу Червената армия. Кръстът е знак за старшинство в бандата.

— Ти бил ли си в банда?

— Не. Но съм бил близък с много хора от различни банди. В случая кръстът е и знак за почит.

— Всички татуировки ли означават нещо?

— Почти всички. Татуировката е изразното средство на затвора. С паяци се изобразяват наркоманите, с котки — крадците, с черепи — убийците. Череп върху еполети означава, че жертвата е била важна личност — високопоставен член на друга банда или публична фигура. Бодлива тел върху челото означава доживотна присъда. Част от татуировките играят ролята на наказания. Например сексманияците са белязани с кинжал на шията или рамото.

— Как ги правят?

— С игли, стари бръсначи, наточени ножове... Оцветяването се прави със сажди, мастило, шампоан... — Костя дърпа дълбоко от цигарата си и колебливо добавя: — Дори и с урина.

— Не си ли се инфектирал?

— Аз не, но това си е чист късмет. Други са получавали тежки инфекции, има дори смъртни случаи.

Продължавам да проследявам татуировките с пръст.

— Шантава работа. Хем ги пипам, хем не вярвам, че те са завинаги върху кожата ти. Изглеждат така, сякаш принадлежат на друг човек.

— И наистина принадлежат на друг — кима Костя. — На човека, който бях някога.

— И тогава си бил престъпник, също като днес.

Той не показва признаци на обида.

— Тогава не бях престъпник, а просто човек, който се опитва да остане жив.

— А сега?

Той се замисля, после клати глава:

— Не знам...

— Но знаеш кой си, нали?

Тонът ми го кара да се обърне.

— Какво искаш да кажеш?

— Миналото ти... Свързано е с воровскоя мир, нали? А това означава, че винаги знаеш кой си, независимо къде се намираш и за какъв се представяш.

В усмивката му личи известна предпазливост.

— Ами ти? Знаеш ли коя си?

— Вече не. Мисля, че забравих...

— Личното ми мнение е, че ти си една много тайнствена жена.

— Може и да си прав.

— От Ню Йорк насам правя опити да разбера коя си. Оказа се доста трудна работа...

Нещо потрепва в гърдите ми.

— И какво откри?

Ръката му се плъзга напред-назад по кожата ми.

— Това-онова...

— Кажу ми!

Той наднича в очите ми.

— _ Знаем, че убиецът на Джордж Салиби и Рут Щойфел в Ню Йорк по всяка вероятност е бил жена. _

Удар под кръста, който сама си изпросих. Правя безуспешен опит да запазя невъзмутима физиономия.

А Костя продължава:

— Знаем, че бодигардовете на Салиби са преследвали убиеца по покрива на сградата. Зная, че той е скочил в асансьорната шахта. Бодигардовете чули вик. Бил вик на жена, която вероятно е получила някаква травма, но въпреки това успяла да избяга. Прибягвайки до обикновен процес на елиминиране, аз стигам до съвсем конкретни догадки по отношение на нараняванията.

— Но само догадки...

Той слага ръка върху контузеното ми рамо и леко го стиска.

— Но правилни... — Пръстите му поемат лявата ми длан, която вече е зараснала, но раната все още личи: — Нали така?

Правя опит да си представя какво мисли. Вероятно предполага, че съм се появила в Ню Йорк, за да открия Коба. Знае, че в

„Съмърсет“ съм се виждала с Анатолий Медаев. А сега ме поставя и там, в апартамента на Сентръл Парк Уест.

— Телефонът и факсът на „Галилео Рисорсис“ в Лондон вече не работят.

Това е истина. Маджента Хаус ги изключи в момента, в който се прибрах от Ню Йорк.

— Кейт Марч е една голяма загадка... — Очите му се плъзгат по дрехите ми, които са разпилени по пода на спалнята. — Мисля, че ако хвърля едно око на документите ти, веднага ще разбера, че вече не си Кейт Марч. Какво пише в паспорта ти? На чие име са кредитните ти карти?

Не мога да кажа какво чувства. Не е нито ядосан, нито нетърпелив, нито безразличен.

Той докосва козметичния белег в предната част на рамото ми.

— Каза, че си получила това при автомобилна катастрофа. Но на мен ми прилича на рана от куршум. Тук е влязъл, отзад е излязъл.

— Може би си прав — едва успявам да промълвя аз.

— Прав съм, разбира се.

— Е, нали сам каза, че съм тайнствена жена?

— А Мехелен тайна ли е?

Замръзвам. Вече няма никакъв смисъл да лъжа.

— От Ню Йорк до Москва и обратно хората тънат в догадки — продължава той. — За инцидента в Сентръл Парк Уест се появили какви ли не теории. Но сериозните кандидати за извършители са малко. А още по-малко са жените. Всъщност, има само една... Професионална убийца и терористка. От известно време не се е появявала, но има завидна репутация. Няма спор, че е талантилива. Проблемът е там, че никой не знае къде е и как изглежда. Все пак има нещо, по което може да бъде разпозната. Преди няколко години е била член на някаква банда в Белгия. В град на име Мехелен станала престрелка с полицията, при която въпросната жена била ранена, но въпреки това успяла да избяга. Къде била ранена ли? В лявото рамо!

Искам да кажа нещо, но от устата ми не излита нито звук. За Костя мълчанието ми е достатъчно.

— Ти се казваш Петра Ройтер — заявява той.

Сега вече съм по-гола, отколкото бих искала. Изправям се в леглото и придърпвам някакво одеяло. Костя не помръдва. Когато

най-сетне мога да говоря, от устата ми излитат гневни, несвързани и жалки слова.

— Значи реши първо да ме изучукаш един-два пъти, а после да ми хвърлиш в лицето всичко това, така ли?

— А ако не бях ти казал нищо? — незабавно контрира той. — Колко пъти щеше да ме изучукаш ти, преди да споменеш нещо по този въпрос?

Намериха едно евтино италианско ресторантче с карирани покривки, свещи в зелени шишета и избледнели фотографии на Сицилия по стените. От скритите тонколони звучаха протяжни неаполитански песни. Поръчаха си пица и пиха кианти. Комаров беше облечен с костюма, с който пристигна, но без вратовръзка. Марка „Бриони“ — Стефани я бе зърнала, докато се обличаха. Повечето мъже носят костюмите си като пижами, помисли си Стефани. Стояха им зле, бяха измачкани — по-скоро обида за собствениците им, отколкото комплимент. Но Комаров беше изключение — строен и с изправена стойка, той беше истински манекен за хубавите мъжки костюми, които наистина му отиваха. Мъжът на масата срещу нея по нищо не приличаше на онзи, с когото цял следобед се беше любила. Насреща ѝ седеше един истински бизнесмен — културен, богат и самоуверен. Татуираният бивш затворник си беше отишъл. Стори ѝ се абсурдно, че дрехите могат да преобразяват по този начин, но беше факт.

— Има ли значение? — попита Стефани.

Вече от един час се опитваше да му зададе този въпрос. Първо, защото паузите усилваха неразположението ѝ, а сега — просто защото не издържаше повече.

— Ако искаш, аз мога да бъда и Кейт Марч... Това е хубавото на Петра.

— Това е лудост!

— Разбира се.

— Не искам да бъда Кейт Марч.

— Но не искаш да бъде и Петра Ройтер, нали?

— Изглеждаш доста... хм... недоброжелателен...

Комаров опразни чашата си и я напълни отново.

— Когато си дадох сметка, че може би си ти, умишлено си казах, че това е невъзможно! Но сега, когато вече съм сигурен...

Стефани усети как я залива паниката.

— Какво?

— Колкото повече научавам за теб и за това, което си вършила, толкова по-трудно ми е да приема, че ти и тя сте едно и също лице... Нещо не ми се връзва...

Тя искаше да каже, че е заварила Салиби и Щойфел вече мъртви, но изведнъж си даде сметка, че Комаров няма да ѝ повярва. Тя беше там, където лежаха два трупа. А сега, след всичко, което беше натворено благодарение на хаоса, изведнъж натежа предположението, че убиецът е жена и това автоматически я превръщаше в главен заподозрян. На негово място и тя не би повярвала на никакви допълнителни оправдания.

— Ами Медаев? „Централная“ ли го уби?

— Вероятно.

— А ти мислиш, че може да е някой друг, така ли?

— Анатолий живееше на тъмно. Познавах го колкото всеки друг — тоест, никак. Гледано отстрани, това ми прилича на работа на „Централная“, но няма да се учудя, ако се окаже работа на някой друг.

— А Салиби?

— Какво Салиби?

— Ти си имал общ бизнес с него.

— За съжаление той не е първият ми бизнес партньор, настигнат от насилствена смърт. — Каза го сухо, без излишни емоции, без изненада. — Всеки богат бизнесмен в Москва е изложен на опасността да бъде убит. Обикновено така завършват всички делови спорове. В Ню Йорк прибегват до услугите на адвокат, но в Москва предпочитат узито. То е по-бързо, по-чисто и по-евтино.

— Май не изпитваш особено добри чувства към Салиби, а?

— Не сме били близки. Отношенията ни се определяха от парите. А те никога не са били достатъчно основание за сближаване.

— Не съм сигурна, че казваш истината.

— Може би предпочиташ по-сантиментален отговор?

— В никакъв случай.

— И аз така си помислих — хладно се усмихна той.

— Ами аз? Коя съм, с какво се занимавам — това има ли някакво значение за теб?

— Не, стига да не съм обект на професионален интерес от твоя страна.

— Обикновено не правя секс с лицата, които представляват професионален интерес за мен.

Появи се една келнерка, която вдигна чиниите им. Поръчаха си по едно еспресо. Комаров поиска и чашка калвадос, после се облегна назад и запали една от своите марлборо.

— Как би могло да има значение за мен, Петра? — попита той.
— Аз ли трябва да отсъждам?

— Не знам и не ме интересува.

— Повярвай ми, аз съм последният на този свят, който би имал нещо против. Може би и аз трябва да ти задам същия въпрос.

— И ще получиш същия отговор.

— Точно така. Не можем да се преструваме, че сме други. Не и помежду си.

Ех, ако това можеше да бъде истина!

— Имах нужда да го чуя от собствената ти уста.

— Ама ти наистина ли искаш да бъдеш оценявана по стандарти, които са неприложими за нас?

— Така ли ги наричаш?

— Техните правила са различни от нашите — убедено кимна Комаров. — А техният морал — различен от нашия. Да правиш сравнение между тях, е все едно да сравняваш каравана с лимузина.

Останаха във Виена два дни, запълвайки времето си с ядене, пиене и секс, обикаляйки туристическите атракции. Тя преработи програмата си заради него, пренебрегвайки най-фундаменталните правила, установени от Бойд: *никога и при никакви обстоятелства не позволявай на нещата да станат лични*. През нощта, пийнали добре, те правеха всичко възможно да не заспват. Но най-добрата част от деня беше мигът на събуждането. Да го намери до себе си, да го целуне и да запомни топлината и аромата на тялото му. Миризмата на прясно кафе, смесена с дима на първата му цигара, едва доловимото

ухание на скъп афършейв, вкусът на горчивия въздух навън... Беше убедена, че никога няма да забрави тези неща.

Когато му призна, че знае как е умряла Ирина, той реагира неочаквано равнодушно. А когато той я попита за възрастта ѝ, Стефани каза трийсет и три, тъй като беше забравила на колко години е Петра. Комаров каза, че е на четиридесет и четири и я попита дали ѝ пука, че е толкова по-възрастен от нея. Но в този момент ѝ приличаше на малко момче, успяло за миг да прогони свенливостта си. Тя го целуна, каза му да не бъде глупак и се запита дали ще му стане по-добре, ако научи, че всъщност е на двадесет и седем.

Когато говореше за бизнес, никой не ми могъл да го свърже със затворническото минало. Сега говори за цената на пшеницата, утре за нещо друго — фармацевтична фирма в Русия с участие на финландски и американски партньори, проект за горско стопанство в Латвия, фериботна компания в Естония, телекомуникационен проект в Западен Сибир с участието на шведски и немски партньори, обновяване на някогашните държавни фабрики в Новосибирск и Екатеринбург, управление на недвижими имоти в Манхатън, банково дело, хотелиерство, авиолинии, петрол, никел, злато, газ, въглища, диаманти...

— Има ли нещо, което да е извън интересите на „Мирш“?

— Да. Всичко, което би довело до загуба на пари.

Тя научи, че най-много обича италианската кухня, харесва японската, тайландската и индийската, но избягва китайската. Той призна, че пие повече, отколкото му препоръчва скъпия манхатънски доктор, но много по-малко от всеки среднестатистически руснак. Червено вино, което наистина обича, и водка — когато е наложително. Тя с изненада откри, че той никога не е притежавал собствен автомобил.

— Никога не оставам на едно място достатъчно дълго, за да бъде оправдано купуването на кола. А ако случайно ми потрябва, винаги се намират хора, които изгарят от желание да ми услужат.

— Винаги?

— Абсолютно.

Обичал да чете в свободното си време, но никога романи. Филмите забравял в момента, в който свършвали. Винаги изпитвал притеснение от самолетите, но се научил да спи по време на полет, тъй

като само тогава не го безпокоели. Не се интересувал от притежаването на разни вещи по същата причина, поради която нямал и кола. Но с удоволствие пръскал пари за хубави дрехи, тъй като носел само такива. Костюмите му били само от „Бриони“ и „Канали“, а обувките — от „Чърч“.

— Напоследък деветдесет процента от времето съм облечен в костюм. Когато бях млад, смятах това за чист снобизъм и никога не бих се облякъл по този начин.

И това горе-долу беше всичко, което двамата си позволиха да споменат за миналото си. В момента, в който разговорът им започваше да клони натам, един от двамата натискаше спирачката. Никой не го каза открито, но и двамата се страхуваха да не счупят крехката красота на мига.

Последното утро настъпи безпощадно бързо. Изтощена до крайност, Стефани пак мразеше часовете, изгубени в сън. Любиха се в пълно мълчание, по същия начин приготвиха и багажа си. Пиха кафе в малкия вестибюл на долния етаж. Нервните спазми в стомаха ѝ попречиха да закуси, въпреки че червата ѝ куркаха. Освободиха стаята в пансиона „Елизабет“ и излязоха под дъжда. Комаров каза, че тези два дни заедно трябва да си останат тяхна тайна, по чисто професионални причини. Тя съзнаваше, че е прав, но въпреки това я заболя. Прозвуча ѝ гадно.

Стояха пред автобуса за летището, който тръгваше от Сюдбанхоф. Дебелият шофьор с вид на астматик подвижна, че е време за тръгване и се настани зад волана. Стефани сложи крак на най-долното стъпало и се повдигна да го целуне за последен път.

— Кога ще те видя пак?

— Скоро.

— А къде?

— Някъде.

[1] Менсуер — игра на думи — в случая menswear (мъжко бельо) се римува с придобилите популярност думи. — Б.пр. ↑

[2] BW (biological weapon) — биологично оръжие. — Б.пр. ↑

16.

Пълното възкресение на Петра Ройтер отне шест седмици. И ако все пак имаше хора, които се съмняваха в участието ѝ в касапницата на Сентръл Парк Уест, то към края на първата седмица на декември вече никой не се съмняваше, че тя отново е в бизнеса.

— Би трябвало да чуеш част от слуховете, Петра — каза от лаптопа ѝ Стърн, докато влакът стрела я отнасяше от Лион към Париж.

— Вече ти платих купища пари, Оскар.

— Това ти го предлагам гратис.

— Остаряваш и се размекваш, Оскар. Хайде, давай...

— Причини за тригодишното мълчание на Петра: сериозно раняване, непланирана бременност, оттегляне на заслужена почивка в Южния Пасифик, затвор в Индонезия, Колумбия, Турция или Китай... Имаш богат избор, към който можеш да прибавиш провален брак, щастлив брак, постъпване на работа в службите.

Стефани се изсмя толкова високо, че пътниците около нея се обърнаха да я погледнат. Тя сложи ръка пред устата си, изчака да отmine пристъпът и набра отговора си:

— Може би Петра работи и за папата? Питам се кое от последните две предположения е по-налудничаво?

Вече месец обикаляше Европа надлъж и нашир. Евтини хотели и пансиони, студени жп гари, лишени от въздух летищни терминали, нощни преходи с автобус, след които вонеше на пот и долнопробни цигари. В Бремен получи някакво хранително отравяне, вследствие на което вися над тоалетната чиния някъде към тридесет и шест часа, а външно заприлича на пробита цистерна. В средата на ноември хвана грип. В продължение на една седмица (Марибор, Любляна, Сплит и три дни в Болоня) се чувстваше като наркоман в процес на ремисия — тресеше я, повръщаше ѝ се, тялото ѝ се разтърсваше от тръпки и болки, умът ѝ изобщо не функционираше. Лондон винаги беше нещо като ремонтно депо — смяна на дрехите, захвърляне на старите в пералнята, здрав нощен сън, нова самоличност. Хранеше се навън или

купуваше готова храна за вкъщи, защото нямаше смисъл да пълни хладилника. Дългосрочният престой се сви до двадесет и четири часа.

Връзка поддържаше чрез Роузи Шодхъри, според уговорката. През третата седмица, докато все още беше в Германия, тя получи от Роузи адрес, дата и кратки указания за пътуване до Париж. Два дни покъсно, точно в посоченото време, влезе в един с нищо незабележим апартамент в Монмартър. На стената в тъмния входен вестибюл, който миришеше на канал и дезинфектанти, имаше няколко реда пощенски кутии с необичайно големи размери. В едната от тях откри пакет, който би трябвало да принадлежи на обитателите на втория етаж. Жанин Елвей, Ивет Бланко. Вътре имаше снимки, адреси в Тулуза и Марсилия, пътни карти с подчертани с флумастер артерии. Плюс една 72-часова програма, която трябваше да бъде следвана съвсем стриктно. Стефани взе всички влакове и автобуси, отбелязани в списъка. Храни се в посочените кафенета в посочените часове, извървя подчертаните в картите улици, звъня на съответните адреси, изрича определените думи. Нощуваше в избраните хотели, използвайки имената, които ѝ беше избрал Маджента Хаус. Последната спирка беше Марсилия.

Когато всичко свърши, тя се върна в Париж за първата си среща с Комаров, който взе самолета от Ню Йорк. Той беше ангажирал апартамент в „Крилон“ на площад „Конкорд“. Уморена и изнервена, Стефани отсече, че е глупаво да отседат в такъв хотел. Той я целуна в знак на съгласие.

— Нали трябваше да бъдем дискретни, Костя?

— Ние сме дискретни — увери я той. — Затова никой няма да напуска стаята, преди да удари часът за отпътуване.

Тя не устоя на усмивката му.

— И кога ще удари този час?

— Вдругиден.

Историята се появи във „Фигаро“ на следващата сутрин. Трафикантът на хора Марат Манов застрелян в тила в мига, в който излиза от апартамента си в Марсилия. Адресът беше познат на Стефани — беше последният от продължителната ѝ обиколка, напуснат само шест часа преди стрелбата. Родом от Нижни Новгород, Манов беше живял в Марсилия под името Роман Казалес. Във Франция го издирвали в продължение на повече от година. Бил известен на властите като шеф на банда, която се занимавала с трафик

на хора от Източна Европа и бивша Югославия. Повечето от тях използвали пристанищата по адриатическото крайбрежие на Италия — Лече, Бари и Пескара. Оттам ги поемали хората на Манов и ги насочвали към Франция, Англия и Германия. Голяма част от жените емигранти били принуждавани да проституират, за да платят таксата за прехвърлянето. Бандата на Манов управлявала проститутки в Париж, Марсилия, Тулуза, Лион и Бордо. Според властите в Марсилия Манов загинал от ръката на жена. Най-вероятно някоя от неговите робини. Но в това предположение имаше доста неясноти, липсваха важни детайли. На Стефани ѝ направи впечатление, че полицията на Тулуза провежда свое отделно разследване.

Комаров видя информацията по-късно. Фигурата му изплува сред облаците пара в банята и вестникът бе тикнат под носа на Стефани, която лениво се изтягаше във ваната.

— Това твоя работа ли е?

— Не питай.

Кратката ваканция свърши и Комаров се върна в Ню Йорк. Стефани отлетя за Амстердам, откъдето взе влака за Грьонинген. Хвана Ерик Рой на вратата на къщата на Бругстраат. В мига, в който я зърна, лицето му стана бяло като платно. И сега, както предишния път, той не направи дори опит да се съпротивлява. Тя кротко го хвана за ръката и го поведе нагоре по стълбите. Влязоха в кантората на „Нортърн Лайн Контейнърс“ и тя внимателно затвори вратата зад гърба си.

— Не обичам да чета морал на грешниците, Ерик — заплашително го изгледа тя. — Но днес нямаше да съм тук, ако миналия път беше по-открит с мен.

— Какво искаш?

Стефани усети как я обзема желязната решителност на Петра. Старите навици неусетно се бяха възвърнали. В очите ѝ, заковани върху лицето на Ерик Рой, се четеше хладно презрение.

— Истанбул. Сделката, която уж се беше разпаднала. Защо не ми спомена нищо за Салман Рифат?

— Аз... Аз не знам.

— Наистина ли? Нека позная — не го спомена, защото от него се страхуваш повече, отколкото от мен.

— *Не!*

Остана при Рой около десет минути. Той отговори на всичките ѝ въпроси. Презрението ѝ нарастваше пропорционално на неговата откровеност. Успяла да зърне с каква порнография се занимава, тя вече беше наясно що за човек е той. Очевидно се възприемаше като жертва, а не като съучастник. Не можеше да разбере, че на практика е част от всички актове на сексуално насилие, с които търгува. Но това са само снимки! Тези думи ще бъдат неговата защита и оправдание, но едновременно с това и най-голямата му слабост.

Стефани стана да си върви.

— Виждам, че отокът ти вече е спаднал — подхвърли тя. — Нали не те боли?

Хрущялите бяха зараснали правилно, раната почти не личеше. Единствено белезите от трите хоризонтални шева в основата на носа свидетелстваха за преживяното премеждие. Рой поклати глава, без да е в състояние да отрочи дума. Тя се наведе и рязко натисна с пръст гладката и нежна кожица, едва-едва покрила раната.

— Следващият път избери да се страхуваш от мен! — просъска тя.

На по-късен етап съжали, че пак му счупи носа. Не защото изпитваше някакви симпатии към Рой, а защото не беше нужно. Неконтролиран и твърде многозначителен акт. Петра не би си направила труда, просто защото заплахата щеше да бъде напълно достатъчна.

Рожденият си ден отпразнува сама, в Германия. Събуди се в Дрезден, а си легна в Хановер. Хотелът беше мизерен — с развалено отопление, влажно петно на едната стена и семейство албански имигранти зад другата, които не спряха да се карат през цялата нощ. Стефани дълго се вслушва в нервните им гласове, а когато те най-сетне бяха заглушени от дъжда навън, тя с облекчение се отпусна върху възглавницата. На сутринта се събуди с многобройни червени точки по ръцете и краката, които лудо я сърбяха. Оказа се, че хотелът е пълен с дървеници.

Рожденият ден на Петра отпразнува в хамбургския хотел „Атлантик“ в компанията на Комаров.

— Ела с мен в Ню Йорк, Петра — примоли ѝ се по някое време той.

— Не мога.

— Мислех, че можеш да правиш каквото си поискаш.
— Което не означава, че нямам задължения.
— Към?
— Престани.
— Към клиент?
Тя се обиди от тона му и троснато отговори:
— Да, към клиент.
— Отмени ги. Отложи ги. Направи нещо.
— Защо аз, а не ти?
— Защото за мен ще бъде много трудно.
— Колко трудно? Един телефон и...
— Ти си независима, работиш самостоятелно — прекъсна я той.
— Докато аз имам други, по-тежки отговорности.
— Разбира се — саркастично се усмихна Стефани. — Донът от Дон...
— Какво искаш да кажеш?
— Ще посмееш ли да заявиш, че тази връзка е съюз между равни?
— Никога не съм си губил времето да мисля по този въпрос.
— Е, сега можеш да го сториш.
— Не.
— Защо?
— Защото не съм някакъв вманиачен полуамериканец, който постоянно се тревожи как се чувстват те.
— А изобщо тревожиш ли се от нещо?
— Глупав въпрос.
— Тревожиш ли се?
— А ти как мислиш?
— Ами... Изглеждаш така, сякаш наистина ти е приятно да ме чукаш. Извън това не мога да кажа нищо определено. Кой знае? Може пък и да се преструваш, а може и изобщо да не чувстваш каквото и да било.
Той направи крачка към нея, после спря. Отначало беше ядосан, после слисан.
— Какво ти става, Костя? — подигравателно го изгледа тя. — Нима те е страх да ме зашлевиш?
Отговори ѝ с мълчание.

— Нали това възнамеряваше да направиш? Хайде, бъди мъж. Бъди руснак. Постави тъпата жена на мястото ѝ, като ѝ избиеш зъбите и ѝ посиниш окото!

Той спокойно издържа на каменния ѝ поглед.

— Нали за това става въпрос? — не отстъпваше Стефани. — За превъзходството на пола, за подчинението!

— Защо се държиш така? — попита Комаров с дълбоко объркване в гласа.

— А защо се срещаме само там, където ти желаеш и когато ти имаш време?

— Защото това е единственият начин да те видя. Алтернативата е изобщо да престанем, а аз не искам това.

— Исусе Христе! Аз едва ли ще приема такава връзка! За каква ме вземаш? За някаква амазонка с пищов, която прекосява половин Европа, за да се просне с разтворени крака в леглото, което ти си избрал?! Що за връзка е това?

— Не знам — отвърна с въздишка той. — Но едно ще ти кажа...

— Какво?

— Нашата връзка е уникална. Никога не съм имал толкова нещо, при такива обстоятелства... Ние не сме като другите, не живеем според техните правила, не приемаме техните стандарти. Как тогава да правим оценка на връзката си като тях? Критериите им просто не стават и ние трябва да изработваме в движение свои собствени.

— Майната ти! — процеди Стефани и се обърна към вратата.

— Преди да си тръгнеш, искам да чуеш нещо и за мен — спря я Комаров. — Никога през живота си не съм удрял жена. И през ум не ми е минавало. Това се отнася и за току-що изминалите шейсет секунди.

Цяла сутрин вали. Вървя по Белгрейв Плейс и завивам към площад „Итън“. Струва ми се странно, че стоя в Лондон повече от едно денонощие. Същевременно си давам сметка, че рано или късно Петра щеше да ме доведе дотук. Натискам месинговия бутон и вдигам глава към камерите над вратата.

Във входния вестибюл има две огромни старинни огледала, италианска мраморна масичка, подът е покрит с излъскани гранитни

плочи. Двама мургави мъже с тясно прилепнали маркови костюми ме обискират с подчертано усърдие. Горили под наем. Дълги ръце, къс акъл. От онези, които не могат да носят костюм на „Версаче“, ако под него не скриват и някой патлак. Докато ме опипват, аз лекичко разтърсвам тяло и дъждовните капки попиват в костюмите им. Това бързо им разваля кефа.

Апартаментът е странен: дълъг коридор с шоколадови стени и дебела персийска пътека води към всекидневна, в която има три канапета от черна кожа, украсени с възглавнички на ивици, големи настолни лампи върху масички за кафе с опушени стъкла, бял килим, алени стени и таван. Вляво от мен се издига внушителен шкаф от лакирано дърво, в който са се побрели четири телевизора, видео и дивиди рекордери, сателитна система и качествена хайфи уредба. Външен човек без съмнение би се удивил на подобно изобилие, но за мен то е само характерна черта. Не ми трябва да познавам отделния индивид, защото познавам породата.

Креслото му е на метър от плъзгащите се прозорци, от които се излиза на терасата. Облечен е в широки черни панталони, чехли мокасини на „Гучи“, синя копринена риза с отворена яка и навити ръкави. Отдолу се виждат жилави ръце с добре очертани мускули. Коса няма, тъй като е старателно избръсната, голият му скалп мътно проблясва. Козята брадичка е наскоро подстригвана, часовникът е златен „Ролекс“. Около другата му китка проблясва дебела златна гривна, на шията му виси верижка със същия дизайн. Тоя явно не признава нищо друго, освен най-доброто — разбирай най-скъпото. Нещо, което аз самата ненавиждам.

Аз от своя страна съм се постарала да изглеждам максимално парцалива и това ми се е удало сравнително лесно. Светлосивите панталони са тип шалвари и приличат на закупени от битпазар. На краката ми има порядъчно мръсни маратонки „Конверс“, под пуловер с дупка на лакътя съм навлякла избеляла фланелка с надпис „Ю Ту“. Естествено, не трябва да забравям и стария шифер, от който в момента се оттичат мътни дъждовни капки и попиват в снежнобелия килим. Бих могла да хвана такси, разбира се, но предпочетох разходка под дъжда. По челото ми са полепнали мокри кичури тъмна коса, носът ми е зачервен, цялото ми тяло е студено.

Той пуши тънка пурета.

— Нямах ли чадър, Петра?

Салман Рифат, турският търговец на оръжия. Човек, който ще те омае с чар, а след това хладнокръвно ще те насече на парчета с ятагана си. Аз, честно казано, съм доста изненадана да го видя тук. Когато Стърн за пръв път ми посочи местонахождението му, аз не повярвах. Рифат в Лондон? Едва ли, рекох си аз. Едно време редовно отскачаше дотук, но колкото по-успешен ставаше бизнесът му, толкова по-опасни ставаха екскурзиите до страни като Великобритания, Франция и Германия. Стърн ми продаде номера на личния му мобилен телефон и ме посъветва да го потърся лично.

— Откога не сме се виждали, Петра?

От последната ни среща е изминало много време, но то не е достатъчно. Аз потискам ужаса в душата си, но все още не съм се освободила от него. Когато Бруно Клайст предложи да потърся Рифат, аз се направих, че не го чувам. Казах си, че ще намеря друг начин. Но не намерих. Повторното ми пътуване до Грьонинген на гости на Ерик Рой само доказа, че офертата на Клайст е била правилна.

— Хубаво гнезденце си имаш тук, Салман.

— Не е мое, взел съм го назаем от един приятел.

— Какво правиш в Лондон? Да не би да продаваш дефектни пищови на ирландците?

— Отдавна вече не се занимавам с аматьори — презрително сумти Рифат. — Нито пък с психопати.

— А с антиталибански формирвания? Не мога да си представя, че те са най-стабилните клиенти.

— Лично аз съм на мнение, че да си антиталибан, означава, че мислиш балансирано. А какво ще кажеш за себе си, Петра? Напоследък чувам най-различни слухове.

— Е, ти едва ли си човек, който се доверява на слуховете.

— Дълго време те търсих, Петра. Две години, без никакъв успех... После изведнъж си навсякъде.

— Напоследък имам възможност да избирам, Салман. Също като теб.

Рифат се надига от стола. Забравила съм колко е грамаден. Метър деветдесет и три, според досието му. Но той не е само висок, но и страшно едър мъж. Раменете и вратът му са само мускули —

канара в кафяви оттенъци. Но кръстът му е тънък, почти като на жена. Вероятно остатък от културизма, с който Рифат се е занимавал в продължение на двадесет години. И до днес той вдига тежести по няколко часа на ден, независимо къде се намира. Още помня твърдата му плът, набъбналите вени и странната миризма, която се излъчваше от богатата му на стероиди кожа. От този спомен стомахът ми се обръща.

Той отваря остъклената врата, която безшумно се плъзга встрани. Излизаме на терасата, над която е разпъната тента. Апартаментът не е негов и затова взема мерки срещу подслушване. Говори спокойно само навън. Въздухът е студен, дъхът ни бързо се превръща в пара, но Рифат не му обръща внимание. Обляга се на парапета, поглежда към Итън Скуеър Гардънс и дърпа от пуретата си.

— Какво искаш?

— Информация. Готова съм да платя добри пари.

Давам му списъка. Говорим за Коба, за различните терористични групировки, за биологично оръжие и за убиеца на Рогачов и Маршал. Той не ми предлага отговори, а просто изяснява областите, които представляват интерес за мен. Навън сме вече десет минути, монотонният тропот на дъжда по тентата усилва чувството ни за уединение и сигурност.

— Можеш ли да ми помогнеш? — питам аз, след като се прибираме на топло.

— Мога — кима той. — Част ще получиш още сега, останалото — след четиридесет и осем часа.

Двете горили в кафяви костюми са там, където сме ги оставили.

— Колко? — питам аз.

— Колко си приготвила? — отвърща ми с въпрос той.

— Кажу цифрата и посочи мястото, на което да ти я изпратя — отклонявам любопитството му аз. — Ще се справя в рамките на един час.

Фасът от предишната пурета преди малко е литнал надолу към мокрия тротоар, сега в ръцете му се появява сребърна табакера.

— Нямам нужда от пари, Петра — въздиша той. — Вече имам повече, отколкото бих могъл да похарча. Не ги знам колко са, дори да

си позволя грешка от плюс-минус пет милиона долара.

— В такъв случай кажси какво искаш.

— Как ме откри?

— С помощта на старите си връзки.

— Кой?

Не мога да жертвам Бруно Клайст, но в замяна на това няма да плача за Ерик Рой.

— Ако ти дам името и адреса, ще смятаме ли сделката за сключена?

Той ме гледа втренчено в продължение на половин минута. После, без да каже нито дума, напуска стаята. Когато се появява отново, в ръцете му има малка тумбеста бутилка от синьо стъкло с коркова тапа. Кръвта изстива в жилите ми, защото знам какво има в нея — зехтин от плантацията му в Гърция.

— Не си забравила, нали?

Бог ми е свидетел, опитах!

Той издърпва тапата.

— Това е сделката.

Поглеждам го, после местя очи към двойката до вратата.

— Онези дни са минало, Салман — казвам. — Измисли нещо друго.

— Не се безпокой, Петра — отвърща той. — Аз не съм идиот. Може и да сме трима, но ние добре знаем коя си и на какво си способна... — Пали нова пурета: — Не искам да те притискам, а сама да го пожелаеш... Точно както някога.

— Нима мислиш, че тогава съм го желала?

— Тогава изглеждаше като един милиард долара. А днес си се облякла като скитница. Защо? Може би, за да ме обезкуражиш?

— Няма да стане това, което искаш — отсичам аз.

— Нека бъдем честни, Петра — сменя тактиката той. — Тук си, защото си ударила на камък навсякъде. А аз искам от теб само това, нищо друго. — На лицето му се появява вълча усмивка. — Ти нямаш с какво друго да ме привлечеш.

— Не ти е за пръв път да се надценяваш — клатя глава аз.

Лев Голта бил прострелян с два куршума в тила в момента, в който се качвал в изгнилия си фолксваген пасат, паркиран пред блока в берлинския квартал „Темпелхоф“, в който живеел от пет месеца. Убийството беше извършено в понеделник сутринта, малко преди шест. По това време още е тъмно, свидетели не е имало. Стефани напусна Берлин предишната вечер в седем. В неделя следобед се беше отбила в апартамента на Голта, за да остави един дебел плик, получен по-рано през деня. Беше махнала опаковката на Ди Ейч Ел, но без да го отваря. Взе асансьора до седмия етаж, където натика плика през процепа за писма във вратата. По пътя надолу се размина с две жени — единствените, които срещна.

Прочете за убийството на Голта едва във вторник. Намираше се по средата на пътя между Нюрнберг и Мюнхен. Валеше като из ведро, а тя беше прекарала зад волана повече от пет часа. Отби в зона за почивка, за да зареди с гориво и да изпие едно кафе. Почти половин час не вдигна глава от „Зюддойче Цайтунг“, който намери на бара. Съобщението беше съвсем кратко: снощи в Берлин е бил застрелян руския престъпник Лев Голта, издирван от властите във Великобритания. Подробности за престъплението почти нямаше, но в замяна на това вестникът предлагаше кратък профил на Голта. В средата на деветдесетте той станал известен като един от най-жестоките и безскрупулни наемни убийци в Москва. Името му се превърнало в синоним на бруталност. Три от жертвите му били открити изкормени, четвърта била изтезавана с бензинова лампа. Роднините на всяка от тях получили съответната видеокасета. Действайки по такъв начин, Голта сам си подписал присъдата. Било само въпрос на време.

Престъпникът обаче се усетил навреме, напуснал Москва и заминал за Западна Европа. Установил се в лондонския квартал „Стретъм“, успял да внесе от Русия машини за изработка на фалшиви кредитни карти и започнал да произвежда „Американ Експрес“, „Мастеркард“, „Дайнърс“ и „Виза“, които продавал по 400 паунда парчето. Освен това използвал картите и за някои покупки — най-вече модно облекло и електроника, които продавал на черния пазар. Когато полицията разбила мрежата, тя успяла да арестува двама от помощниците на Голта, които го посочили като автор на мащабната измама. Но вече било късно — Голта пътувал към Берлин.

Стефани не знаеше защо Маджента Хаус го е избрала за втора жертва на Петра. Тя просто изпълни инструкциите — както в случая с Марат Манов. Александър я беше предупредил, че завръщането ѝ ще бъде отбелязано с две убийства. От което следваше, че този етап вече е зад гърба ѝ.

След провала със Салман Рифат тя се завърна на континента. Видя се с Комаров в Антверпен, а след това и в Цермат. След напрежението в Хамбург, Антверпен беше истинско облекчение. Горчивината се беше стопила и те прекараха три пълноценни дни, отдадени изцяло на себе си. Той се държеше така, сякаш между тях не бе имало никакво спречкване.

— Нямаме време да го чакаме да се махне, Петра.

Естествено. Как да го имат, когато цялата им връзка се градеше на няколко откраднати часа, за които се разбираха в последния момент? По тази причина тя не можеше да има възражения срещу горната фраза. В края на церматската среща в отношенията им се появи и една особена фамилиарност. Такова нещо Стефани бе постигала с малцина. Обикновено то се придружаваше от самодоволство и биваше последвано от отегчение. Тя предпочиташе да пази интимността си за непознати, отдавна открила, че е по-лесно да разкриеш душата си пред човек, когото няма да срещнеш втори път. Една истина, която предпочиташе да не оспорва, въпреки че си даваше сметка какво означава това за самата нея. Но с Комаров нещата бяха различни. Фамилиарността донесе със себе си топлина, задоволство, сигурност — все неща, които тя все по-силно желаше.

След Цермат Стефани се качи на взетото под наем пежо и пое към Цюрих. Там трябваше да се види с Алберт Айхнер, който, в съответствие с предварителната уговорка помежду им, беше оставил имейл в един от нейните АОЛ сайтове. Пристигна в късния следобед и нае стая в хотел „Леонард“ на Лиматкей. Някъде около осем и половина излезе, за да вечеря. Върна се малко преди десет и видя, че е получила нов имейл, този път от Роузи Шодхъри.

В единадесет сутринта на следващия ден се срещнаха в малко барче, намиращо се на една пресечка на Мюнстергасе. Първа пристигна Стефани и се погрижи да заеме една дискретна масичка в

дъното на салона. Посетителите бяха малко, не повече от пет-шест души. Двама пушеха, трети шепнеше в мобилния си телефон. На облицованата с ламперия стена бяха окачени подписани снимки в рамки на известни слаломисти, над камината бяха кръстосани чифт стари дървени ски.

Когато Роузи се появи, Стефани не можа да я познае. Косата ѝ беше подстригана късо и дори не достигаше до яката, фигурата ѝ изглеждаше значително по-стройна. На дясната ѝ скула имаше дълбока драскотина, дясната ѝ ръка беше бинтована. Върху лицето на Стефани се изписа въпрос.

— Карате — кратко поясни Роузи.

— Карате ли?

— Записах се в курс по карате. Три пъти седмично, вечер. В квартала ми е, някакъв клуб на Севън Сисъърс Роуд.

— Но какво ти се е случило?

Върху лицето на Роузи се появи смутена усмивка.

— Не внимавах. Получих удар в лицето, паднах и си изкълчих китката.

— А защо карате?

— Защо не? Писна ми да ходя на фитнес, исках нещо повече. Е, нали знаеш как е.

Стефани понечи да каже, че не знае, но после само кимна.

Роузи седна и дръпна ципа на черната си кожена чанта. Край масата се изправи келнерка с буйна руса коса и три халки на лявата ноздра. Роузи си поръча горещ шоколад, а Стефани се задоволи с кафе.

От чантата се появи портативен дивиди плейър с комплект слушалки.

— Нямахме как да ти го изпратим по пощата, затова се наложи тази среща — поясни Роузи.

Дискът беше вътре. Роузи натисна бутона за възпроизвеждане и веднага след него паузата. Стопираните кадри бяха черно-бели — малка стая със залепена за стената масичка и три стола около нея. Вътре имаше трима мъже.

— Подарък от унгарската полиция. Седналият е руснак на име Строгвин и е управител на „Белия квадрат“ в Будапеща. „Централна“ е собственик на верига от заведения със същото име. Те представляват нещо средно между ресторант и казино, в което има и нощен клуб със

стриптийз. В Русия имат четири такива, а също така и по едно в Букурещ, Будапеща, София, Атина и Берлин.

Строгвин беше закръглен мъж с увиснало шкембе и прибрана на конска опашка коса. Беше облечен в тъмно кожено яке, светла фланелка и тъмен клин. Пушеше ръчно свита цигара.

— Пред заведението имало стрелба и полицията привикала Строгвин на разпит — продължи с разясненията Роузи. — Той бил добре познат на органите на реда, които го привиквали при всяка престрелка между руснаци. Това ставало толкова често, те следователите отдавна се обръщали към него неофициално, на малко име. На този запис имаме втория разпит на Строгвин, който трае около деветдесет минути.

Стефани надяна слушалките, а Роузи натисна паузата за втори път. Картината се раздвижи. Разпитът се водеше на руски. Отначало въпросите се въртяха около самоличността на контрабандиста на петролни продукти, който бил застрелян пред „Белия квадрат“. Той бил в компанията на две момичета, които работели в заведението.

— Те проститутки ли са? — попита единият от полицейските служители.

— Не. Аз не позволявам на проститутки да работят в заведението ми.

— А дали някое от твоите момичета преспива с клиенти?

— Това не става в „Белия квадрат“, при нас легла не се предлагат — ухили се Строгвин. Гласът му звучеше странно женствено. — Ние предлагаме по някое питие и приятно прекарване на времето. А какво правят навън клиентите, си е тяхна работа.

— Работа?

— Откъде да знам — сви рамене руснакът.

Полицаят смени темата на разпита.

— Разкажи ни нещо за Анатолий Медаев.

— Той е мъртъв. Убили са го в Ню Йорк.

— Знаеш ли защо?

Строгвин само сви рамене.

— Ако мълчиш, няма да има сделка — предупреди го полицаят.

— Медаев беше близък с Рогачов.

— Още един мъртвец.

— Точно така.

— Има ли някаква връзка между смъртта им?

— Коба — кимна Строгвин.

— Коба ги е убил?

— Може би...

— Хайде, казвай!

— Носят се разни слухове, това е всичко — отсече Строгвин.

— Какви слухове?

Руснакът замълча и сведе глава.

— Какви слухове?

— Че Коба се е свързал с терористи.

— Какви терористи? Чеченци?

— Не знам.

— По какъв начин е свързан с тях?

— Готви се да им продаде нещо.

— Какво нещо? Ядрени материали?

Строгвин тръсна глава, после кимна.

— Може би. При всички случаи е нещо сериозно. Щеше да го направи още миналата година, но нещата се объркаха и сделката се развали. Сега има нов план. Ще го реализира през януари.

— Къде е мястото на Рогачов и Медаев в тази операция?

— Доколкото ми е известно, те са били участници в първата операция — онази, която се е провалила. Пътували са с Коба и вероятно са били в течение на всичко. Но според слуховете, и двамата били против продажбата.

— Защо?

— Било твърде опасно, според тях не си струвало парите. Не си струвало никакви пари. Но Коба... Хм... Той е човек, който реши ли веднъж нещо...

— Къде са пътували?

— Първо в Париж, а след това в Берлин. Мисля, че са отскочили и до Амстердам и Франкфурт. След което са се завърнали в Париж.

— Кога?

— В началото на годината — някъде в края на януари и първите дни на февруари.

— Следват множество технически подробности — обади се гласът на Роузи. — Доклади за наблюдение, хотелски сметки, самолетни билети, разписки за плащания с кредитни карти. Всички на

имена, които той е използвал. Не само на местата, споменати от Строгвин, но и в Мюнхен, Будапеща, Лондон и Баку.

— Кой ти каза всичко това? — попита един от полицаите.

— Няма да кажа.

— Не ни ли дадеш име, няма сделка.

— Тогава си я заврете отзад! — рязко се извъртя Строгвин. — От мен име няма да получите!

Тук се намеси и по-ниският от двамата полицаи.

— Кой е Коба? — попита той.

— Идва от Москва, но има сериозни контакти в Америка. В Европа също. Изобщо навсякъде, където можеш да подкупиш полицаи или държавен служител.

— А тук, в Будапеща?

— Тук не.

— Защо?

— Тук ченгетата не вземат подкупи. Или поне не всички вземат. Чух, че английските и германските ченгета са по-напред в това отношение. Да не говорим за американските.

— Коба е едър, дори дебел човек, нали?

— Не — намръщи се Строгвин. — Той е по-скоро със среден ръст.

— Значи си го виждал, така ли?

— Някой ми го описа... Бил слаб, със заплашителен вид.

— Като майка ми! — презрително изръмжа първият полицаи.

Разпитът приключи. Кадрите изчезнаха и на тяхно място се появи снимка на изгорена шкода, затънала в разорана нива. В далечината се виждаха къщите на някакво село.

— Къде е това? — вдигна вежди Стефани.

— На около трийсет километра от Будапеща, по-малко от четиридесет и осем часа след разпита.

— Нека отгатна. В багажника са намерили Строгвин, омотан с риболовна корда.

— Знаела си? — учудено я погледна Роузи.

— Знам почерка им. Това е работа на „Централная“. По същия начин в Ню Йорк е бил убит и Медаев.

Роузи изключи дивидито.

— Ти го чу, Стефани. Някъде през януари. Това каза той. Това е знаел. И затова са го убили.

В края на първата декемврийска седмица се срещнаха отново, в Париж. Стефани ангажира стая в хотел „Кастекс“ в Маре. Тихо и старомодно място, семейна собственост, хотелчето им се стори далеч по-подходящо от „Крийон“. Комаров каза, че изглежда уморена и тя не го опроверга. Той също изглеждаше уморен. През първата нощ спаха дълбоко. Стефани се събуди чак в десет сутринта. От оловното небе зад прозорците се сипеше проливен дъжд. По-късно излязоха да се разходят до музея на Пикасо.

Когато Стефани го попита какво мисли за Пикасо, той отвърна:

— Не е идеален, но все пак го бива.

— Не е идеален?

— Благодарение на платната на Пикасо съм изпрал повече от трийсет и пет милиона долара — поясни Комаров. — Но при нормални обстоятелства човек се нуждае от по-малко известен художник, чиито платна обаче поддържат висока цена.

— За бога, Костя! — възкликна тя. — Защо не го повториш на висок глас, та да те чуят всички?!

Обядваха със сандвичи, купени от еврейското деликатесно магазинче на улица „Розие“. Следобед отидоха на кино. Течеше ретро фестивал на творчеството на Бертран Таверние. Изгледаха „L627“, след което се върнаха в хотела. Правиха любов, дремнаха, след което споделиха ваната с по едно питие в ръка. За вечеря предпочетоха да отскочат до едно от кварталните бистра. Вътре беше горещо, от кухнята прииждаха тежки аромати. Прозорците бяха запотени, запалената свещ на масата лекичко трептеше. Комаров си избра заешко, а Стефани предпочете задушена риба. Изпиха една голяма бутилка червено бургундско, след това поръчаха още една.

— Какво има? — изгледа я по някое време той. — Изглеждаш така, сякаш искаш да ми кажеш нещо.

— Няма нищо — отвърна Стефани, избягвайки погледа му.

— Петра...

Тя бавно изпусна въздуха от гърдите си.

— Трябва да те питам нещо... Не ми се искаше, но съм в особено положение... Не искам нещо да застава между нас.

— Какво например?

— Искам да ме запознаеш с Владимир Ватукин. — Видима реакция липсваше. — Колкото е възможно по-скоро.

Обзеха я различни чувства, но сред тях доминираше отвращението. Този път Стефани беше в тон с Петра. Молбата ѝ прозвуча несериозно — или поне изглеждаше такава, ако се съдеше по изражението на Комаров.

— Откога се каниш да ме помолиш за това? — попита той.

Въпросът беше от тези, на които тя нямаше никакво желание да отговаря. По тази причина само сви рамене.

— От два часа? — настоя той. — От два дни? Или по-дълго?

— Забрави — махна с ръка тя.

— Откакто бяхме в Цюрих? Или в Хамбург? А не се ли появи това желание при предишното ни посещение в Париж?

— Има ли значение?

— Има, Петра.

— Съжалявам, Костя. Не биваше да те моля за това.

— Но ме помоли.

— Нека го забравим, а?

— Не сега.

— Защо?

— Защото това, което искаш от мен, може би ще промени всичко.

— Тогава не го прави.

— Теб те познавам от няколко седмици, но с Владимир се знаем от двадесет години. Ако светът беше черно-бял, изборът щеше да е лесен. Но светът е сив.

— Защо? Нима спиш и с него?

Комаров се усмихна, после очите му се присвиха.

— Когато за пръв път се появих в Екатеринбург, той все още се казваше Свердловск. Бях на деветнадесет и пътувах от Москва заедно с братовчед си Василий. На двадесет и три, той вече беше ветеран на съветския черен пазар. На третия ден от престоя си там организирахме среща с група местни рекетъори. Някъде в един след полунощ милицията нахлу в склада, в който се провеждаше срещата. Хукнахме да бягаме. Василий успя да излезне, но мен ме спипаха. Трима

милиционери ме обградиха на улица „Ленин“, точно пред паметника на Яков Свердлов. Започнаха да ме налагат, при това здравата. След което се появи Владимир. Повярвай ми, в онези години никой не смееше да вдигне ръка срещу милицията. Абсолютно никой! Но Владимир никога не е бил никой, особено за своите приятели.

— Познаваше ли го тогава?

— Не. За пръв път се видяхме на онази среща. Но той не беше от хората, които ще позволят на милиционерите да ритат и бият безнаказано. Най-малкото пък някакъв неосъзнат пубер. За него рискът не означава нищо. Тогава беше поставено началото. По-късно, когато и двамата излежавахме присъди в Централния хабаровски затвор, ние се потърсихме и намерихме. Той се сби с един огромен сибирски бандит на име Батов и получи три дълбоки рани с дръжката на лъжица, наточена като нож. Аз се грижих за него, докато раните му зараснат. Без мен със сигурност щеше да умре. Около месец по-късно, вече значително по-добре, той ме дръпна настрана и прошепна: „Костя, искам да ми направиш една услуга. Искам да накараш оня задник Батов да усети какво е да те наръгат с шибана дръжка от лъжица...“. И аз го направих. Така ставаха нещата в затвора. Оттогава насам сме като братя.

— Не знаех, че сте толкова близки — отбеляза Стефани.

— Не сме приятели, ако това намекваш.

— Но от казаното дотук е ясно, че сте такива.

— Аз не се погрижих за Батов, защото харесвах Владимир. Направих го, защото го изискваше бизнесът.

— Какъв бизнес?

— Бизнесът по оцеляването. За нас това винаги си е било бизнес. Днес се е променил само характерът му. В Сибир се борехме да оцелеем напук на властите и конкуренцията. Владимир не беше единственият. Същите отношения поддържах с Олег Рогачов и с още много хора... Оцеляхме групово, а след това и забогатяхме групово... Това, което ни свързва, е общото минало. Здравно ни свързва — като стомана.

— И тъй, какво ще кажеш?

— Ще кажа, че общото легло с теб не те прави автоматически по-важна от тях. Особено когато става въпрос за доверие.

— Ти не ми вярваш, нали?

— Не съм казал това.

— Исусе...

— Не отстъпвай пред емоциите, Петра, а помисли. Знаем какво чувстваме един към друг, но какво всъщност е то? Ако изпълня това, което искаш от мен, ще се изложи на огромен риск. Много искам да се престоря, че това няма значение, защото ти го искаш. Но не мога. В реалния свят нещата не стават така. Трябва да бъда сигурен.

Стефани усети как страните ѝ поруменяват от унижението. Извиненията ѝ прозвучаха жалко.

— Не само ти искаш нищо да не се изправя между нас, Петра — промълви Комаров.

— Тогава забрави. Ще намеря друг начин.

Той се пресегна над масата и взе ръката ѝ в своята.

— Не ме слушаш... Не съм казал, че няма да го направя... Казвам, че ако го направя... хм... то няма да е игра...

— Никога не съм мислила, че може да бъде игра.

17.

Русия се появи без предупреждение. Самолетът на „Луфтханза“ изскача от гъстите облаци и пред очите ми изведнъж се появява земята — гола и лишена от цветове, една студена пустиня. Нося се над плетеница от езера, реки, брезови горички и малки парчета обработваема земя. От срещата ми с Костя в Париж са изминали три дни. Три дни откакто се заклев, че никога няма да поставя друг човек преди него, три дни откакто той каза, че при всички случаи ще го направи. Колелата докосват пистата с пронизително свистене и аз съм на земята.

Пристъпвам към паспортната служба на летище „Шереметиево 2“ и подавам през гишето паспорта на Клаудия Бауман. Тя е тридесет и една годишна журналистка на свободна практика. Служителят не проявява никакъв интерес и ми връща паспорта с отегчена физиономия. А и защо трябва да бъде заинтригуван? Фалшификацията е добра, също като швейцарския паспорт, който съм зашила в подплатата на коженото си яке. Вземам такси до Москва и се настанявам в хотел „Кемпински Балчук“. Разопаковам си багажа и се преобличам в по-обикновени дрехи — джинси, ботуши, дебел пуловер, подплатено палто. Разшивам подплатата на коженото яке и вадя документите, които Сирил Брандфийлд ми е приготвил. Името ѝ е Ирен Марсо. Слагам я в пластмасова кесия заедно с две пачки пари — долари и рубли. Включвам лаптопа и вадя адреса, който Стърн е изпратил в сайта на Одри Смит. Още вчера съм прибрала ключа от мюнхенската агенция „Браун-Стал“. Запомням адреса наизуст и изтривам посланието. След петнадесет минути бърз ход стигам до станцията на метрото в далечната част на Червения площад.

Бибирево е микрорайон северно от града, малко преди големия кръг на околоръстното. Представлява лишени от красота бетонни небостъргачи, струпани накуп, с много малко разстояние помежду си. На границата на микрорайона се намират няколко магазина, аптека,

два бара, работилница за поправка на телевизори и поликлиника. И те са в същото запуснато състояние като блоковете, които се издигат над тях.

Прекосявам откритото пространство между блоковете — между хилавите тревни площи тъмнеят парчета гола земя, скамейка, игрище, няколко дървета без листа. Изправени на входа на близкия блок, трима скинари си подават запалена цигара. Не изглеждат достатъчно големи за тийнейджъри. Единият вика нещо подире ми, следва гаден кикот.

В дъното на фойето има асансьор. На вратата е окачена табелка „Не работи“, която явно е там отдавна. Качвам се по стълбите до шестия етаж и търся моята входна врата в дъното на тъмен и тесен коридор. Три-четири от голите крушките на тавана не работят. Влизам вътре и веднага усещам душната жега. Тук действа централно отопление. Толкова централно, че обитателите на сградата са лишени от избор. Липсват средства за термостатичен контрол.

Собственикът работи някъде из сибирските газове полета и се връща в Москва само за един месец в годината. През останалите единадесет го дава под наем. Ако може на чужденци, тъй като те плащат повече. Макар че никой не изгаря от желание да остане по-дълго в Бибирево. Ако някой си направи труда да разгледа внимателно условията на наемния договор, той ще открие, че парите се изплащат от мюнхенската фотоагенция „Фолген“. Нито едно от имената, които използвам аз, не е свързано с имота. Този апартамент е една застрахователна полица. Последно убежище — също като швейцарският паспорт, с който не се разделям.

Спалня, хол, малка баня и кухненски бокс, от който се излиза на тясно балконче. Стените са тънки. От хола се чува телевизорът на съседите, при това доста ясно. Изправям се до прозореца и насочвам поглед към града, който се простира на юг. Множество бетонни кутии, тънещи в сив смог. Улавям се, че мисля за Ентрекасто, за чаша добре изстудено вино, приятно топъл мрак. До мен не е Лорен, а Костя...

Изследвам апартамента за скривалища, но тук няма нищо достатъчно сигурно. По-късно слизам до супермаркета, който се нарича „Бибирево-84“. Вътре има книжарски щанд — изданията са

повечето с твърди корици и лъскави обложки. В центъра на покрития с плочи под е организирано нещо като медицински пункт — в остъкления куб се е изпънала някаква полузаспала жена. Две други жени купуват солена херинга от щанда за риба. На витрината на месарския щанд е изложено цяло прасенце, легнало удобно сред потънки и по-дебели кренвирши. Цветът му е светлокафяв. Купувам няколко вещи от първа необходимост. На връщане към блока минавам покрай дълга редица зелени бараки. Гаражи, заключени с катинари срещу бандити и вандали. В края на редицата има още две дървени постройки, които са в особено лошо състояние. Едната е дала убежище на гълъби. Надничам вътре, но светлината е твърде слаба. В главата ми се появява идея. От тъмното долита тихо гугукане.

Качвам се горе, вземам документите заедно с една лъжица от кухнята, след което се връщам при бараката с гълъбите. На вратата виси катинар, стандартна направа. Използвам шперц, който съм купила преди три години в Женева, по препоръка на Стърн. На външен вид прилича на модерен автомобилен ключ — дълго тяло с облечена в черна пластмасова пластина за захващане, но бутончето отстрани на тази пластина активира един скрит механизъм, чийто лазер изследва вътрешността на ключалката и автоматично нагласява подвижните зъбци. На практика ключът е сложна система от сто и петдесет независими метални пластини, които са прикрепени към тънко централно тяло.

Гълъбите ме игнорират напълно и продължават да си каканижат. В дъното на бараката има канализационен отвор с подвижна решетка. Изглежда така, сякаш никога не е почистван. Дърпам четири пъти, преди решетката да се откачи от ръба на дупката, затлачен от птичи изпражнения. Завързвам черна найлонова корда около едно от мръсните ребра, на другия ѝ край окачвам запечатаната пластмасова кесия, която внимателно спускам в дупката. Поставям решетката обратно на мястото ѝ и я покривам с малко мръсотия. Изливам навън, щракам катинара и заравям шперца в купчината пръст до задната стена, като за целта използвам лъжица. После покривам дупката с клечки и полуизсъхнала трева.

Стефани ритна вратата, залепи го за нея и впи устни в неговите.

— Господи, колко много ми липсваше!

— Петра, нямаме време — опита се да протестира той.

— Не ми пука за времето!

Впила език в неговия, тя започна да разкопчава ризата му. Той се поколеба още секунда, после я придърпа към себе си. Насочиха се с олюляване към спалнята и паднаха на леглото. Той запретна полата ѝ нагоре и я накара да обхване бедрата си с длани.

— Целуни ме! — задъхано простена тя. Той понечи да се наведе към лицето ѝ, а тя добави: — По-надолу...

След като всичко свърши, той каза:

— Излезем ли от тази стая, не се познаваме!

Стефани се бореше с ботите, опитвайки се да ги нахлузи по най-бързия начин.

— Какво? — втренчи се в него тя. — Значи няма да се настъпваме под масата в ресторанта?

— Никакво настъпване, никакви многозначителни погледи, нищо! Ще се държим предпазливо, сякаш не сме много сигурни един в друг. След това ти се връщаш тук, а аз се прибирам у дома.

— Нормална ли изглеждам, или ми личи?

— Добре си.

Той се изправи до прозореца.

— Откъде знаеш, че съм добре, след като дори не ме погледна?
— заядливо подхвърли тя.

Той извърна глава и се усмихна.

— Изглеждаш страхотно. Прекалено добре, за да бъдеш с мен. Което означава, че никой няма да заподозре нищо.

Стефани влезе в банята, среса косата си и направи опит да приглади полата си с длан. При всяко движение усещаше влагата между бедрата си и изпитваше дълбоко удовлетворение: по този начин той щеше да остане с нея през цялата нощ.

Навън чакаше черен шогун със затъмнени стъкла. Комаров подкара към моста Москворецки, плъзна се покрай натруфения хотел „Росия“ и насочи колата по Любянски проспект. Запали цигара и набра някакъв номер по телефона на колата.

— Да видим къде отиваме — поясни полугласно той.

— Нима не знаеш?

— Ватукин си запазва маса в последния момент. По този начин малцина знаят къде отива. Такива са правилата на сигурността.

— А ако се окаже, че ресторантът е пълен, все се намира някой да му отстъпи масата си, нали? — иронично подхвърли Стефани.

— Това е вярно — кимна със сериозен вид Комаров.

— Чия е тази кола?

— На Паул Карстен. Германец, който притежава две златни мини в Сибир. Те плащат за цял куп коли. Последният път бяха девет, при това само тук, в Москва. Ако не бях аз, той със сигурност още щеше да си е дребен чиновник в Дрезден, който ходи пеша на работа.

Кафене „Пушкин“ разпростираше великолепието си върху цели три етажа. Стефани и Комаров бяха отведени по стълбите до първия етаж. Върху боядисаните в кремаво стени бяха прикрепени овални огледала с пищно орнаментирани рамки, между които имаше старинни аплици. Таваните бяха изрисувани, подът беше покрит с излъскан паркет, в ъгъла се виждаше стойка с глобус — подобна на тази, която имаше в кабинета на Александър. Залата за хранене беше отделена с лавици от старо дърво, върху които бяха подредени книги с изящни кожени подвързии.

— Харесва ли ти тази имитация на старина? — попита Комаров.

— Малко е... как да кажа... Неочаквана.

— Всичко е менте. Това заведение го отвориха едва преди две години. Състаряването му струваше купища пари.

Владимир Ватукин беше облечен в черен костюм, тъмносиня риза и вратовръзка. На краката му имаше елегантни черни мокасини. Беше по-висок от Стефани и строен като Комаров — нещо, което превръщаше и двамата в рядкост между себеподобните им. Наталия Маркова, любовницата на Ватукин, беше на високи токчета. Без тях тя щеше да е с около три сантиметра по-висока от Ватукин. Под свободно падащата черна рокля се очертаваше едно наистина изключително тяло — слабо и гъвкаво, но едновременно с това атлетично и потръпващо от елегантна сила. Може би прекалено силно за изтънчения западен вкус, но Стефани можеше да разбере с какво то привлича мъж като Ватукин. Защото физиката на Наталия не беше много по-различна от нейната.

Комаров я представи. Малките, близко разположени очички на Ватукин я гледаха безочливо, без да мигат. Усмивката му беше ледена,

също като ръкостискането. Настоя тя да седне вляво от него, а Наталия се настани отдясно. Представи бодигардовете си като адвокати и този акт накара Стефани да стисне зъби, за да не каже на глас каквото мисли. Присъстваше и някакъв бизнес партньор на име Аркадий, когото Комаров очевидно познаваше. Компанията завършваха три момичета — блондинка, брюнетка и червенокоса. На пръв поглед различни, но всъщност една и съща разновидност на красотата, облечена в различни (много скъпи) маркови дрехи.

Дамите пушеха „Давидов Слимс“, а когато дойде време за поръчките, те си избраха най-скъпите блюда от менюто. Храната започна да пристига на вълни: блини с хайвер, пушена съомга, херинга с картофи, богата подборка от салати — „Цезар“, Офисиел, оцетна, мраморно говеждо, агнешки котлетчета и „стерлети“ — мънички есетри, които могат да се уловят само по горното течение на Волга. За пиене имаше шампанско и боровинкова водка „Петрус“, която струваше две хиляди и седемстотин долара бутилката. Стефани не пи много, Наталия също. В замяна на това Аркадий и две от момичетата вече бяха пияни. Третото — тази с русите коси, се наливаше с кока-кола, също като гардовете на Ватукин. Комаров и Ватукин пиеха като опитни ветерани — достатъчно, за да повдигнат настроението си, но далеч от опиянението.

Така измина един час, след което Ватукин изведнъж се обърна към Стефани.

— Аз, разбира се, знам коя сте. Но никога не съм си представял, че ще се запозная с вас. Защото нашите пътеки просто не се пресичат.

Гласът му се губеше в шума на развеселената компания, въпреки че седяха един до друг. Стефани усети погледа на Наталия върху себе си. Беше пронизителен и хирургически остър — като най-добрите погледи на Петра.

— В моя бизнес човек никога не знае чии пътеки ще пресече — неутрално отвърна тя.

Ватукин имаше лице на хитър язовец, което беше много далеч от чувството за хумор. Но въпреки това върху него се разля широка усмивка:

— Изключително вярно! — кимна той. — Чувам, че си струва човек да е по-далеч от вашите пътеки, особено напоследък.

Предполагам, че някой все пак би трябвало да предупреди за това бедните Марат Манов и Лев Голта.

Стефани не реагира.

— Вярно ли е това, което чувам? — изглежда я той.

— Нямам навик да обсъждам работата си с хора, които не познавам — отвърна тя.

По лицето на Ватукин пробяга искрица на раздразнение, която моментално изчезна.

— Голта беше лайнар, който си го заслужаваше — изръмжа той. — Казват, че баща му искал да го направи касапин. Всъщност той беше станал точно такъв. Срецах го на няколко пъти още преди да напусне Москва. Отвратителен тип, дори и по нашите стандарти. Светът трябва да въздъхне с облекчение, че го няма.

— Не съм го направила по хуманитарни причини.

— Тогава да речем, че без него е набъбнала личната ви банкова сметка — засмя се Ватукин.

— Това е вярно.

— И без Манов...

— И това е вярно.

— Аз много обичах Марат...

Престореното чувство за хумор беше изчезнало. В присвитите му очи, заковани върху лицето ѝ, се появи опасен блясък. Стефани се стегна, но лицето ѝ остана безизразно. Отпи глътка петрус и си каза: „Дръж се максимално безразлично, друг избор нямаш“.

— Без значение е дали вие сте го харесвали, или не — отвърна хладно тя. — Важното е, че някой друг не го е харесал. За нещастие... Но какво мога да кажа аз? Работата ми е такава.

Очите на Ватукин продължаваха да фиксират лицето ѝ, но колкото по-дълго се задържаха там, толкова по-лесно ги понасяше тя. Той изглеждаше много по-разсеян от нея и почти не забелязваше мълчанието, което се беше възцарило на масата.

Тя остави чашата си.

— Нима искате да изпитвам някакви чувства към човек, когото никога не съм виждала?

— Искам да знаете, че аз изпитвам някакви чувства към него.

— Много добре. Но не очаквайте разкаяние. Доколкото ми е известно, той не е бил нито чудовище, нито светец. За мен обаче не

беше нищо повече от сменен майстор в някоя фабрика.

Сега дойде ред на нейните очи да се забият в лицето му. Той го понесе добре, без да показва обида. Стори й се, че човекът до нея дори изпита нещо като допълнителна увереност. Разговорите на масата постепенно се възобновиха. Ватукин пресуши чаша боровинкова водка, изправеният зад гърба му келнер моментално я напълни отново. Между устните му се появи запалена цигара марлборо, над главата му се извиха няколко концентрични кръгчета.

— Костя казва, че бихме могли да направим общ бизнес — подхвърли той.

— Надявам се — кимна Стефани.

— Какъв по-точно?

— По възможност биологически...

— Кой е клиентът ви?

— Не мога да кажа.

— Няма клиент, няма бизнес — сви рамене Ватукин.

— Разбирам. Те също го разбират, но искат да запазят самоличността си в тайна до момента, в който сделката бъде реализирана. Това ще рече, че ако ние с вас не стигнем до споразумение, те ще си останат неизвестни за вас. Но ако се споразумеем, вие ще научите тяхната самоличност, като едновременно с това си запазите правото на окончателно решение.

— Какво точно искат?

— Не знаят. И точно затова съм тук.

— А вие разбирате ли от биологично оръжие?

— Не, но познавам клиентите си. Трябва им нещо, с което се борови лесно. Честно казано, лично аз не бих поверила ръчна граната поне на половината от тях.

— Това ми навява мисълта, че става въпрос за черни — промърмори Ватукин. — Да не би да са узбеки или азери?

— Няма нищо общо с бившия Съветски съюз — поклати глава Стефани.

— Което съвсем не намалява броя на фанатиците.

— Е, нали знаете — светът е джунгла.

Ватукин прочисти гърлото си и остави двусантиметрова пепел в чинийката пред себе си.

— Такова оръжие не се намира лесно — промърмори той.

— Знам. И съм им го обяснила.

— За кога го искат, в случай че стигнем до споразумение?

— Скоро.

— Колко скоро?

— Да речем веднага.

— Не можем да бързаме — поклати глава Ватукин. — В подобна операция участват много хора, всеки един от които трябва да бъде убеждаван поотделно. Знаете как става това.

— Разбира се. Вие предлагате услугата, а ние получаваме това, за което плащаме.

— Точно така. А това, което искате, никак няма да е евтино. Искате го бързо? За еднократна доставка до купувача ще е нужна осемцифрена сума, пресметната в американски долари.

— Седемцифрена.

— Малко под осем.

— Седем.

— Завишена почти до осем.

— Може би. Те ще платят всичко, което им се предложи в границите на разумното. За тях парите не са най-важното.

Ватукин направи опит да копира деловия ѝ тон, но тя ясно долови блясъка на задоволство в очите му.

Пристигнаха в „Нови Арбат“ някъде около един и половина. От тротоара се издигаше стоманена конструкция с височина седем-осем метра, на върха на която бавно се въртеше сребрист куб. Към него бяха насочени прожекторите, кацнали над входа на клуба, очертан с неонена лента. „Белият квадрат“.

Охраната разбута опашката от желязци да влязат и направи път на компанията на Ватукин. Между входното фоайе и вътрешността на клуба имаше дълъг и тесен коридор със стени от блиндирано стъкло. Отвъд него, сред бълбукащата и изпъстрена с водорасли вода се стрелкаха пирани.

Комаров ѝ беше разказвал за този необикновен аквариум по време на една от парижките им срещи. По думите му, пираните били известни в цяла Москва. Тогава бяха леко пийнали и Стефани прие думите му като някаква шега или поне силно преувеличена истина. Но

сега виждаше, че той е проявил скромност. Спря и затаи дъх. Пираните бяха навсякъде около нея — не само зад стъклените стени, но и под краката ѝ, над главата ѝ... Кости, съединителна тъкан и кожа, без никаква плът — като някакви рибни манекени. По думите на Комаров, бившият шеф на „Централная“ Олег Рогачов редовно ги е хранил с телата на съперниците си.

Във вътрешността на заведението групичката им беше моментално оградена от мускулести младежи в черни костюми, които ги поведоха към запазените сепарета. От всички страни към Ватукин полетяха угоднически приветствия. Но колкото по-шумни бяха те, толкова по-зъл изглеждаше той. Стефани зърна мрачната ирония в погледа му и безпогрешно усети чувствата, които го вълнуват. Въпреки сравнително дребната му фигура, той излъчваше изключително физическо присъствие. Наталия мълчаливо го следваше — един нереално красив призрак.

Настаниха се на балкона, отделен за VIP гости. Основната част на клуба остана в краката им. Тук имаше отделен бар, обслужван от красива евроазиатка с къса черна пола и златиста фланелка на Версаче. Брюнетката и червенокосата се надпреварваха да спечелят благоволенieto на Аркадий. И тримата бяха пияни. Проснали се на бледокремаво кожено канапе, те оглушително се кикотеха. Аркадий целуна първо едната, после и другата. След което насочи вниманието си към отлежалото шампанско, марка „Круг“, което кацна на масата в компанията на няколко кристални чаши.

— Искате ли да разгледате клуба? — попита Ватукин.

— Разбира се, защо не — кимна Стефани.

Очите ѝ срещнаха погледа на Комаров. До него се беше настанила блондинката, но един поглед беше достатъчен, за да се разбере, че тя изобщо не го вълнува. Въпреки това душата на Стефани бе пронизана от моментна ревност, последвана от гняв. Изражението на Наталия беше коренно противоположно — тя се усмихваше на Ватукин, но в погледа ѝ, отправен към Стефани, се съдържаша всички мрачни обещания, които би ѝ дал Иван Грозни. Възползвайки се от мига, в който Ватукин размени няколко фрази с един от своите бодигардове, тя се наведе напред и тихо просъска:

— Хич не си го и помисляй!

Да си помисли какво?

Наталия се огледа, за да бъде сигурна, че Ватукин не я чува и заплашително добави:

— Изобщо не ми пука коя си! Той е мой, ясно?

— Той не ме интересува. Отношенията ни са само делови.

— Те винаги са такива! — ухили се заплашително Наталия.

— Кой казва, че любовта не съществува? — отвърна с ирония Стефани.

— Предупреждавам те да го оставиш на мира!

Комплексът имаше шест бара, ресторант, казино, салон за танци и стриптийз бар. Отделно разполагаше с осемнадесет стаи за уединение. Не бяха пестени пари, не беше пропусната нито една вулгарна перверзия. „Белият квадрат“ беше истински паметник на постсъветското хедонистично изобилие. Ватукин я отведе в офисите, които бяха разположени в задната част на огромната, наподобяваща пещера постройка. По съветско време тук е имало кино с две хиляди места, изпълнявало ролята на подсладител към постната диета на социалистическия реализъм. В канцеларията на охраната имаше множество монитори, подредени на стелажи край стената. Ватукин ѝ позволи да надникне в няколко подбрани от него частни стаи. В една от тях четирима гротескно дебели мъже се забавляваха в компанията на шест стриптийзьорки. Бяха плътно заобиколени от бутилки бира, водка и вино.

— Казаци! — презрително процеди Ватукин. — Идват тук един път в месеца, все едни и същи. Базата им е в Алма Ата, а заниманието — контрабанда на оръжие във и от Китай, използвайки канали през границите с Казахстан, Киргизстан и Таджикистан.

— А китайските власти в течение ли са?

— Би трябвало, защото са партньори. Тези червеи разполагат с офис в Пекин, за който дори не плащат наем. Правителството им го отпуска гратис.

В друга частна стая четири млади момичета смъркаха кокаин от сребърен поднос, наблюдавани от двама красавци в копринени костюми. В трета стая три жени пушеха, седнали плътно една до друга на тесен диван. Изглеждаха отегчени и от време на време си подхвърляха по някоя приказка. И четиримата им кавалери бяха мъртвопияни, проснати сред батарея празни бутилки.

— И тези гледат да не бачкат в работно време като всички нас — ухили се Ватукин.

Слязоха в мазето, където се намираще стриптийз барът. Застанаха на прага. Стефани имаше смътното подозрение, че тук ще бъде подложена на някакъв тест и застана нащрек. Край малките масички седяха предимно мъже. Помещението се тресеше от гръмка музика, въздухът беше топъл и влажен. Блестяха голи тела, миришеше на пот и евтини цигари. Между мъжете се плъзгаха момичета със стъклени погледи, сладострастните танци в скута на клиента се заплащаха с всякакви банкноти — рубли, долари, марки.

Ватукин запали поредното марлборо.

— Костя ми каза, че сте отседнала в „Балчук“.

— Да.

— Ако желаете, мога да ви уредя с мъж.

Офертата я шокира, въпреки че беше подготвена за всичко. Не толкова със съдържанието си, колкото с небрежния начин, по който беше подхвърлена. Направи усилие, за да вложи същата небрежност в отказа си.

— Не, благодаря.

— Мога да ви го пратя направо в стаята, като сандвич.

— Не тази вечер.

— Тогава го оставяме за друга вечер, така ли?

— Не, не мисля.

— Ако тук не харесате нещо, има и други. Изглеждат страхотно, от всички цветове, с всякакви... размери. По номера са.

— Вече ви казах, че не желая.

— А какво ще кажете за жена? Това може би ще ви хареса.

Стефани се извини и тръгна към тоалетната. Влезе в преддверието и приближи лице до кристалното огледало, залепено за мраморната стена. Пълни и сочни устни, бледа кожа, бездънни тъмни очи. Плътна ръка по гъстата си коса. Все пак не изглеждам толкова зле, рече си тя. Но продължаваше да се чувства като най-старото двадесет и седем годишно момиче на света.

Излезе от тоалетната и тръгна обратно към ВИП зоната. Най-напред се впечатли от размерите му. От височината и широките му рамене. Спря на място. Делеше ги цяла тълпа от хора, но той я гледаше право в очите. Беше я забелязал пръв. Дебели устни, сплеснат нос,

изпъкнали жабешки очи. Ултравиолетовата светлина се плъзгаше по бледото му, покрито с лунички лице.

Борис Бергщайн.

Стефани изгуби представа за хода на времето. Никой от двамата не погледна встрани. Накрая Петра пое контрол над ситуацията и тръгна към него. Дори от разстояние забеляза паниката му. Заковал побелели очи в лицето ѝ, той започна да се оттегля заднишком. Тя усили крачка, без да обръща внимание на виковете и сподавените ругатни, които последваха. Главата му се поклащаше над тълпата, все по-близо и по-близо. Но все пак беше на значително разстояние и успя да се шмугне в някаква врата, от която се излизаше на извит като подкова коридор. Когато Стефани най-сетне се добра дотам, от Борис Бергщайн нямаше следа.

В четири и петнадесет си тръгнаха от „Белия квадрат“.

— Знам, че е късно, но трябва да свърша една работа. Имаш ли нещо против?

Стефани сви рамене, прекалено уморена, за да има нещо против. Четвърт час по-късно Комаров напусна Проспект мира и се насочи на северозапад по Мурмански проспект, който вървеше редом с железопътната линия, която тръгваше от Ленинградската гара по посока Санкт Петербург. След известно време зави надясно и навлезе в някакъв жилищен квартал. Блоковете бяха облицовани с червени тухли, пред тях дремеха паркирани коли. Спряха на улица „Калибровская“, непосредствено до стената на фабрика „Прокатметал“. От комина се точеха мръсносиви, тежки кълба дим, които не можеха да наберат височина и се търкаляха почти над самото улично платно. Стефани слезе от шогуна и видя в далечината опустошената телевизионна кула Останкино, ужасно висока на светлината на самотните прожектори. Умората си каза думата и изведнъж ѝ стана студено. Вдигна яката на палтото си и се вслуша в тихото бучене, което се долавяше отгатак стената на фабриката.

— Внимавай къде стъпваш — обади се той.

Прекосяха улицата и се насочиха към тясната пътека, която минаваше между два ръждясали гаража. Отвъд тях имаше няколко борчета и брези, а точно насреща се издигаше пететажен жилищен

блок. Входовете бяха два, но Комаров я поведе по плочестата пътечка, която вървеше успоредно с блока. Единствената светлина идваше от мъждива улична лампа, която остана далеч зад тях. Стефани забави ход и остави очите си да свикнат с мрака. И в момента, в който това се случи, пред нея отново блесна светлина. Комаров беше отворил някаква тежка метална врата.

Тясно стълбище ги отведе в мазето на блока. Влязоха в широко помещение, осветено от няколко слаби крушки. Комаров се обърна и доближи пръст до устните си. В здрача се виждаха две редици походни легла — по една покрай всяка от стените. Под тънките одеяла се очертаваха неясни фигури. Всички легла бяха заети. Въздухът беше спарен и миришеше на нещо неприятно. В гърлото ѝ се образува лепкава топка. Последва Комаров, който крачеше към вратата на противоположната стена. Съседното помещение беше по-малко и по-хладно. Край стените бяха подредени многобройни кашони. Третото помещение отново беше топло.

— Костя!

Беше ниска и дебела, с големи очила и прическа като кофа. Над дебелия сив пуловер беше наметнала тъмнозелено яке. Според Стефани годините ѝ бяха някъде около петдесетте. По брадичката ѝ се проточваше зигзагообразен белег.

— Как е тази вечер, Людмила?

— Сравнително спокойно.

— Кой е тук?

— Макс, Алексей и Валерия.

— Отзад ли са?

Людмила кимна.

— Искате ли нещо за хапване?

Той погледна Стефани, която енергично поклати глава.

— Чай?

— Да — усмихна се Комаров. — Винаги...

В съседното помещение имаше нещо като импровизирана кухня. Под грубия, вероятно предназначен за фабрика вентилатор, бяха подредени три газови примуса. До тях имаше мивка с нелегално включени във водопровода на блока кранове, в стената опираше маса, отрупана с посуда.

— Какво е това място? — попита Стефани.

— Скривалище.

— За?

— За бездомниците, за кой друг?

— А *ние* какво правим тук?

— Трябва да свърша една работа.

— Тук?!

— Аз имам работа навсякъде, Петра.

Тя разкопча палтото си и поклати глава:

— Лъжеш, но това няма значение. Ако зная всичко за теб, със сигурност ще ми доскучае.

Чаят беше силен и горчив. Той стана и излезе от стаята, оставяйки я сама за около петнадесетина минути. Пред очите ѝ отново се появи гневното лице на Наталия. „Остави го на мира... Той е мой...“ Зад агресията несъмнено се криеше отчаяние. Ватукин беше втори шанс, при това в свят, в който момичетата рядко имат първи. Когато Комаров се върна, той не ѝ предложи обяснение за отсъствието си. Излязоха, качиха се в колата и поеха на юг.

— Когато бях млад, Москва беше един страшно тъмен град. Без улично осветление, без рекламни пана, много малко коли. Но през последните десет години настъпи коренна промяна.

— Към по-добро?

Комаров се усмихна, но не отговори веднага.

— Ако живееш в горния край на Манхатън — сигурно — промърмори той.

— А ако не живееш там?

— Едно време държавната структура беше тази, която прецакваше хората. Днес нея я няма, но хората продължават да са прецакани.

— От такива като теб, нали?

Той запали цигара и смени темата.

— Как беше с Владимир?

— Ще чакам да ми се обади.

— Каза ли му, че търсиш Коба?

— Не — замръзна на място Стефани.

— Но продължаваш да го търсиш, нали?

Да излъже ли, истината ли да каже, или да направи някаква комбинация? Стефани не успя да реши.

— Защо го търсиш? — настоя Комаров.
— Не ме принуждавай да те лъжа — примоли се тя.
Минаваше пет, когато влезе в хотелската си стая.
Сама...

18.

Пазарът се гушеше в сянката на гигантския хотелски комплекс „Измайлово“. Таксито я остави пред портала, в близост до малко затворено пространство, в което патрулираха три оковани във вериги мечки. Самият пазар представляваше десетки малки щандове, подредени в прави редици и създаващи нещо като вътрешни алеи. Валеше дъжд. Земята лепнеше под краката ѝ. Найлоновите листове, които търговците бяха разпънали над щандовете си, бяха натезжали от ледена вода. Младо момиче в циганска носия свиреше на цигулка, пръстите на ръката ѝ върху струните бяха покрити с ръкава, за да ги предпази от хапещия студ. Стефани долови мириса на разпалени дървени въглища и печено месо. Пътят ѝ беше блокиран от възрастна жена, която искаше да ѝ продаде шапки от визон и полярна лисица. Когато Стефани каза не, жената се изплю в краката ѝ.

Постепенно стигна до онази част от пазара, на която се предлагаша военни вещи и обмундировка. Изминаха петнадесет минути преди да открие щанда, който ѝ беше описал Стърн. В дъното, окачени върху телени въжета за простирание на бельо, висяха няколко сиво-синкави военни шинела. Част от тях бяха видели служба, други изглеждаха чисто нови. До тях имаше пълен кашон с кожени шапки, всяка от които украсена с емайлирана червена звезда. На масичка до щанда бяха положени револвери, кинжали, медали, компаси, бинокли и значки. Имаше и шест немски каски от Втората световна война. Захапани от ръждата, две от тях имаха дупки от куршуми. Човекът зад щанда беше нисък, с мазна мургава кожа. Беше облечен в мръснобял анорак с марка „Фила“. Стефани взе стар телескопичен мерник и започна да го върти в ръцете си.

— С помощта на това нещо са били избивани германците при Сталинград — започна да хвали стоката си мъжът. — Автентичен къс от историята на 284-ти Сибирски пехотен полк.

— Руди тук ли е?

В очите на мъжа проблесна изненада, бързо заменена от предпазливост.

— Той е в болницата.

— Нещо сериозно?

— Жена му пак ще ражда. Петото им дете.

— Толкова ли е сериозно?

Този диалог изглежда беше достатъчен, за да прогони подозренията му.

— Какво искаш?

— Нещо, което действа...

— Кога?

— Сега.

— Да не мислиш, че тук мога да държа такива неща?

— За колко време ще го донесеш?

— Зависи какво искаш, но горе-долу за двацет минути. Ако е нещо по-сериозно — до един час.

— А какво ще ми предложиш?

— Двойка нагани, които...

— Да ти приличам на любителка на антики? — прекъсна го тя.

Той предпазливо се огледа, после сниши глас:

— Какво ще кажеш за МР73 или „Глок“ 21? Глокът е страхотен, виждал съм го с очите си. Седемдесет процента полимери, петнадесет патрона заедно с този в цевта. Има фосфоресциращ мерник. Имам и друго — един Че Зе 75, чешко производство. А ако ти трябва нещо по-голямо, мога да ти предложа автомат „Инграм“, калибър 7,65.

— А какво ще кажеш за един „Зиг Зауер“ П 226 със заглушител?

Единадесет и половина. Стефани слезе от минибус №733, който я докара до ресторанта „На хълма“, който се намиреше в противоположната на Измайлово част на Москва. Времето се влоши, дъждът започна да преминава в сняг. Крилатское 35 се оказа олющен седемнадесететажен блок, който се издигаше между поне дузина свои двойници. На входа си шепнеха две жени с груби, почервенели от студа лица. Стефани измъкна мобилния си телефон и набра един обикновен номер с премръзналите си пръсти.

— Ало? — обади се мъжки глас.

— Галина там ли е?

— Кой?

— Галина.

— Имате грешка.

Добре че си беше у дома. Жените излязоха на студа, а Стефани влезе в асансьора и натисна бутона за петнадесетия етаж. Вътре вонеше на пикоч. Вратите се плъзнаха встрани, за да разкрият тесен коридор, който пресичаше блока по цялата му ширина. Нямаше никого. Тя мина покрай вратата, провери дали коридорът продължава да е пуст, след което измъкна зига от джоба си и започна да завива заглушителя. Когато свърши, извади телефона и натисна бутона за повторно набиране.

— Ало?

— Имаш проблем.

— Кой се обажда?

— Те се качват. Разполагаш с две минути, най-много три.

Зае позиция. В момента, в който вратата се отвори, дулото на зига опря в челото му. Тя предварително знаеше колко е висок. Той се закова на място, очите му се събраха в опит да видят заглушителя.

— Здравей, Борис.

— Мамка му! — прошепна Бергщайн и челюстта му увисна.

— Дай ми повод да натисна спусъка! — заплашително изръмжа Стефани.

— Мамка му! — повтори той.

— Назад и без резки движения! — заповяда Стефани.

Ритна вратата след себе си и го принуди да влезе във вътрешността на апартамента. Кухнята беше претъпкана с боклуци и изглеждаше отвратително: мръсни чинии и прибори в умивалника, празни бутилки, фасове върху пластмасови капачки от буркани, киснатото мляко, чиято миризма разваляше въздуха, мухлясал самун хляб, по който лазеха хлебарки. Банята вонеше ужасно. Ваната беше пълна с десетки чифтове джинси, марка „Дизел“, опаковани в целофан. Сигурно са менте, рече си Стефани. Холът беше задръстен от кашони с електроуреди — компактдискове, видео и дивиди плейъри, портативни компютри, телевизори, стереосистеми. Всички от известни марки. Място имаше само за едно малко диванче, покрито с дамаска в

маслинозелен цвят, портативен телевизор, телефон и розова чиния, която служеше за пепелник.

— Харесва ми обзавеждането, Борис — ухили се презрително Стефани. — Съвсем в твой стил.

— Как ме откри?

— При първата ни среща в Брайтън Бийч спомена, че имаш апартаментче в Крилатское.

— Но то не е мое — подозрително се намръщи той.

— Знам — отвърна му с най-загадъчната си усмивка Стефани.

Всъщност, знаеше го Стърн, добави мислено тя. И ми го продаде срещу добра цена.

— Иди до прозореца, Борис — заповяда тя. — Отпусни се на колене, с гръб към мен.

— Какво търсиш тук?

— Тъкмо исках да ти задам същия въпрос. Хайде, направи го!

Той бавно се отпусна на килима.

— Тук си заради снощи, нали? — попита.

— Ти как мислиш?

— Беше съвпадение.

— Познавам хора, които изгубиха живота си, защото вярваха в съвпадения.

— Когато съм тук, винаги посещавам „Белия квадрат“. Там са най-готините мадами.

— Нещо не можеш да ме омаеш с чара си, Борис — процеди тя. — Какво търсиш в Москва?

— Идвам си тук четири пъти в годината, знаеш го.

— Защо си дойде сега?

— По работа.

— Каква работа?

— Моля те... — прошепна той и поклати глава.

— Каква работа?!

— Не мога да...

Стефани натисна спусъка. Заглушителят изпука доста силно, вероятно заради затвореното пространство. В стената под перваза на прозореца се появи дупка, късчета мазилка се разлетяха на всички страни. Бергщайн се люшна и падна на една страна, без да прави опит

да се изправи. Стефани се приближи и го побутна с върха на обувката си.

— Застани на колене, с лице към стената! — заповяда тя.

Тялото му започна да трепери.

— Не ме карай да повтарям — просъска тя. — Ставай!

Той бавно започна да се надига.

— Какво видя снощи?

— Нищо.

— Какво видя?!

— Нищо, кълна се! — Гласът му изведнъж стана писклив. — За пръв път те зърнах в момента, в който очите ни се срещнаха!

— Разкажи ми по каква работа си тук, Борис.

— Моля те!

— Няма да повтарям! — хладно отсече Стефани. — Просто ще ти вкарам едно олово в гръбначния стълб. Ще умреш, но бавно. Дяволски ще те боли... Пет, четири, три, две...

— В джоба ми!

— Едно...

— В шибания ми джоб!

Стефани направи крачка напред и притисна заглушителя в основата на тила му.

— Бъди внимателен, Борис. Ако видя нещо, което наподобява оръжие...

— Няма, обещавам!

— Добре тогава. Давай...

Той внимателно пхна лявата си ръка в джоба на самото. Извади малка кутийка, наподобяваща тези, в които се държи тютюн, но без никакви надписи. Стефани я пое и отстъпи крачка назад. Развинти капачето и дръпна памука, който беше натъпкан под него. Отдолу се показаха двадесетина квадратни пликчета от акуратно сгъната бяла хартия.

— Още един наркодилър — процеди тя. — Точно това, от което се нуждае светът!

— Какво говориш? — вдигна глава Бергщайн. — Това не е наркотик.

— Сега ще видим какво е — промърмори Стефани и започна да разгъва най-горното пликче.

Вътре се оказаха три прекрасно шлифовани диаманта.

— Ако ги вземеш, мъртъв съм — простена Бергщайн.

— Представям си...

— А ако ме гръмнеш или изчезна, мама е мъртва! — добави с отчаяние той.

Това я жилна здравата. Беше доволна, че той продължаваше да гледа в стената.

— За кого работиш?

— Не ги познаваш.

— Ти едва ли имаш представа кого познавам и кого не. Ставай!

Той се подчини, но го направи на етапи, вероятно защото мускулите на краката му бяха сдали багажа. Същото се беше случило и с мехура му — когато се обърна, върху предната част на панталоните му имаше мокро петно. Очите му я избягваха.

— Не си във форма, Борис — отбеляза тя.

— Знам.

При ясно време вероятно би имала възможност да види цяла Москва в краката си. Все пак се намираще на петнадесетия етаж. Но в момента над града се стелеше жълтеникав смог и гледка изобщо нямаше. Височината на етажа сигурно има значение за гледката, но в замяна на това апартаментът беше напълно необезопасен срещу напористия вятър, който идваше откъм Урал. Стефани усещаше как течението смуче въздуха изпод прозоречната рамка, а вятърът вие зад ръба на сградата.

Плисъкът на вода в банята престана, миг по-късно на прага се изправи Бергщайн. Беше сменил сивите си панталони с кафяви.

— Добре си подбрал цвета — подхвърли Стефани. — Почти няма да ти личи, когато напълниш гащите.

— Много смешно! — изгледа я намръщено той.

— Не се тревожи, гроб съм — обеща тя. — Никой няма да открие твоята малка тайна.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не пия в компанията на хлебарки — отсече тя, забеляза обиденото му изражение и добави: — Видях ти кухнята, Борис.

Той отвори един кашон, в който, според надписите, би трябвало да има стереосистема „Айва“. В ръката му се появи бутилка без етикет, в която имаше някакъв тъмен алкохол.

— Затова я държа вътре — неясно поясни той, измъкна тапата и ѝ я подаде.

— Какво е това?

— Арменски коняк.

— За мен е малко раничко.

— И за мен. Но от друга страна не всяка сутрин ми идват на гости мадами, които изгарят от желание да ми наврат пицов в мутрата.

След няколко едри глътки и запалена цигара самообладанието му започна да се възвръща.

— Защо диаманти, Борис? — попита тя. — Знаеш ли с какво си се захванал?

— Знам. Ще ги отнеса в Ню Йорк.

— Ако съм човек на хазарта, бих се обзаложила, че няма да ги декларираш на митницата на летище „Кенеди“.

Бергщайн се почеса по носа и сви рамене:

— Затова ми плащат двайсет и пет бона.

— Които ще те приближат до бизнеса с яхти под наем във Форт Лодърдейл?

— Може би.

Стефани започна да развива заглушителя от дулото на пистолета.

— Някаква идея как ще го направиш?

— Естествено.

— О, я стига — моментално хвана лъжата му тя.

— Още не съм готов, но вече имам някои идеи.

— Да ги чуем.

— Няма да стане.

Стефани се усмихна.

— Ако исках, щях да те гръмна в тила и да си тръгна с диамантите.

— А защо не го направи?

— Защото не съм крадла. И защото никога не стрелям по тъпи и беззащитни животни.

Той сподели идеите си. Три схеми, еднакво съмнителни и почти безнадеждни.

— Господи, Борис — въздъхна тя. — За какво са ти двайсет и пет бона, когато ти лепнат петнайсет годинки пандиз?

— Имаш по-добра идея, така ли?

— Не.

— Ами тогава... Ще рискувам.

— Нямах никакъв шанс.

Бергщайн смачка фасата си в претъпканата розова чиния и веднага запали нова цигара. А Стефани се хвана, че мисли за Мария Бергщайн и необяснимата ѝ обич към Алла Пугачова, за малкото ѝ апартаментче в Брайтън Бийч.

— Ще ти направя едно предложение, Борис — промълви тя. — Искам да ме слушаш внимателно. Може би ще ти осигуря надежден канал за вкарването на тези камъни в Щатите.

— Колко ще поискаш? — подозрително я изгледа той.

— Не искам пари. Искам да ми свършиш една работа.

— Каква?

— Искам да осъществиш доставката, да си прибереш двайсет и петте бона и да изчезнеш. Нямах никакъв шанс — сам си го призна в Ню Йорк. Но като те гледат, хората те вземат за нещо голямо... — Очите ѝ се сведоха към чатала му. — Те не са видели това, която видях аз. Не знам за кого работиш, но мога да си представя. Те са от хората, които си личат от километър. Ако не се откъснеш от тях, ще потънеш в мръсотията заедно с тях. Може би не днес или утре, но скоро... А ако това не стане, те просто ще те убият.

Бергщайн изглеждаше дълбоко смутен.

— Защо правиш това за мен?

— Защото те харесвам, въпреки че инстинктите ми пищят против теб. И защото харесвам майка ти. Не искам да си я представя как плаче на гроба ти.

— По дяволите, закъснях!

Бяха разговаряли около десетина минути. Бергщайн грабна телефона и започна да избира някакъв номер.

— Обещах на вуйчо да го посетя и вече трябваше да съм там! — поясни той, после изведнъж се спря и вдигна глава: — Може ли?

Стефани сви рамене.

— Свършихме ли? Нали няма да ме гръмнеш, като тръгна да излизам?

— Днес не.

Той набра още две цифри, после отново се спря.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не.

— Ще го харесаш. Всичко го харесват.

— Борис...

— При създалите се обстоятелства това е най-малкото, което мога да направя за теб. Той познаваше Джордж Салиби.

— Наистина ли? — моментално се оживи тя.

Бергщайн караше раздрънкано ауди комби, което беше поне на петнадесет години. Стефани го попита сигурен ли е, че тази кола ще ги закара там, където са тръгнали. А той отговори, че никога не го е оставяла на пътя. Мобилният ѝ телефон звънна тъкмо когато излизаха на големия външен пръстен на околоръстното. Беше Комаров.

— Къде си? — попита той.

— В една кола.

— Можеш ли да говориш?

— Отчасти.

— Искам да ти покажа нещо. Довечера свободна ли си?

— Да.

Комаров ѝ даде подробни инструкции, които повтори два пъти и едва след това попита:

— Схвана ли всичко?

— Ще бъда там.

Напуснаха околоръстното шосе и поеха по пътя за Сколково. Указателни табели липсваха. След известно време напуснаха асфалта и поеха по тесен черен път, който се извиваше сред гора от сребърни брези. Не след дълго стигнаха до малка полянка, разположена на брега на също така малко езеро. Преди години къщичката на брега трябва да е била боядисана в зелено. Черчеветата на прозорците все още пазеха този цвят, въпреки враждебното отношение на климата. От ламаринения комин на покрива излизаше гъст сив дим.

Йосиф Бергщайн излезе да ги посрещне. От двете му страни се изправиха две едри елзаски овчарки. Не беше много по-едър от сестра си. Приличаха си толкова много, че мнозина биха ги взели за близнаци.

Борис беше дарен с топла прегръдка, а Стефани — със здраво ръкостискане, последвано от лек любезен поклон.

Влязоха в къщичката. Бумтящото кюмбе създаваше достатъчно топлина в кухничката и дневната. Подовете бяха покрити с евтини килими от Самарканд, край тях бяха проснати и една-две еленови кожи. Обзавеждането се състоеше от голям диван, две кожени кресла, две бюра, стара етажерка за книги. Стените бяха украсени с графики, поставени в тънки рамки. Атмосферата беше наситена с някакъв особен домашен уют.

Ядоха супа и черен хляб, собствено производство на Йосиф. Борис много се смя, тъй като това му напомняло за майка му. После пиha чай. Йосиф Бергщайн разказа на Стефани, че можел да емигрира в Израел, след като всичките му роднини се прехвърлили там, но изобщо не помислил за подобно нещо. Борис много се молил да го оставят тук, заедно с него, но Мария била категорична, че малкият трябва да емигрира.

— Според мен тя се страхуваше, че Борис ще стане като мен. А и какви ли шансове съм имал? Мария винаги си е била упорита, но в случая беше права. Закле се, че животът им в Израел ще бъде подобър, но какво се получи на практика? Избягаха и оттам. Знаеш ли какво правя аз, когато ми дойде до гуша от неуредиците в днешна Русия? Просто си мисля за Израел и ми става по-леко.

— А не се ли изкушихте да заминете за Ню Йорк, когато разбрахте, че те се местят в Щатите?

— Четири пъти съм бил в Ню Йорк — замислено отвърна той и започна да си свива цигара. — Но нито веднъж не видях нещо, което би ме накарало да живея там.

— Четири пъти?

— Бил съм и в Чикаго, и в Бостън... Едно време излизах в чужбина по пет-шест пъти в годината. — Облиза цигарената хартия, за да я залепи, после добави: — По бизнес...

— С какъв бизнес се занимавате?

— Какво ти е казал Борис?

— Всъщност, нищо — отвърна Стефани и стрелна с поглед смълчания Борис. — Спомена само, че сте бил близък с Джордж Салиби.

— И него ли познаваш? — вдигна вежди Йосиф.

— Всъщност съм го виждала само веднъж — отвърна Стефани.
— Не беше особено общителен.

— Това ме учудва.

— Защо?

— Защото, ако ме извиниш, ти си точно неговият тип. Тъмна коса, атлетична фигура, решителност и воля.

Стефани си представи Рут Щойфел.

— Мислите, че имам силна воля? — попита на глас тя.

— Да речем, че го усещам — леко се усмихна Йосиф. — Както и да е... Прочетох за смъртта му във вестниците, показвах го и по телевизията. Обърна ли внимание на съболезнованията? Брежнев, Андропов, Горбачов — навремето ги познаваше всичките... И Елцин, но още от времето му на партиен секретар в Сибир, когато все още си беше с акъла.

Борис стана и излезе, а Стефани попита:

— Как се запознахте със Салиби?

— Покрай разни неща, свързани с банките.

— Вие banker ли сте?

— Не съвсем.

Разказа ѝ за първата им среща, състояла се в Кипър в началото на седемдесетте. Той бил в официална командировка, а Салиби изгарял от желание да завърже делови контакти с Кремъл. Бергщайн бил член на неофициалната руска делегация, изпратена в Кипър специално, за да изслуша предложенията на Салиби.

— През следващите години го виждах от време на време. В Бейрут, Атина, Берлин, няколко пъти и в САЩ. Харесвах го. Той беше нервен и подозрителен с непознати, но топъл и щедър към приятелите си.

Стефани усети как напрежението ѝ нараства.

— Бяхте приятели?

— Не, не — разсмя се Йосиф Бергщайн. — Бях наблюдател, нищо повече. Просто ми направи впечатление как се държи с околните.

— Когато аз се запознах с него, той беше в компанията на друг руснак, Константин Комаров — подхвърли небрежно Стефани. — ... Чували ли сте за него?

— О, да — кимна Йосиф. — Май че живееше в Ню Йорк... ФБР му лепна един особен прякор...

— Донът от Дон.

— Точно така.

— Какво знаете за него?

Очите на Йосиф се присвиха.

— Говори се, че е убил някакъв узбек с един-единствен удар. Станало във Воронеж.

Когато си тръгнаха обратно, навън вече се мръкваше. Единият фар на аудито не светеше, но това не пречеше на Борис да кара с висока скорост.

— Вуйчо ти така и не каза с какво се е занимавал — подхвърли Стефани.

— Напоследък почти не работи.

— А преди?

— Беше в КГБ, когато тази организация все още действаше.

— И какво е вършил там?

— Касиер. Контролирал е фондовете, от които се е заплащало на агентите в чужбина.

— Наистина ли?

— Да — кимна Бергцайн. — Именно като такъв е обиколил света.

Таксито направи дълга обиколка по двата бряга на река Яуза, северно от Лефортово, след което я стовари на улица „Семьоновска“. Валежът се усили, тлъсти снежинки облепваха предното стъкло. Стефани следваше указанията, които беше получила от Комаров.

Навремето спортният комплекс „Металург“ бил собственост на фабрика „Сърп и чук“ и изпълнявал ролята на рехабилитационен център за работниците. Днес беше отворен за широката публика, но не денонощно, а само до девет вечерта. По тази причина имаше и охрана на главния вход. Стефани тръгна по тротоара покрай оградата. Комаров беше обещал, че един от страничните входи ще бъде отключен. Скоро го откри, бутна вратата и се озова във вътрешността на комплекса. Избягвайки главната алея, тя прекоси два футболни терена и се приближи към задния вход на червено-бялата тухлена постройка между тях. Предпазливо надникна зад ъгъла. Пред главния вход бяха наредени луксозни лимузини и джипове. Гардове и шофьори

потропваха с крака да се стоплят, пушеха цигари и си подаваха някакво шише. Стефани се оттегли в мрака и ловко се покатери на скърцащия ламаринен покрив на бараката, залепена за гърба на сградата. Без особени затруднения стигна до прозореца на първия етаж над нея, който се оказа незалостен. Прескочи през парапета. Някъде от вътрешността на сградата се разнесоха приглушени аплодисменти. Беше студено, от прозореца нахлуваше леден въздух. Тръгна пипнешком в мрака. След няколко крачки видя ивица светлина, която идваше от лампите на балконите — по три от всяка страна на сградата. Рефлекторите им сочеха надолу.

Застани зад средната лампа откъм по-близката страна...

Най-напред усети топлината, която идваше отдолу. После в ноздрите я удари и миризмата. Тютюн, парфюм, пот и още нещо познато, което обаче не можеше да определи.

Погледна надолу. Повдигащият апарат и тежестите бяха разчистени. В средата на салона имаше клетка, запълнена от боксов ринг с двама мъже в него. Единият беше флегматичен гигант, другият — кльоцав бързак. Шестте прожектора на балкона бяха фиксирани върху ринга. Стефани изчака очите ѝ да се нагодят към ярката светлина и видя кръвта. Тя обливаше както двамата мъже на ринга, така и брезентовия тепих. Гигантът замахна да нанесе дясно кроше, но левият му крак се подхлъзна и остави следа върху аления брезент. Публиката започна да дюдюка. Кльоцавият се понесе напред, засипвайки противника си с удари. Един от тях попадна в брадичката му, във въздуха се разхвърчаха капчици пот и кръв. Едва сега Стефани забеляза, че никой от боксьорите не носеше ръкавици.

Около ринга имаше плътен кръг от хора, повечето мъже. Те крещяха съвети към боксьорите, псуваха и размахваха ръце, а по бледите им лица се стичаха вадички пот. Горедолу една трета от останалата публика бяха жени, прецени след бърз оглед Стефани. Те седяха край масички, изтеглени на известно разстояние от ринга, а до стената в дъното работеше дълъг бар.

Едва сега идентифицира миризмата, която я беше ударила в носа при влизането. Кръв. Влажният и топъл въздух в залата беше наситен с миризмата на кръв. Като Петра тя беше виждала далеч по-кървави гледки, но не беше допускала, че ще се сблъска с нещо толкова примитивно. Това тук беше колизеум, в който гладиаторите бяха

приветствани от пияната тълпа. Очите ѝ пробягаха по лицата на зрителите. Не след дълго го откри. Комаров седеше на една маса с Ватукин, Наталия и още половин дузина мъже и жени. Точно както ѝ беше казал.

Гигантът на ринга замахна, юмрукът му потъна в корема на противника му със страшна сила. Стефани чу смразяващия тътен, въпреки рева на тълпата. Сякаш се спуска балон. По-дребният мъж се превеи от болка, но все пак съумя да се плъзне встрани по хлъзгавия брезент, избягвайки тежък ритник в главата.

Стефани не успя да види лицето на Комаров, но Ватукин изглеждаше изцяло погълнат от зрелището. За разлика от него Наталия беше запазила леденото си изражение.

Когато бях по-млада, познавах цял куп потенциални Наталии. Те идваха от Кру, Кардиф и Абърдийн. Една-две успяха да направят кариера като тази на Наталия, но всичко останало даде фира. Бяха бежанци от една непълноценна класа хора, които имаха едно-единствено предимство — външния вид. Лишени от каквото и да било образование, те разчитаха единствено на своята решителност и здрав разум, както и на мъжките слабости. Бяха истински боксьори, които се измъкват от гетото благодарение на юмруците си. Гонеха парата като истински авантюристи, но аз никога не ги възприемах като наемници или златотърсачи. Винаги съм ги смятала за хора, които сами си градят късмета, независимо дали добър или лош. Преглътнали гордостта си, те залагаха на самите себе си.

Бях убедена, че познавам Наталия, макар да не знаех абсолютно нищо за нея. Дъщеря на жп стрелочник или на кадрови военен, който така и не се издига до чин, който заслужава. Дъщеря на кротка жена, която цял живот е търпяла пиянските буйства на съпруга си. Жена с огромна доза стоицизъм, точно като своята майка и баба. Виждам Наталия в провинциален град — сив, студен, изостанал. Расте в средата на безлични деца, едно от които е и тя самата. Но идва пубертетът, който води след себе си и преобразението. Тя изведнъж става красива — толкова красива, че околните я възприемат като белязана от някакъв физически недъг. Виждам жадните погледи, които я съпровождат, усещам как самочувствието

й започва да се покачва. Скоро настъпва моментът, в който тя прекосява границата. Надявам се това да е станало безболезнено, с някаква доза грижа и внимание. Но от собствен опит знам, че обратното е много по-вероятно — грубото и болезнено превръщане в жена бива спестено на малцина. А след това? Е, като всички — страда и душата ѝ бавно загрубява. В един момент стига до прозрението, че външният ѝ вид е не само търсена стока, но и единствения начин да се отърве от мрачната неизбежност на бъдещето. По всяка вероятност задига отнякъде малко пари или пък преспира с банковия чиновник от долния етаж. По един или друг начин събира достатъчно, за да замине за Москва. Столицата с ярките светлини, ключът към бленуваното бъдеще, което няма нищо общо с мрачното минало.

Но това бъдеще е крехко и всеки момент може да се счупи. Тогава какво ще прави? Нима ще се върне обратно към забвението?

Тълпата нададе продължителен рев. Увлечен в нападение, кльощавият боксьор така и не видя поразяващия ляв ъперкът на противника си. В резултат лежеше по гръб, плувнал в собствената си кръв, а също така и в кръвта на всички, които бяха лежали на пода преди него. Тълпата го подканяше да стане и да продължи боя. Стиснал зъби, той бавно се надигна до клекнало положение. Но гигантът го сграбчи за косата, отметна главата му назад и му нанесе страхотен удар с коляно, право в лицето. На мястото на носа изригна кървав фонтан. Стефани неволно затвори очи, но до слуха ѝ продължаваха да долитат тежките удари и одобрителния рев на публиката.

После дойде краят. Тътенът на ударите потъна в глъчката. Хората започнаха да събират залозите си. Печелившите нададоха тържествуващи викове. Безжизненото тяло на боксьора (беше невъзможно да се прецени дали е мъртъв или само в безсъзнание) беше изнесено на носилка. Това не направи никакво впечатление. Стефани отново погледна към масата на Ватукин. Комаров го нямаше. Миг по-късно зад гърба ѝ се разнесе приглушеният му глас:

— Имаше ли някакви проблеми?

Тя се обърна. Скрита в сянката, фигурата му беше почти невидима.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Забавление за всички, които си падат по кървавите зрелища и имат пари да си платят.

— А ти какво правиш тук?

— Забавлявам клиенти.

— Какви са онези непознати хора на масата ти?

— Американци. Двама от тях са предприемачи, специализирани в облагородяването на запустели терени. Един е хотелиер, а другите трима — инвестиционни банкери. — Той направи крачка напред и тя успя да види очите му. — Всички предпочитат зрелището пред секса. Твърдят, че било много по-вълнуващо. Освен това са убедени, че и в Манхатън могат да имат най-красивите жени на света, докато това... За тях това е нещо истинско. Точно тази дума употребяват.

— Би трябвало по-честичко да пътуват по света.

— Съгласен съм, но... — Раменете му леко се повдигнаха.

— А ти какво правиш с тях, Костя?

— Същото, което ти правиш с Владимир. Бизнес.

— Искаш да кажеш, че им помагаш да похарчат някой долар преди „тоталната разпродажба“?

— Тотална разпродажба?

— Тук така наричат разграбването на бившата държавна собственост, нали? В тази игра ли участваш?

— Изостанала си поне с пет години, Петра. А може би и с десет... Тези хора не са дошли да правят инвестиции в Москва. Те са тук, за да обсъдят инвестиции в Ню Йорк. При това не в долари, а в рубли.

Едва сега ѝ стана ясно защо Комаров предпочита да стои на тъмно.

— А аз какво правя тук? — попита на глас тя.

Комаров се приближи още по-близо, сложи ръка на талията ѝ и посочи към една от масичките в близост до ринга.

— Виждаш ли онзи мургавия със златната обица?

— Виждам го.

— Това е Сергиев от Башкирия. Работи с петролни продукти и поддържа тесни връзки с „Централная“. А онзи дебелия на масата зад

него виждаш ли го? До него е високата дама с червена коса. Това е Барзов. Московчанин, втори след шефа в синдиката „Люберски“. Бръснатата глава до него е Феликс, член на „Солнцерски“. Оттатък ринга има един дребен тип с големи очила и бастун...

— Виждам го.

— Това е Улман от Одеса. А последният е... Къде изчезна, по дяволите? А, ето го там — онзи големият, с червеникавата коса, дето е с гръб към нас. Това е Антонов, шефът на „Долгопрудники“.

— Каква е целта на това събиране? — присви очи Стефани.

— Тези типове имат две неща, които ги свързват...

— Извън болестното състояние, което ги тласка към тези кървави зрелища?

— Първо: всеки човек със здрав разум би ги нарекъл престъпници.

— Така ли? — иронично подхвърли Стефани. — Никога нямаше да се досетя.

— И второ: те всички са Коба...

В клетката се появи някакъв прислужник и започна да попива кръвта от брезента, очевидно подготвяйки ринга за следващия бой. Усилията му не даваха видим резултат.

— *Всички са Коба?! —* смаяно попита Стефани.

— Всеки един от тях е използвал този псевдоним. Имат навика да прибъгват до няколко имена едновременно.

— И ти ме доведе тук само за да ми го кажеш?

— Да ти покажа всичко това. За да го разбереш.

— Какво да разбира?

— Че си губиш времето. Няма да откриеш онзи Коба, когото търсиш, освен ако той не реши да се появи сам. Истинският Коба е легенда, мит.

Точно като Петра Ройтер.

— А Ватукин? Той бил ли е някога Коба?

— Не.

Стефани не беше сигурна дали почувства облекчение, несигурност или открито недоверие.

19.

Часът е пет и половина сутринта. Стоя до прозореца в дневната на Костя и гледам навън, към Кутузовския проспект. Учудена съм от тишината и спокойствието. Облечена съм само в тънка нощница, но ми е топло. Въпреки снега, който се сипе навън, само на няколко сантиметра от стъклото. Толкова по въпроса за предназначенияте мерки. Прекарвайки нощта заедно, ние просто ги зачеркнахме. А идването ни тук беше резултат от един абсолютно глупав импулс. Истинска „декларация за намерения“. Защото тук не става въпрос само за една номадска връзка. Тук става въпрос за нещо по-дълбоко и по-сериозно. И двамата знаем това, макар че не говорим по този въпрос.

Апартаментът му е по-малък от този в Манхатън и далеч от неговите удобства. Една спалня, миниатюрна кухничка, баня и тази дневна. Тъмнозеленият килим изглежда поне тридесетгодишен, също като тапетите на цветя, които са избелели на ивици, според подлепването. Обзавеждането се състои от евтина масичка за кафе, неудобен диван, който плаче за претапициране, малък телевизор „Самсунг“. От тавана виси крушка с оплът от мухите емайлиран сенник. До креслото в ъгъла има казионен лампион.

Това място е спартанско, усеща се липсата на обич към него. Нищо не насочва към личните качества на собственика. Но същото излъчва и луксозният му апартамент в Горен Ийст Сайд. Както апартаментчето на Олд Корт Плейс не говори нищо за мен. Повечето жилища отразяват нещо от характера на хората, които ги обитават. Но това не се отнася за жилищата, в които живеем ние с Костя — те са по-скоро нещо като дрехите, които обличаме, и имат предназначението да крият истинската ни същност, а не да я излагат на показ.

Част от лавиците са заети с книги, другите са голи. С изключение на една, върху която са поставени четири рамкирани фотографии. Две от тях са на една и съща жена — с едър кокал,

здрава на вид, с кръгло лице сред гъсти черни къдрици. На едната тя лежи на кърпа, просната сред някаква полянка. В дъното се виждат дървета, жената се смее. На другата седи зад маса и поглежда през рамо по посока на обектива. Тук е много сериозна. И двете снимки са стари. На третата е уловен мъж. Това е бащата на Костя, приликата помежду им е поразителна. Той седи в малка стаичка с квадратен прозорец, над което е спуснато сиво перде. Тъмната му коса е доста оредяла, върху обсипаното му с бръчки лице грее топла усмивка. Сякаш се усмихва самият Костя... Но очите на баща му са празни. В тях няма нищо. Ако човек се вгледа, веднага ще разбере, че този човек изобщо не се смее.

На последната снимка също е жена, тя е и най-младата от всички. Високи скули, тъмна коса, бяла кожа, широка уста и тъмни очи. Изглежда ми смътно позната. Искам да мисля, че това е сестра му — просто защото не искам да бъде друга. Но отдалеч си личи, че тази жена е влюбена във фотографа, а той явно е Костя. Тя изпраща въздушна целувка по посока на камерата и...

Прозрението ме разтърсва. Жената от снимката ми напомня за самата мен. Малко по-ниска, с малко по-щедри форми и по-добро общо излъчване. Но иначе си приличаме.

Присъствието му ме кара да подскоча. Застанал е под рамката на вратата и ме гледа. Около кръста му е навит пешкир. Чувствам се колкото объркана, толкова и засрамена. Той не показва абсолютно никакви емоции.

— Това Ирина ли е? — питам.

— Да.

— Извинявай. Не би трябвало да...

Той не ми казва, че всичко е наред. Че няма значение. Просто стои и ме гледа. Връщам снимката на мястото ѝ върху лавицата.

— Не може ли да спиш?

— Спах добре — уверявам го аз. Което, между другото, е самата истина. — Просто се събудих рано.

— Кафе?

— Достатъчно си приличаме, нали?

Костя не казва нищо.

— Извинявай, но искам да знам — упорствам аз. — Наистина ли ме приемаш за някакъв заместител?

— Нея никои не може да я замести — тихо отвърща той.

Минаваше седем, когато Стефани се прибра в „Балчук“. Комаров беше подхвърлил, че може би ще се видят по-късно. А може ли и да не се видят, беше попитала тя. Зависи, отвърна той. От какво? От обичайните неща — срещи, обаждания по телефона... Отново не даде обяснения за тайнственото си поведение, а просто рече:

— Така е по-добре, Петра. Нека не навлизаме в подробности за дейността си.

Затвори се в стаята, поръча да ѝ донесат кафе и веднага след бързия душ влезе в контакт със Стърн. Сбито описа исканията си и помоли за цена.

Това не е в твоя стил, Петра.

Разнообразяване на дейността? Диаманти?

Ще се опитам да ти предложа нещо...

В девет без пет се обади Ватукин и помоли да се срещнат в единадесет. На дневна светлина казината в „Нови Арбат“ изглеждаха мрачни и дори жалки, лишени от неоновите си реклами. Въздухът в „Белия квадрат“ миришеше на застояло. Дори пираните изглеждаха болнави. Една старица метеше счупените стъкла по пода. Ватукин я очакваше в канцеларията на първия етаж. Имаше вид на човек, който тази нощ е пропуснал да си легне — бледа кожа, кървясали очи, набола четина. Изпушиха по цигара с кафето, след което той съобщи, че има шансове за сделка. Но преди това трябва да се уточнят техническите параметри, а специалистът в тази област отсъствал от Москва.

— Кога ще се върне?

— Невъзможно е да се каже... Във всеки случай, ако изобщо се върне, няма да е скоро.

Ватукин предложи компромисно решение. Лондон, три дни преди Коледа. За тях е удобно, какво ще каже тя? Стефани се надяваше, че силното блъскане в гърдите остава незабелязано от събеседника ѝ. Кимна с глава и каза, че Лондон е добър избор и за нея.

— Знаете ли, жена с вашите качества може да има много работа в Москва — подхвърли той.

— Имам много работа на други места — хладно се усмихна тя.

- Става въпрос за отлично заплащане.
- Аз работя само срещу такава.

Червените стоп светлини прорязаха оловносивия мрак. Отново заваля сняг. Комаров пътуваше в мерцедес, който се движеше три коли пред очуканото ауди, което Стефани беше взела назаем от Бергщайн. Срещнаха се по обед в бара на хотел „Метропол“. Подаде му плика с инструкциите и тръсна глава:

— Сега всичко зависи от теб, Борис.

Той натика плика в джоба на якето си.

— И все още не искаш нищо в замяна, така ли?

— Нищо, освен думата ти. И колата ти за известно време днес следобед, ако нямаш нищо против.

Знаеше къде обядва Комаров — в монголския ресторант „Тамерлан“ на улица „Пречистенка“. Излезе оттам малко преди два, придружаван от двамата американски бизнесмена, които бяха с него и в залата за дивашки бокс. Стефани беше паркирала точно насреща и търпеливо чакаше.

Сега Комаров пътуваше на североизток, към Измайлово. Там беше пазарът, откъдето тя закупи снабденият със заглушител зиг. Той зави по улица „Паркова“, която беше прекалено пуста за проследяващото ауди. Стефани се принуди да спре до тротоара непосредствено след пресечката и напрегна очи по посока на синия мерцедес, който бързо чезнеше в снежната пелена. На стотина метра по-нататък колата отново зави наляво и паркира в близост до висока метална ограда. Комаров слезе, шмугна се в близката врата и изчезна в тъмнеещата наблизо горичка.

Стефани излезе на студа, провери пистолета си и тръгна по улицата, като преди това закопча якето си чак до брадичката. Снегът скърцаше под ботушите ѝ, леденият въздух оцвети страните ѝ в розово. Градът беше притихнал под снега.

Оградата от ковано желязо очертаваше малък парцел, в средата на който се издигаше порутено триетажно здание. Оттатък парцела се издигаха няколко многоетажни жилищни блока. Те бяха свързани с мрежа от павирани алеи, които в момента бяха скрити под снега, но си

личаха от редиците брези, които ги ограждаха. Клоните на дърветата се бяха огънали под тежестта на мокрия сняг.

Стефани стигна до портала. Над него висеше ръждясала табела с надпис „Дом за безпризорни деца № 23“. Огледа се, но не забеляза признаци на живот. Мина покрай две детски пързалки, редом с които се поклащаше люлка със счупена седалка. Прозорците на приземния етаж на сградата бяха защитени от метални решетки. Тя пхна ръка между тях и потърка с длан мръсното стъкло. Вътрешността на стаята беше гола и мрачна. Върху циментовия под бяха подредени три дълги маси с пейки от двете им страни. Изправи се и тръгна по следите, които Комаров беше оставил в снега. Те свършваха пред врата в задната част на сградата, обшита с метални листове. Протегна ръка и натисна бравата.

Пред очите ѝ се разкри празен коридор без осветление, гол циментов под и боядисани в кремаво стени. Под вратата в дъното се прокрадаваше ивица светлина, до слуха ѝ достигнаха приглушени гласове. Във въздуха се носеше острата миризма на дезинфекционен разтвор. Пръстите ѝ механично стиснаха ръкохватката на зига, но тя устоя на изкушението да извади оръжието си. Тук също беше студено и дъхът ѝ се превръщаше в пара. Тръгна напред и стигна до откренатата врата на някаква канцелария. В процепа се виждаше част от бюро, въртящ се стол с облегалки за ръцете, някакъв списък на стената, в който фигурираха 40–50 имена. Транзисторът върху високата кантонерка за документи дънеше някакви руски хитове. На бюрото имаше чаша с чай, над която се извиваше пара. В съседство клюмаше стара настолна лампа.

Светлината в дъното на коридора идваше от по-голяма стая. Вероятно класна стая или заседателна зала. Край една от стените бяха струпани пет купчини пластмасови столове, на стойката в ъгъла се крепеше стар телевизор, а в другия — дървена закачалка. Три дълги маси бяха залепени за насрещната стена, но деца нямаше. Над масите висяха стари плакати: деца тичат надолу по зелен хълм, момиче се залива от смях, делфин скача във въздуха, безбрежна пшеничена нива се люшка като океан под напора на вятъра и ослепителното лятно слънце. В дъното имаше големи квадратни прозорци, които гледаха към някакво игрище. Комаров се беше изправил пред един от тях, с гръб към вратата.

— Намери ли това, което търсиш? — попита, без да се обръща той.

Тя не помръдна. В душата ѝ кипеше гняв — както винаги, първата ѝ реакция на срама.

— Не знаеш какво направи, като дойде тук...

Той се обърна, а тя откри, че ѝ е трудно да го гледа в очите.

— Мислех, че мога да ти имам доверие.

— Можеш — прошепна тя.

— Какво правиш тук?

— Следя те — разпери ръце тя.

Продължаваха да стоят в двата противоположни края на класната стая.

— Защо?

— За да разбере къде ходиш, с кого се срещаш.

— Защо?

Тя не намери сили да отговори.

— Защо, Петра? Нима съм се превърнал в мишена?

— Не! — извика тя. Веднага след това усети, че отрицанието бе прекалено бързо и прекалено категорично. — Не си мишена, повярвай ми! Никога не бих могла да направя подобно нещо!

— Тогава защо?

— Защото не ми казваш нищо — отвърна отчаяно тя. — А аз искам да знам, трябва да знам!

Това обаче беше лъжа. Комаров беше прав — всичко е въпрос на доверие. Или по-скоро — на липсата на доверие. Тя имаше силното желание да му се довери, но не беше в състояние да го стори. Беше длъжна да се погрижи за себе си, а това в момента я караше да се чувства евтина и омърсена.

Непознат мъж се появи на вратата в дъното на помещението. Беше висок колкото Стефани, но по-слаб. Имаше мургава кожа, прошарена коса и смешно тъничко вратле, което стърчеше от отворената яка на ризата. Над нея беше облякъл пуловер с остро деколте и сиво сако, което му беше очевидно голямо.

Комаров поклати глава — повече тъжно, отколкото с гняв, после рече:

— Мохамед Саеф, управителят на това място.

В следващия момент вече го нямаше. Стефани искаше да каже нещо — да се извини, да помоли за прошка, но остро усети неловкост.

Саеф я разведе из останалата част от приземния етаж: трапезария, зле оборудвана кухня и лекарски кабинет без никакви консумативи. Децата бяха в час. Стефани и Саеф ги наблюдаваха през остъклената врата на класната стая. Бледи и недохранени, всички те бяха с бръснати глави.

— Въшки — поясни Саеф. — Бръсначът и дезинфектантите са най-евтиното средство против тях.

На горния етаж бяха спалните: дълги, студени и голи помещения с подредени нарове край стените. Влажни дюшеци, сиви чаршафи от дрипава материя, одеяла, надупчени като швейцарско сирене. Между наровете бяха поставени евтини дървени шкафчета. Повечето от тях бяха без врати, а половината — и без лавици. В общата умивалня действаха само две от шестте чешми. Останалите четири дори не бяха свързани. От единствения душ капеше вода, във въздуха се носеше миризмата на подгизнала мазилка. Прозорецът беше станал непрозрачен от обледеняването.

Саеф предложи кафе и двамата поеха по задното стълбище към приземния етаж.

— Това място...

— Това място е дом за сираци, някогашна собственост на държавата. Построен е преди тридесет години.

— Той какво общо има с него?

— Как какво? — изненадано се обърна Саеф. — Сега домът е негов.

— Нали казахте, че е собственост на държавата?

— Беше... Сама виждате какво означава това.

Влязоха в кухнята и Саеф сложи чайника върху една от газовите горелки на печката. Стефани погледна през прозореца. Синият мерцедес на Комаров беше изчезнал. Направи се, че изобщо не ѝ пука от този факт и се обърна към слабичкия мъж.

— Казвате, че това място е негово... Купил ли го е?

Саеф се усмихна. Показа се, че в устата му липсват поне една трета от нормалното количество зъби. А тези, които все още бяха там, имаха тъмнокафяв цвят.

— Почти му платиха, за да го вземе. Също като другите...

— Другите?

— Този е шестият. Трети в Москва...

— Костя е собственик на шест детски дома?!

— Да.

— И всички са като този?

— Не, разбира се — обидено отвърна Стеф. — В началото — може би. Но не и след това. Не и след подобренията. Все още не сме започнали тук, но скоро и това ще стане. Тогава децата ще имат по-прилични дрехи, по-добра храна, отопление, истинска медицинска помощ. А вероятно и телевизор, който ще работи. С горещата вода ще върви и сапун, разбира се.

— Откога притежава този дом?

— О, няма и месец.

— Или пропускам нещо, или не мога да разбера...

— Не знаехте ли?

— Не.

Саеф отново се усмихна.

— Това е хубаво.

— Защо?

— Защото така трябва да бъде.

Разкъса две пликчета разтворимо кафе и ги разбърка във врялата вода. След това подаде на Стефани едната от високите чаши, в които по всяка вероятност пиеха чай.

— Бил ли сте тук и преди? — попита тя.

Той поклати глава:

— Пристигнах в Москва едва преди година.

— А откъде сте?

— От Грозни. Аз съм чеченец, но вече четири години не съм се прибирал у дома. Преди Москва бях в Ереван, а след това и в Казан.

— Защо дойдохте тук?

— Да си търся работа.

— И намерихте тази, така ли?

— За което трябва да съм безкрайно доволен — кимна слабичкият мъж. — Иначе щях да свърша на боклука, като всички чеченци, които пристигат в този град. Тукашните ни третират като кучета. Всъщност — далеч по-лошо от кучета. Ние сме глистите в

червата на кучетата. Представите им за нас са такива, че изобщо не ни приемат за хора. Да не говорим пък за лекар.

— Вие сте лекар?

— С редовна диплома и задължителен стаж — кимна Саеф. — Но как да си намеря работа тук? Или пък в Казан? Изключено! Повечето московчани биха предпочели да умрат от болка, но да не се обърнат към чеченски лекар.

— И какво направихте вие?

— Започнах да пия, просто за да прогоня разочарованието. Студът и побоищата — също... В момента имам някаква дупка в паметта, там е от шест месеца. Преди нея бях бездомник и пияница, спях по гарите. След нея се озовах в един приют, който се намира близо до Мурмански проспект.

— Людмила?

Името накара лицето му да светне.

— Да.

— Бях там, заведе ме Костя — поясни Стефани. — Той има ли нещо общо и с приюта?

— Има — кимна Саеф. — Всичко е едно цяло.

— Какво цяло?

— По-добре попитайте него. Аз не мога да ви кажа.

Стефани отпи глътка от чашата си. Вкусът нямаше нищо общо с кафето, но топлината ѝ се отрази добре.

— Продължавайте.

— Там имаше и други като мен. Отначало беше само място за преспиване — топло и сигурно. Даваха и храна, имах си компания. Скоро открих, че никак не ми се излиза след настъпването на утрото. Започнах да прекарвам дните си там. Просто си говорехме, докато изхвърляхме боклука и вършехме други дребни неща. После Людмила ме попита дали искам да помагам на фелдшера. Така започнах. По време на последното си посещение в Москва Константин ми каза за това място, а след това ме доведе да го разгледам. Накрая ме попита дали ще мога да го управлявам в случай, че успее да го купи. Трябва да призная, че не бях сигурен. Но той каза, че ще осигури пари и персонал. Как да му откаже човек?

— Нямах представа, че се занимава с подобна дейност — промълви Стефани.

— Никой няма.

— Той е един много тайнствен човек.

— Вярно. Но далеч не е само това. Знаете ли как е загинала жена му?

— Ирина ли? Да, от кола бомба.

— А знаете ли, че тази бомба беше поставена от чеченски терористи? Той има далеч повече причини да ни мрази от всички други руснаци, които познавам. Да мрази и мен... Но не ме мрази... Той не е като другите. Това е най-голямото му предимство, но и най-голямата му слабост.

Ресторант „Арагви“ на Тверския площад разполага с три салона за хранене. Единият от тях прилича на немска бирария, вторият — на покрит плувен басейн, тъй като стените му са облицовани с плочки от бял мрамор на височина три метра. Стените над плочките и сводестите тавани са изографисани със сцени от грузинския национален епос. Стилът на художника е прост и наивистичен, съдържанието на фреските — силно героическо. Юнаци се бият със свирепи тигри, воители яздат в пълно бойно снаряжение, девизи берат цветя по тучни ливади. Третият салон беше далеч по-малък от първите два — просто няколко маси в облицовано с ламперия помещение. Комаров я чакаше на една маса под затворените капаци на висок прозорец. В салона имаше само още двама посетители — в далечния край се бяха настанили мъж на средна възраст и момиче, което му беше наполовина — както по размери, така и на години. Приведени един към друг, те си държаха ръцете и шепнеха.

Комаров беше облечен в тъмносив костюм на „Канали“. Яката на бялата му риза беше отворена. Изглеждаше уморен. Пред него имаше бутилка минерална вода, стъклен пепелник и съд за лед, в който се изстудяваше бутилка грузинско шампанско.

— Не бях сигурен дали ще дойдеш...

— А аз — дали искаш да дойда...

Когато се прибра в „Балчук“, на рецепцията имаше съобщение за нея. Текстът беше повече от лаконичен: „Трябва да поговорим. Ела в «Арагви», точно в осем“.

Настаниха се.

— Някога това е бил любимият ресторант на Сталин и Берия — подхвърли Комаров, после отвори капациите на прозореца. Оказа се, че от него се излиза на малко балконче, което гледаше към главния салон. — В това помещение са били в пълно уединение, като едновременно с това са имали възможност да шпионират всички останали. Едно наистина голямо удобство за параноици като тях.

— Аз не те шпионирах, Костя.

— Напротив, точно това правеше. Онези тавани отсреща са изографисани със сцени от най-хубавите грузински легенди.

— Много добре. Но Коба...

— Мисля, че е било съвсем уместно.

Тя скочи на крака.

— Ако възнамеряваш цяла вечер да се държиш като олигофрен, аз си тръгвам!

— Сядай.

— Майната ти!

— Сядай, казах!

Мисълта ѝ бясно излетя от стаята, но тялото ѝ се отпусна върху стола. Комаров ѝ наля чаша шампанско, но тя си напълни друга с минерална вода. Беше топла и имаше възсолен вкус.

— Нали отношенията ни трябваше да останат тайна в Москва?

— Онези двамата в ъгъла са окей. А други няма да влязат.

— Знаеш какво имам предвид.

Той кимна, на лицето му се изписа униние.

— Уморен съм, Петра, писна ми от всичко това. — Облегна се назад в стола и разпери ръце: — Като има риск, ще рискуваме... Какво толкова? Аз рискувам още от малко дете!

— А децата в Измайлово — и те ли са риск?

Той запали цигара, но не отговори.

— Саеф ми каза, че притежаваш шест дома за деца, разказа ми и за сиропиталището на Мурмански проспект. Защо държиш тези неща в тайна?

— Защото са уязвими. И, което е още по-важно — те са признак на уязвимост.

— По какъв начин?

— Най-лесният начин да ме притиснат е да притиснат тях.

— Тогава защо си се захванал с това?

— Захванал ли? — намръщено я погледна той. — Аз винаги съм си бил с тях.

— Нещо не те разбирам...

Забеляза колебанието в очите му и се въоръжи с търпение.

— Когато мама изчезна, а баща ми беше осъден на дванадесет години в Норилск, аз бях изпратен в едно държавно сиропиталище. То нямаше нищо общо с Измайлово. Това тук е далеч по-модерно. Моето първо сиропиталище беше строено в средата на деветнадесети век и нищо не беше пипано. Бях осемгодишен. Пристигнах заедно с още шест деца като мен. Беше посред нощ, дяволски студено... Още помня, че беше двадесет и пет под нулата и навсякъде имаше сняг. Спахме на две легла. На другата сутрин разделиха истинските сираци от онези от нас, чиито родители бяха в затвора. Показахме се трима. Отведоха ни в голяма стая, където началникът на сиропиталището ни дръпна една реч. Той каза, че нашите родители са врагове на държавата, а ние трябва да бъдем превъзпитани. Раздадоха ни декларации, които трябваше да подпишем. В тях пишеше, че сме съгласни да се откажем от своите майки и бащи и приемаме за свой единствен родител Родината. От трите отделени деца, само аз можех да чета.

— Подписа ли декларацията?

— Не. Подписът ми би означавал признание, че държавата съществува.

— Стига, за бога! Та ти си бил едва осемгодишен!

— Но бях достатъчно възрастен, за да разбирам. Родителите ми се бяха погрижили. Предполагам, че това беше друга форма на индоктринация. Но дори тогава аз вярвах в нея.

— А сега?

— Сега също.

Сънлив келнер пристъпи към масата им. Комаров поръча и за двамата. Стефани хвърли поглед към другата двойка. Преди малко бе решила, че става въпрос за класика — заможен мъж на средна възраст е заковал малко красиво момиче, което вероятно работи на час. Сега обаче не беше толкова сигурна. Телесният език просто не пасваше: той изглеждаше деморализиран, а тя го утешаваше. Келнерът се оттегли.

— А другите деца подписаха ли?

— Да.

— Какво стана с тях?

— Присъединиха се към останалите обитатели на сиропиталището.

— А ти?

— Преместиха ме в друг приют. В южния край на града, непосредствено до заводите „Москвич“.

— Приют?

Комаров отпи глътка шампанско.

— Отказът ми да подпиша беше приет като доказателство за умствено разстройство. Такива бяха времената. Докторите ни убеждаваха, че неподчинението е болест, която трябва да бъде лекувана. Мен ме лекуваха с инжекции в гръбначния стълб. Твърдяха, че трябвало да източват течност от него, за да излекуват заболяването в главата ми. Имаха и други методи — даваха ми някакви таблетки, инжектираха ми някакви лекарства. На даден етап получих такова жестоко главоболие, че изобщо не можех да се помръдна. Шест месеца не успях да се отърва от него.

— Всички деца в приюта ли бяха като теб?

— Около петдесет процента. Другата половина наистина бяха с психични увреждания. А с течение на времето такива получаваха и около две трети от петдесетте процента нормални деца.

— Но ти не беше сред тях.

— Извадих късмет.

— Не ми звучи да е било така.

— Не ти звучи ли? Но беше. Освен това успях да им отмъстя.

— Как?

— През деветдесет и пета купих приюта на търг, след което му ударих кибрита. Изгорих го до основи. Изгубих половин милион долара, но се почувствах по-добре. — Усмивката му беше неубедителна. — Днес няма и следа от него. На терена се издига един наполовина построен корейски завод. Зарязаха го през деветдесет и девета, май им свършиха парите... Лично за мен това е добре. Предпочитам да гледам руините му.

Стефани отпи глътка от чашата с шампанско, която до този момент демонстративно беше пренебрегвала. Беше по-тежко и по-сладко от всички шампанизирани вина, които беше пила досега.

— Значи сега купуваш детски домове, за да се излекуваш от миналото?

— Не е точно така, Петра.

— А как е?

— Тази страна излиза от една криза, за да влезе в следващата. Да вземем за пример потъването на „Курск“. Това беше трагедия, но и добра тема за телевизионни репортажи — ридаещи майки се събират в Мурманск, Путин демонстрира манталитета си на агент на КГБ. Във вестниците четем за дълъг низ от екологични катастрофи, за които обвиняваме съветското си минало. Но най-голямата трагедия в Русия се случва в момента. И тя се нарича изгубено бъдеще. Става въпрос за хиляди деца, които нямат дом, образование, медицинска помощ, родители. Плюс още поне толкова, които биха се чувствали по-добре без родителите, които имат... Аз съм бизнесмен, Петра. Инвестирам в бъдещето, нищо повече.

— Нещо не мога да те възприема като такъв.

— Това не е поза, а чистата истина.

— Може би само част от истината...

— Ти не разбираш.

Келнерът донесе първото блюдо — студено пиле с чесън и орехи, което се казваше „сациви“, гъста супа с ориз „хархо“, хляб със сирене „хакпури“ и чиния стар червен фасул и зелен боб. Измъкна тапата на бутилка грузинско червено вино и я остави да диша в края на масата.

— Колко дълго беше в този приют? — попита Стефани.

— Четири години.

— А после?

Той сви рамене и се усмихна.

— Гмурнах се в бизнеса. Или в престъпността, ако погледнем на нещата от друг ъгъл. Все още бях дете, но като хвърля поглед назад, вече съм убеден, че просто съм чакал да се превърна в капиталист.

— Аз пък изобщо не мисля за теб като за капиталист.

— Може би не съм капиталист в западния смисъл на думата — кимна той.

— Тогава в какъв смисъл си?

— Няма да разбереш.

— Стига си ме подценявал, Костя!

— Наистина мисля така. Когато СССР се сгромоляса, американците и европейците бяха убедени, че ще дойдат тук и ще натрупат състояния. Похарчиха милиони в очакването да направят

милиарди. И неколцина действително успяха. Но кой управлява реалните пари в днешна Русия? Руснаците. Не американците, не германците, а именно руснаците. Така и трябва да бъде. Но те се чудят как се е случило, къде изчезнаха всичките им блянове за лесни печалби. Въобразяваха си, че тук ще е по-различно. Но аз мога да ти кажа, че и на запад, и на изток парите се правят по един и същ начин. Същото важи и за бизнеса, политиката, престъпността — Светата троица... Ние сме нови в тази игра и методите ни вероятно са малко грубички. Но ние се учим бързо. Истинската разлика между нас и западните е въпрос на възприятие. За нас нещата не са чак толкова черно-бели. За нас бизнесът и престъпността просто са два различни цвята от един и същ спектър.

— Повярвай ми, че аз също умея да различавам цветовете от спектъра — подхвърли Стефани.

— Може би — кимна той. — Сигурно разбираш и това, което искам да ти кажа.

— Разбирам, че някои разновидности на сигурността те правят уязвим пред суровата реалност.

— Точно! — с уважение я погледна Комаров и чукна чашата си в нейната.

— И как се озова в затвора?

— Лесно — усмихна се той. — И неизбежно. Едва четиринадесетгодишен започнах да се изявявам на черния пазар. Продавах контрабандни цигари, крадах пресни зеленчуци, произвеждах водка, рекетирах търговците за протекции. Непрекъснато си имах неприятности. В повечето случаи просто плащах на полицията да обърне глава на обратната страна, но понякога не ставаше.

— Казваш го така, сякаш е било нещо съвсем обикновено.

— Не, не беше. Просто нямаше друга алтернатива.

— Защото всичко друго беше въпрос на споразумение?

— Да.

Комаров, новият вор. Различен от предшествениците си от *воровской мир*, различен и от новозабогатялото престъпно братство на Русия. Или пък е бизнесмен. Зависи от гледната точка...

Келнерът отнесе първото блюдо и започна да сервира второто: пилешко месо, задушено със зеленчуци, наричано „шакохбили“.

Комаров напълни чашите с червено вино. Беше тежко и ароматно, като испанско.

— Какво се случи с родителите ти?

— Мама умря в затвора само няколко дни след като я бях посетил за последен път. Казаха, че получила инфаркт, но положително не е било така. Аз научих за смъртта ѝ цели две години по-късно.

— А баща ти? Спомена, че получил дванадесетгодишна присъда...

— Дванадесет години в никеловите мини край Норилск на практика означава доживотна присъда.

— Там ли е умрял?

— Всъщност не... Той беше нещо като статистически абсурд, просто защото оцеля. При това не дванадесетте години, на които беше осъден, а цели деветнадесет.

— И още е жив?

— Да.

— Тук, в Москва?

Комаров поклати глава.

— В Норилск. Предпочете да остане там и след като го освободиха.

— Но защо? Никога не съм била в Норилск, но...

Комаров ѝ обрисова картината. Норилск е затънтен град във вечно заледените области на север, на повече от три хиляди километра от Москва. През зимата температурите там падат до минус петдесет градуса по Целзий. Градът е няколко улици от бетон, които се кръстосват между мрачни фабрики. Пътищата са лоши, колите се конкурират с влаковете — главно по отношение на мръсотията и ръждата. Цяла гора фабрични комини бълват отровен пушек към оловното небе. Зимата трае десет месеца в годината. Първата копка на Норилск е направена през 1937 година, издигат го главно каторжници. Когато бащата на Комаров пристига там, промишлеността е доста развита — никелови мини, циментов завод, тухларна, медно-цинков комбинат. Град, който се крепи изцяло на принудителния труд. Тук не би се заселил и не би оцелял никой нормален гражданин. „Град, изграден върху кости“, както го наричал бащата на Комаров.

— В продължение на десетилетия не знаех, че е оцелял. Главно защото и аз бях по затворите — Колима-3, Сахалин, Хабаровск... Едва след като ме освободиха, научих, че е жив. Изминаха години, преди да открия, че все още е там. И аз като теб предположих, че се е махнал веднага след като са го освободили. И че се е върнал в Москва...

— И отиде да го видиш, така ли?

— През февруари деветдесет и седма. Оказа се, че живее в гарсониера в същата сграда, в която живее и надзирателят, който го е тормозил в затвора през последните седем години. Би трябвало да видиш гадната дупка, която той наричаше свой дом. Но след деветнадесет години в мините, всичко по-различно му се е струвало лукс. Както и да е... Отлетях за Норилск и прекарах една седмица с него. Най-странните седем дни в живота ми. Те нямаха нищо общо нито с живота ми в затвора, нито по приютите. Бяхме абсолютно чужди един на друг. За мама разговаряхме като за случайна обща позната. Не бяхме в състояние да си кажем нищо. Деветдесет процента от времето мълчахме. Но аз ясно чувам думите, които той би искал да ми каже. Също като с теб. Той се чувстваше виновен.

— Защо?

— Защото ме е създал за живот, който става все по-труден и по-труден. Винаги е казвал, че да се родиш руснак е колкото благословия, толкова и проклятие. Но едновременно с това изпитваше и гордост. След всичко преживяно продължаваше да се гордее, че е руснак. Държавата се беше опитала да го пречупи, но беше изгубила. След което той вече спокойно можеше да умре. И *воровской мир* оцеля.

— А ти?

— Бях със смесени чувства. Той не можеше да разбере днешното състояние на нещата, моето положение. За него прогресът спря в деня, в който го натовариха на влака за Норилск. Нещо като моментална снимка, която нямаше да се промени до края на дните му. Опитах се да го убедя да се върне в Москва, дори му купих апартамент — в същата сграда, в която се намира и моят, но три пъти по-голям от онази гадна гарсониера. Наех жена, която да се грижи за него... Но той категорично отказа.

— Защо?

— Защото Москва вече не беше неговият дом.

— За сметка на Норилск?

Комаров приключи с храненето и запали цигара.

— Непрекъснато ми повтаряше: „Мрази този град, обичам този град...“. Точно в този порядък — първо едното изречение, после другото... Когато отказа да дойде тук, аз го попитах иска ли да отиде някъде другаде. Не, рече той. Никъде. Настоях. Изтъкнах му, че все някъде ще му хареса повече. А той ме погледна и рече: „Къде мога да отида? Като ме пуснаха от затвора, те ми връчиха документ. Той доказваше, че съм свободен, но на практика изобщо не е така. Норилск означава доживотна присъда. Когато излязох от затвора, аз нямаше къде да отида и затова реших да остана... Днес живея по същия начин, по който живях, преди да ме освободят. Само дето е малко по-топло и има повече храна. Но иначе пак си е ден за ден, без минало и без бъдеще. Аз мразя този град. И същевременно го обичам. Той е моят живот и затова ще си умра тук...“. И знаеш ли какво, Петра? Той е прав!

— Защо?

— Защото съвременна Русия съвсем не означава една по-добра Русия. Днес промишлеността, която той е градил със собствените си ръце, вече е приватизирана. Масово се затварят фабрики, не се изплащат заплати. За пръв път влаковете спират наред тайгата, за пръв път в Норилск се появява безработицата... Нима за нищо умряха толкова много хора там? Нима за нищо страдаха?

— Ти как мислиш?

— Аз мисля, че е било за нищо. Именно по тази причина той не беше в състояние да възприеме някаква алтернатива. Той не е затворник на един град, Петра. Той е затворник на мислите и чувствата си — точно като теб и мен.

Продължиха да ядат и пият. Двойката в ъгъла ставаше все по-меланхолична. Комаров я попита за нейното минало и тя му предложи варианта за Петра. Родена в Хамбург през 1968 година, баща ѝ Карл Ройтер бил полицейски служител, когото преместили от Щутгарт в Хамбург. Когато се родила Петра — единственото му дете — той бил на четиридесет и пет. Жена му Роза била с двадесет години по-млада от него. Карл Ройтер бил и ветеран от Втората световна война — като тийнейджър бил мобилизиран и служил в 371-ва пехотна дивизия,

която участвала в битката за Сталинград под командването на генерал-лейтенант Щемпел. Комаров я попита дали баща ѝ е говорил за войната и тя откри, че лъжите ѝ текат гладко като младо вино. Да, кимна тя, игнорирайки неприятното присвиване на коремните си мускули. Баща ѝ разказвал за студа, за глада, за пльховете и болестите, за страха и невероятната гордост, която изпитвал от факта, че е част от обречената Шеста армия на фелдмаршал Паулус. Днес и двамата ѝ родители били мъртви. После реши да му подхвърли и някои детайли от метаморфозите на Петра: буйна студентка с леви разбирания, която се бунтува срещу самодоволството на консумативното общество в края на осемдесетте и началото на деветдесетте години; еволюцията ѝ от университетска бунтарка до скрит анархист, превръщането ѝ в терорист и накрая — преображението...

— Какво преображение? — попита Комаров.

— От терорист в наемник. Замяната на идеалите с пари.

— Защо го направи?

Дълго време не можеше да измисли убедителна причина. В крайна сметка поклати глава и каза:

— Защото стигнах до заключението, че разлика няма... Лявдесен екстремизъм — все тая... Различни цветове от един и същ спектър, както би казал ти... Нямахме черно, нямахме бяло, нямахме в какво да повярвам...

— Би могла просто да се махнеш.

— Това правя в момента, Костя. Със същия успех, с който някой доктор решава да се откаже от медицината...

В помещението се появиха двама музиканти. Единият свиреше на акордеон, а другият — на дудук. Насочиха се към двойката в ъгъла и започнаха серенада. Червенокосото момиче отвори уста и запя. Гласът ѝ леко потрепваше. Мъжът се усмихна, но в очите му проблеснаха сълзи. Тя пяха на грузински, след това и на арменски. Караше песен след песен, без да спре. В залата цареше пълна тишина. За миг Стефани изпита чувството, че виси неподвижно във въздуха. Бавно разбра, че дълго време ще помни този миг. Дудукът я отнесе към средновековието на Централна Азия, а Комаров хвана ръката ѝ.

— Какво ще правим, Костя?

— Не знам — въздъхна той. — Но искам да ми обещаеш нещо...

— Всичко, каквото пожелаеш.

— След всичко, което изприказвахме тази вечер и след онова, което ти видя днес, аз искам от теб само едно — не прави грешката да ме помислиш за добър човек, защото не съм такъв.

20.

С „Аерофлот“ до Франкфурт, оттам с „Бритиш Еървейс“ до Лондон. Самолетът кацна на летище „Хийтроу“ в десет и четиридесет и пет, а вратата на апартамента в Олд Корт Плейс се затвори зад нея пет минути след полунощ. Вътре беше студено и влажно, това я принуди да се насочи директно към термостата за отоплението. В хладилника нямаше нищо, с изключение на пакетче масло, бурканче с маслини и половин бутилка газирана минерална вода, която отдавна вече не беше газирана.

Стефани беше толкова уморена, че не само не разопакова багажа, но дори не изми и зъбите си. Съблече се, пропълзя под кувертюрата и се сви на кълбо. Въпреки това ѝ трябваше около половин час, за да заспи. Сънува, че Комаров прави любов с Наталия, а тя седи и ги гледа. Събуди се малко след осем и дълго не успя да прогони горчивия привкус на този сън.

В Москва положително валеше сняг, но в Лондон нещата, както винаги, свършваха с дъжд. Стефани пусна водата във ваната и зареди стереото с един компактдиск. „Ню Йорк“ на Лу Рийд. Прегледа набързо купчината поща, която се беше събрала. Повечето неща бяха безполезни рекламни материали, няколко писма до предишния наемател и нищо друго. По-късно занесе пакет с дрехи в химическото чистене „Модърн Експрес“ на Холанд стрийт, а след това отиде да закусва на Кенсингтън Чърч стрийт — кроасани, кафе и голяма чаша портокалов сок. След това напазарува в „Сейфуей“, отнесе покупките и се залови с чистене. От време на време се улавяше, че изгаря от желание за домакинска работа. Просто ѝ действаше пречистващо, помагаше ѝ да се върне на земята, да се преструва на нормална. Не се притесняваше от факта, че всичко е изкуствено. Изтърка ваната, мина подовете с прахосмукачка, изми кухнята и отвори прозорците да се проветри. Винаги беше харесвала звуците на падащия дъжд.

Обядва с министроне^[1] и топъл хляб, след което вдигна слушалката и набра Ню Йорк. Комаров се оказа в апартамента си на

Пето авеню. Утрото там било страхотно, уведоми я той. Ясно и студено. Полетът му от Москва закъснял и кацнал едва в дванадесет без четвърт през нощта.

— Снощи те сънувах — каза Стефани.

— Как? — попита той.

— Че ме любиш...

Владимир Ватукин и Наталия Маркова пристигнаха в Лондон на 20 декември вечерта. Придружаваха ги същите двама бодигардове, които се бяха маскирали като адвокати в кафене „Пушкин“. Две тъмнозелени бентлита чакаха да транспортират групата от „Хийтроу“ до хотел „Лейнсбъроу“ на Хайд Парк Корнър.

На следващата сутрин Стефани стана в шест часа. Гимнастиката, душът и леката закуска ѝ отнеха двадесетина минути. Излезе от апартамента точно в седем, облечена за ходене пеш, при това в дъждовно време. Стигна до Хайд Парк Корнър точно в седем и двадесет и пет. Застана на автобусната спирка и се приготви да чака. Пътниците слизаха и се качваха, автобусите потегляха. Но тя все изглеждаше така, сякаш чака следващия... Ватукин напусна хотела в осем и четвърт, сам. Бодигардовете останаха при Наталия.

Възползва се от входа за метрото, който беше точно срещу хотела. Тя влезе през другия — онзи, който беше до автобусната спирка. Видя го да се мотае пред машината за билети и побърза да се скрие в тълпата забързани пътници. Той взе линията Пикадили, по посока на Кингс Крос. Тя за малко не го изпусна на перона, който изведнъж се задръсти от хората, използвали влаковете от север. Шумна група привърженици на „Нюкасъл Юнайтед“ пиеха „Стела Артоа“ в кутийки и вдигаха невъобразим шум. Часът беше девет без пет.

Последва го на дискретно разстояние. Той прекоси Юстън Роуд и тръгна по Джуд стрийт. На пресечката с Тависток Плейс рязко зави наляво. Сградата, в която влезе, някога несъмнено е била жилищна. Четири тухлени етажа, станали черни от двестагодишното замърсяване. Стефани изчака няколко минути, после мина покрай входа. На месинговата табелка над домофона бяха изписани пет имена, всичките на фирми. Тя подмина, след което спря да ги запише в

бележника, който носеше. Ватукин се появи двадесет и пет минути по-късно.

Около десет и петнадесет бяха пред Руската православна църква в Енисмор Гардънс. Ватукин се забави вътре не повече от пет минути. В единадесет Стефани се озова на улица с къщи на няколко нива в района на Кенсингтън. Когато Ватукин се появи след десетина минути, в ръката му се поклащаше пластмасова торба с нещо обемясто вътре. Спусна се до спирката на метрото в Кенсингтън, откъдето взе северната линия до Мургейт, а оттам тръгна пеш по посока на Финсбъри Съркъс. В един без четвърт отново се върна в Мургейт, но вече без торбичката. Взе северната линия до Кингс Крос, която смени с линията Виктория до Грийн Парк. Малко преди един и половина влезе в „Диверсо“ — изискан италиански ресторант на Пикадили, където вече го чакаха Наталия и двете горили.

Следобедът беше истинска оргия. Обиколката започна без никакво предисловие — „Асприс“, „Картие“, „Хермес“, „Прада“, „Армани“... Прекараха цял час в „Граф“, където станаха обект на всеобщо внимание. Същият час Стефани прекара на Ню Бонд стрийт, направо под дъжда. Чакаше и наблюдаваше. Навсякъде около нея мигаха шарени коледни лампички. Когато най-сетне се появиха, Наталия изглеждаше доволна, а Ватукин — развеселен. В Москва гардовете им носеха оръжие, а в Лондон — пазарски чанти. В четири и половина групата се насочи към „Фортнъмс“ за чай. След което Стефани ги проследи до „Лейнсбъроу“, където останаха до седем и половина. В този час се появиха двете бентлита, които ги транспортираха до „Дорчестър“. Пет минути след пристигането им пред официалния вход на хотела спря черен мерцедес с малко руско знаменце на калника. Правейки се на туристка, Стефани засне входа с дигиталната си камера, като внимаваше да хване всички лица. Десет минути по-късно влезе в „Дорчестър“, за да се увери, че новопристигналите са в компанията на Ватукин. Часът беше пет без осем минути.

В осем и двадесет и осем затварям с крак входната врата на апартаментта си. Студено ми е, мокра съм, уморена съм. Смъквам палтото и отивам в кухнята. Сипвам си чаша вино, препъвам се по

посока на банята, завъртам крановете и смъквам мокрите панталони, които са залепнали за тялото ми като втора кожа. Това ми напомня за гледката, която представляваше Борис Бергщайн в Крилатское. Около девет съм обратно в кухнята — затоплена, подсушена и почти човек. От стереото долита „Кадифената планина“ от Голдфрап. Аз съм на втората чаша вино, водата ври, пръстите ми лепнат от чесъна. Режа целите белени домати и ги пускам в тигана, после към тях прибавям малко вино и пресен босилек.

Лаптопът е на кухненската маса, редом с бележника, който е набъбнал от влага. Свалям снимките от дигиталната камера, начуквам на клавиатурата списък изисквания, обединявам го със снимките и го изпращам на Стърн. Имам право на избор между два вида спагети — пени и талятели.

Преполовила съм вечерята си, когато получавам първия отговор. Той засяга къщата в Кенсингтън.

Имотът принадлежи на „Форестър Уайли“ — инвестиционна компания със седалище на Странд. Държат портфейл от недвижими имоти в областта на средно скъпи и евтини жилищни сгради. Въпросният имот се състои от три апартамента.

Искам подробности за хората, които живеят там и довършвам вечерята си. Още една чаша вино и вече съм постигнала съвършеното състояние: леко съм замаяна, всички остри ръбове са загладени. Връщам се на старите си любимци „Гарбидж“ с тяхната „Версия №2“. Намирам песента, която търся — „Изглеждаш страхотно“, и мисля за Костя. Часът в Лондон е десет без двадесет, а в Манхатън е пет без двадесет. Представям си го в кабинета в Гардайн Хил, кацнал на двадесет и първия етаж, с гледка към Петдесет и втора улица — Изток. Под произведенията на Олга Светличная и Юри Кугах е седнала секретарката му Мила с вечно намръщената си физиономия. Когато Стърн се появява отново, той ми съобщава, че апартаментът на приземния етаж е нает от германец на име Юрген Фьогел.

— Това има ли значение?

— Името му е фалшиво. Той всъщност е Леонид Киченко, украинец. В продължение на пет години ръководи московския бизнес с проститутки на „Централная“. Издирван е във връзка с убийствата на една хърватка и една словенка през 1999 година. И двете момичета са били под негов контрол, и двете са нарязани до смърт със счупена бутилка. Между другото, разполагам и с допълнителна информация за „Форестър Уайли“. Искаш ли я?

— Да.

— „Форестър Уайли“ е сто процента собственост на компанията „Аркадиан“, регистрирана в Джърси. Тя има разнообразни интереси в Европа и бившия Съветски съюз. Варират от туристически агенции, ресторанти, лимузини под наем, химическо чистене и верига от нощни клубове.

— Верига от нощни клубове?

— Да. Веригата носи името „Белия квадрат“. Повечето от заведенията ѝ са в Източна Европа, включително Русия. Интересното е, че покупната цена на „Аркадиан“ е определена на един щатски долар.

— Един долар?

— Точно така.

— А кой е продавачът?

— Швейцарска фирма, казва се „Мири“.

Костя.

„Мири“ е собственост на Костя, при това по начин, който не може да се приложи спрямо Гардайн Хил. „Мири“ е истинският Комаров. Намерила дом в Швейцария, тази фирма е добре скрита зад други компании — точно както същността на Костя се крие зад костюма на „Бриони“ или гледката към Пето авеню.

Двамата със Стърн комуникираме докъм полунощ, задръствайки виртуалното пространство със своите въпроси и отговори. Това ми прилича на наблюдение върху искриците статично електричество, които пробягват по празен телевизионен екран преди появата на образа. Сградата на Тависток Плейс е собственост на друга компания от групата на „Аркадиан“. И петте наименования върху месинговата табелка на входа имат връзка със същия източник. Проследявам нишките на мрежата: юридически фирми, инвестиционни компании, развитие и управление на недвижима

собственост, счетоводни къщи, хотели. Всички в Лондон, всички контролирани пряко или косвено от Джърси, но собственост на корпорация призрак със седалище в Швейцария и в това нямам никакви съмнения — отчитащи се пред един-единствен човек в Москва.

Политици и журналисти периодично размахват заплахата „руска мафия“, но едновременно с това нямат представа какво точно представляват тези престъпни картели. Те се надпреварват да препоръчват мерки за борба с нея; мерки, които биха попречили на въпросните картели да се установят във Великобритания. Но истината е изписана на екрана пред очите ми. Вече е късно. „Централная“ отдавна е тук.

Стърн идентифицира хората от двете дигитални снимки, които направих пред входа на „Дорчестър“. Единият е служител на руското посолство, а другият — руски предприемач.

— Стига, Оскар. Какво значи руски предприемач? Не можеш ли да бъдеш по-конкретен?

— Той има интереси в бизнеса с мобилни телефони, по-точно в определянето на таксите за тях.

— Извинявам се, подцених те. Никога не съм чувала по-точно описание на даден бизнес. Какво включва „определянето на такси“?

— Предишната му ангажираност вероятно ще ти бъде малко по-ясна. Работил е за КГБ, в областта на електронното разузнаване. Надявам се, че вече виждаш връзката...

Споменаването на КГБ ме подсеца да му задам друг въпрос. Стърн изчезва от мрежата, но след двадесет минути отново се появява:

— Йосиф Бергщайн е бивш служител на КГБ. Постъпил е там през 1969 година и работи в Първа главна дирекция до самото закриване на КГБ и разделянето му на други служби. След това започва работа в СВР, където остава до 1998 година.

— Чувала съм, че е управлявал фондовете за финансиране на задграничните агенти. Имаш ли допълнителна информация по този въпрос?

— Подвели са те.

— Моля?!

— Йосиф Бергщайн е бил щатен убиец на КГБ.

Единадесет без пет, Пикадили Съркъс. Дебел Дядо Коледа се е изправил до Ерос и двамата пеят „Джингъл Белс“. Туристи и купувачи са задръстили площада и уличките около него. Във въздуха се носи миризмата на евтина пица, мазни чийзбургери и печени кестени. Лампичките по коледната елха се конкурират с неоновите реклами, но без успех.

Стефани позвъни на Ватукин точно в девет. Той каза, че ще се срещнат в единадесет, но в десет трябва да се чуят отново и да се разберат за мястото. Същата предпазливост беше проявил и когато уговориха срещата си в московското кафене „Пушкин“.

Входът се намираше до магазинче за сувенири на авеню „Шафтсбъри“. Пластмасови британски знаменца, лъскави картички, чаши с образа на Джон Бул, керамични фигурки на Уинстън Чърчил, вдигнал два пръста — знака на победата. Обичайните сувенири за чужденци с невъзможни цени. Две кискаци се японски момичета се опитваха да си сложат пластмасови полицейски каски. Ключалката изщрака и Стефани тръгна по стълбите към втория етаж. „Самсън Ентъртейнмънт“ заемаше три стаи в дъното на коридора. Ватукин я чакаше в горния край на стълбището, пилотското кожено яке на гърба му изглеждаше ново и скъпо. Стефани беше убедена, че Наталия го е прменила така — в смисъл, че го е убедила да си го купи. Но якето изобщо не му отиваше.

— Моля да бъда извинен за мястото на тази среща, но ние тримата не бива да се показваме заедно на обществени места — промърмори той.

Введе я в претъпкан офис. По стените имаше плакати на „модели“ в оскъдни бикини и блестяща, намазано с олио кожа. Повечето от тях бяха яхнали лъскави мотоциклети или махаха с ръце от купетата на открити спортни коли. Върху горната част на всеки плакат минаваше яркочервена лента с надпис „Самсън Ентъртейнмънт“.

— Запознайте се, това е Александър Косигин. Александър, това е Петра.

Стиснаха си ръцете. Стефани определи ръста му на около метър и деветдесет. Беше слаб, но без да е кльошав, с късо подстригана сива

коса, ловко заметната върху олисялото теме. Бледосините му очи гледаха с дълбоко подозрение, дъната им бяха кървясали. Носеше еднореден костюм, който му стоеше зле. На облегалката на стола беше праметнато палто в пясъчен цвят. Стефани си спомни какво знаеше за него — някогашен генерал от Съветската армия, а днес собственик на гигантската фармацевтична компания „Вайс-Рандъл“ със седалище в Съединените щати и филиали в Белгия, Швейцария, Швеция и Русия. Тадж Махал на Тръмп в Атлантик Сити — там го беше виждала. В компанията на Джордж Салиби, към която принадлежеше и Ватукин. А също и Комаров...

Ватукин запали едно марлборо и вдигна глава:

— Преди да навлезем в подробности, Александър иска да ви зададе няколко въпроса.

В миналото Косигин е бил член на Дирекция № 15 — институцията, която е ръководела Програмата за разработка на биологично оръжие на СССР. Ако се допусне, че той е използвал миналото като трамплин за бъдещето си (тук трябва да се вземе предвид естеството на бизнеса, с който се занимава „Вайс-Рандъл“), става въпрос за един твърде многозначителен факт. Не е трудно да се предположи, че този човек продължава да поддържа връзки с онези среди в Русия, които отговарят за разработката на биологично оръжие и след закриването на Дирекция №15.

— Трябва да зная какво възнамеряват да правят с оръжието вашите клиенти — отсече Косигин. — По този начин ще знаем какво точно да им предложим. На първо място трябва да зная дали ще го използват в затворена градска обстановка или някъде на по-открито място.

Стефани включи на предварително подготвения сценарий:

— Оръжието ще се използва в сравнително рядко населена област, равнинна местност с малки населени места.

— Гонят ли определена бройка?

— Не ви разбрах...

— Става въпрос за определена бройка жертви.

— Не е ставало въпрос за подобно нещо.

Косигин започна да говори за степен на смъртност и зараза. Съществуват вариации на пригоден за бойни действия антракс, които са наистина свършени, увери я той. Свършени в смисъл на

стопроцентова смъртност, колкото и извратено да звучи използването на тази дума. За кратко се спря и на инкубационния период, симптомите, рисковете при преноса, сравнителните разходи.

— Възможно е да доставим и пригодена за бойни действия дребна шарка. Виждали ли сте какво прави обикновената шарка с детските лица? Част от нейните вируси са подложени на изкуствена обработка и действието им е далеч по-страшно. Ако показването по телевизията и в пресата е наложително, това е едно изключително ефикасно оръжие.

Всичко звучеше съвсем обикновено. Сякаш ѝ предлагаша да си избере нов модел кухня. Искате ли шкафче над умивалника или предпочитате обикновени лавици? Вирус, който изригва дванадесет часа след инфекцията, или дебне в продължение на цяла седмица? Каква печка предпочитате? Газова или електрическа? Искате вирус с възможност за вторична инфекция или предпочитате обикновения вариант, който заразява еднократно?

Стефани направи опит да се включи в играта. До ушите ѝ достигаше грохотът на трафика по „Шафтсбъри“, бученето на хеликоптера над главите им, тъпият басов тътен на стереоуредба зад стената. Реалният свят продължаваше да съществува навсякъде около тях. Или и това е част от измисления свят на Александър? Той може би е прав, че именно това е реалният свят: раждане и смърт с някакъв пълнеж между тях.

Разговаряха в продължение на два часа. Накрая Косигин млъкна, извърна се към Ватукин и кимна.

— Ние сме на мнение, че може да излезе нещо — промърмори Ватукин.

— Кога?

— Утре сутринта аз и Наталия се връщаме в Русия. Всяка година правя новогодишно парти на дачата си в околностите на Москва. Заповядайте и вие, там ще говорим на спокойствие. А после, на бистра глава, ще обсъдим и окончателните подробности.

Стефани погледна към Косигин.

— Ние с вас няма да се срецваме повече — рече той. — Оттук нататък нещата ще се придвижват от Владимир. — На лицето му се появи кисела усмивка. — Аз обаче ще следя внимателно какво пише във вестниците.

Същата вечер Комаров кацна в Лондон и ѝ позвъни от летище „Хийтроу“. Тя му даде адреса и час по-късно двамата вече се целуваха в апартамента на Олд Корт Плейс.

— Започна да ми липсваш в момента, в който се разделихме — прошепна тя.

— И ти ми липсваше.

Тя го разведе из жилището, а той попита дали го е купила. Не, взех го под наем, отвърна тя. Временно убежище. Той я попита има ли си постоянно. Не, засега... Едно време беше имала и много ѝ се искаше да го има пак, но засега предпочита да се задоволи с ролята на дърво без корен.

Пригответи му вечеря. Беше им за пръв път, но и двамата бяха доволни, че няма да се хранят в ресторанта на някой хотел. Пилешки гърди, пълнени с гъби. За гарнитура пресни картофи и френски боб. Пиха бяло бургундско, после минаха на червено. След вечеря се изтегнаха на дивана с чаши в ръце, без особена охота за разговор.

Преди да заспи, Стефани нави будилника за шест и половина. В седем и четвърт вече бяха на улицата. Времето беше хладно и тихо. Натовариха саковете в багажника на колата, която Стефани беше наела на предния ден, след това потеглиха на север. Пристигнаха в ранния следобед.

Странноприемницата „Пърси Армс“ се намиреше в северните покрайнини на Килдър Форест — точно на границата между Нортъмбърланд и Шотландия. Дори собственикът Алан Смайли не беше много сигурен точно от коя страна на границата се намират. Това зависеше главно от човека, когото питаха. От другата страна на Килдър Уотър се намиреше Фалстоун — селото, в което беше израснала Стефани. И в което беше погребана.

Цели пет години бяха изминали от деня, в който тя и Александър стояха на ветровития хълм и гледаха как брат ѝ върви след ковчега ѝ по посока на гробищата. Маджента Хаус я беше ликвидирала в автомобилна катастрофа. В онзи момент всичко ѝ се струваше сюрреалистично и трябваше да измине доста време, преди да осъзнае с пълна сила последиците. Никога вече нямаше да види Кристофър, никога вече нямаше да бърбри със снаха си Джейн, с племенниците си

Джеймс и Поли. В периода след това се беше родил и Филип. В онзи странен следобед Джейн все още беше бременна с него.

Кристофър беше единственият жив член на семейството ѝ. Смъртта на Стефани го беше оставила напълно лишен от кръвни роднини. През цялото време се чувстваше виновна за това, просто защото бе имала възможност да вземе и другото решение. Но тя имаше своите причини и отказа да погледне отвъд тях.

А сега се завръщаше — за пръв път от пет години насам. Когато започна да мисли къде ще прекарат Коледа двамата с Комаров, не ѝ хрумна нищо друго, освен родното ѝ място. Тук бяха минали вълшебните коледни от детството ѝ. Дивата природа и постоянно лошото време бяха изиграли своята роля с не по-малка убедителност от подаръците в дългите чорапи, църковната служба и празничния обяд. Всяка година родителите им се грижеха да им предложат онази Коледа, за която мечтаят всички малчугани по света. И всяка година след тяхната смърт коледите на Стефани бяха еднакво незначителни и тъжни.

Разбира се, нямаше да види Кристофър. Но той щеше да е наблизо и това ѝ стигаше. Земята щеше да направи връзката помежду им. Тя ще знае какво правят те, ще види коледната елха в подножието на стълбите, ще почувства топлината на запалената камина в хола, ще вкуси плодовата торта, която, както винаги, ще бъде леко прегоряла и изсъхнала. И по някакъв начин ще предаде всичките тези усещания на Комаров, без да му каже дори думичка.

Една част от нея искаше Александър да знае къде се намира в момента. Искаше да зърне паниката, която несъмнено би го обзела в мига, в който овладее гнева си. Друга част от нея изпитваше ужас при мисълта, че този човек може да разкрие намеренията ѝ и да провали всичко.

При регистрацията и двамата използваха фалшиви имена. Стефани се представи като Клаудия Бауман, а Комаров — като Иван Андреев. От изражението на Алан Смайли пролича, че оценява по достойнство усилията им да се представят с нещо по-различно от обичайното „господин и госпожа Смит“. Той лично ги заведе в стаята им, вероятно в знак на особено внимание.

— Стайте ни са общо шест — осведоми ги той. — Но в момента е заета само една, от възрастна двойка. На вас ще предложи най-

хубавата гледка.

Шарената черга на обработваемата земя плавно преминаваше в полегати хълмове. Тревата беше полегнала, тук-там белееха малки стада, ниски каменни зидове разделяха отделните ниви, дърветата се превиваха под напора на вятъра, реката мътно проблясваше. Останаха сами. Комаров я прегърна откъм гърба и я целуна по тила.

— Невероятно е, Петра — прошепна той. — Откъде знаеш за съществуването на това място?

— Била съм тук и преди...

В първия ден на Коледа те предприеха пътуване с кола до Хаустедс — древните римски останки от стената на Адриан. Музеят беше затворен, същото важеше и за офисите на „Нешънъл Тръст“. Оставиха колата на пустия паркинг и извървяха пеша километърът, който ги делеше от каменните руини. По сапфиреното небе се гонеха бели кълбести облаци, но острият вятър изкара сълзи от очите на Стефани, а носът ѝ почервения. Тръгнаха на запад покрай стената, после спряха и се надвесиха над стръмен склон. Шейсетина метра по-надолу се виждаше тучна полянка, на която кротко преживяха овце. По нататък имаше просторно парче необработваема земя, което свършваше при малко езеро. На брега се издигаше островърха хижа, а от нея нататък започваше гора, която се губеше до хоризонта, на който доминираха заснежените върхове на планината Чевийот.

— Едно време това беше краят на света — промълви Стефани. — Можеш да го почувстваш, нали?

— Петра?

— Да?

— Обичам те.

Комаров беше зад нея и тя се зарадва, че не вижда лицето ѝ.

— Всичко се промени — добави той.

В гърлото ѝ се появи огромна буца, направи усилие да премахне потрепването от гласа си:

— Защо?

— Защото в живота ми няма място за любов. Не е възможно да водя такъв живот и да обичам някого. Просто не може да се получи...

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам ти само това, което знам.

И тя искаше да му каже какво знае, да му каже, че също го обича. Но не можа. Подобни думи просто нямаше да звучат както трябва, произнесени от устата ѝ. Поне не в този момент...

— Какво можем да правим, Костя?

Той сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Да изчезнем!

Двадесет и седми. Пердетата бяха дръпнати, по стъклата се стичаха дъждовни капки. Стефани се беше проснала направо на леглото, плътно притисната до Комаров. Пръстите ѝ докоснаха гърдите му, пробягаха по гърлото и стигнаха до ключицата. Препятствията по пътя им отдавна ѝ бяха познати — двата малки белега над лявото ребро, обезобразеното парче кожа над гърлото, парче изсъхнала кожа на рамото. Искаше да попие всички детайли. Нищо не беше незначително.

През целия ден бяха обикаляли из района. Обядваха в една кръчма в Хоик, където Стефани накара Комаров да изпие цяла пинта^[2] гинес. Той беше искрено потресен, намирайки вкуса на черната бира за отвратителен. Вечерта барът на „Пърси Армс“ беше пълен. Посетителите, предимно местни жители, засипваха собственика с поръчки чак до полунощ. Мъжете пиеха бира, а жените си позволяваха по някой ликьор или чаша вино. Сред тях имаше и двама пушачи на лула. Сега част от аромата на този тютюн се излъчваше от кожата на Комаров. В бара беше занимавал любопитната публика със забавни истории от възмъжаването си в Русия — част от тях истински, други измислени. Стефани беше доволна да се слее с фона, да седи и да слуша. В миналото това без съмнение би предизвикало отвращението ѝ. Дори и сега беше принудена да признае, че част от нея продължава да се бунтува срещу ситуацията.

Чуваше как Смайли и жена му се движат на долния етаж.

— Преди малко каза да изчезнем — прошепна тя. — Какво точно имаше предвид?

Той зарови пръсти в косата ѝ.

— Новата самоличност не е проблем за нас, нали? Пари си имаме. Ти ще ме научиш на всички предпазни мерки, които трябва да

вземем. След което просто изчезваме. Можем да отидем където пожелаем.

— Кога ще тръгнем?

— Сега.

Тя вдигна глава да го погледне.

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно.

— И ще зарежеш своя свят?

— За теб — да.

— Веднага?

— Днес. В рамките на един час.

За миг я прониза опияняващо чувство на обич. Но то моментално изчезна, прогонено от суровата действителност. Каза, че не би могла да го направи. Все още не. Нищо не би й донесло по-голямо удоволствие от това да обърне гръб на задълженията си към Александър, но някъде там, в неясната сивота, хора без лица бяха сключили споразумение, което скоро щеше да даде резултат. Мислено видя последиците от него: купища мъртви детски тела с обезобразена кожа, хора с раззината паст напразно търсят глътка кислород в отровения въздух, който постепенно ги дави. В главата й отново отекна безстрастният и спокоен глас на онзи биологически касапин Косигин.

— Трябва да си изпълня договора, Костя.

— Защо?

— Не искам да ти кажа.

Той й хвърли раздражен поглед, но замълча. Надяваше се да е забелязал благодарността й.

— А след това?

— След това съм свободна.

— Кога ще е това?

Скоро. Нима това не е истина? Кожата й леко настръхна. Времето й изтичаше. С Коба или без Коба, някой се готвеше да направи доставката на група неидентифицирани купувачи. Което означаваше, че няма мишена, няма мотив, няма шанс за предотвратяване.

— Не съм сигурна, но ще бъде скоро... — промълви тя. — Въпрос на няколко дни. На Нова година заминавам за Москва.

— При Ватукин?

— Да. Ти ще бъдеш ли там?

— Ако не съм избягал с теб, ще бъда.

Тя се почувства сломена. Не можеше повече да отлага неизбежното. Беше крайно време Петра да вземе нещата под контрол. Време да се свърши необходимото, но не и преди да се наслади на последните си часове с Комаров. Като Стефани.

Закусиха, след което напуснаха хотела. Отидоха с колата до брега, след което се спуснаха по пътеката между скалите и тръгнаха към замъка Бамбърг. Имената на всички селца в тази посока ѝ бяха познати от детството — Сийхаус, Дънстанбърг Касъл, Линдисфарн, Фарн Айланд... Беше ѝ приятно да крачи редом с Комаров по брега, на който някога си беше играла с двамата си братя и по-малката си сестра. Без значение беше фактът, че той не подозираше нищо.

Крачеха бавно. Той беше прехвърлил ръка през рамото ѝ. Жестокият вятър набиваше пясък в глезените им. Морето беше черно и бурно, пенливите вълни се сгромолясваха върху брега с пенеста ярост. В далечината безпомощно се люшкеше някакъв танкер, тънък и крехък като клечица. Разминаха се с някаква жена, която явно си беше поставила задачата да приучи на дисциплина малкото си кученце, порода боксер. Но то, кипящо от безгрижна енергия, изобщо не чуваше командите ѝ и бясно се въртеше в кръг. У дома във Фалстоун също имаха боксери. Най-малко два или три песа — зли, лигави и вечно лаещи. Гледката на куче от тази порода ѝ стопли сърцето, после изведнъж я прониза острото чувство за загуба.

Комаров я гледаше по начин, който я накара да се закове на място.

— Какво има?

Той сви рамене, помълча малко, после подхвана:

— Ето, ние с теб се разхождаме край морето, като всеки нормален мъж и всяка нормална жена. И в същото време аз продължавам да се питам коя си ти. Жената, която познавам, или жената, която знам, че си? На времето съм виждал доста, преживял съм доста... При това неща, от които би ти замръзнала кръвта. Но въпреки това, когато те погледна, аз не мога да си представя какво е чувството при нещата, които вършиш ти...

— Нашите светове не са чак толкова различни, Костя — подхвърли тя.

— Моят е по-лесен. Не е толкова самотен, не е толкова... студен. Прииска й се да възрази на това определение, но не намери думи.

— Как го правиш? Как съумяваш да оцелееш?

— Честно казано, не знам.

— Аз не бих могъл. Сигурно ще се побъркам...

Това докосна една определена струна. Видя у Петра нещо, което не виждаше у себе си.

— Най-важното е да изгубиш въображението си...

— Какво искаш да кажеш?

— Ако вършиш това, което върша аз... трябва да го свършиш, за да оцелееш. Но ако в хода на този процес не изгубиш въображението си, значи със сигурност ще изгубиш ума си. Да речем, че се намиращ в непознат град и пътуваш в метрото. Изведнъж сред тълпата забелязваш лице, върху което има особено изражение. Трябва да си кажеш, че това не означава нищо. Че никой не те следи. В същото време съзнаваш, че е напълно възможно да те следят. Същата нощ спиш в хотела си. Изведнъж чуваш нещо да скърца. Лесно можеш да убедиш себе си, че зад вратата има някой, докато на практика скърца уморената конструкция на старата сграда. Номерът е да правиш разликата и едновременно с това да елиминираш въображението си. Онези, които не го умеят, изгарят. Стават параноици — нещо, което ги прави несигурни. И уязвими. Случи ли се това, смятай се за покойник...

[1] Минестроне — зеленчукова супа. — Б.пр. ↑

[2] Пинта — мярка за обем, равно в Англия на 0,5 л., а в Америка — на 0,47 л. — Б.пр. ↑

21.

Когато остави слушалката, ръката ѝ трепереше. Беше го попитала колко време ще отнеме събирането и анализирането на информацията. Един час, отвърна той. Един час! На практика нищо. През главата ѝ мина подозрението, че той вече разполага с нея. Уговориха се за среща по обяд. Стана ѝ лошо. Очите ѝ се спряха върху радиочасовника до леглото. Десет и тридесет и пет, единадесет и тридесет и пет в Цюрих, където се намираше Комаров. Преди двадесет и четири часа се движеха по посока на Бамбърг. Тя беше зад волана. Почти не разговаряха. И така им беше добре.

Той беше прав. Така не можеше да продължава. Не по този начин.

Тя изобщо не спа. Не защото ѝ липсваше Комаров, а поради това, което я очакваше. Цяла нощ се мята в леглото. Коремните ѝ мускули бяха толкова свити, че започнаха да я болят. Времето между три и четири сутринта беше най-гадното. Искаше ѝ се да реве, да скочи през прозореца, да се втурне към летището, да хване първия самолет и да изчезне. Малко след пет изостави борбата и стана от леглото. Нямахше смисъл да продължава. Единственото разумно нещо беше да се подготви. По тази причина направи опит да се концентрира, да се превърне в Петра. Представи си, че е в Грьонинген и за втори път чупи носа на Ерик Рой. Пак можеше да го направи. Бруно Клайст знае за какво става въпрос, тъй като е добър познавач на качеството.

Но в момента трябваше да се пребори с нарастващото чувство на паника. *Дишай бавно! Поставиш ли дишането си под контрол, паниката е невъзможна.* Тя знаеше, че тези правила действат. Взе една вана, за да разпусне, после направи опит да изключи съзнанието си. Точно както я беше обучавал преди пет години Бойд. Визуализация, дишане. Виж промяната и тя ще стане факт.

Тясна черна пола, стигаща до коленете. Обувки с високи токчета, копринена блузка във виолетов цвят. Сложи си малко грим и туш на

миглите, но с червилото беше щедра. Изви глава към огледалото. Оттам я гледаше жена, поне с десет години по-възрастна от Стефани.

Лондон беше странно утихнал. Тя винаги беше харесвала паузата между Коледа и Нова година. Опръзненият град изглеждаше някак поцивилизован. Спря едно такси, даде адреса и се отпусна на седалката. Оттам нататък нещата ѝ се губеха. Не помнеше как плати на шофьора, как повика асансьора и натисна бутона за съответния етаж. Вратите се плъзнаха встрани. Пред очите ѝ се появи фоайето, коридорът в шоколадов цвят, алените тапети на дневната, белият килим, балкончето с тента отгоре, хромираната дограма, опушените стъкла.

— Знаех, че ще се върнеш — каза Салман Рифат.

Стефани замълча.

— Разпуснах персонала. Така ще бъде най-добре. Питие?

— Водка. И на твоё място нямаше да приемам всичко наготово. Ще се наложи да ме убедиш, че притежаваш нещо, заради което си е струвало да се върна.

— Разбира се.

— С какво разполагаш?

— А *ти* с какво разполагаш?

Не му издавай нищо. Дори когато си гола.

Стефани разкопча блузката си и му позволи да хвърли едно око на черния сутиен под нея.

— Искам да знам за какво говорим, иначе ще го свършим по другия начин.

Очите на Рифат се разшириха.

— Нали знаеш, че ако се наложи, ще го направя? — изгледа го тя.

Той кимна.

— Мога да ти дам крайните потребители, точният вид на оръжието и градът, в който ще стане сделката.

— А датата?

— Също.

Очите на Стефани пробягаха из помещението и го видяха върху кръгъл сребърен поднос. Малкото синьо шишенце със зехтин. Рифат изглеждаше нервен. Но не колкото нея...

Изборът. Билбао и обещанието. Какво ще струва тя, ако то не бъде изпълнено? Ами Комаров? Но алтернативата със сигурност е по-

лоша. Ако счупи носа на Рифат, едва ли ще получи това, което иска — както стана с Ерик Рой. Рифат е друг човек.

Той прие мълчанието ѝ за съгласие и каза:

— Свали си полата.

Задъхан, Рифат падна назад върху дивана. Гротескно мускулестото му тяло беше мокро от пот, вените му бяха изскочили. Предложи ѝ душ — всъщност, *още един душ...* В протежение на следобеда ѝ беше предложил два такива, но Стефани отказа. Единственото ѝ желание беше да си тръгне. Цялото ѝ тяло потръпваше. Рифат се пресегна за бутилката „Чивас“, която беше оставил до един от краката на дивана, очите му проследиха ставащата ѝ фигура. Когато се наведе да вдигне пликчетата си, той каза да ги остави там, където са. После добави, че ще запази бельото ѝ за спомен. Стефани разбра какво се опитва да направи и прехапа език. Навлече блузката си. Влажната ѝ кожа веднага залепна. Усецаше миризмата му върху тялото си — гадна, некротична. Остана на автопилот — това, което я беше крепило през последните часове. Не му даде нищо. Отказът ѝ вероятно бе продължил агонията, но не ѝ пукаше. Той можеше да прави с нея каквото поиска, но тя беше твърдо решена да не издаде дори един вопъл.

Дръпна ципа на полата си, а той опита още веднъж.

— Трябва пак да го направим, знаеш ли...

— Докоснеш ли ме още веднъж, ще те убия!

— Ей това ти харесвам. Ти не само си страхотно маце за чукане, но и страхотна кучка! — Запали една пурета и с уважение поклати глава: — Заклевам се, че на света няма втора като теб!

— Същевременно е пълен с такива като теб! — изгледа го презрително тя.

— Стига, Петра. Ти взе решението, изборът беше твой. Точно както казах, че ще стане...

Стефани напусна сградата в шест и половина и зави надясно, по посока на Итън Скуеър. Чувстваше се напълно изтръпнала, но знаеше, че това няма да трае дълго. Не може да трае дълго. Шест часа...

Обади се на Роузи Шодбъри.

Затръшвам входната врата, отивам в кухнята и отварям бутилка силно червено вино. Пълня една чаша и я пресушавам — искам да прогоня миризмата му от себе си. Пълня чашата още веднъж и я отнасям в банята, където оставам половин час под врялата вода. Сапунивам се, търкам се като луда. Кожата ми става яркорозова, с изключение на местата, на които имам белези. Спирам душа и се увивам в голяма кърпа. Измъквам черен чувал за боклук от кухнята и слагам в него всичко, което съм носила — включително връхното палто и обувките. Не искам да задържам нищо. Слагам си грим и червило, после изхвърлям чувала пред входната врата. Не мога да го понасям в апартамента заедно с мен.

Това е доказателство, че не съм Петра Ройтер. Ако изобщо има нужда от такова... По време на своята независимост след Маджента Хаус, Петра прави секс с мъже винаги, когато това е необходимо. Тя би направила това, което следобед направих аз, а след това би приела и чаша чай. Би го направила и точка. Животът продължава. Нямаше да изпитва никакви угризения, просто защото не би си го позволила. Това беше и смисълът от нейното съществуване — да се оправя перфектно, да не чувства нищо, да елиминира всичко човешко у себе си и да се превърне в една красива машина...

В онези години Салман Рифат просто беше един от споменатите мъже. Като Петра аз му позволявах да прави това, което иска, и му давах това, което иска — стенех от удоволствие или крещях от болка. В зависимост от ситуацията. Две оръжия от арсенала ми, нищо повече. Този арсенал правеше Петра толкова добра в лъжата, в чуването, в кражбите, в убийствата. Еднакво добра...

Бурята в душата ми трябва да е за добро. Показва, че аз не съм тя. Показва, че съм човешко същество. Снощи направих опит да си представя всичко, което ми предстоеше да свърша днес. Казах си, че Петра ще прави секс с Рифат, а не аз. Казах си, че трябва да платя тази цена, за да бъда свободна. Направих опит да се утеша, че няма да правя нищо, което вече не съм правила и преди. Мислех, че ще мога да избегна нараняването на душата си. Направих опит да се убедя, че не изневерявам на Костя, просто защото не влагам никакви чувства.

Колко наивно от моя страна! Петра може и да е страхотна лъжкия, но мен не може и да заблуди...

В осем без пет на другия ден — 29 декември, Роузи пристигна на Олд Корт Плейс. Стефани нахлузи чифт протъркани джинси, над които облече розова фланелка.

— Господи, изглеждаш ужасно! — беше коментарът на Роузи. — Добре ли си?

Прекалено много вино, прекалено много вина... Плюс прекомерен физически дискомфорт и липса на сън.

— В Москва пипнах някакъв вирус — каза на глас Стефани. — Искаш ли кафе?

Влязоха в кухнята.

— Той не знае името на тази група, така ли? — попита Роузи.

— Не е група — поклати глава Стефани. — Няколко отделни личности и толкоз. Той не знае точният им брой. Предполага, че са половин дузина, а може би и по-малко. Крайни сръбски националисти, с висока мотивация, без парични проблеми. Бивши привърженици на Милошевич.

— Кога ще стане сделката?

— На девети януари в Ню Йорк. След единадесет дни. Но той не знае къде точно в града, тъй че информацията не е от особена полза. Мишената може да бъде навсякъде, по всяко време след девети. Не открием ли точно кои са въпросните сърби, няма начин да го разберем. Ако сделката стане, оръжието ще бъде изгубено завинаги. Ти какво имаш за мен?

Роузи ѝ подаде син плик.

— Екипът ми работи върху това през цялата нощ. По тази причина е малко неизгладено и малко непълно, но едва ли ще имаш време за нещо по-подробно, тъй като в единадесет те чака среща.

— С кого?

— С Евгений Власко. Тук имаш адреса и телефонния му номер. Живее под псевдонима Клосек.

— Никога не съм го чувала.

— Той е най-добрият. Преди време е бил заместник-директор на отдела за биологично оръжие към „Биопрепарат“ — най-големият

съветски химико-фармацевтичен концерн. В плика ще намериш цялата информация, която ти трябва.

— А оръжието? Казва се „Марбург У-13“, нали?

— Не ти трябва да знаеш.

Роузи си тръгна, а Стефани отвори плика. Оказа се, че Евгений Власко е завършил Московския държавен университет. Син на лекар, той е първенец на випуска, след което постъпва в Томския медицински факултет — специалност епидемиология и инфекциозни болести. Три години по-късно — през 1977 година, е преместен на работа в Министерския съвет на СССР и изпратен в Института по приложна микробиология, който се намира в едно от московските предградия. Между 1982 и 1986 работи в Базата за наука и прогрес, разположена в Степногорск, Казахстан, където помага за промишленото производство на биологично оръжие като антракс, чума, туларемия и холера.

По време на престоя си в Степногорск той е ръководител на група, която изследва бойното приложение на Марбург — един специфичен вирус, който предизвиква треска с кръвоизливи. През 1986 година го местят в Йошкар-Ола, където отговаря за проектирането и изграждането на специализирано оборудване, което се използва за разработка и тестване на биологично оръжие. През 1987 година поема ръководството на ВЕКТОР — или с други думи на Института по молекулярна биология в Колцово — сибирско градче в района на Новосибирск. Това му позволява да се завърне към опитите си върху вируса, който предизвиква треска с кръвоизливи.

Един от най-добрите учени от поколението, което разработва биологичното оръжие на СССР, Власко логично се издига до поста заместник-директор на „Биопрепарат“ и един от цивилните членове на Петнадесета дирекция — структурата, която контролира цялата съветска програма за създаване на биологично оръжие. През 1992 година обаче той изведнъж изчезва от Русия. Крайната му цел е Великобритания, където се добира след служебна командировка в Париж. В плика имаше и снимки. Стефани го видя като студент — кльощав, с открит поглед и тъмна коса, а след това и в развитие. Все така кльощав, със същия открит поглед, но русокос.

Евгений Власко живееше във викторианска сграда с тераси на Джералдин Роуд в Уондсуърт. Прозорецът на приземния етаж беше украсен с нови пердета, от пукнатините на тухлената пътека стърчаха тревички, зелената боя на входната врата беше започнала да се лющи. А когато тя се отвори, Стефани остана смаяна от физическото състояние на домакина. Власко още нямаше шейсет, но изглеждаше много по-стар. Косата му, доколкото я имаше, беше сива. Кожата му бе сбръчкана и лишена от цвят, а горната част на дланите му — покрита с големи чернодробни петна.

Той я поведе към малката кухничка, която се оказа изключително тясна и тъмна. Електроуредите бяха поне на тридесет години и вероятно Власко ги беше заварил тук при пристигането си във Великобритания. Корковите шарки на балатума се бяха изтрили и отдолу прозираше гол винил.

— Мога ли да ви предложа чай?

— Да, благодаря.

— Аз го правя по руски.

— Аз също.

Той сложи очукан чайник върху газовата печка.

— Предполагам, че сте ме проучили. Някъде трябва да имам досие...

— Да.

— Мога да си представя какво мнение сте си съставила за мен — едва ли ще ме определите за най-хуманната личност на годината.

Тя с мъка преглътна жлъчката, която изведнъж се появи в устата ѝ.

— Избягвам да съдя околните, може би защото не забравям собствената си съдба. Мога ли да ви задам няколко въпроса за неща, които ги няма в досието ви?

— Разбира се.

— Защо напуснахте Русия през деветдесет и втора?

Той бръкна в джоба на сивата си жилетка и извади пакет „Бенсън енд Хеджис“. Ръцете му трепереха, трудно му беше да използва запалката. Успя да изтръгне огънче едва на шестото щракане.

— Заради истината — отвърна. — Каквото и да съм вършил, аз винаги съм си оставал лекар по душа, син на лекар... Като младеж

дадох клетва — подобно на всичките си връстници в СССР. Но аз вярвах в тази клетва.

— Нима искате да ми кажете, че в продължение на петнадесет години сте разработвали биологично оръжие, без да знаете какво правите?

— Искам да ви кажа, че в СССР през седемдесетте и осемдесетте се говореше едно, а се вършеше съвсем друго. На мен ми казаха, че ще помагам в разработката на лечебни средства и ваксини за борба срещу биологичното оръжие, което се произвежда на Запад. И аз повярвах. Повярвах, че трябва да бъдем на нивото на Запада, за да им попречим някога да използват подобни оръжия. Вярвахме *всички*, не само аз. Колебанието и тревогата дойдоха по-късно, когато вече стана ясно, че трябва да създавам подобни оръжия.

Разсипа чая във и около двете чаши с месингови държатели, а след това ѝ предложи конфитюр вместо захар. Тя гледаше как разкривените му от артрит пръсти стискат лъжичката.

— В началото бяхме страшно горди с работата си — това не мога да го отрека. Възбудата от правенето на чиста наука вземаше връх над моралните дилеми. Бяхме млади, бяхме пионери, уважаваха ни — включително и тези, които едва ли подозираха за нашето съществуване. Те не ни познаваха, но знаеха *за нас*. В рамките на Съветския съюз ние нямахме нужда от нищо. Не говоря за пари, разбира се. В онези дни парите не значеха много. Говоря за честта. За одобрението. Бюджетът ни беше огромен, влиянието ни — също. Работехме като кучета, но никога не се оплаквахме. Но въпреки всичко това, мен започнаха да ме обземат съмнения. При това още преди да науча истината. Може би става въпрос за закъсняло съзряване, може би за задълбочаващи се разногласия с властта. А би могло да бъде и резултат от обединения ефект на твърде много работа за твърде продължителен период от време.

— Какво се случи?

Той се извърна към френския прозорец, който гледаше към малка градинка. Стефани остана с чувството, че тя е заградена от висока стена, но не можеше да бъде сигурна. Пречеха ѝ гъстите храсти, с които беше обрасло всичко. Този човек със сигурност никога не си беше правил труда да ги подкастрира.

— „Биопрепарат“ беше нещо повече от военна машина. Той отговаряше и за развитието на гражданската медицина. По този начин се прикриваха военните програми — бюджетът им влизаше в рамките на общите медицински разходи. Това не само скриваше истината, но и позволяваше на партийните лидери да спекулират с уж огромните разходи, които държавата правела за здравето на своите поданици. Но действителността беше друга. Помня първото си посещение в Грозни през осемдесет и седма. В болницата все още стерилизираха игли и спринцовки на обикновена пара, тъй като нямаха достъп до такива за еднократна употреба, нито пък пари да купят нова машина за стерилизация, която да замени повредената стара. А на следващата година, когато отново отидох там, ги заварих да възстановяват иглите.

— Как така да ги възстановяват?

— Точеха ги, тъй като върховете им затъпяваха от многократна употреба. — Той тъжно поклати глава. — Това е само един пример за начина, по който страдаха хората заради нашите експерименти. Но мога да ви дам още десетки такива.

— И това ви накара да се промените?

— Не. Промених се от истината.

Заведе я в дневната. Тапетите бяха тъмнозелени, а мръсните дантелени пердета, които беше зърнала отвън, спираха почти цялата дневна светлина. Двете стари кресла плачеха за претапициране, а в камината грееше печка с три яркочервени реотана. Абажурите бяха оцветени в синьо и златно. Това беше стая, от която се излъчваше безмерна тъга.

Стефани седна внимателно, но въпреки това я заболя. Размърда се, но болката остана. Споменът за грубостта на Рифат и злобно стиснатите му устни я накара да потръпне.

— По това време вече бях заместник-директор на „Биопрепарат“ — продължи, без да забележи каквото и да било Власко. — Влязох и в борда на Петнадесета дирекция. През октомври 1990 година СССР подписа споразумение с Англия и САЩ, позволяващо инспекция на местата, за които се подозираше, че произвеждат биологично оръжие. Когато англичаните и американците дойдоха, ние ги заведохме да видят точно онези места, които желяеха — Оболенск и Колцово, но без да ги водим в секретните заводи, разположени там. Честно казано, всички бяхме доволни от начина, по който се развиха нещата.

Реципрочната ни визита в САЩ беше насрочена за декември 1991 година. Представихме списък на мощностите, които желаем да видим. Сред тях фигурираха Научноизследователския институт по инфекциозни болести на американската армия във Форт Дерик, Мериленд, Изпитателният център „Дъгуей“ в близост до Солт Лейк Сити, центърът „Солк“ в Суифтуотър, Пенсилвания, и арсеналът Пайн Блъф в Арканзас.

Когато подписахме Договора за забрана на химическото и биологично оръжие през 1972 година, ние го направихме с не по-малка готовност от САЩ, тъй като в него нямаше клауза за инспекции на място. Предполагахме, че това означава намерение за неспазването му от тяхна страна. Можем спокойно да кажем, че на това предположение се базираше цялата ни програма за разработка на химическо и биологично оръжие. Причината да го направим беше проста — че и те ще допуснат същото за нас. И Америка наистина продължи да разработва биологично оръжие, но се ограничи само в отбранителното му приложение. Нападателни програми изобщо нямаше. Посещението ни през декември 1991 година потвърди подозренията на повечето от нас — че живеем в една огромна и страшна лъжа...

— Споделихте ли това с някого след завръщането си в Русия?

— Да.

— Как го възприеха?

— Казаха, че нещо сме се объркали. Инструктираха ни да търсим по-задълбочено. А по-късно ни беше заповядано да представим доказателства за съществуването на американска програма за производство на нападателни оръжия, независимо какво ще ни струва това. Когато настояхме, че това е невъзможно, беше ни заповядано да мълчим. „Биопрепарат“ изпадна в криза. Нужна му беше ясна и конкретна заплаха, за да оправдае огромното си разрастване. Генералите бяха уплашени, че ще изгубят постовете си, доходите си, престижа си. Това беше моментът, в който разбрах, че трябва да се махна. Знаех, че ако остана, истината ще бъде погребана. Отначало свивах рамене и се правех, че гледам в обратната посока, просто за да спечеля доверието на висшестоящите. И успях да го постигна. Ето защо те бяха спокойни, когато през 1992 година ме изпратиха в Париж.

Власко стисна чашата между дланите си и я поднесе към устните си.

— Изпитвате ли горчивина?

— Вече не толкова, колкото преди. Но понякога да. Дадох им всичко — доверието си, интелекта си, най-добрите си години, здравето си. Имам такова разнообразие от алергии, което едва ли можете да си представите. Не мога да ям свинско, пилешко, яйца. Не мога да се докосна до нищо, което съдържа млечни продукти — масло, сирене, кашкавал. Алергичен съм към цитрусовите плодове и житните култури. Три пъти на ден трябва да втривам в кожата си специални мазила, тъй като тя вече не притежава естествени овлажнители. Четири пъти на ден поглъщам по пет антиалергични хапчета. Правя си най-различни ваксини, тъй като не притежавам естествен имунитет срещу болестите. Прекарвам по десетина грипа годишно и трябва да нося тези специално матирани стъкла на очилата, за да предпазя очите си от ултравиолетовите лъчи.

— И всичко това сте получили благодарение на работата си, така ли?

Той кимна.

— В продължение на десет години бях русокос.

— Забелязах това на част от снимките ви.

— А знаете ли защо?

— Не.

— В зоните с ограничен достъп дезинфекцираха въздуха с водороден пероксид. Още ми става лошо, като си представя вкуса и миризмата му. За едно десетилетие той не само ми боядиса косата, но и проникна дълбоко в дробовете ми. Цяло чудо е, че все още мога да дишам.

— Но защо тогава пушите? — не се сдържа Стефани. — Ако ми позволите подобен въпрос.

— Ще ви кажа. Знаете ли как ме поздравяваха колегите, когато ми беше съобщено, че напускам Томския медицински факултет и заминавам за Оболенск и Степногорск?

— Как?

— Изключително топло и сърдечно. Разтърсваха ръцете ми, прегръщаха ме, целуваха ме и по двете бузи. А накрая споделиха, че най-много след две години ще съм мъртъв. Такава беше репутацията на отдела, към който ме прикрепяха. Но на мен изобщо не ми пукаше. На никого от нас не му пукаше. Приехме назначението си като

патриотичен дълг. Никога не съм вярвал, че ще доживея до годините, на които съм днес. А след всичко, на което съм подлагал тялото си през тези години, мисля, че малко цигари — пък и много цигари — изобщо няма да влошат състоянието ми. И без това се задържах на този свят далеч повече, отколкото ми е било определено.

— През ноември 1986-та, докато бях в Йошкар-Ола, получих задачата да разработя нов носител. Нещо малко, което да няма нищо общо с бойната глава на ракета-носител. Механизъм за заразяване чрез пряк контакт. През август 87-ма ме прехвърлиха във ВЕКТОР в Колцово и не чух нищо повече за предишната си разработка. После се появи М-8389.

— Какво е това?

— Номер на пощенската кутия в Алма Ата, зад който се крие Азиатският филиал на Центъра по приложна биохимия. Секретните обекти винаги се обозначаваха с номер на пощенска кутия. На практика този филиал изобщо не беше близо до Алма Ата, а на стотици километри от него. Нямаше го на географските карти и до откриването на сателитните снимки Западът си нямаше дори понятие за съществуването му. И той съвсем не беше изключение — такива институти бяха пръснати из най-различни затънтени краища на СССР.

— И какво стана после?

— През 1990-а бе създаден Марбург Вариант У-13. Една силно смъртоносна разновидност на Марбург, извлечена от Вариант У, който от своя страна беше създаден след поредния инцидент в Колцово през осемдесет и осма. В случая от заразения индивид — името му беше Николай Устинов, беше изтеглено известно количество кръв след смъртта му, за да се създаде новият щам. Оттам идва и буквата У на варианта — от Устинов. Впоследствие беше създаден У-13, който е една по-пречистена и по-смъртоносна комбинация на Вариант У. Устинов загинал, защото се убол със спринцовка, съдържаща Марбург. А У-13 е усъвършенстван така, че да се предава по въздушен път. По „аерозолен“ път на работен жаргон.

По време на този инцидент аз не отговарях за М-8389, но вече бях заместник-директор на „Биопрепарат“ и Азиатският филиал беше на прякото ми подчинение. На даден етап отлетях за Казахстан, за да

инспектирам последните фази на производството и евентуалните последици. Три чистачки се бяха заразили с вируса, при това в зони, които се смятаха за стопроцентово обезопасени. Проведе се следствие, но резултатите от него бяха незадоволителни.

— Умряха ли тези чистачки?

— Да. При това по много по-ужасен начин, отколкото бяхме допускали. И много по-бързо — в рамките на броени часове. Вирусът проникваше в клетките им и буквално ги пръскаше. Външните симптоми бяха силно повръщане и диария, плюс кръвотечение от носа, ушите, ануса и гениталиите. Дори и от гръдните зърна. Вътрешните им органи се втечняваха и те буквално ги бълваха пред нас. Това бяха последиците от Марбург У-13. Накрая дори сълзите им бяха кървави.

Разтърсен от спомените си, Власко замълча и запали нова цигара.

— До инцидента в М-8389 аз нямах представа, че У-13 е разработен толкова добре. Два месеца по-късно изготвих доклад до Петнадесета дирекция в Москва. Сграда №112 в зоната за сигурност, където беше станал инцидентът, трябваше да бъде запечатана перманентно. Така и не разбрахме как У-13 е успял да проникне през въздушните ключалки на лабораторията.

Когато представих доклада си, аз подчертах, че сме достигнали фазата, след която не можем да бъдем сигурни относно смъртоносното действие на У-13. Нещо, което е абсолютно недопустимо за аерозолно оръжие. Накратко казано, аз им заявих, че въпросният щам трябва да бъде напълно унищожен и никога повече да не разработваме Марбург като аерозол. Избухна страхотен скандал. Шефът ми, генерал-майор Калинин, ме заплаши с уволнение. Аз пък му казах, че ще се радвам, ако го стори. Бях твърдо убеден, че този проблем далеч надхвърля границите на една лична кариера. Заявих открито пред всички, че У-13 има потенциала да бъде толкова опасен за нас, колкото и най-сериозните ни противници. В крайна сметка Дирекцията възприе моето становище.

— И програмата беше прекратена, така ли?

— Да, под мой контрол.

— А У-13?

— Беше унищожен.

— Цялото количество?

— Доколкото знам — да.

— Възможно ли е част от него да е била запазена?

— Напълно — кимна Власко. — Или някой е съхранил технологията на производството му. Науката се развива с бурни темпове, почти невъзможно е нещо да остане скрито.

— Всички членове на Петнадесета дирекция ли знаеха за У-13?

— Доколкото си спомням, да.

— Имаше ли нещо като протокол за управление?

— Естествено.

— Кой го контролираше?

— Тримата най-влиятелни членове на Петнадесета дирекция по онова време.

— Имената им?

— Полковник Александър Модилиянов, генерал-майор Иван Оской — между другото и двамата са покойници, плюс генерал-лейтенант Александър Косигин.

Косигин. Разбира се.

— Един последен въпрос. Какви могат да бъдат последиците, ако някой има неблагоприятното да използва Марбург У-13?

— Зависи къде се използва оръжието и дали ще има вторични инфекции. Ако бъде хвърлено над гъсто населено място от известна височина, то ще причини смъртта на хиляди, а може би на десетки и дори стотици хиляди. По начина, който току-що ви обясних... Но това ще е резултатът само от първичната инфекция. Ако заразените на свой ред започнат да заразяват други хора и се получи така наречената вторична инфекция, никой не може да каже кога ще свърши всичко това. Но със сигурност може да се твърди, че ще настъпи истински апокалипсис.

— Какво стана с устройството?

— Когато приключих работата си върху носителя, вирусът вече можеше да се пренесе в контейнер с размерите на дипломатическо куфарче. Но това беше преди десет години. Кой знае докъде може да са стигнали днес...

— Как бихте постъпили на мое място?

Власко се замисли, а Стефани се вслуша в странното свирене, което издаваха гърдите му.

— Има един човек, който може да ви помогне — промълви след известно време той. — Казва се Сергей Рошков и беше мой заместник в „Биопрепарат“. След бягството ми зае моето място. Ако го откриете, спокойно можете да му се доверите.

— Къде се намира в момента?

— Някъде в Москва. Всъщност чух, че се крие...

— Защо?

— Не знам.

— Как да го открива?

Власко започна да се рови в чекмеджетата пред себе си. След известно време намери каквото търсеше и се изправи. В ръката му имаше сребърна табакера, облицована с кожа.

— Първо трябва да откриете Валентина Руденко — каза той, докато ѝ подаваше табакерата. — Тя е стара дружка. Ако някой изобщо знае местонахождението на Рошков, това е тя. Преди много години ми подари тази табакера. Преди да отлетя за Париж, споделих с нея намеренията си да избягам. Не казах на никой друг. Разбрахме се, че ако някога отново види табакерата, това ще е сигнал от мен. Открийте я и я попитайте за Сергей. Ако и тя не знае къде е, значи със сигурност е мъртъв.

22.

На 30 декември температурата в Москва беше минус петнадесет градуса, имаше виелица. Самолетът ѝ закъсня и затова стигна до Кутузовски проспект чак в осем. Плати на таксито и колебливо се спря под арката. *Той ще знае. Ще го види в очите ми, ще го помирише върху кожата ми.* Посрещна я пред вратата на асансьора и я целуна. Влязоха в апартамента и той ѝ наля чаша вино. Ето, всеки момент ще стане...

— Как се чувстваш?

Стефани му каза истината.

— Бях самотна. Преди да те срещна, никога не се чувствах самотна, макар че често оставах сама. Как беше в Швейцария?

— Красиво. И пусто.

Започна да я съблича. Тя се опасяваше, че белезите ще я издадат. Никога не ги беше виждала толкова изявени, но сега изведнъж установи, че са се скрили и са станали почти незабележими. Това обаче не ѝ пречеше да ги усеща. Започнаха да се любят. Тя се чувстваше напрегната и засрамена. После изпи няколко пълни чаши, сякаш за да отмие вината. Втория път почти успя да се престори, че нищо не се е случило.

Ядоха нарязан на тънко милански салам, италианско сирене и шотландски ръжени бисквити — всичко това закупено от някакъв деликатесен магазин в Цюрих. Лежаха на пода в дневната, върху матрак сред разхвърляни дрехи, придърпали по един чаршаф около голите си тела. Стефани искрено се надяваше повече да не мърдат. Комаров пушеше. Дълго време мълчаха. После той извърна глава и я попита за какво си мисли.

— За всичките тези години, които си прекарал в затвора — отвърна с въздишка тя. — Безкрайно дълги, при ужасни условия. Питам се как си оцелял.

Отговорът му беше почти гневен.

— Оцелях като всички останали — като се примирих и приех...

Стефани се надигна на лакът и се втренчи в лицето му.

— *Примирил си се?! Приел си?!*

— Не присъдите, не и властта, която ги е издала — уточни той.
— Примирих се с продължителността им. Колкото по-скоро приемеш действителността, толкова по-бързо преминава тя. Влезеш ли вътре, нищо не можеш да промениш. Онези, които се опитват, просто страдат повече от останалите. Всеки ден в затвора им се струва два пъти по-дълъг. И това бързо им проличава...

— Но как го прие ти?

— Като не му обръщах внимание. Като се изключих... В такива случаи не мислиш нито за миналото, нито за бъдещето, най-малко пък за нещата, които ти липсват. Опитваш се изобщо да не мислиш. Живееш само в настоящия миг и не чувстваш нищо. В мисловен план просто изключваш.

— А във физически?

— В Сибир човек не мисли за тези неща — усмихна се Комаров.

— Знаеш много добре какво те питам!

— Физически или си силен, или си слаб — рече с въздишка той и я погали по косата. — Или имаш късмет, или нямаш. Толкоз. Нищо не можеш да направиш. Освен да чакаш...

Телефонът пронизително иззвъня в мрака. Комаров вдигна бързо. След обмен на известно количество нечленоразделни звуци той скочи от леглото и започна да се облича. Стефани го попита какво става с натежали за сън клепачи. Нищо, отвърна той. Налагало се да излезе по работа.

— Колко е часът?

— Пет и двадесет.

— Каква работа имаш в пет и двадесет?

— В Ню Йорк е девет и двадесет — отвърна той.

— Там ли отиваш?

— Не — отвърна той, наведе се и я целуна. — Ще се видим по-късно.

Но не стана така. Обади ѝ се към обяд и каза, че нещата са се усложнили. Не искаше да обяснява по телефона. Каза, че ще ѝ се обади в по-удобен момент, но едва ли ще успее да дойде на новогодишното парти на Ватукин. На което Стефани отвърна, че и тя няма да отиде.

— Трябва да отидеш — настоя той. — Представи си какво ще си помислят, в случай че се оттегляш винаги, когато го правя и аз.

— Не ме интересува.

— Нито пък мен. Но разбираш какво искам да ти кажа, нали?

Шосето между Рубльово и Успенское беше единично, осеяно с дупки асфалтово платно, което се виеше сред боровите и брезови горички на Подмосковието. Снегът продължаваше да вали, фаровете проправяха тунели в мрака, чистачките с мъка прогонваха едрите снежинки от предното стъкло. Над шосето бяха надвиснали отрупани със сняг клони — бели арки на фона на мастиленочерния мрак. Стефани се беше настанила на задната седалка на мерцедеса, който Ватукин беше изпратил да я вземе. Беше последен модел, блиндиран, със затъмнени стъкла и телевизор. Шофьорът обаче не беше последен модел — дебел и нисък, с кожено яке, прекалено тясно, за да побере едновременно пистолет и шкембе, с постоянно димяща цигара между напуканите устни.

Минаха през Барвиха и Жуковка — малки селца, които изчезваха още преди да са се появили. После изведнъж завиха по черен път, почти незабележим под снега. На стотина метра по-нататък имаше бариера и малка дървена будка, в която дежуреха двама въоръжени пазачи. След размяната на няколко кратки фрази бариерата се вдигна и мерцедесът пропълзя в смълчаната заснежена гора. Дачата се показа едва след километър — една обляна в ярка светлина архитектурна гротеска, заобиколена от висока стена. Тя не беше копие на къщата, на която Ватукин толкова се беше възхищавал по време на краткия си престой в норвежкото пристанище Берген. Не, тя беше *самият* оригинал! Толкова я беше харесал, че беше наредил да я купят, демонтират и пренесат в Русия, където да я построят отново. Но, както се оказало впоследствие, къщата не била достатъчно голяма. Какво било решението му? Да построи още една къща в непосредствена близост до първата. Получили се сиамски близнаци — също като в случая с Маджента хаус. Но площта пак се оказала недостатъчна и Ватукин заповядал да се вдигнат по още два етажа. В резултат вече никой не бил в състояние да разбере с какво точно го беше привлякла оригиналната норвежка къща.

Предната вечер Комаров ѝ беше описал всичко това с открито презрение. Две сауни, баня с джакузи към всеки апартамент, частен киносалон, игрална зала с моникс (руски вариант на билиярда) и няколко истински маси за билиард, закрит плувен басейн, ограден с колонада и копия на гръко-римски статуи.

— Някога там е имало истинска дача. Малка, но функционална. Но той я съборил, за да построи... Всъщност ще видиш сама.

— Не одобряваш ли действията му?

— Какво значение има дали ги одобрявам? — беше свил рамене той. — Само след едно поколение всичко ще бъде забравено.

— В смисъл?

— Откъде сме дошли — поясни той. — И защо сме направили това или онова.

Зад втората бариера бяха паркирани около дузина лимузини, всичките покрити с кал. От многобройните стаи във вътрешността долиташе какофония от звуци. Персоналът носеше златисточерни униформи, а келнерките бяха с миниполи. Стефани предположи, че жените са повече от мъжете, но веднага усети, че самата тя е екзотика, тъй като имаше вероятност да се окаже единствената официално поканена гостенка. Останалите присъстващи от женски пол бяха или приятелки на гостите, или момичета за забавления. Единици бяха тези, които приличаха на съпруги. Млади, блестящи, хубави — те жужаха около мъжете, включително и около най-противните от тях. Неколцина изглеждаха съвсем не на място — особено онези с казашките мустаци, пресните белези по лицата и скъпите костюми на „Хюго Бос“. Мъже, които бяха успели да се адаптират към ужасните условия на сибирските лагери, но все още се чувстваха неудобно в костюми.

В една от приемните беше организиран голям бюфет — хайвер, сребърни подноси с меса, салати, пушени филета от есетра и съомга, сирена, различни видове хляб. В съседното помещение един от най-прочутите комици на Русия забавляваше гостите с пиперливи вицове, които бяха посрещани с взривове от смях. Именно там я намери Ватукин. Беше облечен в черен костюм, строен и трезвен. Отведе я настрана и я попита добре ли се чувства и какво би могъл да направи за нея. Спомена за Комаров съвсем бегло и само веднъж — „Жалко, че не успя да дойде, но предполагам, че обстоятелствата са го

принудили...“. След което предложи да разговарят на втори сутринта, когато ще бъдат с трезви глави.

Но Стефани ясно виждаше, че той и в момента е трезвен и няма никакво намерение да попада в плен на алкохола. Заведе я да я представи на част от гостите си — отговорен служител в кметството на Лужков, журналист със силен британски акцент — Стефани го взе за канадец, шведски хирург, двама висши служители на „Газпром“, спекулант с недвижими имоти от Манхатън, директори от Башкредитбанк, Банка „Северная Казня“, Далкобанк и австрийската Кредитанщалт.

В полунощ имаше заря, небето беше озарено от ракети във феерични цветове. Всички се изсипаха навън, а алкохолът им помогна поне за малко да не усетят минусовите температури на нощта. Възхитени викове, ръкопляскания, наздравници и смехове. Над платформата за изстрелване отгатак малка горичка се издигаха облаци дим. Сред аромата на пурите се промъкваше и миризмата на кордит. Зарята свърши, изпратена с възторжени викове и тостове. Понаквасените от гостите запяха. Някъде около един басейнът започна да се пълни с голи тела.

Стефани прекоси една от задните стаи на дачата, в която работеха три широкоекранни телевизора едновременно. Бяха прикрепени на стената един над друг, с изключен звук. Най-отгоре течеше футболният двубой „Ювентус“ — „Барселона“, в средата се вихреше дублиран филм с Чък Норис, а най-отдолу можеше да се наблюдава холандско хард порно. В стаята имаше около дузина гости, разпределили се по кресла и дивани. Някои разговаряха помежду си, други само гледаха, а един — явно напълно анестезиран от алкохола, беше се проснал на пода.

— Не е като в парка „Бамби“, нали? — подхвърли мъжки глас зад гърба й.

Тя рязко се обърна. Присъствието му беше толкова неочаквано, че за миг не успя да извика името му в съзнанието си.

— Имам чувството, че това тук е повече в стила на Марко. Особено екшъна на най-долния екран.

Клаесен. Марсел Клаесен, белгийският посредник. Януари 2000-та година, Пожаревац, в навечерието на покушението срещу Аркан. Същата восъчна кожа, същата мазна коса, която се спускаше над

лявото око. „Бамби“ беше увеселителния парк, построен от Марко, синът на Слободан Милошевич.

— Руснаците обичат Чък Норис — добави Клаесен. — Той също ги обича. Напоследък може да се срещне навсякъде из Москва, почти като ХИВ вируса.

Сръбски терористи на свобода и хоп — Клаесен изведнъж се появява в Москва.

— Още ли си вадиш хляба на Балканите? — попита Стефани.

— От време на време. А ти?

— Оттогава не съм се мяркала. Как се озова тук?

— Първо ти ми кажи — ухили се Клаесен. — А после и аз ще ти разкрия картите си.

— Звучи ми съблазнително, но не, благодаря.

За последен път бяха заедно в една кола, която ги отвеждаше от Пожаревац към Белград. Класен бе направил тромав опит да я свали, а тя му предложи първо да порасне, тъй като за момента няма как да се класира. Той не посмя да оспори твърденията ѝ.

— Добра работа свърши в „Интерконтинентал“.

— Благодарение на твоята информация. Той наистина си беше сложил противокуршумна жилетка.

— След Белград изведнъж изчезна от новините.

— Реших да си взема малко отпуска.

— А когато отново се върна на работа, изведнъж се оказа в орбитата на Москва.

— Виждам, че и ти си в нея — язвително се усмихна тя.

— *Дължа ти извинение.*

Наталия не носи червило, за разлика от останалите жени. Бледата ѝ кожа е безупречна. Начинът, по който е облечена, праща другите в миманса, макар да не съм сигурна, че те разбират защо. По нея няма маркови дрехи. Пренебрегнала е задължителното мини и вместо него носи тясна пола до коленете. Тя, по един много особен начин показва много, но загатва още повече. Нагоре е облечена в официална блузка от черна коприна, едно копче повече я дели от приличието, тъй като именно там, където трябва да бъде закопчано то, се очертава началото на съблазнителна падина. На шията ѝ има

къса, фина верижка от платина, на която е окачен малък, но изящен православен кръст. Другите жени на партито ме карат да се чувствам стара, а тя — старомодна.

— Извинение ли?

— В „Белия квадрат“ бях груба с теб. Не знаех коя си.

— Че как би могла?

В усмивката ѝ има благодарност.

— В моето положение невинаги е лесно да обърнеш гръб на съмненията си. Много са момичетата, които биха искали да ме изместят.

— Представям си.

— За да го постигнат, те биха се възползвали от всяка възможност, не биха се спрели пред нищо...

Намираме си по-спокойно местенце за разговор в малък кабинет.

— Дървените стени са останали от оригиналната дача — обяснява ми тя. — Украсени са със серия черно-бели фотографии в графитни рамки. Скъпа еротика от Хелмут Нютън. Без съмнение биха отивали на всяка друга стая, но тук ми се струват леко пресилени.

— Такава е представата на Владимир за изкуството — забелязва погледа ми Наталия. — Спасява ги фактът, че са скъпи. Ако бяха евтини, несъмнено щеше да ги приеме като безсмислена порнография.

— И ти? — питам аз. — Как ги възприемаш ти?

— Намирам ги за отегчителни.

Разменяме си още няколко незначителни реплики, след което тя ме изненадва с пряк въпрос: „Какво чувстваш, когато убиеш някого?“. Въпрос, който наистина идва изневиделица.

Протакам, за да спечеля време.

— Защо не попиташ него? Сигурна съм, че ще може да ти отговори...

— Имам предвид... като жена...

Казвам ѝ истината без никакво колебание.

— В подобна ситуация не съм жена. Ако бях... Ако бях, изобщо не бих могла да го направя. А и да мога, едва ли ще се справя с

емоционалните последици по-късно. То е като секса. Мъжете могат да ни имат, без да изпитват нищо. Но при нас не е така...

— Но въпреки всичко ти убиваш...

— Излизам извън това, което съм. Ставам друг човек — за такъв отрязък от време, който ми върши работа. Отделям се от това, което върши. И по този начин се справям с него.

Тя кима и поглежда встрани.

— Знам за какво говориш...

Бас държа, че е така. Същото чувство, но в друг контекст. Решавам, че мога да направя една малка проба.

— Откъде си, Наталия?

— От Омск. Чувала ли си за Омск?

— Не.

— Намира се между Екатеринбург и Новосибирск, северно от границата с Казахстан.

— Далече е оттук — отбелязвам аз.

— Далече е отвсякъде — допълва тя.

— Защо дойде в Москва?

— Защото в Омск няма нищо за мен. Нищо, което да харесвам, никакво бъдеще. Въобразявах си, че ако веднъж се добера до Москва, всички пътища ще бъдат отворени за мен. Европа, Америка... Пристигнах без пукната пара, но знаех адреса на едно момиче от Омск, което беше дошло тук преди мен. Тя ми намери работа в „Распутин“. Знаеш ли го? Един от модерните ресторанти, келнерките там са топлес... — Тя забелязва вдигнатите ми вежди и свива рамене: — Знаеш как е... Някои японски бизнесмени намираха за много забавно да поливат гърдите ни с шампанско, а след това да го смучат оттам... Както и да е. По-късно си намерих работа в „Белия квадрат“ и там се запознах с Олег Рогачов. Отначало нямах представа кой е той, за разлика от него. Той знаеше коя съм аз или по-скоро каква съм аз.

— И тогава то се случи, така ли?

— Да. Когато разбрах кой е той, се случи...

— Истинската любов.

Вместо да ми се сопне, тя се усмихва.

— Понякога любовта е лукс, който не можеш да си позволиш. Олег беше моят паспорт за нов живот. И двамата бяхме наясно с

това. Повечето момичета никога не се докосват до шанса, който ми даде той.

— Какъв беше той?

Отговорът ѝ е тих, но звучи правдиво:

— По-добър, отколкото имах право да очаквам... — Очите ѝ срещат моите, но само за миг: — По-добър от Владимир...

Надявам се, че в кимането ми прозира съчувствие.

— Чух за това, което се е случило в Париж...

Тя свива рамене.

— Не бях чак толкова наивна. Познавах света, в който живееше Олег, хората, с които се забъркваше. Но никога не съм допускала, че това ще се случи именно с него.

— Винаги е така... Като при автомобилните катастрофи. Случват се само на другите, но до момента, в който се случат и на теб...

— Когато го убиха, бях дълбоко отчаяна. Не защото ми отнеха всичко, което имам, а защото наистина имах чувства към Олег.

— Все пак не ти отнеха всичко, нали?

— Не всичко — съгласна е Наталия. — Но всичко хубаво. Владимир пое „Централная“, а след това наследи и мен.

— Може би си имала правото да кажеш не?

— Аз съм по-твърда, отколкото изглеждам. Умея да оцелявам. Нямах никакво намерение да се връщам в Омск, а най-вече в сандък. Повечето момичета не получават дори един шанс, докато пред мен се откриха цели два. Изобщо не се наложи да ме канят втори път... — В очите ѝ се появяват пламъчета. — Освен това, не изпитвах нищо. Вършех каквото се искаше от мен, вършех го като насън. Владимир не усети нищо, може би защото беше по-типичен мъж от Олег. — Позволява си лека и доста неубедителна усмивка. — И все още не усеща...

— Това е хубаво.

— И лесно.

— Още по-добре...

— Ами ти? Имаш ли си някого?

Изкушавам се да отговоря отрицателно, но в последния момент променям намеренията си.

— Да.

— И как е?

— Ами... Изненадващо.

— Защо?

— Обикновено трябва да лъжа мъжете, с които искам да се сблизжа.

— Това ли е изненадващото? — усмихва се Наталия.

— Знаеш какво имам предвид...

Тя кима.

— Но с него си честна, така ли?

— Да — отговарям аз и искрено се надявам да не прозвучи евтино. След което правя непланирано признание: — Никога не съм се надявала да открия точния мъж — онзи, когото няма да се налага да лъжа. Едновременно с това не вярвам в любовта, която се гради върху лъжи. Ето защо съм била убедена, че ще си остана сама завинаги.

Напрегнатият поглед на Наталия ме топли и изнервя едновременно. Тя взема ръката ми и я стиска. Хватката ѝ е здрава. А изражението в очите ѝ...

— Странно — казва тя. — Колко сме различни и колко много си приличаме.

Правя е. И аз изпитвам същото. Но в главата ми се е загнездила картина, която упорито отказва да изчезне. Виждам себе си с оръжие в ръка. Стрелям във Ватукин и я лишavam от втория и вероятно последен шанс, след който я чака обратния път към нищото...

Първият ден от новата година е мрачен. Небето е сиво и някак плоско, прехвърча сняг. Десет под нулата и никакви вести от Комаров. Тя му остави няколко послания, но отговор нямаше. Отскочи и до апартамента му, но там също нямаше никого. Непрекъснато се опитваше да потисне безпокойството си, но без успех.

Таксито фучеше по ръждивокафявата настилка на Ленинградский проспект, подмина спортния комплекс „Динамо“ и зави надясно, после наляво. Шофьорът спря на пресечката между булевард „Червена армия“ и улица „Академик Илюшин“. Номер 21 се оказа десететажен жилищен блок. Адресът получи от Евгений Власко, но

Стърн беше този, който ѝ достави цифрите на ръждивия катинар, който заключваше металната входна врата. Пое по стълбите към петия етаж, намери апартамента и почука.

— Кой е?

— Една приятелка на Евгений Власко.

Оттатък настана продължителна тишина.

— Евгений вече не живее тук.

— Знам. Той е в Лондон. Видяхме се преди няколко дни.

Мълчание.

— Той ми даде един подарък за вас.

— Какъв подарък?

— Една табакера.

Ново продължително мълчание, след което до слуха на Стефани най-сетне достигна потракването на ключалки и вериги. Валентина Руденко се оказа кокалеста жена с гърбица, наметнала жълт, плетен на ръка шал върху раменете си. Стефани ѝ подаде табакерата, тя я пое с разкривени от артрит пръсти, разгледа я, после кимна и отстъпи встрани.

Апартаментът беше тъмен. Тежките пердета на прозореца в претъпканата с вещи дневна бяха наполовина спуснати. Върху зелените стени личаха петна от влага. Върху телевизора беше поставен евтин будилник, който шумно потракваше. На едната стена бе окачена пластмасова икона, на другата — лош портрет на Свети Василий, изрисуван с акрилна боя.

— Е, как е Евгений? Толкова отдавна не съм го чувала, че започнах да се питам дали не е умрял. Винаги си е бил болнав, знаете...

— Имам впечатлението, че живее напук на болестите си.

Руденко се усмихна.

— Такъв си е Евгений. Ех, ако и Иван беше проявил подобна борбеност... — Усмивката ѝ помръкна и тя хвърли поглед към снимките в рамки, подредени на малка кръгла масичка, покрита с дантелена покривка. — Само че той пушеше като комин.

Прехвърли се в кухнята и няколко минути по-късно се появи с две чаши чай. Разговаряха за Сергей Рошков.

— Вярно е — кимна Валентина. — Иван и аз бяхме много близки със Сергей и Катерина. След бягството на Евгений, мястото му

на заместник-директор на „Биопрепарат“ беше заето от Сергей. Той прие назначението със смесени чувства. Също и бягството на Евгений, ако трябва да бъдем честни. Той споделяше напълно тревогите и съмненията му, но не одобряваше бягството. Това беше и основната разлика помежду им. Сергей беше по-тих, не обичаше конфронтациите. Докато Евгений беше точно обратното. Според мен той обичаше да демонстрира остротата на ума си и често използваше гениалността си, за да сплашва разни високопоставени чиновници.

— Рошков продължи ли тяхната работа в „Биопрепарат“?

— Не мога да кажа — сви рамене Валентина. — Знам само, че в даден момент той изгуби работата си. Вината не беше негова, ситуацията беше такава. Висока инфлация, всички бяха в паника. В „Биопрепарат“ не достигаха парите, бюджетът беше силно орязан. Сергей нямаше късмет.

— Как го прие той?

— Зле, като много други. Преди кризата те с Катерина нямаха нужда от нищо. Но изведнъж стана така, че доходите им секнаха, а инфлацията изяде спестяванията им. Но най-много ги болеше от загубата на положението, на статута... Добавки, привилегии — всичко отиде по дяволите. Отлитането на престижа им докара депресията.

— Според Власко може би са получили оферти от чужбина.

— Имало е такова нещо, знам го от Катерина — кимна Руденко. — От Южна Корея и от Иран. Поканили са го на Международния панаир на биотехнологиите в Техеран. Но той отказал. После получил оферта и от Куба. Представяте ли си? — вдигна вежди Руденко. — След всичките тези години в Казахстан? За година са му предлагали повече пари, отколкото бе спечелил за двадесет.

— Но отхвърлил офертите, така ли?

— Сергей е преди всичко патриот. *Руски патриот.*

— Какво се случи?

Тя сви рамене, сякаш да каже *обичайните неща.*

— Катерина не беше чак такъв идеалист. Тя беше практичният човек в семейството. Направи опит да го убеди да приеме някоя от офертите, скарала се. Това от своя страна доведе до пиянски скандали. Знаете как става.

Руденко замълча и сякаш подкани Стефани да запълни празнината.

— Катерина беше не само практична, но и хубава. В крайна сметка се възползва от този факт и си намери друг мъж. Един дебел украинец, който извади късмет.

— В какъв смисъл?

— Той беше някакъв чиновник в Министерството на отбраната — тук, в Москва. Чиста проба бюрократ. Когато Централният комитет на Партията реши да премахне монопола си върху политическата власт и държавното имущество, той, като много други, ловко се възползва от това. Всичко, което неговият отдел притежаваше и контролираше, премина в частни ръце. В неговите частни ръце. След което беше продадено. Джипове, камиони, леки коли, дори и танкове. Купувачите му идваха от азиатските републики, от Кавказ, от Близкия изток. За една година разпродаде всичко и натрупа състояние. Когато Катерина се запознала с него, той бил страшно нервен и търсел начин да напусне Русия. Харесал я, а и тя не чакала да я убеждават.

— Къде заминаха?

— В Кипър. Той купил два хотела в Лимасол. В момента живеят в голяма вила с прислуга. Чух, че той станал още по-дебел. А когато им било скучно, отлитали на пазар в Париж или Милано.

— А Рошков?

— Да речем, че всичко това не го окуражило да намали пиенето. Но после нещата се променили. Бивш негов колега от „Биопрепарат“ му предложил работа в частна фармацевтична компания, името ѝ е „Сибирска звезда“. Човек с неговия опит несъмнено би...

— Кой е този приятел?

— Така и не разбрах.

— Кога е станало това?

Тя се замисли за момент.

— Май през деветдесет и шеста... Или деветдесет и седма.

— И се получило, така ли?

— За известно време. Парите били добри. Не чак състояние, но достатъчно, за да го изправят на крака. Нае апартамент тук, в този блок, три етажа под нас. Изглеждаше почти както преди, особено ако не се споменаваше Катерина. Но в началото на тази година поведението му рязко се промени. Изпадна в депресия и отново започна да пие, беше страшно изнервен. Много пъти го питах какво

става, но той винаги отговаряше: „Нищо, нищо...“. Не съм го притискала, защото той не е човек, който може да поддаде.

— На какво се дължеше тази депресия? На работата му? На миналото? На Катерина?

— Не знам. Но изглеждаше страшно зле. Мръсен, разчорлен, уморен...

— Кога изчезна?

— През есента. Не помня точната дата.

— А знаете ли къде е отишъл?

— Той каза, че е по-добре да не знам.

— А обаждал ли се е, след като изчезна?

— Един-два пъти. Винаги от монетен автомат. Интересуваше се дали някой не е ходил в апартамента му. Или пък дали някой не е идвал да ме разпитва за него.

— Имаше ли такова нещо?

— Напоследък не. Но малко след като изчезна, полицията се появи тук — един или два пъти. Задаваха рутинни въпроси, след което изгубиха интерес. Оттогава насам никой не се е интересувал от него.

— Но той продължава да се обажда, така ли?

— Рядко. Веднъж ме помоли да вляза у тях — аз имам ключ, и да му приготвя една чанта. Занесох я на Киевската гара и я оставих в една багажна клетка.

— Видяхте ли го?

— Не.

Стефани отпи глътка чай.

— Трябва да говоря с него, но лице в лице.

— Едва ли ще стане — поклати глава Руденко.

— Не можете ли да го помолите?

— Той се обажда. Аз нямам връзка с него.

— Няма ли начин да му оставите някакво послание?

Валентина Руденко сведе поглед към чая си.

Стефани се прибра в хотела. Не я бяха търсили по телефона, нямаше съобщения. Опита телефоните му, но без успех. Имаше нужда от нещо за отвличане за вниманието и затова потърси Стърн. Информацията пристигна в късния следобед. „Сибирска звезда“ се

оказа едно от гражданските подразделения на „Биопрепарат“. Основано през 1989 и закрито през 1991 година, то представлявало един изключително модерен завод за производство на лекарства за вътрешния пазар. През 1993-та заводът бил продаден на шведската фармацевтична компания „Кнутсон“. В цеховете му били инсталирани нови поточни линии, започнало производството на лекарства за западноевропейските пазари. Едно истинско бижу държавна собственост, продадено на безценица. Евтината работна ръка в Русия увеличила още повече печалбите на новите собственици.

Стефани зададе няколко въпроса за „Кнутсон“, отговорите на Стърн бяха тъжно познати. Оказа се, че тази компания е собственост на „Вайс-Рандъл“. Заводът в Подмосковието бил преименуван на „Сибирска звезда“ през 1999 година, но „Вайс-Рандъл“ притежавал „Кнутсон“ още от 95-та.

И кръгът се затваря. В качеството си на една от ключовите фигури в Петнадесета дирекция, генерал-лейтенант Александър Косигин се явява дългогодишен началник на Сергей Рошков. Същото е и когато Сергей приема да работи в „Сибирска звезда“ — просто защото генералът е собственик на завода. По всичко личи, че и в двата случая Рошков приема поканите за работа с мисълта, че така ще бъде най-полезен за народа си. Но и в двата случая нещата се развиват по друг начин.

Искаше да бъде събудена от Комаров. От нежната му целувка по клепките, от топлото му тяло, плъзнало се под кувертюрата до нея. Но я събуди тревогата. Хвърли нервен поглед към часовника. Седем и четвърт, втори януари сутринта. Девет дни до сделката в Ню Йорк, два дни откакто не го беше виждала и почти толкова от последното му обаждане насам. Би могъл да е навсякъде. И когато телефонът най-сетне звънна, тя откри, че се страхува да вдигне слушалката. В крайна сметка го стори, но веднага я връхлетя разочарованието. Не беше Комаров, а Ватукин.

— Готова ли сте да се срещнем?

— Да.

— Ще ви изпратя кола.

Колата пристигна в девет и четвърт. Пак мерцедес. Зад стъклата му трафикът се плъзгаше като лед. Стефани очакваше да се насочат към централната част на Москва, но шофьорът пое на запад. Половин час по-късно се озоваха в покрайнините на града, на осеян с дупки път, който пресичаше район с изоставени фабрики и рушащи се къщи. Мерцедесът се раздруса и влезе в просторен промишлен терен. Над входа висеше ръждясала табела с надпис „Механизация“. Склад, в който някога са се съхранявали резервни части за пътностроителни машини, поясни шофьорът.

До портала имаше караулно помещение, пред което лаеше куче на метална верига. Плъзнаха се покрай дълга редица зелени камиони с жълти кранове в каросериите. Отвъд тях имаше пет-шест каросерии, без стъкла и колелета. В дъното имаше четириетажна офис сграда, залепена за просторни фабрични цехове, от комините на които излитаха тънки струйки дим. Отпред бяха паркирани мръсни волги, лади и фолксвагени. Шофьорът ги подмина и спря под малък навес встрани от входа, редом с някакъв рейндж ровър. Общият брой на колите под навеса беше седем.

Стефани отвори вратата и слезе. Във фабриката цареше сибирски студ. Вдигна глава. Под покрива имаше стоманени релси, по които се движеха телфери на дълги стоманени въжета. В центъра на пода се виждаха други, по-широки релси, които наподобяваха огромен стоманен скелет. Куките на крановете бяха потъмнели от грес.

В дъното се виждаха няколко неясни, събрани накуп фигури. Гласовете им звучаха приглушено. Докато крачеше към тях, Стефани направи опит да ги преброи. Бяха около дузина, подредени в нещо като полукръг. А може би и петнадесет. Едва когато беше на два-три метра от тях, тя успя да зърне и едно друго тяло...

Ръцете му бяха вързани на гърба с метална жица, праметната през куката на близкия кран. Краката му висяха на половин метър от пода. Жицата бе разкъсала кожата на китките му и от нея капеше кръв, образувала малка локвичка под тялото. Стефани потръпна и се запита как ръцете му още не бяха се измъкнали от раменните стави. Лицето на нещастника беше обезобразено до такава степен, че чертите му не се различаваха. В първия момент Стефани не го позна, но после през главата ѝ премина страшното подозрение.

О, Господи, не! Моля те, Господи, дано не е той!...

Борис Бергщайн беше в безсъзнание, главата му безсилно се полюшваше. На крачка от него стоеше Владимир Ватукин, облечен в дебело палто и кожена шапка на главата. В ръката му димеше запалена цигара. От двете му страни стояха две горили с маркучи в ръце, трети размахваше къса метална тръба, а някакъв едноух тип с обезобразено лице стискаше окървавен френски ключ.

Петра не позволи никаква външна реакция от страна на Стефани. Но вътрешна имаше — смесица от шок, отвращение и жалост. Плюс огромно чувство на облекчение, тъй като човекът на куката не беше Комаров.

— Както виждате, имаме малък проблем — промърмори Ватукин, после сграбчи Бергщайн за косата и извъртя лицето му към слабата светлина, която хвърляше лампата над главите им.

Стомахът на Стефани се преобърна. Дясното му око се беше превърнало в едва забележима цепка в центъра на огромен, мораво синкав оток. Устните му — поначало доста дебели, сега бяха подути до неузнаваемост. Дишаше тежко през устата, в която се виждаха парченца от избитите му зъби. Лявата част на носа му беше почти напълно отнесена.

— Познавате ли този красавец?

Бъди Петра, заповяда си тя. Лъжите потекоха гладко от момента, в който отвори уста.

— Срегнах го в Ню Йорк.

— Къде в Ню Йорк?

— В един ресторант в Брайтън Бийч.

— Име?

— „Калинка“. Намира се непосредствено до дървения тротоар.

— Кога го видяхте за последен път?

— Последният път, когато бях там.

— Кога беше това?

— През лятото.

— Защо бяхте там?

— Това не е ваша работа.

Резкият ѝ отговор очевидно изненада Ватукин.

— А знаете ли какво твърди той? — леко повдигна вежда той. — Че се казвате Кейт Марч и ви е видял тук, в Москва, малко преди Коледа. Горедолу по времето на нашата първа среща.

— Ако го налагате достатъчно здраво, той ще ви каже всичко, което пожелаете.

— Твърди, че ви е видял в „Белия квадрат“ при това точно в онази нощ, в която наистина бяхме там.

— Може. Но аз не съм го видяла.

— Отскочихме и до апартамента му — една дупка в Крилатское. Там открихме две ваши снимки, плюс информация в един лаптоп.

— Нека позная — хладно го прекъсна тя. — Той ви е поискал сто хиляди долара.

Ватукин видимо се поколеба.

— Какви сто хиляди?

— Толкова поиска и от мен.

— В Ню Йорк?

Тя кимна.

— Този човек е изнудвач. Беше си въобразил, че знае нещо за мен, но грешеше. — Миг забавяне, след което Стефани реши да рискува: — Мислеше, че съм агент на ФБР, който работи със или за човек на име Алан Кели. Случайно да сте чували това име?

Мълчанието, което последва, беше достатъчно красноречиво. Очите ѝ най-сетне се нагодиха към полумрака и започнаха да различават сенките в дълбочина. Зад гърба на Ватукин беше паркиран порядъчно ръждив фолксваген пасат. На цимента до отворения му багажник имаше голяма ролка тънка жица и туба с бензин.

Ватукин хвърли бегъл поглед към Бергщайн, после отново закова очи в лицето ѝ.

— От мен поиска двеста и петдесет хиляди — промърмори той.

— Значи толкоз по въпроса за равнопоставеността между половете — поклати глава Стефани.

— А знаете ли какво още ми каза?

— Какво?

— Че сте му помогнали да пренесе контрабандно в Ню Йорк известно количество диаманти.

— О, за бога! Но какво търся тук, в такъв случай?!

— Той твърди, че двамата сте станали дружки. Че вие всъщност сте започнала да го харесвате.

— А щяхте ли да повярвате, ако ви беше казал, че е прероденият Петър Велики? — вдигна вежди Стефани.

Ватукин се усмихна, но усмивката му беше куха. Ръката му се плъзна към вътрешния джоб на палтото и излезе с една лъскава берета. А Стефани се запита колко време продължават страданията на Бергщайн. Каквото и да беше признал, то бе излетяло от устата му някъде в кратката пауза между първото и второто пребиване. Не беше човек, който може да издържи на продължителен побой. Ватукин тикна пистолета в ръката ѝ.

— Защо не го направите вие?

23.

Със смъртта на Борис Бергщайн умря и сделката. Отпуснала се на задната седалка на мерцедеса тя си даваше сметка, че е извадила голям късмет. Но не се радваше, че е жива, а напротив — чувстваше се буквално разбита.

Без да мигне, бе поела пистолета от ръката на Ватукин и бе натиснала спусъка. Точно както би го сторила Петра. При това стреля неведнъж, а докато изпразни целия пълнител. Петте празни гилзи издрънчаха последователно на цимента, мъжете наоколо изненадано мълчаха. Единствено Ватукин я гледаше с каменния си поглед, в който се мерна нещо като разбиране. После пое оръжието и с равен глас обяви, че сделка няма да има. Тя беше достатъчно благоразумна, за да не изрази никаква изненада или протест. Той добави, че шофьорът ще я върне в хотела и ѝ пожела приятно прекарване на остатъка от посещението си в Москва. А накрая дори ѝ пожела успех — съвсем цивилизовано, въпреки че стъклените му зеници още пазеха сцената от убийството.

В момента я обвиваше защитната сфера на шока. Симптомите ѝ бяха до болка познати: прекомерна топлина, чувство за пропадане в пространството, странно и нереално. Вградените механизми за справяне — чудесни, докато действаха. Но бедата в случая беше, че те изобщо не се включиха...

Мина през арката, нагазвайки в дълбокия сняг. Колите, които не бяха карани напоследък, се бяха превърнали в заоблени купчини сняг. Тя набра цифрите на клавиатурата с показалец, който се скова от студа в момента в който напусна джоба на якето ѝ.

— Ало?

Сърцето ѝ пропусна един такт.

— Костя?

Последва тишина. Но тя беше сигурна, че чу неговия глас. Натисна бутона за повторение на номера. Никакъв отговор. Набра го още веднъж, но със същия успех.

Разбра, че ще полудее, ако остане затворена в хотелската си стая. Безразлично ѝ беше къде ще отиде, само и само да не бъде там. Апартаментът на Комаров ѝ се стори най-подходящото място, въпреки че и там никой не вдигаше телефона.

Сега продължаваше да натиска бутона за повторение. Нима си беше въобразила, че това е неговият глас? Вече не ѝ се струваше толкова абсурдно. Не и днес... Беше направила поне дузина безуспешни опити да влезе в контакт с него.

Щрак!

Ключалката се освободи. Тя изрече името му в решетката на домофона. Никакъв отговор. Качи се с асансьора и предпазливо се промъкна до входната врата на апартамента му, която се оказа откρηната.

— Костя?

Влезе и затвори след себе си. Той беше в дневната, рухнал в креслото до прозореца. Въздухът беше син от цигарения дим. Бутилки бяха пръснати по пода, имаше и на масата. Фасове и счупени чаши бяха захвърлени направо на паркета, между тях лежах разтворени книги. Телевизорът беше килнат на една страна, щепселът му беше измъкнат от контакта. Стефани видя снимката на Ирина, която беше държала в ръце — рамката беше счупена, а самата снимка беше разкъсана на две.

Комаров изглеждаше ужасно — блед като призрак, небръснат, със зачервени очи и сиви торбички под тях. Между пръстите на дясната му ръка стърчеше запалена цигара, спираловидният дим бавно се издигаше и се смесваше със синкавата мъгла под тавана.

— Костя?

— Как мина срещата с Владимир?

— Костя, какво е станало с теб?!

— *Отговори ми!* — изръмжа заплашително той, изчака няколко секунди и попита: — Кой е този Бергщайн? — смукна от цигарата толкова здраво, че бузите му хлътнаха. — Или, по правилно е да попитам кой беше той?

— Просто един човек, който...

— Просто един човек, а? — презрително изстреля Комаров.

— Ти къде изчезна?

— Може би аз трябва да ти задам този въпрос.

— Какво искаш да кажеш?

— Помниш ли онова обаждане? Не вчера, онзи ден?

— Разбира се.

— Беше Владимир. Каза, че има проблем. Срегнахме се и обсъдихме положението с Бергщайн. После поговорихме и за теб. Напълно ли съм сигурен в теб — смъртоносната Петра Ройтер? Знаеш ли, Владимир е особено предпазлив, когато нещата опрат до доверието... Предпочита да пререже нечие гърло, вместо да се чувства несигурен.

Комаров смачка фасата и веднага запали нова цигара. Стефани остана права, без да сяда или да сваля палтото си.

— Имаше нужда от всички уверения, които можеха да му бъдат предоставени. Не му стигаше моята дума — или по-скоро моята лъжа... Първият му импулс беше да те ликвидира. Това винаги е първият му импулс. Инстинкт. Сто процента предпазливост, сто процента сигурност. Но ти си различна. Ако трябва да бъда честен, той изпитва леко страхопочитание към теб, може би е и мъничко влюбен. Или и двете заедно. И така, нещата се разчуха, проведоха се съответните телефонни разговори, извършиха се съответните услуги, обявена беше награда. Вчера следобед Владимир ме помоли да вляза в контакт с един наш сътрудник, който преди време е имал общ бизнес с теб. Аз приех и стана така, че думата на този човек се оказа достатъчна да ти спаси живота, въпреки че не успя да спаси сделката. Трябва да му бъдеш безкрайно благодарна. Но подкрепата за теб не беше единственото нещо, което ми каза той. Чудя се дали се досещаш за кого става въпрос.

Тя се досети. И моментално разбра, че този път Петра не може да я спаси.

— Костя...

— Или и той е... *просто един човек?*

Тя се почувства зле. Първо Бергщайн, а сега и това...

— Според Владимир вие двамата сте имали общ бизнес и преди три години. Когато поразпитах, оказа се, че годините са почти четири...

Той млъкна, за да ѝ даде възможност да отговори, но тя замълча.

— Имали сте и друг бизнес, наскоро. Отначало не можах да включа, но той ми обясни. В подробности. Как е било тогава, как е сега. Как си се появила точно преди Коледа, как нищо не е станало и преди няколко дни ти си се появила отново. Той твърди, че нещата са се развили точно както някога, а дори и по-добре. А аз през същото това време провеждам заседания с разни счетоводители в Цюрих.

— Трябваше да го сторя — прошепна тя.

— Защо?

— Трябваше и толкоз. Никога не съм изпитвала удоволствие от подобно нещо — долови отчаянието в собствения си глас, но въпреки това продължи: — Кълна ти се, Костя, то не означаваше нищо за мен! Никога. То е отвратително, то е... то е... — Думите отказаха да излетят от устата ѝ.

— Какво?

Тя само поклати глава.

— Какво?!

— Няма значение.

— Само бизнес, това ли искаше да кажеш?

Тя сведе очи към пода и тихо подсмръкна. Една сълза капна върху носа на обувката ѝ.

— Моля те, Костя!

Стори ѝ се, че подушва алкохола, който се процежда през порите му.

— Той ми каза за зехтина, Петра. И за всичко, което си правила за него. Можеш ли да си представиш как го изслушах? Какво ми беше?!

Тя забеляза някакъв лист хартия на пода. Литография от седемнадесети или осемнадесети век, изобразяващ малко градче. Стъклото беше счупено, върху тъмната рамка личаха няколко пресни драскотини. Премести поглед към ръцете му. Кокалчетата на лявата бяха здравата нарязани и покрити със засъхнала кръв.

— Знаеш ли какво ми каза той, преди да затворя телефона? Каза: „Ако ти се отдаде случай, непременно трябва да я пробваш, Костя... Тя е най-мръсната кучка, която можеш да изчукаш!“.

Сълзите вече рупнаха без задръжка. Тихи и обилни, сълзи на дете. На безнадеждно и безпомощно дете, което не знае какво да каже.

Тя отвори уста, но не успя да издаде никакъв звук. После, с цената на невероятни усилия, успя да промълви някакво извинение.

— Съжالياваш? — намръщи се Комаров. — Съжالياваш, че те е изучал? Или съжالياваш, че аз съм го разбрал?

— Моля те, не ми причинявай това!

— Да не ти го причинявам ли? *На теб?!*

— То не означаваше нищо!

— За теб може би!

Тя вдигна глава и направи опит да събере остатъците от гордостта си.

— Аз те обичам, Костя, независимо от това, което си мислиш за мен.

За пръв път го каза, гласът ѝ прозвуча колебливо и несигурно като топяща се снежинка. Но той с нищо не показа, че е чул думите ѝ.

— Изчукваш някого, а след това ми заявяваш, че било бизнес? Знаеш ли в какво се превръщаш с такива слова? — Тя не посмя да вдигне глава, но ясно усети парещия му поглед върху лицето си. — Превръщаш се в една долна курва, Петра!

Крача по Кутузовски проспект, напълно изтръпнала и безчувствена към студа. Безчувствена и към всякакви други емоции. В главата ми се върти образът на Борис Бергщайн, а не този на Салман Рифат. Мога да мисля единствено за обещанието, което си дадох в Билбао — непосредствено след като ликвидирах Аркан в Белград. Искрено вярвах, че няма да убивам повече. Единственият ми шанс за бъдещето беше да погребя Петра в миналото.

Един час по-късно влизам в бибиревската дупка. Студено ми е, мокра съм. В чантата под мишницата ми има водка. Не си правя труда да си сваля палтото и да търся чаша. Надигам бутилката и пия направо от нея. За момент объркването в главата ми нараства и става още по-лошо. Остра болка изпълва кухнята, в която би трябвало да тупти сърцето ми. Но след известно време алкохолът отпуска опънатите ми нерви и острите ръбове започват да омекват. Някъде към средата на следобеда съм се отпуснала на пода в дневната, опряла гръб в стената. Телевизорът на съседите е пуснат

толкова високо, че звуковите вълни отекват през тялото ми. Когато отварям втората бутилка, навън вече е тъмно.

Събуждам се и установявам, че лежа на леглото по корем, все още с дрехите си. Главата ме цени така, сякаш е разполовена. Болката е придружена със силен световъртеж, всеки момент ще повърна. Надигам се от леглото. Стаята се завърта пред очите ми. Спъвам се, жлъчката се качва в устната ми кухина. Все пак успявам да се добера до тоалетната. Първият пристъп разтърсва цялото ми тяло, следват втори и трети. В очите ми набъбват горещи сълзи.

Страшно е, но не успявам да постигна пречистването, от което се нуждая. Връщам се с препъване в спалнята и плакна устата си с водка от втората бутилка — тя все още е три четвърти пълна. Изплювам отровната горчилка в някаква чаша и отново надигам бутилката.

При следващото си пробуждане установявам, че главоболието ми е още по-силно. С мъка се освобождавам от палтото, в което продължавам да съм облечена. На десния ръкав има няколко засъхнали капчици от кръвта на Бергщайн.

Още от самото начало знаех, че не съм Петра Ройтер. Същото вероятно е заподозрял и Александър в мига, в който ме зърна в Прованс. Достатъчен му е бил само един поглед, за да види нещо, което не е виждал никога преди: физическа зрялост, успокоена психика, балансиран живот. Моята мекота беше както телесна, така и емоционална — поравно от двете. И за двама ни беше арогантно дори да допуснем, че бих могла да се завърна към някогашната си бруталност.

Продължавам да пия, после губя съзнание.

Главата ми се разтърсва от болезнено туптене. Пространството около нея — също. Отварям залепналите си очи, за да установя, че ми щипят. През прозореца прониква мъждива дневна светлина.

Чук, чук, чук...

Не съм в леглото, а на пода. В ноздрите ме удря отвратителна миризма. Повърнала съм върху себе си. Усещам гадната слуз по лицето си, около устата, в косата си, на пода около мен.

Чук, чук, тряс!

Това не се случи в главата ми. Когато правя опит да се обърна и да потърся източника на трясъка, стаята се люшва пред очите ми. Затварям ги. Когато ги отварям отново, над мен се е надвесила някаква неясна фигура. Гърлото ми е открита рана, гласът ми е остра пила:

— Махай се! Остави ме на мира!

Костя свежда поглед към мен, поклаща глава и отсича:

— Достатъчно!

Той я отнесе в банята, завъртя крановете и започна да смъква напоените ѝ с мръсотия дрехи. После внимателно спусна лепкавото ѝ вонящо тяло във водата, която беше топла, но не гореща. Осветлението в банята идваше от флуоресцентна тръба, скрита зад метална решетка. На Стефани ѝ прилоша от потрепването ѝ. Комаров забеляза това и натисна ключа. После се зае да мие косата и тялото ѝ. След известно време ѝ помогна да излезе от ваната, уви я в голяма хавлия и я настани на тоалетната чиния. След това се зае с почистването на ваната. Няколко минути по-късно я напълни с чиста вода и пак я вкара вътре. Отскочи до кухнята и се върна с две чаши. В едната имаше вода, а в другата — горещ чай.

— Първо изпий водата — заповяда той. — Но бавно... А след това започни чая.

Остави я сама в мрака. Единствената светлина идваше откъм дневната. Тя го проследи из апартамента, но само със слуха си — чу как се отварят и затварят различни чекмеджета, течаща вода в някакъв пластмасов съд, стъпки по скърцащия под... Отпи глътка чай. Беше горещ и сладък, прекалено силен за изнервения ѝ стомах.

Стефани не беше сигурна колко време изтече до завръщането му. Видя го да се навежда и да изпуска водата от ваната, след което ѝ помогна да излезе, подсуши я с хавлията и я поведе към леглото. Чаршафите бяха студени и кожата ѝ, порозовяла от горещата вана, изведнъж настръхна. Той ѝ подаде две хапчета и още една чаша вода.

— Изпий ги.

— Какви са?

— Изпий ги.

Тя се подчини. Той ѝ направи още една чаша сладък чай, придърпа стол и се настани до леглото.

— Костя...

— Не сега!

Когато се събуди, навън беше тъмно. Той вече не беше на стола до леглото. Главата ѝ пулсираше, очите ѝ пареха и бяха кървясали, в стомаха ѝ сякаш имаше пирони. През отворения прозорец долиташе вой на далечни сирени, студен ветреца гонеше задушната топлина от стаята. Тя стана и бавно започна да се облича — черни торбести панталони от плътен памук, сив пуловер над бежова фланелка, три четвърти вълнени чорапи. Дрехите, които за последен път беше виждала в хотелската си стая в „Балчук“. Комаров се оказа в кухнята.

Изправен до прозореца с гръб към нея, той замислено гледаше навън. Облаче тютюнев дим се блъсна в стъклото и се върна обратно, разпръсквайки се над главата му. Заедно с аромата на цигарите се долавяше и леката миризма на дезинфектант. На печката имаше дълбока тенджера, над която се извиваше пара. Тя не се помръдна, страхувайки се да наруши тишината. След известно време той се обърна и я видя, на лицето му нямаше учудване.

— Как си?

Добър въпрос!

Мокрите, току-що изпрани дрехи, видяха от дървената рамка над умивалника. Всяка от тях беше ярко доказателство за преживяното унижение. Тя се отпусна край малката масичка в кухнята и поклати глава:

— Много съм изморена, Костя. Никой на моята възраст не би трябвало да се чувства така...

В дълбоката тенджера се вареше пилешка супа. Комаров напълни една купичка и ѝ я подаде.

— Не съм гладна — поклати глава тя.

— Въпреки това я изяж — настоя той.

Прозвуча ѝ така, сякаш го казваше Бойд. Той разчупи самун хляб и постави голям къшей до купата ѝ. Тя бавно започна да се храни, все още несигурна относно състоянието на стомаха си. Комаров също си сипа, а след това запари чай. Преместиха се в хола. Килимът беше чист, но върху него все още тъмнееха влажните ивици. Миризмата на

дезинфектант се усещаше по-силно. Той си наля чашка грузински коняк от бутилка, която тя виждаше за пръв път. Не ѝ предложи.

— Как ме откри?

— Проследих те дотук. После те оставих да се натряскаш.

— Защо?

— Защото по-къс път не съществува.

Сигурно е така, въздъхна тя. После изведнъж си даде сметка, че вече е четвърти януари. Едно цяло денонощие беше безвъзвратно изгубено за сметка на алкохола.

Приключиха с храненето, но останаха край кухненската маса. Пред Комаров имаше чаша, при вида на която на Стефани ѝ се повдигаше. На стълбищната площадка избухна скандал. Викаха мъж и жена, вероятно и двамата пияни.

— Съжалявам, Костя — прошепна тя. — Ужасно съжалявам. Въобразявах си, че ще мога да се разсека на две, без това да ми се отрази. Реших, че тази цена си заслужава, защото след като я платим, ще можем да изчезнем от хоризонта... Мислех си... Господи, какво ли всъщност си мислех? И досега не знам... Сигурна съм само в едно — съжалявам ужасно и ако можех, без колебание бих върнала лентата назад!

— Но не можеш...

— Така е — кимна тя, без да вдига поглед от масата.

— Аз също съжалявам — въздъхна той. — Не заради това, което изпитах, а защото те нарекох курва... Това беше...

— Но аз съм курва!

— Не...

— Да, Костя, такава съм — погледна го в очите тя. — Или поне... бях такава.

— Какво искаш да кажеш? — погледна я с присвити очи той.

— Не искам повече да те лъжа. Не виждам смисъл...

— Петра...

— Аз не съм Петра.

— *Какво?!*

— Аз не съм Петра Ройтер. Не съм германка. Не съм наемен убиец, нито пък професионален терорист.

Лицето на Комаров изгуби всякакъв израз, но в очите му личеше объркване. Той бавно дръпна от цигарата, опитвайки се да спечели време.

— След като не си Петра, коя си?

Тя му каза истината.

— Не зная. Но името ми е Стефани.

— Стефани...

— И още куп хора, Костя...

— Искам само едно, но истинското.

— Името ми е Стефани Патрик, а не Петра Ройтер. Не съм германка, а англичанка. Не съм на тридесет и една, а на двадесет и осем...

Смайването бавно започна да отстъпва пред гнева.

— Това някакъв майтап ли е?

— Това е истината — тръсна глава тя. — Петра Ройтер не съществува.

— Аз пък *знам*, че това не е истина!

— Петра Ройтер е легенда, Костя. Мит, подобен на този за Коба.

— Лъжеш!

— Тя беше легенда, създадена специално за мен.

— От кого?

— От хора без лица.

Главата на Комаров леко се наклони:

— Искаш да кажеш хора без лица на *държавно равнище*?

— Те са над държавата, над закона. Те са дори над това, което представляваш ти и всички останали: Ватукин, Рогачов, Косигин... Те са много над вас.

— Кои сте вие?

— Ние не съществуваме, Костя. Няма департамент, няма шеф на агенция, който е отговорен пред политическа комисия. Няма кого да подкупиш. Няма регистър на личния състав, няма архив на дейността...

— Но *ти* коя си?

— Аз съм технически персонал, нищо повече — сви рамене тя.

Комаров допълни чашата си, отпи глътка, после попита:

— И защо ми разкри всичко това?

— Защото искам да знаеш истината. Цял живот съм лъгала, вече ми писна. А откакто се запознах с теб, постоянно се мразя, защото не мога да ти се доверя. Особено след като видях какви рискове поемаш, за да ме дариш с доверието си. А сега... Сега вече знам, че не мога повече. И не ми пука. Искам да знаеш истината. А ако решиш, че тя не е достатъчна, аз ще го приема. Просто искам поне един човек на този свят да знае коя съм аз, Костя. Един-единствен човек. И това е всичко.

— Тогава разказвай — кимна някак унесено Комаров.

Тя започна с детството си. Картината, която нарисува, беше почти идеалистична, но едновременно с това напълно реалистична. Краят дошъл, когато била на деветнадесет, благодарение на една бомба, избухнала над Атлантическия океан и свалила полет НЕО27, в който пътували родителите ѝ, плюс сестра ѝ и единият брат. Описа в болезнени подробности неспособността си да се справи с последиците от трагедията, пристрастяването си към алкохола и наркотиците, чрез които искала да облекчи болката, пътуването към пълната анонимност на Лондон. Сама в непознатия град, без достатъчно пари за посрещане на нарастващите си нужди от химикали, тя била обречена да стигне до проституцията. Спиралата на падението била стръмна и стремителна, придружена от пълната липса на чувство за самосъхранение. Живеела от един трик до друг, от едно друсане до друго. Би могла да умре — и сигурно щяла да умре, ако не била малко очакваната намеса на Маджента Хаус.

— В известен смисъл тя се оказа по-лоша от проституцията. По-безцеремонна при намесата си в личния ми живот.

— Това не го вярвам.

Стефани престана да хапе ноктите си и поклати глава.

— Мъжете, които плащаха за мен, можеха да проникват в тялото ми. Но Маджента Хаус проникна в мозъка ми.

Разказа му за метаморфозата си от евтина проститутка до опасната терористка Петра Ройтер. За Малта, за решителните години след нея — тогава, когато *наистина* беше Петра Ройтер. За кулминацията, настъпила при убийството на Аркан в белградския хотел „Интерконтинентал“. За момента на просветление в евтината хотелска стая на Билбао пет дни по-късно, за прераждането си в Южна Франция и накрая — за повторната поява на Александър, довела до катастрофа.

Веднъж започнала, тя вече не можеше да се спре. На моменти очите ѝ овлажняваха, в други гласът ѝ придобиваше металически оттенъци. Комаров слушаше, без да помръдне, разтърсен до дъното на душата си.

— Сега вече разбираш, нали? — най-сетне приключи тя. — Ето това е истината. Аз съм сираче, което е изгубило родителите си, изгубило е братче и сестриче. Аз съм наркоманка, проститутка, убийца... Била съм толкова много и различни хора, че вече не си спомням каква съм...

Затоплена и сама, тя ясно чуваше движенията му зад стената — поскърцването на пода, кашлицата, остро изтракване на вратичката на бюфета. Когато си легнаха, тя се плъзна под одеялото гола, а той остана над него — облечен. Дълго време останаха будни, без да прошепнат дума. Мълчанието изглеждаше най-подходящото поведение след откровената изповед.

Сега тя вече се обличаше. И последните остатъци от махмурлука бяха изчезнали, за пръв път от два дни насам главата ѝ беше абсолютно бистра. А дали не бяха три? Прекрати опитите да ги преброи и изведнъж разбра, че става въпрос за много по-дълъг срок — четири, а може би и пет години. И не ставаше въпрос за алкохола в кръвта ѝ, а за бремето на истината.

Комаров беше в кухнята. Навън валеше мокър сняг. Тя се промъкна зад гърба му, прегърна го и облегна глава на рамото му.

— Добре ли си? — попита той.

— Аз би трябвало да ти задам този въпрос.

Почувства се изморена и обърквана. Всичко беше заминало. Алчността на Борис Бергщайн беше решила нещата. Няма Коба, няма „Централная“, няма вътрешен достъп. Няма и убиец. Възмездието за убийството на Джеймс Маршал се отлагаше за неопределено време. А що се отнася до сделката в Ню Йорк, тя може би ще бъде сключена, а може би не. В такива случаи гаранции няма...

— Утре се връщам в Ню Йорк — каза Комаров. — Предлагам да дойдеш с мен.

— Не мога — прошепна тя. — Първо трябва да отскоча до Лондон, за да разговарям с него.

— А след това?

— Сигурен ли си, че ме искаш?

— Сигурен съм.

Тя се притисна в него с цялата си сила.

— Съжалявам...

— Няма нужда да се съжаляваш.

— Много бих искала да повярвам на тези думи.

Комаров се обърна да я погледне.

— Ние сме такива, каквито сме. Не можем да се променим. А аз обичам това, което си ти. Толкоз, нищо повече.

Стефани силно се надяваше това да е истина.

— Но всички тези неща, които ти разказах...

— Те нямат значение. Аз искам теб. Цялата. Наркоманката, проститутката, терористката. Жената, която стои пред мен.

Разпозна завоя без никакви трудности. Джипът, който Комаров бе взел назаем от някакъв свой приятел (без да се задават въпроси), беше широк почти колкото коловозите. След малко в далечината изплува езерото — плоско, девствено бяло. На заснежения му бряг се издигаше тюркоазната къща. От покрива висяха дълги ледени висулки, наподобяващи остри кинжали. Стефани изкачи дървените стъпала и почука на вратата. Отвътре се разнесе кучешки лай и тя си спомни за елзаските овчарки. Но никой не отвори. Тя почука за втори път и извика. Снегът зад гърба ѝ проскърца и тя рязко се завъртя. Йосиф Бергщайн се целеше в нея със стар полуавтоматичен валтер. Беше облечен в дебело яке, джинси и плъстени ботуши. Птичето му лице беше зачервено от студа, а главата и раменете му бяха покрити със ситен сняг. Вероятно беше чул боботенето на мотора далеч преди появата ѝ на полянката пред къщата. Пенсиониран или не, рефлексите му явно си бяха останали на висота.

— Идването без предупреждение тук е сериозна грешка.

— Трябва да поговоря с вас.

— Не съм в настроение за компания.

— Знам, но трябваше да дойда.

Той наведе оръжието си.

— Какво искате?

— Искам да разбера какво се случи.

— Те го подложиха на изтезания, вързаха го с тънка и остра жица, после го натикаха в багажника на една кола и я подпалиха. Полицията откри пасата в Раменки. Ето това се случи...

— Не съвсем... Той беше мъртъв, преди да го вкарат в багажника.

Бергщайн се поколеба.

— Продължавайте...

— Аз бях тази, която го уби. — Сведе очи към валтера и добави: — Мисля, че трябва да го знаете...

Вътрешността на къщата беше топла, миришеше на стара кожа, сладникав тютюн и кучета. Кюмбето тихо бумтеше. Една от овчарките я заобиколи, подуши ръката ѝ и се оттегли. Тя седна на продъненото канапе, покрито с кувертюра от изкуствена материя. Бергщайн се зае да прави кафе.

— Вие сте от „Централная“?

— Не.

— Но това беше дело на „Централная“?

— Да.

— Каква е вашата връзка?

— Работя в бранша, в който сте и вие.

Йосиф Бергщайн не се обърна да я погледне.

— Той ви е казал, а?

— Каза ми, че сте работил за КГБ, но като касиер. Аз обаче си имам свои източници. Той никога не е знаел, нали?

Бергщайн поклати глава, после се протегна и свали две порцеланови чаши от лавицата. Едната беше декорирана с червени рози, рисувани на ръка, а другата — чисто бяла.

— Чувал ли съм за теб? — смени тона той.

— Вероятно.

— Коя си?

— Петра Ройтер.

Сега вече той се обърна, на лицето му беше изписано учудване.

— Наистина ли?

— Да. Но Борис така и не разбра.

— Не мисля, че това име щеше да му говори нещо.

— Сигурно — сви рамене тя.

— Каква работа имаше с него?

— Страхувам се, че го използвах, а той така и не разбра за какво става въпрос.

Върху лицето на Йосиф Бергщайн изплува тъжна усмивка.

— Това мога да си го представя. Боря се мислеше за човек, какъвто всъщност никога не би могъл да бъде. Мечтите му бяха прекалено розови.

— Аз започнах да харесвам тази негова черта.

— Аз също. Но това беше и слабостта му.

— Която го уби — кимна Стефани.

Бергщайн попита как и тя му разказа. Той сипа кафето в чашите и ѝ подаде тази с розите.

— Ти кого търсеше?

— Двама души. Които спокойно биха могли да са едно и също лице.

Описа накратко убийството на Рогачов и Маршал в Париж и своята акция по издирването на убиеца.

— А другият? — попита Бергщайн.

— Коба.

От устата на възрастния мъж излетя нещо средно между сумтене и смях.

— Коба значи...

— Да.

— За да убиеш Коба, ще се наложи да изтребиш сума народ.

Говориха в продължение на час. Когато кафето свърши, Бергщайн извади хляб, сирене и кренвирши. Стефани попита как се справя Мария Бергщайн. „Не се справя — отвърна Йосиф, — Борис беше единственото ѝ дете.“ Той се постарал да ѝ спести подробностите, но тя настоявала да знае *защо* се е случило. Наложило се да я излъже, защото тя никога не е знаела точно какъв начин на живот води Борис. „Това е обичайният недостатък за всички грижовни майки“ — поясни той.

— Мога ли да те попитам нещо? Какво е да си независим?...

— Искаш да кажеш — да го правя за пари?

— Да.

— На теб не ти ли плаща правителството?

— Понякога.

— Тогава каква е разликата? Работата си е работа.

— Знаеш какво имам предвид... — Стефани се помъчи да прецени гледната точка на Петра. — По-добре е — призна тя.

— В какъв смисъл?

— По-чисто. Няма лицемерие, защото няма опити за оправдание.

— И аз така си го представях — кимна Бергщайн.

— Това създавало ли ти е проблеми?

— От време на време.

— По какъв начин?

— Преди реорганизацията работех за Първо главно — управление на КГБ, а след това — за СВР. В продължение на пет години началник ми беше човек на име Фурманов. Не знам точния брой на заповедите, които ми е свел за изпълнение през тези години, но бяха много. Къде е сега този Фурманов? Живее си безгрижно в Женева в компанията на една деветнадесетгодишна аржентинка. В момента води преговори с едно американско издателство, което иска да публикува мемоарите му. А що се отнася до мен — човекът, който вършеше мръсната работа — аз би трябвало да съм пенсиониран. Но миналата седмица ми звънна Петров — заместникът на Фурманов в СВР. Поиска да извърша едно елиминиране, което да остане извън службата му. Предложи ми толкова пари, колкото навремето изкарвах за пет години. Каза, че се е сетил единствено за мен, тъй като мишената е самият Фурманов. Помислил си, че ще ми прозвучи съблазнително. На практика аз изобщо не съм сигурен дали поръчката идва от СВР или директно от Мафията. Знаем само, че Фурманов ще бъде мъртъв, преди да успее да напише и заглавието на мемоарите си, независимо дали поръчката ще поема аз или някой друг. Бях свикнал да мисля, че моята работа означава нещо, че е неприятна, но неизбежна. Сега вече не знам дали е така. Правителствата се сменят, мишените се сменят, но на практика нищо не се променя.

Говориха още дълго. Когато Бергщайн най-сетне стана да я изпрати, вятърът беше стихнал и навън кротко се сипеше сняг. Стефани отвори вратата на джипа, а той сложи ръка на рамото ѝ.

— Между другото това, което си направила с Борис, е било правилно...

— Сигурен ли си? — внимателно го погледна тя.

Той кимна с глава:

— Краят му никога не е подлежал на съмнение, но ти си му спестила агонията.

24.

Валентина Руденко поведе Стефани от кухнята към хола. От евтиния самсунг долиташе мелодичната музика от „Самсон и Далила“ на Камий Сен-Санс. Солисти бяха Олга Бородина и Дмитрий Хворостовски. На малката кръгла масичка до прозореца беше оставен голям плик от дебела кафява хартия. В долната му част имаше нещо обемисто, а горната беше нагъната няколко пъти и плътно облепена с тиксо.

— Сергей се обади — каза Руденко и остави подноса си на прозоречната дъска.

— Прие ли да се срещне с мен?

Жената поклати глава.

— Каза, че се налагало да напусне Москва.

— Той е тук?

— Никога не е заминавал. Но сега трябва да го стори. Помоли ме да му взема някои неща — долари, резервната му самоличност...

— Резервна самоличност?

— Около месец преди да изчезне ми призна, че си е купил нов паспорт от някакъв фалшификатор в Бирюлево. Помоли ме да го скрия, защото се страхуваше да го държи в апартамента си.

— Какво друго има в плика?

Руденко отмести очи.

— Пистолет, няколко компютърни дискети.

— Какво има на дискетите?

— Информация за работата му — в миналото и сегашната... Нарича я валута за чужбина.

— Мислех, че Сергей не одобрява продажбата на държавни тайни.

— Прави го, но не за пари, а по-скоро като наказателна санкция.

Стефани погледна през прозореца. Късният следобед преваляше. Имаше чувството, че мракът над този град се е спуснал още през септември и оттогава насам изобщо не се е вдигал. На отсрещната

страна на улица „Червена армия“ беше спряла очукана камионетка, от каросерията на която селянин продаваше картофи, лук и моркови. Джипът беше паркиран непосредствено до него. Подчинявайки се на внезапен импулс, тя беше включила мобилния си телефон, докато пътуваше обратно към Москва и така се запозна със съобщението на Руденко, в което тя я молеше за незабавна среща. За малко не отказа, тъй като просто не виждаше смисъл. Направи го просто за да не обиди тази жена, която се беше постарала да ѝ свърши някаква работа.

— Кога ще му занесете пакета?

— Няма да го занеса аз, а вие.

— Той ли го пожела?

— Не.

— Тогава как ще стане?

— Зависи от вас. Пакетът ще бъде във ваши ръце, а без него той не може да мръдне никъде. В него се съдържа работата на живота му. Ще го принудите да говори, а след това ще прецените какъв е процентът на истината в това, което ви казва. И колко от тази истина трябва да ви каже, преди да го пуснете по пътя му.

— Кога е срещата?

— Утре сутринта.

Това означаваше, че ще има достатъчно време, за да хване следобедния полет за Лондон.

— Къде?

— На пазара в Лужники.

Напуснаха Мурмански проспект и пътят изчезна в дебелия снежна покривка. Отново валеше, снежинките танцуваха в светлината на фаровете. Уличните лампи оцветяваха в мръсно оранжево пушека, който изхвърляха фабричните комини. В далечината призрачно се очертаваше телевизионната кула Останкино.

Спуснаха се по стълбите, обратно към подземната топлина. Повечето от леглата в спалното помещение бяха празни — все още беше твърде рано. Комаров разкопча палтото си и я поведе към трапезарията — едно помещение с лабиринт от тръби под тавана, дълги дървени маси и пейки. Квадратна маса в дъното служеше за сервиране на храната. Самата Людмила разпределяше задушеното със

зеленчуци по чиниите, използвайки голям черпак. Столуващите се бяха наредили на опашка, като преди да получи димящата си чиния, всеки от тях вземаше и по комат хляб от широк плетен панер.

Людмила имаше двама помагачи — Макс и Андрей. Макс беше лекар, а Андрей работеше на Московската фондова борса. Идваха тук да помагат по няколко вечери в седмицата. Бяха млади, образовани, милосърдни. Стефани намираще идеализма им за наивно евангелистичен. И абсолютно искрен.

— Костя е по-различен от другите — каза малко след полунощ Андрей, когато той, Стефани и Людмила седнаха да пият чай в малкото складово помещение, превърнато в нещо като канцелария.

Комаров разговаряше с Макс в другия край на дома. Сега вече беше тихо. Храната беше сервирана и забравена, мазето беше почистено и много от бездомниците вече спяха.

— Кои други? — попита Стефани.

— Новите руснаци.

— Това е така, защото той не е нов руснак — обади се Людмила. — Той е стар руснак — от онези, дореволюционните, които обичат страната и народа си, а не от тези, които управляват в момента. Така е било винаги...

— И не само тук — кимна Стефани.

— Новата порода не е чак толкова нова. Те се държат като едновременните аристократи. Трупат състояние от мизерията на народа, а след това започват да го демонстрират.

— Това е вярно — кимна Андрей и започна да си свива тънка цигара. — Дори знаменитите американски гангстери са харчели цели състояния, за да си купят уважение чрез благотворителност. Тук обаче това не се случва. Новите руснаци мислят единствено за себе си. Грабят каквото могат, а другите да вървят на майната си.

— Но Костя не е такъв.

— Той е следовник на една друга традиция — поклати глава Людмила. — Според нейните правила трябва да се обират богатите и да се помага на бедните. Докато новите руснаци обират всички, и най-вече бедните.

— Това може би ще се промени.

— Няма да е скоро.

— Някой ден, след като са купили всичко, което може да се купи с пари, те може би ще се сетят, че могат да похарчат малко средства за нещо по-дълготрайно — промърмори Андрей. — Но това няма да стане сега. Все още не са готови за него. Те мислят, че филантропията е нещо мръсно, което гаджетата им трябва да правят със самите тях.

— Но ако утре някой от тях ви предложи един милион рубли...

— Ще ги вземем. И няма нужда да бъде цял милион. Ще вземем всичко, което ни дават. Честно казано, на нас не ни пука *защо* дават парите. Нито пък дали тези пари са мръсни.

— Затова гледате на другата страна, когато Костя поема разноските на това място и други такива, така ли? Защото просяците нямат право на избор?

— Точно така. Но, както вече казах, той не е като тях. Питайте хората, които спят отгътък на походните легла. Те няма да се изпикаят върху новия руснак, дори да се е запалил. Но за Костя са готови на всичко. Защото той не само плаща разноските. Той има *отношение!*

Потегляме от дома. Снегът ни изолира от московските шумове. Завиваме наляво по Мурмански проспект. Костя е дълбоко замислен.

— За какво мислиш? — питам го аз.

— За нищо.

— Не е вярно.

— Няма значение.

— Има...

Напускаме Мурмански проспект и поемаме към центъра на града по Проспект мира.

— Мисля си за жената, която си била някога.

Това не е отговорът, който очаквам. Не е трудно да отгатна коя жена има предвид.

— Проститутката ли?

Костя кима.

— И какво за нея?

— Опитвам се да си представя какво е било...

— Нищо не е било!

— Знаеш какво имам предвид...

— Ти правил ли си секс с проститутка?

Странно, но в момента, в който задавам въпроса, аз вече зная отговора.

— Да — отвърща без колебание той.

Казва го с неутрален тон, просто като един факт от живота.

— И какво почувства?

— Може би искаш да ти кажа, че съм почувствал нещо като вина, а? — избягна прекия отговор той.

— Искам да ми кажеш истината и нищо повече.

— Нищо не почувствах. Беше просто един физически акт.

Аз се замислям за миг, после кимам:

— Е, и за мен беше същото.

Пътуваме известно време в мълчание, после той казва:

— Никакви емоции, така ли?

— Никакви. В такива случаи трябва да убиеш емоциите, иначе те ще убият теб.

— И как го направи?

— По начина, по който ти си оцелял там, на изток. Чрез адаптация. Човек се затваря в себе си, не мисли за бъдещето, за миналото, за нищо. Не мисли за онова човешко съществуване, което все още е живо дълбоко в него. Не го усеща, каквото и да става наоколо. Изтръпва и просто чака нещата да приключат. Отначало си въобразява, че това е въпрос на броени минути, но в края на краищата разбира, че ще минат години.

Кутузовски проспект. Той е разчистил, но следите от изстъплението все още личат. Телевизорът е в ъгъла на дневната, кабелът с размазания щепсел се е проточил по килима. Счупената снимка на Ирина е поставена на масата. Говорим известно време, после аз си лягам. Нямам сили да сваля всичко от себе си и оставам по фланелка. Сгушена под чаршафите, го слушам как крачи напред-назад в съседната стая.

Усещам пръстите му първо по бедрата си, а после и вътре в мен. Езикът му ги следва. Не върши абсолютно нищо. Част от съзнанието ми вече е заспало, част от тялото ми е в дълбока релаксация. Имам чувството, че сънувам. Когато той смъква фланелката ми, обръща ме по корем и прониква в мен изотзад, аз

изпитвам наслада от тежестта на тялото му върху моето, от дишането му, от докосването му. Тази вечер ми е приятно да бъде употребена.

След това мълчим.

Сетивата ми сякаш са заспали, после едно от тях се пробужда. Мирише ми на кафе. Отварям очи и установявам, че процеът между пердетата е запълнен от светлината на новия ден. Небето е синьо, обичайната мрачна сивота е изчезнала. Успявам да зърна Костя, увил хавлия около кръста си. Косата му е мокра, в ръцете си държи две чисти ризи. Очевидно си приготвя багажа за Ню Йорк. Сърцето ми лекичко се свива, след това в него прониква радост. Чувствам се нежна, топла и лепкава. Спокойно би могло да е просто един хубав сън, затова съм благодарна на доказателството за противното между краката си. Той забелязва, че съм будна, носи ми чаша кафе и ме целува. Мирише на хубаво.

— Кога ще те видя пак?

— Скоро. Ще гледам да приключа нещата в Лондон — по един или друг начин.

— А ако той откаже да те пусне?

— Тогава ще решаваме ние.

Той сяда на ръба на леглото.

— Цял живот да бягаме?

— Звучи вълнуващо.

— Но няма да е такава. Особено след като мине малко време.

Ще стане отегчително.

— Но все пак ще си струва, нали?

— Силно се надявам да е така... — Плъзгам пръсти по татуировките на корема му. — Поне ще бъдем заедно.

— И наистина свободни.

— Да.

— За пръв път и двамата...

Истински град от тесни улички между стотици и хиляди сергии, пазарът Лужники е разположен отгатък черната метална ограда на стадиона „Ленин“. Почти залепен за колосалното спортно съоръжение, което побира почти 100 000 зрители, той е скрит в неговата сянка.

Непосредствено зад поредния вход се издига величествена статуя на Ленин, присвил очи срещу вятъра, развяващ дрехата му. От мястото си Стефани има чувството, че стадионът е гигантска летяща чиния, която се е надвесила над пазара. Козирката над главната трибуна бе покрита с ослепително бял сняг.

В края на пазара можеха да се видят мрачни типове в черни дрехи, въоръжени с палки и портативни радиостанции. Те приличаха на морски пехотинци и всички московчани знаеха, че са членове на Липецката банда, която контролира пазара.

Тесните алеи между сергиите бяха пълни с народ. Лужники имаше репутацията на най-евтиния пазар в Москва и тук идваха хора не само от града, но и от провинцията. На паркинга в южния край на стадиона можеха да се видят очукани автобуси, пристигащи от най-различни краища на страната — Махачкала в Дагестан, Нижни Новгород, Ставропол... Търговците си разделят разходите по пътуването — включително подкупите на пътната полиция, с единствената надежда да спечелят нещичко от пренесената стока, разбира се, ако задъхващите се от старост автобуси успеят да ги върнат обратно. Кръгът се затваря и веднага започва следващият. В близост с паркираните превозни средства има щандове, на които се продават сандвичи, пасти, чай и бира.

Валентина Руденко охарактеризира Лужники като рай на фалшификаторите. Стефани видя с очите си щандове, на които се продаваха спортни стоки на „Адидас“, джинси на „Рангльър“ и бельо на „Калвин Клайн“, при това на цени, които бяха с пъти по-ниски от нормалните. Търговците предлагаха чорапогащи, паста за зъби, блузки, нескафе, кожени шапки, полиестерни чаршафи и френски парфюми от Полша. По-ценната стока, най-вече кожените палта, бяха окачени високо над щандовете, вероятно за да се попречи на крадците. Утрото беше ледено, по небето нямаше нито едно облаче. Заледеният сняг правеше ходенето трудно и опасно занимание. Хората се клатушкаха по алеите и често се опираха един на друг, независимо дали са млади или стари. Част от клиентите слагаха закупената стока в стари детски колички или в големи найлонови пликкове за пране, нашарени в ярки цветове. Продавачите им подвикваха с различен акцент — най-често украински, азербайджански, молдовски,

узбекски... Много московчани са на мнение, че работата на Лужники е под достойнството им, обясни Руденко.

От транзисторите долиташе разнообразна музика — Бритни Спийърс и Малер — последната сензация от Ташкент. От време на време гръмогласни съобщения по озвучителната уредба на стадиона удавяха всичко наоколо. Шестгодишната Светлана търси мама, или поздравления на патерица за рождения ден на Юри, продавач на цигари от Минск.

Стефани стигна до края на реда и погледна часовника си. Единадесет без пет. Група кавказци с лица на бандити се бяха събрали в близост до един от входовете на стадиона. Мургави, тъмнокоси, облечени в мръсни анцузи, кожени якета и прилепнали джинси, те гледаха наоколо с мрачна подозрителност. Стефани свърна надясно в съседната алея. Някакъв продавач се опита да привлече вниманието ѝ към палтата от полярна лисица и видра. Жена с мрачно лице тикаше пред себе си количка с посивели пасти, стар шоколад, и пакетчета цигари. Най-отгоре имаше два термоса — единия с кафе, другия с чай.

Стефани започна да брои сергиите вляво. *Ще видите чантите*, беше ѝ казала Руденко. Да, разбира се. Ето ги. Големите найлонови пликове бяха окачени на дълги пръти и имаха различни разцветки — синьо с бяло, червено с черно и още много други комбинации. *На три сергии от ъгъла, непосредствено до едноръжкия латвиец, който продава самообръсначки „Жилет“ и батерии „Дюрасел“.*

Въпросният щанд беше покрит със син найлонов лист. Носещите железни пръти бяха украсени с шарени шалчета. Имаше закачалки с пуловери и фланелки, старателно завързани за носещата конструкция. Изборът не беше кой знае какъв — пуловери с кръгло или остро деколте, гладки или на хоризонтални ивици, сиви или кафеникави. По всичко личеше, че купувачи отдавна не са се отбивали. На сгъваемо столче до сергията седеше дребна женица с памуклийка. На главата ѝ имаше кремав шал на червени цветя със зелени дръжки.

— Сергей да се е мякал насам? — небрежно попита Стефани.

Жената дори не я погледна.

— Кой?

— Сергей.

— Не познавам никакъв Сергей.

— Така ли? В такъв случай познавате по-малко руснаци дори от мен! Ако хвърля шепя чакъл, ще улуча поне трима, които се казват Сергей.

— Ако ще купуваш нещо, дай да ти видим рубличките — озъби се жената. — Ако не, върви по дяволите!

— Валентина има работа, дойдох вместо нея.

— Коя Валентина?

— Слушай внимателно какво ще ти кажа — понижи глас Стефани и пристъпи към женицата. — Ако не му предам тази чанта, с него е свършено! А ако не го видя в рамките на следващите десет секунди, аз си тръгвам и въпросът ще бъде приключен, ясно ли е? Ще хвърля торбата в Москва река, след което скачам в първия самолет и изчезвам! В момента, в който стюардесата ми поднесе първото питие, аз вече ще съм забравила кой е Сергей и за какво се бори. Точно както си го забравила ти! И обратно, ако...

Найлоновата завеса зад щанда се размърда и един мъж се изправи встрани от сергията. Беше доста по-смачкан от образа на снимката, която ѝ беше дала Руденко — с по-сива коса, с нервен тик на лицето. Вероятно го е получил наскоро, помисли си Стефани.

— Какво стана с Валентина?

— Нищо, добре е. Аз дойдох вместо нея.

Сергей Рошков недоверчиво поклати глава.

— Защо?

— Защото тя е по-добър познавач на човешкия характер от вас.

Той сведе поглед към торбата.

— Какво носите?

— Това, което сте поискали.

— А вие какво искате?

— Информация за Марбург, вариант У-13. Спестете ми евентуалното „не знам за какво говорите“, моля ви!

— Откъде имате тази информация?

— От Евгений Власко, с когото се видях в Лондон. Разговаряхме за „Биопрепарат“, за М-8389, за Петнадесета дирекция...

— Моля ви! Нямам какво да ви кажа.

— Нека аз преценя това.

— Тук не можем да говорим, опасно е.

— Няма къде да отидем. Затова колкото по-бързо свършим, толкова по-бързо ще изчезнете. Между другото, защо бягате, Сергей?

— Вие за кого работите?

— Има ли значение?

Той погледна зад рамото ѝ.

— Евгений разказа ли ви за заразяването с М-8389?

— Да.

— Включително за трите загинали чистачки?

— Да.

Рошков прехапа устни.

— Това не беше инцидент. Те умишлено бяха изпратени в камерата за пречистване. Бяха жертви на контролиран експеримент.

— Експеримент с хора?

— Ами... Хора с определен произход — азерски, чеченски и узбекски. Или, казано с други думи — представители на непълноценни народности. — Усети погледа ѝ върху себе си и добави: — По онова време беше така.

— Но доколкото съм осведомена, затворена е била цялата сграда 112. Според Власко, била е запечатана по-здраво и от Чернобил!

— Защото са го направили да изглежда като инцидент. За да убедят работниците от М-8389, да убедят и евентуалната комисия, изпратена да разследва. За да убедят и Евгений.

— А вас?

— Аз бях с Евгений — обидено я изгледа той. — Никой от нас не знаеше каквото и да било.

— Кога открихте истината?

— Много по-късно.

— Когато заехте мястото му в „Биопрепарат“?

— Още по-късно.

— В „Сибирска звезда“?

Рошков кимна. Нервността му нарасна, очите му непрекъснато скачаха по лицата на върволицата от хора.

— Как служителите в „Сибирска звезда“ научиха за М-8389?

— Купиха съответната информация.

— Купиха я?

— „Сибирска звезда“ закупи целия 17-и отдел на М-8389.

— С какво се занимаваше този 17-и отдел?

— С архивите. Помещаваше се в укрепен склад, разположен в покрайнините на Алма Ата. Там се съхраняваха всички архиви за М-8389, включително и онези, които имат връзка с Марбург, вариант У-13, и заразяването на чистачките. По онова време този отдел беше под прякото ръководство на Петнадесета дирекция.

— Но как може да се купи цял отдел?

— Това стана в средата на деветдесетте — хладно се усмихна Рошков. — С твърда валута можеше да се купи абсолютно всичко. При добра оферта и Кремъл можеше да се превърне в „Шератон“, със Си Ен Ен във всяка стая.

— Откъде дойдоха тези пари?

— От „Вайс-Рандъл“, компанията майка. Тя е регистрирана в САЩ.

— Александър Косигин.

— Точно така.

— По време на заразяването в М-8389 той е бил член на Петнадесета дирекция, нали?

— Да.

— Значи е знаел...

— Знаел ли?! Той носеше пряката отговорност! А общо бяха трима.

— Предполагам, че останалите двама са мъртви.

Рошков започна да потропва с крака, за да се стопли.

— Моля ви, дайте ми торбата!

— Защо бягате?

— Моля ви...

— *Защо?*

— Изчезна част от информацията за 17-и отдел. Или е изгубена, или е унищожена. По пътя между Алма Ата и Москва може да се случи абсолютно всичко. Косигин ми се довери, защото знаеше, че съм работил по проекта Марбург, вариант У-13.

— Какво искаше?

Рошков запази мълчание.

— Какво искаше той, Сергей? — настоятелно повтори Стефани.

— Един уред...

— Какъв уред?

— Носител...

— За аерозоли?

Рошков кимна.

— Но аз не можех да му го доставя, защото бях на М-8389 заедно с Евгений. — Забравил временно страховете си, човекът разпалено добави: — И видях с очите си какво се беше случило на онези трите.

— Знаете ли кой търси У-13 в момента?

— Сърбите. Поне така се говори.

— По-точно?

— Не мога да кажа, но е логично.

— Защо?

— Защото Косигин открай време поддържа връзки с „Централная“, а сърбите се радват на силна подкрепа именно от страна на „Централная“. В днешно време не съм сигурен, но в онези години...

— Какви връзки съществуваха между тях?

— Ползотворни. Рогачов беше много близък с Милошевич. Ватукин също го познаваше. Милошевич направи милиони с помощта на „Централная“ и за благодарност ѝ отстъпи много концесии на сръбска земя — оръжие, проституция, наркотици, пране на пари... Изобщо всичко...

Кръгът се затвори — точно според очакванията на Стефани. Изненади не се предвиждаха. Подаде торбата на Рошков, който попита дали може да тръгва. Като ученик в час при строг учител. Разбира се, кимна тя. Защо не? Той въздъхна с видимо облекчение, но след това в очите му просветна ужас.

Стефани се обърна и хвърли един поглед през рамо. Тъкмо навреме, за да види как от тълпата се отделят двама мъже — единият огромен, другият дребен — и двамата в тъмни кожени якета. Единият носеше шапка, другият беше гологлав. Рошков изчезна. Беше се възползвал от онази половин секунда, която му беше нужна, за да се скрие зад найлоново перде, иззад което се беше появил. Дребната женица неусетно се надигна от стола и вече беше на път да потъне в навалищата на няколко крачки от Стефани. Единият от мъжете бръкна във вътрешния джоб на якето си. Стефани се обърна и светкавично последва Рошков зад плющящата на вятъра пластична преграда. Хукна нататък, препъвайки се в струпаните между сергиите кашони и щайги. Изскочи на някаква тясна пътечка и бързо се огледа. Рошков не се

виждаше никъде. С периферното си зрение усети някакво движение вляво от себе си и инстинктивно се втурна надясно.

Внезапно стъпи на чист лед, миг по-късно вече се беше проснала в краката на тълпата. Със себе си повлече още трима души. Надигна се на лакти и колене и пъргаво пропълзя наляво. Там се опря на малък щанд с акуратно подредена кухненска посуда и стана на крака. Насреща ѝ изскочи по-едрата мутра с якето и замахна. Тя се гмурна под свистящия юмрук, зърна втория бандит на крачка от себе си и светкавично се завъртя на пета. Левият ѝ крак го улучи в лицето и той рухна на колене. Но първият поднови атаката си. Тя отново се гмурна под юмука му, грабна един чайник от сергията и го заби в ченето му със страшна сила. Чайникът се разпадна в ръцете ѝ.

Пет нови лица се бяха извърнали към нея, в очите им се четеше мрачна решителност. Трима настъпваха отдясно, двама — отляво. Стефани рязко блъсна собственика на сергията и скочи на щанда, събаряйки комплект тигани. Протегна ръце към алуминиевия навес над сергията, закрепен на тръбното скеле. Сергията рязко се наклони. Тя се оттласна и прелетя разстоянието от два метра, което я делеше от шарените торбички на съседната сергия. Конструкцията рухна зад гърба ѝ секунда след като краката ѝ се приземиха на тясната алея отвъд нея. Претърколи се през глава, за да тушира инерцията, и отгоре ѝ се изсипа водопад от кожени палта. Смаяният продавач се озова по гръб, дишайки тежко, без да е в състояние да издаде дори звук.

— Честно казано, невинаги съм толкова лошо момиче — извика тя и го дари с ослепителната си усмивка.

После хукна напред и се стопи в тълпата. Тичаше напосоки, без определен план. *Важното е да се движиш и да не спиращ*, повтаряше си машинално тя. Тренираната ѝ фигура набираше скорост, движенията ѝ бяха леки, без видимо усилие. Скоро пред очите ѝ се появи оградата от черно желязо на пазара Лужники, а зад нея се виждаше самият Ленин. Това беше последното нещо, което остана запечатано в съзнанието ѝ...

25.

Изпита чувството, че някой я беше изритал в сърцето. Тялото ѝ се разтърси от експлозивна вълна, която блокира както мускулите, така и съзнанието ѝ. Падна и те се нахвърлиха отгоре ѝ. Мъже в черни палта се заеха да отблъснат зяпачите. Двамина от тях носеха оръжие и размахваха някакви значки. Ако имаше въздух в дробовете си, сигурно би извикала. Но тялото ѝ се беше превърнало в пихтия, в жилите ѝ сякаш не течеше кръв. Някой сграбчи ръцете ѝ, друг я хвана за яката. Започнаха да я влачат. В представите си тя се видя как замахва с крак и им нанася серия от унищожителни удари, но на практика даже не чувстваше краката си, които безжизнено се влачеха зад нея.

Натикаха я в купето на някаква кола. Чувството за пълна парализа сякаш започна да изчезва. Озова се на пода между седалките, притисната от три чифта тежки ботуши. Мъжете над нея бяха едри и едва се събраха на задната седалка. Някой се пресегна и включи синята лампа на задното стъкло. Шофьорът на име Юри спореше с човека на предната седалка до него. Тя затвори очи. Колата се движеше бързо, гумите свиреха по завоите, клаксонът също влизаше в действие.

Явно бяха използвали някакво електрическо оръжие с парализиращ заряд, започна да съобразява Стефани. Не успя да види човека, който го беше използвал. Едно от лицата в тълпата, която заплашително настъпваше към нея.

Не мърдай. Нека мислят, че си по-зле, отколкото си в действителност.

Колата намали скоростта си, навлезе в широк завой, а след това напусна асфалта и се задруса по дупките на някакъв черен път. Стефани си позволи да погледне към малкото късче небе, очертаващо се през част от прозорчето. В един момент зърна заснежена ограда, портал с някаква табела над него. Не успя да прочете какво пишеше на нея. Малко по-късно разбра, че това не е и нужно, тъй като видя ръждясалите жълти кранове, които стърчаха над масленозелени кабинни. Колата бавно се плъзгаше покрай дълга редица камиони.

Автопазарът в Строгино.

Колата спря във вътрешността на халето. Стефани направи опит да се стегне. Сама срещу петима, тя едва ли имаше големи шансове. Затвори очи заедно със заглъхването на мотора. Задните врати се отвориха, тежки гумени ботуши безцеремонно я настъпиха по различни места на тялото, преди да се измъкнат навън. Тя умишлено забави дишането си, разпускайки мускулите си докрай.

Двама я хванаха под мишниците, за да я измъкнат навън. Прониза я остра болка в лявото рамо — нюйоркското нараняване явно се беше пробудило. Разхлаби шийните си мускули, главата ѝ увисна. Към двамата се присъедини трети, който я подхвана за палтото. Къде ли са останалите двама? Отвори очи и видя един преобърнат наопаки свят. Бяха няколко метра по-напред и оживено разговаряха. Тя си даваше сметка, че не бива да им позволява да я вкарат прекалено навътре в халето.

Хайде, време е, прошепна в ухото ѝ Бойд.

Главата ѝ рязко се вдигна нагоре, зъбите ѝ се впиха в китката на онзи, който държеше палтото. Човекът изрева, спря на място и пусна палтото, принуждавайки другите двама да изгубят равновесие. Тя се вкопчи в ръцете, които държаха собствените ѝ ръце, и направи рязко движение нагоре и встрани. Мъжете се олюляха и я пуснаха. Тялото ѝ се просна на земята, едновременно с това десният ѝ крак се стрелна встрани и улучи коляното на единия от нападателите.

Стани! От земята нищо не можеш да направиш!

В това, което последва, нямаше никакви паузи. Тя раздаваше юмруци, избягваше удари, отбиваше ритници и сама нанасяше такива. Беше по-бърза от тях. Двама успя да улучи в слабините, с крайчеца на окото си видя как единият рухва на колене. Третият елиминира, като му бръкна в очите с разперени пръсти и той отскочи назад с лице между дланите. В този момент се намесиха и другите двама.

Положително би могла да се справи и с петимата, ако можеше да се бие с тях един по един. Но заедно ѝ бяха прекалено много. Единият измъкна нож. Усети като болезнено парване в гърба първото съприкосновение с острието. Друг ѝ нанесе удар в левия бицепс и ръката ѝ за момент увисна. Рязко завъртане ѝ помогна да се изплъзне от хватката на трети, но в същия миг получи тежък ритник в долния край на таза — там, където се намираще опашката. Съпротивата ѝ

беше сломена. Отново се озова на земята, а мъжете се нахвърлиха отгоре ѝ с ритници и ругатни. Устната ѝ се цепна, същото се случи и с кожата над лявата ѝ вежда. Единият от мъжете я сграбчи за гърлото в огромните си лапи и започна да стиска. Тя се задави, очите ѝ се оцъклиха. Имаше чувството, че пръстите на мъжа всеки момент ще пробият кожата и ще смажат ларинкса ѝ. Мъжът промени позицията си така, че затисна с колене ръцете ѝ към асфалта. Якето му се разтвори, тя усети как нечии груби ръце разкъсват дрехите ѝ, а остър нож изсъска през материята на блузката ѝ. Друг чифт ръце се засуети с горната част на панталона ѝ. Тя се огъна и яростно започна да се съпротивлява, но два тежки удара в корема сложиха край на усилията ѝ. Усети как хвърчат копчета, груби пръсти се впиха в тънкия памук на бельото ѝ. Единият ѝ ботуш вече го нямаше.

Погледна лицето над себе си. Кафяви, полуизгнили остатъци от зъби, розов белег по рождение върху лявата буза, малки сиви очички, разширяваща се гаднярска усмивка. Въздухът беше отровен от гадния му дъх и отдавна некъпаното тяло. Вторият ѝ ботуш също беше свален. Последва го панталонът, мръсни нокти я одраха от бедрата чак до глезените. Лапите на гадняра се впиха в бедрата ѝ.

— Махни се от нея!

Заповедта беше властна, изказана с непрекословен авторитет. Издаде я Юри, шофьорът на колата. Допълнителна тежест ѝ придаваше 9-милиметровият автоматичен пистолет в дясната му ръка. „По-късно“, успокой колегите си той.

Двама от тях я вдигнаха на крака и я повлякоха по металните стълби към нещо, което наподобяваше канцелария на сменен майстор. Оставиха я по бельо под надзора на Юри и я тръшнаха на един стол, като завързаха ръцете ѝ на гърба. Не забравиха и глезените, които прикрепиха с тиксо към краката на стола. Юри отвори и двата прозореца, през които нахлу леден вятър и сняг. Обясни, че нямал желание да ѝ създава прекалени удобства. После се обърна към един от хората си и му заповяда да закара в болница онзи с издраните очи. Така похитителите ѝ останаха трима — двамата, които я завързаха и които Юри изпрати обратно в цеха, плюс самият той — настанил се пред телевизора в съседния офис. Остъклената врата му позволяваше да вижда Стефани без дори да извърща глава. Тя го видя да си топли ръцете над някаква газова печка. Нейните собствени бързо губеха

чувствителността си. Не можеше да определи дали това се дължи на студа, или на прекалено впитите в китките ѝ белезници, които спираха кръвообращението.

Огледа се. Бюро със стара пишеща машина отгоре, два телефона. Чаша за кафе, пълна с моливи и химикалки. На стената имаше календар на „Спартак“ — Москва от 1998 година. Единият ъгъл беше зает от сив метален шкаф, в другия бяха струпани няколко кашона. Грубо излятият бетон на пода беше покрит с килим, по-тънък от вафлена кора.

Тя успя да игнорира раните и натъртванията, но студът безмилостно гризеше кожата и плътта ѝ, алчно насочил се към костите. Затвори очи и се пренесе някъде на топло. Остров, плаж, горещо слънце в небето. Лъчите му я изгарят, под нея се полюшват нежни корали, във водата се стрелкат риби с най-различни цветове...

Измина много време, преди до слуха ѝ да достигне боботенето на автомобилни двигатели. Колите влязоха в цеха, боботенето се усили, после спря. Навън се здрачаваше. Стефани трепереше с цялото си тяло, ръцете и краката ѝ вече бяха придобили сивкавосин цвят. Затръшнаха се врати, разнесоха се гласове, последвани от тежки стъпки по металните стъпала. Юри излезе от затопления офис. Зад прозореца се мярнаха главите на новопристигналите — шест, седем, осем души...

Вратата рязко се отвори. Първият, който се появи в канцеларията, беше Ватукин. От устата ми излиташе пара, на главата му беше нахлупена плетена скиорска шапка. Вталеното яке го правеше смешно издуд, сякаш напопан. Ръцете му енергично запляскаха.

— Тук е по-студено, отколкото навън — изръмжа той. — Постудено е дори от Воркута! — Придружителите му угоднически захихикаха. — Трябва да внимаваш, Петра. С това облекло лесно можеш да пипнеш някой вирус!

Нов смях. Стефани го гледаше как се приближава. Юри остана зад него, малко вляво.

— Великата Петра Ройтер — промърмори той и ѝ обърна гръб. — Ще видим...

Тялото му рязко се завъртя, юмрукът му попадна в дясната ѝ скула, малко под окото. Главата ѝ отскочи назад и се блъсна в

облегалката на стола. Последваха нови майтапи за забавление на публиката, нови груби закачки. „В това студено време човек трябва да прави упражнения, за да раздвижи кръвта си“, обяви Ватукин. Със следващия си удар ѝ счупи носа. Плисналата кръв намокри предната част на фланелката ѝ.

— Е, готови ли сме?

Той преплете пръсти, кокалчетата му изпукаха. Едва след това започна да задава въпроси. Комаров... Какви са отношенията помежду им? Лични, едва-едва отвърна тя. Този отговор ѝ донесе силен плесник през лицето. Какъв е Комаров — мишена, дубльор или съзаклятник? При всяко предположение тя поклащаше глава и получаваше съответното наказание. По някое време Ватукин смени тактиката.

— Да кажеш нещо за Рожков? Как го откри?

Стефани за миг си представи, че на нейното място е Валентина Руденко, стана ѝ лошо. Излъга, получи си наказанието, после отново излъга. Ватукин внимаваше да не я удря прекалено силно. Тя усети това и си направи съответното заключение: *трябват му отговори на въпросите, които задава*. Но дълбоко в себе си съзнаваше, че това е повече надежда, отколкото логическо заключение.

— Какво ти каза Рожков?

— Нищо.

— Видели са ви заедно.

— Нямахме време, твоите хора се появиха.

— Когато открием онази воняща гнида, която продава на щанда, ще изтръгнем всичко от нея. Съветвам те да спечелиш нашето благоразположение, като ни разкажеш за какво си приказвахте.

Стефани поклати глава.

— Май ти трябва стимулиране, а?

Тя не помръдна.

— Топките ми постепенно се превръщат в ледени блокчета — изръмжа Ватукин. — Някой да има цигари?

Юри му подаде тази, която току-що беше запалил. Ватукин приклепна пред Стефани и се опря на лявото ѝ бедро, за да запази равновесие.

— Дори с ръкавица усещам колко си премръзнала — промърмори той и духна огънчето на цигарата, от което се разлетяха искри. — Случайно да си в настроение да говориш?

Стефани стисна зъби. Ватукин долепи горящия връх на цигарата към дясната ѝ вежда. Нервите ѝ избухнаха и тя направи върховни усилия, за да не изкрещи. Тялото ѝ се сгърчи. Контактът продължи до безкрайност. Тя беше в състояние както да го чуе, така и да го помирише. После изведнъж свърши. Ватукин се изправи, дръпна небрежно от цигарата и я подаде през рамо, без да поглежда назад.

— Благодаря ти, Юри. Не бързай да я гасиш, може пак да ми потрябва...

Край на побоя. Заплахата от изгаряне беше по-ефикасна. Сред писъците в мозъка си Стефани си помисли колко изкусен е този тип. Действа професионално, изобщо не му мига окото. В рамките на един час тя получи четири изгаряния — три по лактите, едно върху бузата. В един момент запретна фланелката и доближи огънчето до лявото ѝ зърно — така, че тя да почувства топлината. Остави я да си представи болката. Главата винаги е мястото, където се върши най-добрата работа. Поне в началото...

— Наистина трябва да говориш с мен, Петра. Няма смисъл да правиш опити да защищаваш нито себе си, нито някой друг... — Колкото по-мек ставаше тонът му, толкова по-голямо беше внушението. — Костя не се нуждае от защита — нито от теб, нито от друг. Как си мислиш, че е оцелял досега? Ако някой от вас се нуждае от закрилата на другия, това си ти...

Лъже!

— Знам някои неща за теб, Петра. Знам и за Коба...

Как?! Всъщност, няма значение. Важното е да запазя самообладание.

— Ти не знаеш кой е Коба, нали? Или си предпочела да не го търсиш прекалено усърдно... Май е точно така. Започваш ли да подозираш, или си го подозирала още от самото начало?

Пръстите му се впиха в лявото ѝ рамо. Стиснаха — отначало леко, после все по-силно и по-силно. Впивах се в премръзналата ѝ плът, търсейки повредените нерви. Тя искаше да запази самообладание, но не успя. Отначало само изпъшка, после изскимтя, а накрая простена. Тялото ѝ започна да се гърчи.

— Още не си се оправила — поклати глава Ватукин. — Навремето сигурно те е боляло много... но какво друго можеш да очакваш след скок в асансьорна шахта?

Такова беше предположението и на Комаров, когато се любиха за пръв път. А сега го прави и Ватукин. Какво означава това? Изобщо означава ли нещо? Беше прекалено объркана, за да разсъждава логично. Това положително беше и част от стратегията на мъжа срещу нея. Направи опит да прогони тези мисли от главата си, но веднъж възникнала, възможността остана загнездена в съзнанието ѝ.

— Разбира се, ти си гонила диска — онзи, до който се беше докопал Салиби. Няма смисъл да отричаш, защото всички го гонеха. А Костя, разбира се, е знаел това...

Изненада, въпреки всичко. Вероятно ѝ беше проличала, тъй като Ватукин язвително се усмихна.

— Не си го знаела, а? Но е истина. Той е човекът, който ликвидира Рогачов в Париж, заедно с онзи офицер от британската Ес Ай Ес. Забравих му името, но именно от неговия джоб Костя е взел този прословут диск. Направил го е така, че да изглежда случайно — блъснал се в него, докато излизали от бирарията на онази улица в предградието Сен Оноре. Рогачов изобщо не те е забелязал.

Стефани отказа да повярва на ушите си.

— Костя е имал основателни причини да го направи — продължи Ватукин. — Що се отнася до диска, той изобщо не е знаел откъде идва тя и каква е истинската му стойност. Но Салиби е знаел. Колкото до бедния Олег... Е, под негово ръководство „Централная“ и без това беше изпаднала в безпътица. Казаците ни отнемаха бизнеса в Екатеринбург и Новосибирск, чеченските кучета започнаха да ни пречат дори тук, в Москва. Представяш ли си? Както и да е... Него вече го няма, а копелдаците си получиха заслуженото. Бизнесът се върна в нормалните си релси. А ти добре знаеш какво означава това, нали?

Стефани усети как ѝ се завива свят.

— Няма никакъв Коба и това ми напомня да приключвам — хилеше се насреща ѝ Ватукин. — Познаваш Марсел Клаесен, нали? И той те познава. Идентифицира те на Нова година. Затова беше там — исках да бъда сигурен. И вече съм. Ти изпълни присъдата над Аркан, нали?

Нямаше никакъв смисъл да отрича и тя само сви рамене.

— *Кой те нае?*

Главата ѝ леко се поклати.

— Кой те нае?!

— Не знам.

— Юри, запали ми още една цигара, ако обичаш...

— Не се срещам с клиентите си.

— Глупости!

— Това е истината. Така е по-добре и за тях, и за мен.

— А как получаваш поръчките?

— Чрез Стърн.

— Кой, по дяволите, е Стърн? Да не е някой гаден евреин?

— Той е информационен брокер. Работи в Интернет. Никой никога не го е виждал.

— И това са глупости!

— Истина е. Може да действа само благодарение на факта, че никой не го познава.

Търпението на Ватукин се изчерпа, мускулите на брадичката му потрепнаха като живи.

— Каж ми кой те нае за убийството на Аркан!

Стефани напълни дробовете си с въздух и поклати глава:

— Вече ти казах, че не знам.

Ватукин приклегна и лицето му се изравни с нейното.

— Ще ти направя едно щедро предложение — изсъска той. — Ти ми казваш кой те е наел, а аз те гръмвам в главата. Ако не се съгласиш, ще те оставя за час-два в лапите на тези юнаци. После някой от тях пак ще те гръмне в главата.

Тя не отговори. Ватукин се изправи и бръкна в джоба на якето си. Но вместо пистолет, в ръката му се появи някакво апаратче с метални куки в единия край. Пръстът му натисна скрито копче и апаратчето забуча, между куките заиграха сини светкавици.

— Помниш ли какво ти се случи сутринта в Лужники? Ще ти дам още един шанс... Кой те нае за убийството на Аркан?

— Върви по дяволите!

Ватукин вдигна фланелката и опря металните проводници в гърдите ѝ. Тя изпищя и припадна. Когато съзнанието ѝ се върна, цялото ѝ тяло трепереше, а от очите ѝ течаха сълзи. От долната ѝ устна се проточваше розова слюнка.

До слуха ѝ достигна приглушеният глас на Ватукин:

— До единайсет да е мъртва. Използвай някой от трабантите, като последния път. Потопи я в Раменки, ясно?

— Ясно.

— Ние отиваме в „Белия квадрат“. Ела и ти там, след като свършиш. Ще те чакам в единайсет и половина. Това означава, че имаш на разположение два часа с нея, преди да тръгнеш за Раменки.

— Добре.

— О, Юри... и още нещо...

— Да?

— Момчетата ти могат да я шибат на воля, но искам да е жива, когато колата избухне в пламъци.

Останала сама в канцеларията, тя все още можеше да ги вижда през остъклената врата. Бяха на металната площадка и разговаряха. Непосредственото въздействие на електрошока бавно отминаваше. На негово място отново се появи студът. Прилоша ѝ.

Колко ли са на брой тези типове? Най-малко седем, а може би осем или девет. Ватукин изчезна, като взе трима от тях със себе си. Тя стана свидетел на още лишени от звук разговори. После Юри проведе един телефонен разговор. Забоботиха автомобилни двигатели — един, после втори. Колите напуснаха цеха и боботенето бързо утихна. Изминаха няколко минути преди Юри отново да се появи в канцеларията. След него се намъкнаха и двама с гадни мутри.

— Хей, грозници, кой от вас ще ми я стопли? — обърна се към тях Юри.

Коремните ѝ мускули се сгърчиха от ужас. Направи опит да отдели тялото от съзнанието си. Като проститутка прибягваше до този трик всеки ден, всеки час, понякога и по-често. По всяко време на денонощието. С течение на времето това ѝ стана навик, прибягваше до него механично, инстинктите ѝ помагаша да се изключва. По този начин гледаше на тялото си някак отстрани, равнодушна към това, което вършеха с него разни непознати. По този начин успяваше да се справи и с болката, отвращението, чувството за унижение. Алтернативата беше паника, последвана на определен етап от истерия. От собствен опит Стефани знаеше, че тази алтернатива е по-лоша.

Вцепенението тръгна от главата ѝ, а после — като упойка — започна да обхваща и останалите части на тялото ѝ. Постепенно то се превърна в обикновен къс жива материя и нищо повече.

Пред очите ѝ се мярна някаква сянка, която се плъзна към вратата на канцеларията. Още един... В крайна сметка бройката щеше да престане да има значение. Една малка частица от съзнанието ѝ мислеше напред, отвъд горилите в стаята и тези отвън — към момента, в който може би ще успее да се освободи. Докато имаше надежда, щеше да търпи...

Вратата се отвори. Мъжът, който беше най-близо до нея, освободи токата на колана си, която изтрака по странен, почти неестествен начин — по-скоро като тътен. В следващия момент той политна напред, коленете му се подгънаха. Вторият понечи да се обърне, но се чу втори тътен, после трети. Той също се сгърчи и започна да се свлича към пода. Очите на Юри се разшириха. Миг по-късно екна четвърти изстрел, тялото му се вдигна във въздуха и прелетя над бюрото. Кръв блисна върху стъклото на междинната врата.

Йосиф Бергщайн прекрачи през първия труп. В едната му ръка димеше браунинг със заглушител, другата стискаше нож с късо острие.

— Нямаме много време — промърмори той, клекна и срязва тиксото, което стягаше глезените ѝ към краката на стола. — Трябваше да изчакам, докато останат по-малко. В началото бяха твърде много.

— В началото?

— Когато Ватукин беше тук.

— Но вие как...

— Не следях теб, а него.

— Не разбирам...

Лицето му се изкриви в дяволита усмивка.

— Пенсията не ме устройва... — Забеляза озадаченото ѝ изражение и добави: — Не си мислила, че ще остана безучастен, нали?

Той освободи краката ѝ, мина зад нея и стори същото и с китките ѝ.

— Долу са още шест, въоръжени до зъби.

— Но как успя да се качиш чак тук?

— Ти сигурно имаш на своя страна бързината на младостта, но на моя са годините стаж.

Тя направи опит да се изправи, но краката ѝ се подгънаха. Бергщайн протегна ръка да я подкрепи, а тя го прегърна през шията. Тазът ѝ беше напълно схванат, бедрените мускули проскърцаха при опита да ги раздвижи. Изобщо не чувстваше долната част на краката си.

— Студ и обездвижване — промърмори той. — Ще минат. Давай да тръгваме...

Излязоха на металната конструкция и поеха наляво. Под тях се виждаше един ланд ровър с трима мъже около него. Единият говореше по мобилен телефон. В дъното имаше авариен изход. Бергщайн опита бравата, но тя се оказа заключена.

— Ще я гръмна, за да се отвори — прошепна той. — След това ще разполагаме с броеви секунди. Мислиш ли, че ще можеш да тичаш?

— Ще се опитам — кимна Стефани.

Той насочи пистолета, сложи другата ръка пред очите си и понечи да натисне спусъка. Но Стефани сграбчи китката му в последния момент и му посочи рамката на вратата. Оказа се, че е здраво заварена и отварянето ѝ е невъзможно. Бергщайн видимо пребледня, а тя за пръв път изпита страх. До момента на освобождаването си просто нямаше смисъл да се страхува.

Насочиха се към стълбите в другия край на площадката и започнаха да се спускат по тях, стараейки се да не вдигат шум. Забелязаха ги точно когато бяха по средата.

— Обратно! — излая Бергщайн и я тласна нагоре по стълбите.

Отдолу се разнесоха викове и тропот на тичащи крака. Екна единичен изстрел, последван от продължителен залп. Бергщайн отвърна на огъня. Заглушителят тракаше като развален касов апарат. Някой извика от болка, до слуха ѝ достигна изтракването на оръжие, изпуснато на цимента. После на сантиметри от нея се разнесе глуха кашлица.

Металното стъпало, на което беше стъпила, се разтърси от тежестта на падащото му тяло. Обърна се. Бергщайн притискаше корема си с две ръце, между пръстите му бликаше кръв. Но умът му все още работеше. Изстреля един куршум в отговор и Стефани видя как двамината под тях потърсиха прикритието на ролка дебело стоманено въже.

Тя протегна ръка:

— Хвани ме!

Над главата ѝ свирна куршум, който пръсна на сол прозореца в дъното.

— Не...

— Дай ръка!

— Ти върви...

— Не!

Той изстреля още един патрон.

— *Бягай!* Открий ги! Накарай ги да си платят!

— Няма да те изоставя.

Той я стрелна с поглед, в който се четеше странна смесица между молба и гняв.

— Направи го заради Борис! Направи го за майка му, за мен!...

Стефани беше напълно парализирана.

— Влез във връзка със Стърн — накъсано добави Бергщайн. — Той има нещо за теб...

— *Какво?!*

— Хей, какво ти става? — облеци се насреща ѝ възрастният човек. — Нима забрави коя си?!

Не, не съм забравила. Знам коя съм. За пръв път след Белград аз съм Петра Ройтер.

Куршумите рикошират в металните листове, откъртват парчета бетон. Бергщайн в най-добрия случай ще ми спечели десетина секунди. Споглеждаме се за последен път, после аз се обръщам и хуквам към правоъгълното прозорче, което се вижда между желязното стълбище и заварената врата на аварийния изход. Хвърлям се срещу стъклото, свивайки тялото си на топка. Така, както са ме учили. Отново съм на Сентръл Парк Уест, литнала срещу неизвестността. Експлодирам в нощта сред хиляди парченца стъкло. Започвам да падам, после се блъскам в някаква стена. Лявото ми рамо изригва в пареща болка. Пак... Бетонът сваля кожа от лявото ми бедро и част от ръката. Удрям се в ръбовете на противопожарната стълба и се стоварвам на площадката под нея.

Усещам всяка една от раните си, но адреналинът ме тласка напред. Надигам се от бетона под противопожарната стълба и за пръв път умът ми настига тялото. Основният ми приоритет е да очистя района. Вторият — да се стопля.

Тичам с боси крака покрай стената на цеха. Долната част на ходилата изобщо не ме боли, тъй като е изтръпнала. Но болката ще дойде по-късно. Ледът е остър като начупени стъклени късове. Стрелбата зад гърба ми продължава — значи той още е жив. Засега. Пред халето са паркирани четири коли. На две от тях ключовете са на таблото. Несъмнено оставени там от мъжете, хукнали да видят кой стреля в халето.

Избирам мерцедеса. Премръзналите ми пръсти не могат да завъртят стартерния ключ. Колата е с автоматични скорости. Слагам лоста на „драйв“, освобождавам ръчната и настъпвам газта. Босият ми крак е толкова премръзнал, че се изплъзва от педала. Колата губи скорост. Опитвам отново и този път колелата свирят на високи обороти. От странична врата на халето изскача някакъв мъж, който очевидно не е добре. Лявата му ръка притиска гърдния кош, в дясната се поклаща пистолет. Няма време за маневри, насочвам колата право срещу него. Той стреля, но куршумът отнася огледалцето на дясната врата. Бронята го повдига във въздуха, а дясната страна на возилото го размазва в бетонната стена, обшита с гофрирана ламарина. Физически усещам как тялото му се сплесква по продължението на колата.

Профучавам през отворения портал и изскачам на черния път, без да се интересувам от евентуален насрещен трафик. Едва сега си давам сметка, че карам на тъмно и включвам фаровете. Пътни знаци липсват, но аз зная къде приблизително се намирам. Насочвам колата в посока, обратна на центъра на Москва. За по-малко от пет минути излизам на външния пръстен на околоръстното шосе и продължавам да се отдалечавам на север. Не мога да си позволя да привличам вниманието и затова карам в рамките на разрешената скорост, опитвайки се да шофирам нормално. Това ми се отдава все по-трудно, тъй като телесната ми температура започва да се повишава и крайниците ми неудържимо треперят.

Това е златният ми час. Хвърлям поглед към часовника на таблото, който показва девет и десет. Вадя петте минути, които

съм изразходвала за измъкването и изчислявам, че разполагам с времето до десет без пет. Златният час винаги е първият час. Часът на предимството, часът, в който другите правят опит да оценят щетите си и да съставят някакъв план. По време на криза човек трябва максимално да се възползва от златния час.

В девет и двадесет и пет напускам външния околоръстен пръстен, в девет и половина изключвам двигателя пред входа на блока в Бибирево. Не забелязвам никаква особена активност наоколо, но в далечината се мярват две сенки, които предпазливо се промъкват от вход на вход. Изключвам фаровете и си поемам дълбоко дъх. Нямам друг избор.

Слизам от колата. Студът вече ми действа много зле, тъй като тялото ми е частично затоплено. Отварям багажника, намирам комплекта за смяна на гуми и измъквам щангата. После заключвам колата и тръгвам към блока. Една двойка излиза от асансьора, вижда ме и смаяно се заковава на място. Мръсна жена, облечена само в окървавена фланелка и памучни бикини размахва автомобилна щанга в дясната си ръка, чийто лакът е обезобразен от прегаряния с цигара. Те виждат още многобройните ми рани, кръвта, счупеният нос, насиненото око, разбитата уста и рошавата тъмна коса. Смаяни са прекалено много, за да кажат нещо. Дори не ме питат добре ли съм...

Минавам покрай тях, влизам в асансьора и се моля паянтовата кабина да не заседне между етажите. Моят коридор е пуст и това предизвиква въздишка на облекчение. Не разполагам с ключовете си, затова събирам всички сили, които са ми останали, после тикам щангата в процепа срещу елементарната ключалка. Тя отстъпва при втория ми опит и аз се промъквам във вътрешността на апартамента. Ако някой ме дебне тук, значи край... Нямам сили да се справя с нов противник.

Затварям след себе си. Мислено правя списък на нещата, от които се нуждая. Часовникът в кухнята показва девет и тридесет и четири. Влизам в банята и пъхам главата си под крана. Измивам кръвта и мръсотията от лицето си, правя същото и с ръцете си. Повечето рани по тялото ми могат да почакаат, но не и носът, който е извит под странен ъгъл. Стискам върха между палеца и показалеца си и се опитвам да го изправа. Той е неестествено мек, почти течен...

Отвътре ме драцят счупените хрущяли, едната му страна е необичайно издута. Хващам го здраво с две ръце, поемам си дълбоко дъх и рязко натискам. Нещо пропуква, остра болка пронизва синусите ми, от ноздрите бликва кръв.

Подобрението не е голямо, но все пак видимо. Почиствам кръвта с нова порция студена вода, подсушавам се, след което набързо нанасям фон дьо тен върху най-тежките поражения на лицето си. Цепката над веждата си мажа с вазелин, след което се прехвърлям в спалнята, за да се преоблека. Вадя от гардероба две фланелки, чифт джинси, чорапи, ботуши и дебел памучен пуловер. Грабвам малкото електрическо фенерче и се връщам в банята. Натиквам тоалетните принадлежности в меката чантичка и бързо излизам в коридора. Време е да тръгвам.

Отново се качвам в мерцедеса и подкарвам към заключените гаражи на петдесетина метра по-нататък. Чаровникът на таблото показва девет и четиридесет и четири. Отварям вратата и хуквам към гълъбарника. Захвърлям фенерчето, скубя изсъхналата трева зад него, разривам снега. Когато откривам горната част на дупката, използвам щангата, за да разкъртя замръзналата земя. Ключът е там, където съм го оставила. Щраквам катинара и влизам в бараката. Гълъбите са плътно притиснати един до друг и ме гледат с червеникавите си очички. Лъчът на фенерчето напипва решетката в дъното. Вадя я от дупката на канализацията и издърпвам черната корда, на края на която е завързано херметично затворено найлоново пликче. То съдържа резервната ми самоличност, изработена от Сирил Брадфийлд.

Ирен Марсо, гражданка на Швейцария.

Зарязвам мерцедеса пред Казанската гара точно в десет и осем минути. Златният час е изтекъл. Какво ли е предприел за това време Ватукин? Прекосявам улицата по посока на Ленинградската гара и почти не усещам краката си. Чувствам се на края на силите си.

Влизам в билетния център и изкачвам стълбите към гишетата на горния етаж, където се продават билети за Талин и Хелзинки. Тук най-сетне ми се усмихва късметът. Пред гишетата няма нито един човек. Избирам си едно от тях, на което работи жена. Тя има подпухнало лице, зле изрусена коса и уморен вид.

— Закъсняла ли съм за „Толстой“? — питам.

Тя се втрещва в раните и охлузванията ми, после поглежда и часовника си.

— Още не...

— Самостоятелно купе?

— До Хелзинки ли?

Кимам с глава, придавам си невинно изражение на лицето и питам:

— Всички билети ли са продадени?

— Почти.

— Има ли някакъв шанс да получа самостоятелно купе?

Жената се консултира с компютъра.

— Във втора класа няма. Но имаме три първокласни купета, които...

— Ще взема едното.

— То е с две легла...

— Няма значение.

Тя започва да обработва билета. Аз дърпам ципа на найлоновото пликче и измъквам пачка рубли. Веждата на русокосата леко се повдига. Някогашната Петра се пробужда у мен. С лекота разчитам мислите, които ѝ минават през главата и бързам да нанеса превантивен удар:

— Най-сетне се отървах от тоя мръсник! — мърморя сякаш на себе си аз.

Тя отново оглежда обезобразеното ми лице.

— Добре ли сте?

Един бог знае откъде се появиха сълзите, които се търкалят надолу по блузите ми.

— Ще се оправя — шепна аз.

Качвам се на експреса в десет и петнадесет, малко след изтичането на златния час. Влакът потегля от Ленинградската гара точно в десет и седемнадесет, както пише в разписанието.

26.

Влакът пълзеше през града, в посока северозапад. Стефани затвори плъзгащата се врата на купето и сложи резето. Вътре беше топло и задушно, с два еднакво неудобни дивана легла. Погледна физиономията си, отразена от огледалото на гърба на вратата, и изведнъж ѝ се приплака. Не заради външния ѝ вид, а заради това, което се криеше зад него. Борис Бергщайн, Йосиф Бергщайн, Салман Рифат, Марсел Клаесен и всички останали, обединени и ангажирани от самата нея.

Тъмнината отвъд стъклото внушаваше сигурност. С напускането на Москва изгоряха и последните остатъци от адреналин в кръвта ѝ. В резултат се усили болката от многобройните ѝ рани. Стана да разгледа носа си в огледалото. Не изглеждаше добре, но се понасяше. Под ноздрите ѝ се виждаха засъхнали петънца кръв. В сака имаше тубичка „Савлон“. Втри част от него в прогорените си рани, щипенето беше ужасно. Същото стори и с останалите рани по тялото си, а след това смъкна обувките и чорапите си, за да обърне внимание на стъпалата си — мръсни и изпонарязани. Там отиде и останалата част от мазилото.

Легна си. По коридора шетаеше шафнерът, мина и количка, предлагаща храна и напитки от вагон-ресторанта. На вратата се почука. *Желаете ли нещо за ядене, за пиене?* Не, благодаря, отвърна тя.

Монотонното потракване на колелата бавно я унесе. В един момент беше събудена от разправия на висок глас в съседното купе. Часът беше два и тридесет и пет, което означаваше, че в Манхатън е привечер. В Манхатън, където е Комаров. Време за коктейли, прецени тя. В някой моден бар, в който пианистът свири парчета на Коул Портър или Синатра. Болеше я всеки квадратен сантиметър от тялото, зъзнеше въпреки силното отопление. Непрогледният мрак зад стъклото се разсейваше от някоя и друга самотна лампа край линията или далечните светлини на самотно стопанство.

Йосиф и Борис Бергщайн — вуйчо и племенник. Единият убит от нея, другият — убит, докато я спасява. И двамата на едно и също място. Усещаше, че това би трябвало да означава нещо, но опитът ѝ казваше друго — смъртта рядко може да бъде многозначителна, тя почти винаги е рутинна.

Когато се събуди за втори път, мускулите ѝ бяха напълно блокирали. След двадесет минути болезнени упражнения успя да вкара минимум кръв в жилите си. Във Виборг влакът беше проверен от екип митничари и тя бе принудена да влезе в новата си роля на швейцарска туристка, която не говори руски. Официалните лица я гледаха отначало с подозрение, а след това със загриженост. Единият от тях знаеше малко немски. Била нападната от бандити, обясни тя. Но проблемът вече бил решен от московската полиция. Сега искала да забрави всичко и се надявала да стигне без проблеми до Финландия, където имала приятели.

Точно в единадесет и половина експресът „Толстой“ навлезе в централната гара на Хелзинки. Утрото беше прекрасно. По синьото небе нямаше нито едно облаче, а температурата беше минус петнадесет по Целзий. Преди да напусне сградата на терминала, Стефани се насочи към дългата редица телефонни автомати и позвъни в Маджента Хаус.

— „Аделфи Травъл“, добро утро.

— Искам да говоря с Александър.

— Тук нямаме човек с такава...

— Спестете ми това, за бога!

— Съжалявам, но вероятно сте сбъркала номера.

— Маркет-Ийст-едно-едно-шест-четири-Ар-Пи.

— Момент, моля.

Роузи Шодхъри беше тази, която дойде на телефона.

— Стефани, къде си?

— В Хелзинки. Слушай, искам да му предадеш нещо от мен.

Спешно е.

Приключила с разговора, тя прекоси площада пред гарата и пое нагоре по улица „Вилхон“. Трите етажа над ресторант „Хамлет“ бяха заети от три самостоятелни хотела — всеки на отделен етаж. Стефани си избра средния, носещ нищо неозначаващото име „Странноприемница Централна гара“. Една маса с изкуствено

покрытие играеше ролята на рецепция. Зад нея седеше кльоцав мъж с мазна, прибрана на конска опашка коса, облечен в черни кожени панталони и лилава фланелка с дълъг ръкав с избелелия лик на Робърт Плант отпред. Някъде около петдесетгодишен, прецени Стефани. Очите му зад стъклата на очилата гледаха равнодушно.

— Една стая, моля. Номер четири...

Спецификата на изискването събуди интереса на мъжа. А белезите по лицето ѝ го усилиха.

— Четири?

— Онази отзад, която гледа към двора.

Той се обърна към дъската с ключовете вляво.

— Съжалявам, но номер четири е заета. Вземете номер пет, тя също гледа към двора.

— Искам номер четири.

— Вече ви казах, че...

В ръката ѝ се появи пачката долари на Ирен Марсо, пръстите ѝ започнаха да отброят отделните банкноти.

— Ще платя допълнително, разбира се.

Четвърт час по-късно трансакцията приключи и тя беше настанена в желаната стая. Досегашният наемател прие с облекчение да бъде преместен в друга стая без допълнително заплащане, особено след като разбра причините за това — спешно възникнал проблем с гризачи. Стефани заключи вратата и отвори прозореца. Задният двор представляваше мрачен и тъмен кладенец, образувал се между стените на четирите околни сгради. Вляво беше старата водосточна тръба, свързана директно с градската канализация. Пакетчето си беше на мястото, здраво прикрепено към задната част на тръбата и почти залепено за стената. Всъщност не беше пакетче, а малка кутийка от мек метал, почти невидима за любопитни очи. Стефани огледа перваза. Не беше заледен, нямаше и сняг. Покатери се върху него, хвана се за рамката и протегна ръка. Кутийката беше прикрепена с помощта на два винта за дърво, доста ръждясали. В това нямаше нищо чудно, тъй като стоеше тук вече трета година. Въпреки това се откачи лесно, без проблеми. Стефани се прибра вътре, отвори кутийката и извади малък ключ, окачен на дълга верижка.

След десетминутна разходка пеш стигна до Университетската аптека на Манерхейминтие, която работеше денонощно. Оттам купи

няколко вида дезинфекционни средства, бинтове и лепенки. Върна се в странноприемницата и се залови с краката си. Отстрани мръсотията и засъхналите корички от изранените си стъпала, почисти ги и ги намаза с дезинфекциращите разтвори. Когато приключи с това, легна да си почине, след което отново излезе навън и се насочи към улица „Александер“, където имаше клон на „Мерита-Норд“. Входното фоайе на банката беше огромно, наподобяващо пещера помещение с каменни подове и високи тавани, много добре отоплено. Гишетата за обслужване на клиенти бяха подредени зад масивен плот от зеленикав мрамор. Стефани извади ключето и изчака да я заведат в залата, в която се съхраняваха депозитните касети. Останала сама там, тя отвори касетата и прехвърли съдържанието ѝ в малкия сак, който носеше. Прибра се в странноприемницата и пръсна придобивките си на леглото.

Франка Мюлер — най-завършената самоличност, с която изобщо е разполагала Петра Ройтер. Докато живееше в Южна Франция като Стефани Шнайдер, тя бе приемала самоличността на Мюлер като последната си застрахователна полица. Винаги си беше представляла, че да се възползва от нея, ще ѝ трябва едно прозорче от дванадесет часа, за да отскочи до Финландия. И винаги беше вярвала, че ще бъде в безопасност в мига, в който успее да се добере до Хелзинки и самоличността на Франка Мюлер.

По обратния път към странноприемницата се отби в мултимедийния център на Ласипалатци, където се наложи да чака половин час, докато получи достъп до някой от интернет терминалите.

— Здравей, Оскар. Дано да имаш нещо за мен.

— Разбира се. Имаш пратка и от бивш наемен убиец от КГБ. Дали пък не сключваш пактове с врага, Петра? Честно ще ти призная, че съм шокиран...

— Съмнявам се. Подозирам, че вие двамата сте били добри познати.

— Били?

— Страхувам се, че е така. Вчера, в Москва...

— Надявам се, че това не е твое дело.

— Не. Той умря, за да ме спаси.

— Това не ме учудва. Винаги съм го мислил за прекалено хуманен за тази професия.

— Какво е оставил за мен?

Стефани влезе в кафене „Стриндберг“ на Похойосефланади точно в пет и половина, съгласно уговорката. Пристъпи към щанда и се нареди на опашката. Заведението беше пълно, клиентелата му беше разнообразна — от мъже на средна възраст със сака от туид и сиви панталони от каша, жени с кожени палта и пластове грим до студенти с обиди на носа. Под стъклото на витрината имаше изобилие от салати, сандвичи и сладкиши, но Стефани си поръча само един горещ шоколад, тъй като изобщо не можеше да мисли за храна. Докато чакаше рестото си, забеляза, че Александър вече е тук, седнал на една маса в ъгъла с гръб към прозореца. Това, разбира се, беше най-единеното място в цялото заведение. На стола до него бе оставен акуратно сгънат лоден от фин габардин, а на масата чаша с кафе.

— Исусе Христе...

— Не е чак толкова зле, колкото изглежда.

— Вярно — кимна той. — Ако е така, би трябвало да си мъртва.

Тя седна.

— Наистина умееш да предразполагаш жените, а?

— Самолетът ми кацна по-рано. Направих опит да ти се обадя, но телефонът ти беше изключен.

— Телефонът ми е някъде в Москва, заедно с всичко останало. С колко време разполагаме?

— Имам билет за последния самолет довечера, който излита в седем и половина. Уредил съм да ме вземат с кола, значи имаме час, час и нещо.

— Роузи разказа ли ти?

— Да — кимна той. — Предаде ми всичко, което си й казала.

— Друго няма. Не съществува никакъв Коба.

— Това ти го казваш.

— Но сделката ще се осъществи — вдругиден в Ню Йорк.

Той извади малък бележник от вътрешния джоб на сакото си.

— Подробности?

— Няма — поклати глава Стефани.

— Трябва да предупредим американските власти.

— Няма време. В смисъл, че те няма да могат да реагират адекватно и със сигурност ще объркат нещата. Единствено аз имам известни шансове.

— Нямаш никакви шансове! — скастри я Александър. — Не виждаш ли, че едва стоиш на краката си?

— Ще се справя.

— Да ме държиш настрана, не е добра идея, Стефани!

— Също като идеята да ме прецакаш!

— Нещо не те разбирам — сбърчи вежди той.

— Затова си тук. Това е последната ни среща и затова не искам тя да е като предишните. И двамата трябва да знаем предварително какво ще се случи. След Ню Йорк сметките ни са уредени. А това означава, че аз ще изчезна веднага след като приключим със сегашния си проблем. Този път завинаги...

— А какво ще стане, ако не успееш да предотвратиш сделката? Играеш си с живота на хиляди хора, Стефани...

— Знаеш ли какво ще ти призная? Не ми пука. Пет пари не давам, тъй като отдавна съм претръпнала за подобни неща. При всички случаи ще намеря начин да те уведомя. Може би ще се наложи да почакаш месец или два, но...

— Май всичко си изчислила, а? — подхвърли той. Нещо в гласа му я накара да застане нащрек и да го погледне внимателно как отпива от чашата си. Александър не беше от хората, които ще влязат в бой, без да са сигурни, че ще спечелят. Следващите му думи потвърдиха това предположение: — А сега ми разкажи всичко за Константин Комаров.

Това име прозвуча изключително странно в неговата уста. Стефани тръсна глава, за да прогони лошите си предчувствия.

— Какво искаш да знаеш?

— Къде е неговото място във всичко това?

— Няма такова място.

— Наистина ли?

— Имал е общ бизнес с Олег Рогачов, сега работи и с Ватукин. Но не са близки.

— А ти близка ли си с Комаров?

Този въпрос беше зададен по единствената причина, че отговорът му беше известен. Въпреки това тя не можеше да му каже

истината и мълчаливо поклати глава. Ръката му се плъзна към акуратно сгънатия лоден и се появи оттам с портативния дивиди плейър, който Роузи Шодхъри беше носила в Цюрих. Отвори го, натисна бутона за възпроизвеждане и го плъзна през масичката.

— Мисля, че няма да ти трябват слушалки, тъй като картината е достатъчно красноречива...

Цветовете нестабилно потрепваха, но стаята безспорно ѝ беше позната. Гледната точка на камерата беше някъде горе, в един от ъглите на тавана. Там имаше някаква вентилаторна решетка, спомни си тя. Над вратата, боядисана в бяло, като стените. Това беше спалнята в апартамента на Олд Корт Плейс. Видя се яхнала Комаров, бялата кувертюра беше паднала на пода. Главата ѝ беше отметната назад, очите затворени. Пръстите на Комаров потъваха в задната част на бедрата ѝ, телата им бяха плътно залепени едно за друго. Страстта им личеше ясно, въпреки относително лошото качество на картината. Тя натисна стоп бутона и щракна капачето.

— За теб няма ли край? — прошепна.

— Така ли се държиш с мъжете, с които не си особено близка? — хладно попита той.

— Записал си ме? В собствения ми дом? *Как може да го направиш?*

Лесно, разбира се. Такива неща стават лесно. Той мълчеше, оставяйки мълчанието да работи вместо него. Никога не беше мразила друго живо същество толкова силно, колкото мразеше Александър в този миг. Въпреки достойната му конкуренция. Обзе я такъв бяс, че просто не можеше да говори. За пръв път в живота си разбра, че би могла да убива и за лично удоволствие.

— Да поговорим за него.

— Нямам какво да ти кажа, гадно копеле! Нищо от моите отношения с този човек не ти влиза в шибаната работа!

— Наистина ли мислиш така?

— Няма никакъв Коба и с това въпросът е приключен!

— Значи става въпрос за някаква семантична волност, така ли? — ледено се усмихна Александър.

— Той е толкова Коба, колкото съм и аз!

— Нито за миг не съм се съмнявал в това. Но ти беше ли в Париж? Ти ли уби Олег Рогачов? Ти ли вкара един куршум в тила на

Джеймс Маршал? Ти ли открадна диска, който след това си продала на Салиби?

Стефани слисано го изгледа.

— Ние сключихме сделка — прошепна тя. — И тази сделка още е валидна. Ти обеща — издирвам Коба, след което съм свободна.

— Отмъщението за смъртта на Маршал беше приоритет още от самото начало.

— Само защото ти беше убеден, че отговорен за него е Коба.

— Ако питаш мен, аз съм дълбоко убеден, че зад прякора Коба се крие Комаров. Пък и не само аз мисля така.

— Не. Мишената е бил Рогачов, а Маршал...

— Грешка, а? Хайде де! Комаров е *реалната заплаха!*

— Ватукин е реалната заплаха! Той поддържа връзки със сръбските отцепници.

— Ама ти сляпа ли си? Ватукин е марионетка, чиито конци дърпа именно Комаров. Той преговаря с „Централная“, той отговаря за всичко съществено. Той е единственото общо нещо между тях.

— Но ти обеща, за бога!

— Време е да пораснеш, Стефани... — По някакъв необикновен начин Александър успя да придаде на лицето си едновременно отегчено, развеселено и раздражено изражение. — А какво, ако смея да попитам, планираш да правиш с този човек? Общо бъдеще, може би ще теглите кредит и ще си купите семейно волво? Ти не си различна от останалите обитатели на тази планета, Стефани. Намираш временна утеха където можеш, просто защото трайната връзка е химера за теб!

— Това не е вярно!

— Тогава ми посочи поне една продължителна връзка в миналото си.

— Тази...

Грешка. Осъзна я в момента, в който думата излетя от устата ѝ.

— Чукаш един богат престъпник, с когото се срещаш из разни хотели... Нима наистина вярваш, че това е връзката на живота ти?

*Бих могла да споря с него, бих могла да хвърля остатъка от
какаото си в лицето му. Но какво от това? Не желая да свързвам*

Александър с нито едно приятно чувство у себе си, дори и с най-мимолетното.

— Хора като Комаров не ги изправят пред съда — казва той.

— Защото хора като теб ги застрелват — казвам аз.

— Те подкупват съдиите, заплашват съдебните заседатели, унищожават уликите, убиват свидетелите... И в момента, в който отново излязат на улицата, бизнесът продължава да тече както обикновено, с всичките съпътстващи го страдания. Но във всеки случай ние не изгаряме от желание непременно да ги изправим пред съда, нали? Защото бог знае какви мръсни тайни могат да видят бял свят.

Пред очите ми изплува общезжитието за бездомници и домът за сираци в Измайлово.

— Тук грешиш — казвам аз, макар да съм убедена, че няма никакъв смисъл да го убеждавам.

— Всъщност това няма никакво значение — въздиша той. — И не те засяга. Възнамерявам да изпратя друг човек.

— Не можеш.

— Този въпрос не подлежи на дискусии, Стефани.

— Ако го убиеш, ще направя така, че сделката да се осъществи — заплашвам го аз.

— Мисля, че няма да го сториш! — ръмжи Александър и насочва обвинително показалец в гърдите ми. — Но дори и да го сториш, то едва ли ще промени нещата...

— Мръсник!

— Не ме разбираш. Аз ти правя отстъпка — поемаш грижата за Ватукин и отново сме чисти. След това можеш да вървиш където пожелаеш.

— Ти не ме разбираш! — съскам аз.

— Стефани, те и двамата вече са мъртви!

— Не е толкова просто — упорствам аз.

— Напротив — клати глава той.

Искам да креция, но не го правя. Защото той е прав. В неговия свят — реалния свят — сложните неща винаги могат да станат прости. Това му е работата. Предлага ясни и категорични решения за всички сложни проблеми. Със същото се занимава и Петра.

— Тогава нека аз да го направя.

Следва дълго, изпълнено с недоверие мълчание.

— Не говориш сериозно — най-сетне промърморва той.

Очите ни се срещат.

— Говоря напълно сериозно — уверявам го аз.

— Няма да стане.

— Моля те.

— Забрави, Стефани. Нека нещата си останат анонимни.

— Дължиш ми го.

— Не ти дължа нищо.

Навеждам се напред. Гласът ми е тих, но недвусмислено ясен.

— Искаш го мъртъв? Окей. Все някой трябва да го свърши, което означава, че мога и аз. Знам, че при всички случаи ще ни наблюдаваш, тъй че какво губиш?

— Страхувам се, че си прекалено добра за...

— Глупости!

— Това е истината. И двамата я знаем.

— Давам ти думата си.

Това предизвиква иронична усмивка.

— Не бих казал, че точно такава е представата ми за стопроцентова гаранция.

— Но на теб не ти пука кой точно ще го извърши, стига да получиш това, което искаш. Живот за живот. В крайна сметка за това става въпрос, нали?

Събуждам се и поглеждам през прозореца. Отначало виждам единствено облаци. После бавно осъзнавам, че това не са облаци, а лед и сняг. Гренландия — просторна и девствено бяла, се простира чак до хоризонта. Едно мъничко черно петънце бърза да прекоси този смайващо бял екран. Това е полет МД-11 на авиокомпания „Финеър“, дестилация Ню Йорк.

— Желаете ли нещо? Капучино, вода?

Стюардесата се е надвесила над мен, на устните ѝ играе любезна усмивка.

— Едно капучино, моля ви...

Придърпвам краката си под одеялото и ги подгъвам под тялото си, което продължава да пулсира от болка. Пътувам в бизнес класа,

кабината е наполовина пълна. Повечето пътници спят, един-двама гледат филми. Поглеждам часовника си. Дремала съм близо три часа, което е с близо три часа повече в сравнение с предишната ми нощ в странноприемницата.

До сделката остават двадесет и четири часа. Дотогава Комаров е в безопасност, просто защото Александър се нуждае от мен. След това ще направим опит да избягаме, разбира се. Но няма да успеем. Александър е наясно, че не може да вярва на думата ми и това означава само едно — Костя вече е под наблюдение. Екип от четири или пет човека, които със сигурност вече са заели позиция. В противен случай Александър никога не би се съгласил на този компромис. Нищо няма да усетим. Те знаят всичко за мен и ще бъдат подготвени. Още при първото съмнение ще ликвидират и двама ни. Не мога да разчитам дори на по-добрите си лични качества, просто защото срещу мен ще бъдат изпратени много добри специалисти. Бойд ще има грижата за това. Каква ирония на съдбата, господи. Сигурна съм, че това ще го довърши. Ех, ако можеше да знае...

Аз съм част от уравнението на Александър и от този факт на него със сигурност му текат лигите. Дали да спася себе си като убия Костя? Или да умра с него, докато се опитваме да избягаме? Александър не храни никакви илюзии относно моето поведение. Познаваме се прекалено добре, за да мога да го заблудя с обещанието, което му дадох.

Стюардесата се връща с моето капучино и аз продължавам да се нося над величественото бяло платно, наречено Гренландия.

Двама души се караха пред кафене „Севън Джой“. Стефани прекоси Мълбъри стрийт и започна да слиза по стръмните стъпала към мазето. Коридорът миришеше на влажни палта, евтини пури и анасон. Пред зъболекарския кабинет на Ву Лин нямаше никого. Тя отвори, без да чука. Ву Лин беше в дъното на помещението, приведен над някаква епруветка, до която гореше спиртна лампа.

— Затворено е — промърмори той, без да вдига глава.

— Още по-добре.

Той се завъртя и втренчи късогледите си очи в лицето ѝ. В следващия миг я позна и в очите му пробяга тревога.

— Какво търсиш тук?

— Нека кажем, че не съм тук за запълване на каналите — хладно го изгледа тя.

— Не бива да идваш така, без първо да се обадиш по телефона.

— Съжалявам, но нямах време.

Което си беше чиста истина. Самолетът на „Финеър“ беше кацнал в четири и двадесет, с малко закъснение. После, в продължение на близо три часа, Франка Мюлер се бори с формалностите на емиграционните служби на летище „Кенеди“ и тежкия трафик по посока на Манхатън. Това едва ли е рекордно постижение, но не е чак толкова лошо, прецени Стефани.

— Какво искаш?

— Пистолет.

— Кога?

— Сега.

— Тук нямам пистолети.

— Наистина ли?

— Не е безопасно — въздъхна Ву Лин и поклати глава.

Стефани направи крачка напред и той побърза да отстъпи.

— Защо имам чувството, че ще се чувстваш много по-безопасно с пистолет? — заплашително попита тя. — Всеки би могъл да ти скочи, особено ако вземем предвид бизнеса, който въртиш тук. Най-вероятно пациент с лошо поставена пломба. Американците много обичат да се оплакват. Все си пробутал някой боклук на някого.

Колебанието му си пролича съвсем ясно. Беше сигурно, че я помни, но май беше забравил точните параметри на сделката им.

— Един час...

— Сега!

— Невъзможно!

В подноса на спомагателната масичка имаше употребени инструменти. Ву Лин забеляза погледа на Стефани и започна да отстъпва към ъгъла.

— При последната ни среща те предупредих, че допускаш грешка, като ме мамиш — хладно процеди тя.

Това се оказа достатъчно. След още една-две зле прикрити заплахи китаецът отвори чекмеджето на работната маса. Пистолетът беше колт от модела „Делта Елит“, пригоден за пълнител с 10-

милиметрови патрони. Щатски модел от 87-ма, изработен от синкава стомана и ръкохватка от черен неопрен. Тя го пусна в раничката, която едва тази сутрин си беше купила от универсалния магазин „Стокман“ в Хелзинки. Пак там се беше снабдила с пълен комплект нови дрехи. Онези, с които пристигна във Финландия под името Ирен Марсо, си останаха там — в странноприемницата до гарата.

Малко преди девет слезе от едно такси на Пето авеню. Комаров я отведе в апартамента си, затвори вратата и впи устни в нейните. После я отдалечи от себе си и хвана главата ѝ с две ръце.

— Хей, какво е станало с теб?

— Прегърни ме — прошепна тя.

Той го направи толкова здраво, че костите ѝ пропукаха.

— Всичко ли свърши?

— Почти.

27.

Сакото на Комаров беше хвърлено на дивана, с вратовръзката отгоре. Ръкавите му бяха навити до лактите, от единия стърчеше син православен кръст, а от другия сгърчена сивкавозелена лента. Предложи ѝ да избира между две умрели от студ водки — „Московская“ и „Желка“.

— „Московская“ — отсече Стефани и смъкна раницата от гърба си.

Той сипа по два пръста в две чаши от дебело стъкло и ѝ подаде едната.

— Разполагаме с тази вечер и утре вечерта — обяви тя. — След това трябва да изчезваме.

— А утре през деня?

— Нищо необичайно — сви рамене тя.

— Ще има нещо необичайно — усмихна се той.

— Говоря сериозно, Костя. Под наблюдение си.

Усмивката му бързо се стопи.

— Какво?!

— Ще бягаме не заради мен, а заради теб.

От изражението му пролича, че е безкрайно объркан.

— Узбекът, който е бил убит във Воронеж... Ти ли го направи?

Очите му се превърнаха в две тесни цепки.

— Питаш ме дали наистина съм Донът от Дон?

— Да.

— Не съм.

— Но той те е измамил!

— А аз дадох награда на човека, който го уби.

— Наел си човек?

— Беше свободен стрелец, който просто се отзова на обявата.

Пуснах слух, че плащам добре за главата на узбека.

— А какво ще кажеш за Олег Рогачов? Ти ли го уби?

Комаров спечели време, палейки един честърфийлд.

— Кой ти е казал такова нещо?

— Вярно ли е?

Разбира се, че е вярно. Той само кимна.

— А Джеймс Маршал, офицерът от Ес Ай Ес?

— Бяха заедно. Нямахме друг начин да бъде сигурен...

— Исусе!

— За това ли става въпрос? За смъртта на един английски разузнавач?

— За теб, да.

— Но защо?

— Рогачов е дал на Маршал диска, който впоследствие си откраднал ти.

— Това е вярно.

— Какво имаше на този диск?

— Информация за ликвидиране на съперниците. Детайли от сделките и финансовите им операции, включително пране на пари. Информация за корпоративните им мрежи, подробности от личните им банкови сметки, имената и адресите на потенциалните информатори, плюс слабите им места. Всичко беше описано в големи подробности.

— И ти го продаде на Джордж Салиби, така ли?

— Не, разбира се — сбърчи вежди той. — Унищожих го.

— А какво имаше в касата му?

— Това, което си открила и ти.

— Аз не открих нищо.

— Точно така. Пусна се слух, че съм му продал диска, не знам от кого. Предполагам, че Салиби е решил да се възползва от този слух. След като хората мислят, че притежава диска, защо пък да не превърне този слух в средство за натиск?

— Но е подценил стойността на информацията, която е съдържал дискът, така ли?

— Да. И заради която дискът се превръща в обект на посегателство, а не в средство за натиск.

— Но защо е било нужно да се забъркваш и ти?

— Ние с Олег бяхме доста близки, но той искаше да станем още по-близки. Настояваше да работя за „Централная“, а не само за себе си. Отказах му, но той не изгуби надежда. Мислеше, че ще успее да ме убеди. По тази причина ми разказа за диска и предстоящата сделка. Аз

му казах, че е луд и всичко това ще доведе до открита война сред престъпния свят, война с непредвидими последици за всички. Той обаче заяви, че нищо подобно няма да се случи, докато източникът остане в тайна.

— Толкова голямо ли е било доверието му в теб?

— А защо да не бъде? Никога не съм му давал повод да се съмнява в мен. Заработих за „Централная“ едно малко състояние, но такива състояния съм правил и за други. Те също ми се доверяваха. Ситуацията беше невъзможна. Направих опит да го спра, като му казах, че съм лесно подкупен, но той вече беше взел решението.

— И ти го последва в Париж, така ли?

— Ако го бях оставил да продължи, щеше да настъпи страшен хаос. А след хаоса — и съответните репресии. Неща от този род никога не могат да останат в тайна. А в момента, в който се разчуе неговото име, идва ред и на моето. Или директно, или косвено...

— А Джеймс Маршал?

— Получих диска, но не знаех какво му е разказал Рогачов...

— Каква бъркотия, господи!

— Би могло да бъде и много по-лошо.

— Върнаха ме на сцената с единствената цел да докажа, че Маршал не е бил убит от Петра. Но докато вършех това, аз обвиних теб...

— Грешката не беше твоя. Не беше дори моя, нито пък на Рогачов.

Тя не беше в настроение да обсъжда този въпрос.

— Имаше ли нещо ядрено на този диск?

— Например?

— Например подробности за контрабанден плутоний-239.

Комаров поклати глава, опразни чашата си и отново хвана бутилката.

— По тази причина ли съм мишена? — попита той.

— Мишена си, защото искат отмъщение. Живот за живот. И няма начин да ги разубедим.

— И тъй?

— Ако заподозрат, че имаш намерение да бягаш, положително ще те убият. Затова денят ти трябва да е нормален — сутринта отиваш

в офиса както обикновено, вечерта се връщаш... Няма да предприемаме нищо преди вдругиден.

— А те защо биха изчакали?

— Защото такава ни е уговорката.

— Твоята уговорка? — учудено я изгледа той.

— Хората отвън са подкрепление — отвърна тя и допи водката си. — А аз съм тази, която трябва да те убие.

Гняв липсваше. Отначало той изглеждаше просто слисан. Тя не направи опит да обяснява, просто защото знаеше, че това само ще влоши нещата. Напълни отново чашата си и му подаде бутилката. Известно време пиха в мълчание. А когато той го наруши, не я попита за никакви подробности. Целунаха се, тя усети водката на езика му. Или това беше водката по нейния език? Отпуснаха се прегърнати на дивана, пръстите им бяха здраво преплетени, коленете им се докосваха.

— Онези неща, които ми разказа в Москва — прошепна той, — подробностите от детството ти... Къде било мястото за спане на кучето в кухнята, как виел вятърът през зимата, ароматите на късната лятна вечер... Всичко това непрекъснато ми се върти в главата. Мисля си и за местата, които посетихме по Коледа. Те също принадлежат на твоето минало. На истинското ти минало. Толкова много неща искам да те питам!

— Вдругиден... След вдругиден ще разполагаме с всичкото време на света.

— Може би.

— Ще видиш! — увери го Стефани.

— Да, ама аз не искам да чакам толкова дълго...

Минава два. Обелвам от себе си пласт след пласт, вече повече от четири часа. Съживявам семейството си, спомените си, откривам някаква нова версия на Стефани Патрик. Тя не е най-хубавото момиче в класа, но със сигурност е най-умното. И най-трудното. С най-големи шансове за успех, но и най-близо до провала. Искях да пиша. Да бъда журналистка — може би кореспондент в чужбина, на някое от най-горещите места на света. Искях да бъда далеч от своята самодоволна и ограничена публика. Искях да бъда

актриса, да се омъжа за дребен селянин, да стана част от екипа на НАСА. Искях да бъда уважавана, пренебрегвана, обичана, обругавана. Искях да бъда всичко, което родителите ми не искаха.

Такава бях. Въпросите на Костя и моите отговори ми напомнят за това, което бих могла да бъда. Съществува алтернатива на собственото ми аз и не е възможно да се определи коя от нас е реална. Може би и двете. Точно както Петра е реална, макар и по свой особен начин.

Сега вече не съм само изтощена, сега съм и отровена. Опразнихме бутилката „Московская“, а след нея изпихме и бутилка „Сен Естеф“. Но в главата ми се загнездиха не толкова алкохолните изпарения, колкото спомените за миналото.

Костя ме води в стаята, в която се любихме за пръв път. Тук бях свалила дрехите му, за да замръзна от изумление пред татуираното му тяло. Този миг беляза и мен с една татуировка — в паметта ми. В момента, в който той започва да ме съблича, аз си мисля как и той ще изпита нещо подобно.

Моите цветове се разкриват постепенно. Аз не правя нищо, никой от двамата ни не говори. Драскотините са черни линии. Пак паралелни, но двойни по лявото ми бедро, очертани от мръсни нокти. Такива има и по гърлото ми, и около китката ми — подобно на някаква странна гривна. Мораво синкави рани покриват корема, ребрата и гърдите ми, обикалят около лявото ми око, минават през рамото и се спускат надолу по ръката. Трите дупки от цигари на лакътя ми и онази странично на тялото ми са алени рани, които са страшни дори за гледане, да не говорим за докосване. Когато оставам гола, имам чувството, че той ме обвива с някаква невидима мантия. Пръстът му нежно пробягва по линията на непохватно наместения ми нос.

— Ватукин ли го направи?

— И той беше там...

— Те... Направиха ли ти нещо друго?

— Не.

Той мрачно кима, но аз не съм сигурна, че ми вярва.

— Ако го видя някъде, със сигурност ще го убия!

Пръстът му докосва разцепената ми устна.

— Няма да го видиш — казвам аз.

Хотел „Съмърсет“ на Петдесет и четвърта улица — Запад. Според информацията на Йосиф Бергщайн, срещата ще се състои тук, в три следобед. Стефани се появи малко след един. Изпълнявайки препоръките на Стърн, тя проникна в хотела отзад. Товарната рампа беше запълнена с бетонни блокчета, със същите блокчета бяха зазидани и прозорците на приземния етаж. Малко над центъра на рампата висеше долният край на противопожарната стълба. Твърде високо, за да бъде достигнат. Стефани примъкна един стар сандък за чай, върху него постави кофа за боклук, обърната с дъното нагоре. Покатери се на тази импровизирана пирамида и протегна ръка. Най-долното стъпало все още беше на около тридесет сантиметра от пръстите ѝ. Подскокът не беше особено силен, но напълно достатъчен за болката, която прониза рамото ѝ. Разлетяха се гълъби. Изкачи се до четвъртия етаж, където счупи едно стъкло и проникна във вътрешността на сградата.

Между двете световни войни, а след това и през петдесетте и шейсетте години, „Съмърсет“ е бил любимият хотел на англичаните, посещаващи Ню Йорк. Те харесвали просторните му стаи и леко повехналото величие, което се излъчвало от фасадата му, стоически понасяли тромавото и неефикасно обслужване. За мнозина от тях той бил като втори дом. Но през седемдесетте и осемдесетте години хотелът станал жертва на немарливо стопанисване, губейки последните остатъци от добрата си слава. Както сградата, така и персоналът се нуждаели от основен ремонт, който така и не се състоял. През 1994 година „Съмърсет“ бил затворен, но никой не забелязал това.

Апартаментът „Елингтън“ се оказа разширена версия на апартамента, в който се беше събличала за Анатолий Медаев. Две от стаите бяха обзаведени с балкончета — едното гледаше към Петдесет и четвърта улица, а другото — към Музея за модерно изкуство. Стефани направи бърз оглед на изоставените помещения, намери подходящо укритие и провери колта, който бе реквизирила от Ву Лин. Тук беше влажно и студено, по една от стените се стичаше ледена вода. От устата ѝ излизаше пара, а въздухът тежеше от миризмата на мухъл.

Навън продължаваше да вали дъжд, който поглъщаше почти изцяло грохота на оживения манхатънски трафик.

Ватукин и Александър Косигин пристигнаха в два и половина, придружени от трима въоръжени бодигардове. Косигин беше облечен в палто с кожена яка, на главата си имаше шапка от лъскав самур. Имаше осанка на Патриций, беше облечен в скъпи дрехи. Едва ли някой можеше да си го представи като генерал-лейтенант от Съветската армия, изпратен на бойна мисия в Афганистан. В настоящия момент далеч повече приличаше на човек, който би приел една обиколка из Бронкс като опасно пътуване в Третия свят.

Единият от бодигардовете се върна на приземния етаж. Изправен до прозореца със спуснатата щора, Ватукин пушеше цигара, а Косигин нетърпеливо крачеше напред-назад. В три без десет звънна мобилния телефон на Ватукин. След кратка размяна на реплики Ватукин се обърна към бившия генерал и му съобщи, че Бухарин е на път за насам с клиента, охраняван от двама души. Стефани веднага свърза името с образа, който изплува в съзнанието ѝ — обезобразеният ветеран от специалните части на КГБ, наречени „Алфа“, който я беше придружил до „Съмърсет“ за срещата с Анатолий Медаев. В три и пет се разнесе глухо почукване, едва доловимо сред грохота на дъжда навън.

— Чу ли това? — вдигна глава Ватукин.

— Нищо не чух — сви рамене Косигин.

— А вие? — попита Ватукин, отправяйки напрегнат поглед към охранителите.

По-ниският се поколеба, после промърмори:

— Май, че да... Но не съм сигурен...

Ватукин го изпрати да провери, а Стефани измъкна колта от джоба си. Така изтекоха около деветдесет секунди, след които тътенът се чу отново — този път далеч по-ясно, доловим за всички.

— Какво беше това? — прекрати разходката си Косигин.

— Генадий? — подвикна Ватукин подир нисичкия охранител, който беше изчезнал зад вратата.

Отговор нямаше.

— Бухарин?

Тишина.

— Генадий?!

Стефани усети как сърцето ѝ се качва в гърлото. Обърна се и притича по диагонал през съседната стая, внимавайки да не стъпи на някоя скърцаща дъска. Излезе в коридора. Тук цареше пълен мрак, но това ѝ даваше чувство за сигурност, просто защото беше напуснала капана на апартамента зад гърба си. Ватукин и Косигин започнаха да спорят, в гласовете им ясно се долавяше паника.

Изведнъж мракът вдясно от нея се раздвижи. С едно-единствено плавно движение тя се завъртя, вдигна предпазителя на колта, прицели се и започна да обира луфта на спусъка. После изведнъж се разколеба.

Беше Наталия. С отворена уста и разширени от тревога очи.

За миг и двете останаха като вкопани на място. Стефани остана с впечатлението, че Наталия е по-стресната от присъствието ѝ тук, отколкото от пистолета. Вдигна предпазителя и бавно свали ръката, с която държеше оръжието.

— Петра! — прошепна Наталия. — Какво правиш тук?!

Беше подгизнала. От дългото ѝ кожено палто капеха дъждовни капки, а от тъмната ѝ коса се стичаха цели вади.

— А *ти* какво правиш тук? — отвърна с въпрос Стефани.

— Какво става? Къде е Владимир?

Все още объркана от неочакваната поява на младата жена Стефани не забеляза как ръката ѝ излиза от десния джоб на коженото палто. Когато обърна внимание на лекото движение, Наталия вече я държеше на прицел с един глок-21, към който беше завинтен дълъг заглушител. Още преди да се усети, върхът на заглушителя опря в основата на носа ѝ. Наталия лекичко се усмихна и протегна ръка. Стефани внимателно ѝ подаде колта, с ръкохватката напред.

— А сега се обърни и влез обратно в апартамента.

В момента, в който ги видяха, Ватукин и Косигин замръзнаха на място. Бодигардът потърси указания в погледа на Ватукин, но онзи изобщо не му обърна внимание, облещен по посока на двете жени. Стефани забеляза лъскавото алуминиево куфарче на пода, в краката на Косигин. Може би прототип на онова, което беше конструирал Евгений Власко? Наталия се дръпна малко встрани, вероятно за да има по-добър поглед към вътрешността на помещението. Стефани светкавично прецени, че сега вече е извън обсега на ръцете ѝ.

Не беше ясно на чие присъствие се удивлява по-силно Ватукин.

— Наталия, какво правиш тук? — изграчи той.

- Може би трябва да попиташ Петра.
- Питам ви и двете! А какво стана с Генадий?
- Същото, което се случи и с Дмитрий.

Косигин изглеждаше тотално смаян за човек, който преди време е бил началник на всемогъщата Петнадесета дирекция. Приличаше на робот, на който внезапно са изключили захранването.

— Предполагам, че чакате появата на Бухарин — процеди Наталия. — И вероятно сте убедени, че преди известно време той е бил в кафенето на Юниън Скуеър, нали?

— За какво говориш?

— За обаждането му преди десетина минути. Осъществи го от една закувалня на Бродуей, а аз бях до него.

И в този момент аз включих. Още при първата ми среща с Наталия останах с впечатлението, че съм я виждала и преди. Сега си спомних къде беше станало това — в Атлантик Сити, в Тадж Махал на Доналд Тръмп. Тя беше в антуража на Салиби, а аз — в компанията на Борис Бергщайн. И тогава си помислих, че лицето ѝ ми е познато. Реших, че вероятно е била манекенка.

Ватукин продължава да говори, все по-високо и по-нервно. Аз не го слушам, а клатя глава и шепна:

— Белград. Хотел „Интерконтинентал“...

Наталия изведнъж губи интерес към тирадата на любимия си. Очите ѝ мрачно пламтят и бавно се насочват към лицето ми.

— Какво беше това?!

— Ти беше там... Точно зад него... — Беше облечена в дълъг шлифер. Тъмносив, а не черен. — Видях те.

— Продължавай!

— Аркан.

— Много добре.

Ватукин изведнъж млъкна.

— Коя си ти? — питам.

Косигин най-сетне си възвръща дар слово.

— Владимир, какво става тук? — пита той.

Все едно че го няма в стаята. Фактически ние с нея се държим така, сякаш сме сами.

— Не се казваш Наталия Маркова, нали?

Тя поклаща глава.

— Бас държа, че не си от Омск.

— Дори не съм рускиня — отвърща на немски тя.

— Но не си и германка — моментално я засичам аз. — Имаш акцент.

— Казвам се Драгица Марич.

— Сръбкиня?

— Да.

Ватукин отваря уста, но от нея не излита никакъв звук.

— Сентръл Парк Уест? — правя нов опит аз.

— Отново си права.

— Значи властите наистина са били прави да търсят жена.

— Две жени — поправа ме тя. — На влизане ме заснемат охранителните камери. Облечена съм в това палто, нося барета и слънчеви очила. А след това се появяваш ти... Властите обаче мислят, че става въпрос за една и съща жена. — На лицето ѝ грейва усмивка — колкото топла, толкова и неочаквана: — Кое то на практика сме ние...

Колко вярно. Не беше ли същото, което си казахме — което почувствахме — там, на дачата на Ватукин?

Бодигардът изпадна в паника, но Драгица беше прекалено бърза. Глокът изкашля два куршума в бърза последователност. Първият го улучи в коляното, вторият — в гърдите. Пистолетът му описа спирала във въздуха. Ватукин бръкна в джоба си в момента, в който той изтрака на пода. Драгица го застреля, без да ѝ мигне окото. Още с първия изстрел, последван от още два — просто за всеки случай. Остана само разтрепераният Косигин, който очевидно не носеше оръжие. Срещнал погледа ѝ, той побърза да вдигне ръце.

— Господи, ако можеха да го видят старите му приятелчета от Петнадесета дирекция! — възкликна Драгица.

— Така ли трябваше да се развият нещата? — изгледа я внимателно Стефани.

— Да, ако не броим твоята поява.

— И всичко започва още от Рогачов?

Драгица кимна с глава.

— „Централная“ беше организацията, която поддържаше най-тесни връзки с Петнадесета дирекция и Сърбия. А Рогачов беше неин шеф, така че...

— Така че, когато той се оказва по-труден за манипулиране, вие решавате да го смените с Ватукин. Но съществува и проблемът с диска — за него ви трябва външен човек. Комаров е идеалният кандидат, защото хем е близък с „Централная“, хем не е вътрешен човек. Остава ви да направите така, че той (а и всички останали) само да подозират какво е съдържанието на диска.

— Информацията за съперниците на Рогачов *наистина* беше записана на диска.

— Но той я унищожава, нали? Слухът обаче трябва да бъде подхранван и именно това е ролята на Салиби.

— Правилно. Ние нямаме пари, за да купим това, което се съдържа в алуминиевото куфарче.

— Какво означава „ние“?

— Може би искаш името на някаква организация? — криво се усмихна Драгица. — Ако много държиш, все ще ти измисля нещо.

— А какво възнамерявате да правите с Вариант У-13 на вируса „Марбург“?

Раменете на другата жена възбудено потръпват.

— Нещо... Нещо страшно, нещо *блестящо*!

Сърцето на Стефани пропусна един такт, дъхът ѝ спря от ужас.

— Решили сте да го използвате?

— Да.

— Без заплахи, без искания?

— Абсолютно — кимна безстрастно Драгица.

— Какво ще постигнете с това?

— Моята родина вече е разрушена, затова нищо няма значение. Можем само да покажем, че нищо на този свят не остава ненаказано.

— Имате ли представа на какво е способно това оръжие?

— Да.

— И въпреки това сте решени да го използвате?

— Моето семейство загина от американска ракета по време на бомбардировките на Сърбия. Тогава това не направи впечатление на никого. Нито на тях, нито на мен, нито на хората, които ги убиха.

Резултатът е един и същ. Сега съм сама, последната от фамилията... Знаеш ли как се чувствам?

Стефани би могла да каже, че знае, но замълча. Тази жена ѝ ставаше все по-близка. Когато я погледна в очите, видя очите на Петра. Зад тези очи нямаше състрадание, а логика. Студена логика и нищо друго. Освен болката...

Драгица се извърна към Косигин и рязко каза:

— Донеси тук куфарчето!

Той хвърли умолителен поглед към Стефани, сякаш тя можеше да му помогне.

— *Веднага!*

Косигин се наведе, вдигна го и тръгна напред.

— Трябва да ти покажа как да...

— Фактът, че имам дълги крака и хубави цици не ме прави идиотка, Косигин! — отрязва го тя.

Той посегна към една от ключалките.

— Мисля, че въпреки всичко трябва да...

— Не пипай там!

Ключалката изщрака.

— *He nupай!*

Пръстите му се протегнаха към втората ключалка и тя стреля. Куршумът попадна в гърлото. Бившият генерал се люшна назад, куфарчето изтрака на пода. В съзнанието на Стефани изплува ужасна картина: малък стъклен контейнер се пръска на късчета, от него излитат невидими частици, които се смесват с влажния и студен въздух... Погледна Драгица и от изражението ѝ разбра, че са я споходили същите мисли. После всичко отмина. Едно толкова смъртоносно оръжие не може да бъде пренасяно в крехка опаковка. Разбира се, че не може...

Драгица обърна дулото към нея, просто за да ѝ напомни да не мърда от мястото си. После направи крачка напред, клекна и освободи втората ключалка на куфарчето. От мястото си Стефани не можеше да види съдържанието, но в замяна на това беше в състояние да наблюдава лицето на сръбкия. Първоначалното безизразно изражение бавно се замени от смайване. А след това... След това май се *развесели*?... Не, не беше това. В изражението ѝ се долавяше някаква горчивина.

Изправи се и поклати глава, после бавно извъртя куфарчето така, че Стефани да види съдържанието му. Вътрешността му беше запълнена с блокчета стиропор, в средата на които беше положен тежък револвер „Смит & Уесън“. Останаха неподвижни дълго време, сякаш заслушани в дъжда, който продължаваше да се лее зад прозорците.

После Драгица се обади:

— Май не само на мен е хрумнала идеята за грабеж. Какви времена, господи. Да нямаш доверие на никого...

— Как успя да навържеш нещата? — полюбопитства Стефани.

— Бухарин е наш симпатизант. Убеден е, че Русия е извършила предателство спрямо Сърбия. А руските ръководители са предали и собствения си народ. Той е от хората, които вярват, че за да върви напред, родината му първо трябва да направи крачка назад.

И не е само Бухарин, помисли си Стефани, която добре познаваше бруталната логика на хора като него: терористично нападение с биологично оръжие, огромен брой жертви, всеобщ отзвук, неизбежният обвинителен пръст към Москва. А след това? След това настъпва несигурното време. Кое то за хора като Бухарин е времето на големия шанс.

— Михаил беше анонимният интерфейс на крайния потребител. Владимир му се доверяваше. И когато Михаил каза, че клиентите искат сделката да стане с неговото посредничество, Владимир се съгласи. За него това беше логично, тъй като знаеше, че Михаил е живял дълго време на Балканите като агент на КГБ. А за да повярва, че ние ще се разплатим с пари в брой и диаманти, заслугата също е изцяло на Михаил.

— Нима си повярвала, че Ватукин ще изпълни своята част от условията? — вдигна вежди Стефани.

— Мислех, че го познавам много добре — сви рамене Драгица. — Но явно съм се лъгала...

— Но Бухарин едва ли би успял да разиграе този сценарий без твоята помощ отвътре.

— Това е вярно.

— Ти си тази, която предвиди всичко.

— С изключение на алчността, която прояви Владимир — поклати глава Драгица.

— Това би трябвало да разбереш най-лесно, просто защото той е един от новозабогателите руснаци.

Тръгнаха да излизат от „Съмърсет“. Стефани вървеше първа, а Драгица я следваше на безопасна дистанция. Започнаха да се спускат по главното стълбище. От една дупка в тавана на фойето капеше вода и звукът ясно отекваше в голямото затворено пространство.

— Разкажи ми за Аркан — промълви Стефани. — Кой ме нае?

— Ти кой мислиш?

— Бях склонна да приема, че е Милошевич.

— Правилно. Именно по тази причина трябваше да търсим изпълнител отвън. А Милошевич се водеше близък на Аркан. И двамата вярваха в идеята за Велика Сърбия, която, макар и трудно, служеше за мост помежду им. Но на практика Милошевич се плашеше от Аркан.

— Защо?

— Неговите полувоенни формирования, наречени „тигри“, имаха твърде голяма репутация. Те бяха щедро финансирани от чужбина — най-вече от Русия и Италия.

— Италия ли?

— Обикновена далновидност от страна на престъпните синдикати. Те лесно можеха да си представят какви концесии могат да имат на Балканите. Пране на пари, организирана проституция, наркотици, контрабанда на оръжие. По онова време беше популярна и идеята за верига от казина...

— Аз пък си мислех, че точно по тези причина „Централная“ е била близка с Милошевич — вметна Стефани.

— И наистина беше така. Рогачов беше този, който пръв подхвърли идеята за отстраняването на Аркан, преди да е станало късно.

— Но Милошевич не е посмял да рискува с някой от своите хора, така ли?

— Точно така. Освен това не е имал право на грешка. По тази причина е издал заповед да се търси външен изпълнител. Настоявал за най-добрия. Казано с други думи — за теб.

— А ти защо беше в „Интерконтинентал“? Защо се изложи на този риск?

— Ако ти кажа, няма да повярваш — усмихна се Драгица.

— Опитай.

— Искях да те видя.

— Какво?!

— Искях да те видя на живо, да гледам как ще го направиш.

Макар да не можеше да види лицето ѝ, Стефани усети искреността в думите ѝ. В тях се долавяше нещо повече от възхищение.

— Винаги съм се питала какво представлява жената, скрита зад това име.

— Е, вече знаеш...

— Да, така е. Знам и нещо друго — винаги съм била права по отношение на теб. Ние сме еднакви, Петра...

Стигнаха приземния етаж, прекосиха пустото фоайе и навлязоха в лабиринта от странични коридори, където беше още по-влажно, по-тъмно и по-студено.

— Стоп!

Коридорът беше толкова тесен, че с разперени ръце Стефани положително би могла да докосне и двете му стени. Далечният му край се разтапяше в мрака. Стената вляво беше външна — зад нея се долавяше шума на дъжда.

— На колене!

Тя мълчаливо се подчини.

— Ръцете на тила!

— Трофей ли ще бъда? — горчиво се усмихна Стефани.

Драгица не обърна внимание на въпроса.

— Искам да ми кажеш нещо, Петра... Що за човек е Костя?

Стефани изненадано потръпна. Това беше последното нещо на света, за което би помислила при създалите се обстоятелства. А и отговорът едва ли беше лесен.

— В какъв смисъл? — попита на глас тя.

— Що за човек е той? През цялото време, докато бях с Олег, а след това и с Владимир, аз го наблюдавах и му се чудех... Честно ще ти призная, че когато ви видях заедно, изпитах нещо като ревност.

— Знаела си за нас?

— Разбира се.

— И Ватукин ли знаеше?

— Не, разбира се — засмя се Драгица. — Не бъди глупава. Владимир си беше типичен руснак. Но аз веднага усетих. Там, в кафене „Пушкин“, страшно много си личеше, че криете нещо.

— Нека позная — рече с лека въздишка Стефани. — Ти ще ме гръмнеш, а след това ще се появиш точно навреме, за да утетиш опечаления Костя. Това ли е идеята?

— Не бях мислила по този въпрос, но идеята ми харесва...
Благодаря ти.

— Моля, за нищо.

— Каж ми.

Какво ли имаше за губене?

— Той е чудесен — промълви тя.

— Обичаш ли го?

— Това не е твоя работа.

— Обичаш ли го?!

— Да.

— Преди малко каза, че е чудесен...

— Да.

От мрака зад гърба ѝ долетя тих смях.

— И аз така си помислих...

Драгица натисна спусъка.

Стефани чу изстрела, но не почувства нищо. Секунда по-късно до слуха ѝ достигнаха забързани стъпки, в коридора се почувства ледено течение, затръшна се врата. За момент замръзна на мястото си, после бавно се огледа. Беше сама. Скочи на крака, зърна ивица дневна светлина и силно блъсна вратата. Озова се в тясна странична алея. Тръгна надясно, прескачайки два реда бодлива тел и купчина подгизнал боклук.

Миг по-късно изскочи на Петдесет и четвърта, главата ѝ светкавично се завъртя наляво, а след това и надясно. През дъжда видя стреснати лица, чадъри, шапки, превити рамене. Никаква Драгица Марич...

28.

Нямаше как да отиде направо при Комаров. Имаше нужда от размисъл. Реши да тръгне пеша — през улиците, обозначени с цифрата 50, през Сентръл Парк Уест с блока на Джордж Салиби, чиито най-горни етажи все още бяха почернени от пожара, а след това и през самия парк.

Когато стигна апартамента, вече беше подгизнала. Той не я попита нищо, тя не му каза нищо. Влезе в спалнята, свали мокрите си дрехи и уви голяма хавлия около тялото си. После се върна в дневната и седна на един от диваните, свита на кълбо. Знаеше, че съвсем скоро тялото ѝ ще започне да плаща. Но сега не, все още не... Не би го допуснала.

— Няма ли... няма ли да правим нещо? — попита Комаров.

Тя поклати глава.

— Утре ще се наложи да гледаме през рамо. Това е последният ни ден, нека му се наслаждаваме. Не го ли сторим, сигурно ще съжаляваме.

Това беше вечерта с него, за която беше мечтала винаги. У дома, сами, отпуснати, без планове. Успяха да пропъдят утрото по някакъв начин. Комаров предложи да отидат във „Ферие“ — първия им ресторант. Но Стефани отказа, мотивирайки се, че не желае да го дели с никого. В такъв случай „Ферие“ ще дойде тук, обяви той. Домати и моцарела със свеж босилек, следвани от риба тон на скара със сос винегрет, подправен с червен пипер, и петел, задушен във вино и подправки. За пиене получиха ледено „Мерсо“, следвано от бутилка „Пойлак“. Любиха се на пода в дневната, пресушавайки заедно последните остатъци от виното, като използваша само една чаша. По-късно, вече готови за сън, отново се любиха — този път по-сдържано, долавяйки ясно подтекста на мълчанието.

Шепнаха си известно време в мрака, после Комаров заспа. Минаваше три след полунощ. Стефани остана будна, заслушана в равномерното му дишане. В четири без петнадесет тихо се плъзна от

леглото, отиде на пръсти в дневната, затвори след себе си и набра номера. Разговорът продължи десет минути. След него тя облече дрехите, които беше купила от „Стокман“ в Хелзинки. В кухнята откри бележник и писалка. За съставянето на няколко кратки изречения отидоха петнадесет минути. Върна се в спалнята само веднъж. Остана на прага, в очите ѝ напиха сълзите. Пусна бележката на пода, обърна се и излезе.

Когато стъпи на Пето авеню, часът беше четири и двадесет. Продължаваше да вали. Колата беше тъмносиньо Бе Ем Ве. Отвори дясната врата и седна.

— Допуснах, че ще си ти...

Роузи Шодхъри се усмихна с разбиране. Пътуваха в мълчание, докато прекосиха моста Трайбъро и излязоха на Гранд Сентръл Паркуей.

— Трябваше да го допусна още от самото начало, защото ти беше прекалено различна. Не само по-стройна и по-тренирана, но и по-уверена. Но когато те видях в Цюрих с този белег на дясната буза и бинтована дясна ръка... Тогава ми каза, че си посещавала курс по карате, нали?

— Да.

— В някакъв клуб на Севън Сисърс Роуд?

— Точно така.

Стефани не успя да сдържи загрижената си усмивка.

— Не мога да повярвам, че съм пропуснала всичко това...

Роузи — една жена, която прекрасно е знаела, че това, което върши, е отвратително, но въпреки това го е извършила. Точно както беше постъпила Стефани, когато беше Лайза — зависимата от наркотици проститутка. Разликата беше там, че Роузи е вярвала в нещо, докато Стефани — не. И въпреки това ѝ се възхищаваше... Противоречие ли? Че какво от това. Самата тя е противоречие...

— Не допусках, че той ще се навие — промърмори Роузи.

— Аз също.

— Старият мръсник рядко позволява да го изненадат...

— Ако не беше ти, дори нямаше да се опитам.

— Наистина ли?

Стефани тръсна глава.

— Със сигурност щях да рискувам и да направя опит за бягство.

— Радвам се, че не го направи. Щеше да се провалиш.
— Сигурно. Но ти няма да ми покажеш, че съм сбъркала, нали?
Роузи само се усмихна.

Осем и четиридесет и пет, залата за заминаващи пътници на „Бритиш Еървейс“ на летище „Кенеди“. В ръката ми е бордната карта за полет ВА178, чието начало е фиксирано за след осемнадесет минути. Повечето пътници вече са на борда на самолета. Разполагам с купища спомени, с които да сравня обзелите ме в момента чувства, но честно признавам, че никога не съм се чувствала толкова смазана.

Задържам до последния миг. Готвят се да затворят изхода. Трябва да бъда последната, която ще се качи на борда. Подавам картата и получавам талона от нея. Последен поглед през рамо, след това тръгвам по извития като пъпна връв ръкав по посока на самолета. Пред очите ми изплува отворената врата. Той също. Спирам на място. От двете му страни са се изправили мъже с униформи на летищните власти. Преди време Борис Бергцайн ми беше споменал, че Костя разполага със свои хора на летище „Кенеди“. Не уточни за какви хора става въпрос, но пред себе си виждах доказателство за правотата на думите му.

— Остави ми бележка, а?

Не можеше да скрие огорчението си.

— Не знаех какво друго да направя. Нямах сили да ти го кажа в очите.

Униформените служители галантно се дръпнаха встрани.

— Какво ще кажеш за бъдещето, Стефани?

— Няма такова нещо — отвързвам. — Не и за нас.

— Но вчера имаше, нали?

— Да.

— А сега няма...

— Няма.

— Защо?

— Просто няма — клатя глава аз.

— Това не е отговор.

— Съжалявам.

— Трябва да поговорим.

— Не.
— Ще хванеш следващия полет.
— Не мога.
— Можеш. — Той маха с ръка към двамата униформени в дъното на ръкава. — Те ще го уредят...
— Не разбираш — въздишам аз. — Това е част от сделката...
— Каква сделка?
— Сделката, която сключих тази сутрин, докато ти още спеше.
— За какво говориш?
— Това е единственият начин да съм сигурна, че ще останеш жив, Костя...
— Как по-точно?
— Като се върна обратно...
— В Лондон?
— Да.
В очите му се появи недоверие, примесено със смайване.
— В Маджента Хаус?!
— Да.
— Не!
— Няма друг начин.
— Не можеш да го направиш! Аз няма да ти позволя! Особено след всичко онова, което ми разказа...
Единият от униформените пристъпи към нас и притеснено се окашля:
— Извинете, но...
Костя нетърпеливо махна с ръка:
— Още една минута, ако обичате!
— Не можем да бягаме — казвам аз. — Вече сме наясно, че живот в транзитната зала не може да се получи... Опитвахме, нали? За известно време става, но не и завинаги. В края на краищата спираш, решил, че най-сетне си намерил своето място, установяваш се, опитваш да изградиш нов живот. И тогава те откриват...
— Не е задължително...
— Задължително е — клатя глава аз. — Просто не ги познаваш. Те са неуморни, те са като роботи, които няма да спрат, докато не

те открият. Можем да им се изплъзваме за месец, дори за година или пет. Но в крайна сметка ще ни открият.

— Готов съм да рискувам.

— Аз обаче не съм.

— Защо?

Гласът ми потрепва, за пръв път.

— Прекалено е егоистично... — Протягам ръце и го прегръщам.

— Много хора зависят от теб, Костя. Имат нужда от теб. Спомни си онези мъже и жени в сиропиталището, за Людмила, Андрей и Макс... За Мохамед Саеф и децата от дома за сираци в Измайлово. За останалите, които дори не познавам. Не мога да те отнема от тях. Съжалявам, но просто не мога...

— Ще измислим нещо, Стефани.

— Не.

— Вземи следващия самолет!

— Ако не слеза от този самолет на летище „Хийтроу“ ти ще бъдеш убит — клатя глава аз.

На това той няма отговор. С крайчеца на окото си забелязвам нетърпеливото пристъпване на служебните лица. Единият отново прочиства гърлото си и аз му казвам, че тръгвам. Правя всичко възможно да не заплача.

— Спасявам ти живота, Костя — шепна аз. — Ще се справя с всичко, което ме чака, само ако съм сигурна в това... Ти си ми прекалено скъп, за да те загубя. Те искаха да ти видят сметката. Зъб за зъб. Твоят живот срещу този на Маршал. Сега обаче ще получат моя живот срещу този на Маршал. Такава ни е уговорката и аз трябва да я спазя.

— Но ти сама каза, че не можеш да се довериш на Александър!

— Вече мога — тъжно се усмихвам аз. — Защото той знае, че докато ти си жив, спокойно може да разчита на мен. И това е всичко, което има значение.

— Това е безумие!

— Знам. Но такъв е и светът, в който живеем. Ние не сме като другите, забрави ли?

— Няма да ти позволя да направиш това!

— То не зависи от теб.

Целувам го за последен път. Устните ни се слепват здраво, сякаш завинаги. Искам този миг да продължи вечно: да го усещам с тялото си, да поглъщам аромата му, да докосвам устните му...

— Обичам те, Костя — шепна в ухото му аз. — И винаги ще те обичам.

После се откъсвам от него. Не съм сигурна, че чувам думите му, но май и те приличат на моите. Не съм сигурна, тъй като вече тичам към самолета. Прехапвам устните си толкова силно, че те пак започват да кървят. В средата на гърдите ми се появява малка гореща топчица, въпреки всички усилия, които полагам. Вече зная за себе си нещо, което не съм знаела досега. Способна съм на нещо, което никога не съм допускала, далеч по-голямо от всичките умения на Петра Ройтер, взети заедно.

Продължавам да тичам към зейналата врата на самолета. Усмехнатото лице на стюардесата е размазано петно, което бързо прелита покрай мен. Тя ме посреща с „Добре дошла“ и ме насочва към втория етаж.

Не поглеждам назад.

МОСКВА

Навън валеше силен сняг — резултат от поредната зимна виелица. Константин Комаров беше на първия етаж на някогашния държавен дом за сираци, обозначен от съветската бюрокрация с номер 23, даваше напътствия на екип от работници, които монтираха редица нови души. Това беше втората им задача в дома, след основния ремонт на спалните помещения, завършен в края на януари. Всичко беше подменено — мазилка, под, изолация, мокети. Нови бяха и леглата, централното отопление, двойно изолираните прозорци.

Комаров погледна часовника си. Единадесет и половина. Беше станал по тъмно — някъде към пет и половина — шест. Прецени, че вече е време за чаша чай. Спусна се по стълбите отзад, мина покрай отворената врата на офиса и изведнъж се спря. На бюрото лежеше плик, на пода имаше мокри отпечатьци от обувки. Огледа коридора в двете посоки. Стъпките водеха към изхода, снегът се топеше и бавно се превръщаше в малки локвички. Проследи ги, но навън нямаше никой. Върна се в офиса и взе плика. Надписът се състоеше от единствена дума: *Костя*. Отвори го. Вътре имаше два прегънати листа хартия. Първият съдържаше цифрите на шифрована сметка в цюрихската банка „Гудериан Майер“, а вторият беше писмо от Алберт Айхнер, който обясняваше, че въпросната сметка е открита на негово име и му даваше инструкции как да се възползва от нея.

Оказа се обаче, че пликът съдържа и трети лист хартия. По-скоро бележка, написана на ръка.

Това е за теб, Костя. Един милион и осемдесет хиляди щатски долара. Парите, спечелени от Петра по време на службата ѝ в Маджента Хаус. На даден етап Александър си ги поиска обратно, но аз му казах, че съм ги похарчила за добри дела. Би трябвало да видиш лицето му, за да се увериш, че операцията си е струвала — до

последния цент. Сигурна съм, че ще ги използваш по най-добрия начин, макар че това вероятно са най-мръсните пари на света. Именно затова се нуждаят от едно здраво пране и аз избрах най-добрия в тази професия!

Между другото, помниш ли какво ми каза онази нощ, която прекарахме в „Арагви“? Все си мисля за това... Ти не беше прав. Изобщо не сбърках, когато те взех за добър човек. Защото ти наистина си такъв! В момента, в който пиша тези редове, от последната ни среща са изминали четиридесет и четири дни, шестнайсет часа и двадесет и девет минути. И нито за миг през цялото това време ние не сме били разделени.

Издание:

Марк Бърнел. Инструмент за убийства

Английска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, 2002

Редактор: Саша Попова

Художествено оформление на корица: Петър Христов

Компютърна обработка: Валентина Гълъбова

ISBN: 954-585-345-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.